CALAUL DIN BERLIN

Roman de VICTOR de FALK

Scris pe temeiul memoriilor autentice ale călăului Iuliu Krantz din Berlin

VOLUMUL II

Edit. Tip. „Universul Luigi Cazzavillan, București str. Brezoianu, 11 (casa proprie)

— Da, în ziua naşterei copilelor mele eŭ le adresez câte o scrisoare, aşa ca şi cum aşĭ fi mereŭ în contact cu dênsele.

Olga începu să lăcrimeze.

— Ce triste trebue să fie copilele dumitale, zise ea

„Eŭ ştiŭ ce însemnează să fiĭ singur pe lume.

— Da, e un noroc în nenorocire, zise Hillmar, că noĭ am dat de d-ta.

„Dar ia spune-mĭ cum aĭ putut stabili comunicaţia între celula d tale şi cea din vecinĭ?

„D-ta n'aĭ putut să aĭ forţa de a ridica acel bolovanĭ greĭ.

— Eŭ n'am facut'o singur ci cu ajutorul nenorocitului care a stat în celula unde eştĭ d ta.

„Am stat anĭ de-a rêndul lângă celulă fără ane fi putut înţelege; şi numaĭ în urmă am ajuns la modul de a ne înţelege prin sistemul de loviturĭ ce d-ta aĭ priceput atât de iute.

După ce noĭ ne-am întreţinut aşa câtva timp ne-a cuprins dorul să ne şi vedem; cum s'o facem, nu era alt chip de cât să spargem zidul.

„A fost o muncă urieşă; zidul era ţeapăn, şi bolovanĭ marĭ, dar am isbutit cu ajutorul lui D-zeŭ.

Treĭ anĭ de-a rêndul am lucrat şi dese orĭ ne ieşia sângele pe sub unghiĭ.

„De zece orĭ, de douĕ-zecĭ de orĭ am fost renunţat la planul nostru, dar gândul de-a vedea un chip de om ne însufleţia din noŭ.

„Noĭ am scos cu multă precauţiune varul ce consolida bolovanĭĭ, dar n'am îndrăsnit să-ĭ mişcăm pe aceştĭ din urmă de frică ca să nu ne surprinză chinuitoriĭ noştriĭ.

„In fine nu maĭ aveam de cât muncă de o săptămână.

„Noĭ eram veselĭ, numĕram ceasurile, minutele când o să ne putem strînge de mână, să ne vorbim, să ne vedem,

„Noĭ am stabilit ca ziua de întâlnire să fie o duminică.

„Şi tocmaĭ îmĭ făcusem închinăciunile mele la masă şi mĕ apropiam de locul hotărît spre a 'ĭ da semn prin şapte loviturĭ ca să poată începe.

„Când colo ce să aud?

„In loc de răspunsul convenţional, un ţipĕt groaznic, nebun, străbătu la urechile mele.

„Eŭ aşteptam să aud dacă nu maĭ urmează un al doilea ţipăt, dar totul se liniştĭ.

„Eŭ începuĭ să bat din noŭ, nu mĭ veni însă nicĭ un răspuns.

„O piedică importantă trebue să se fi ivit.

„Cu îndoieli chinuitoare aşteptam noptea...

„Apoĭ m'am pus singur la muncă spre a mĕ asigura de ce s'a întâmplat.

„Poate vecinul meŭ e bolnav, socoteam eŭ, şi nu se poate ridica de pe saltea,

atunci norocul e îndoit că pot să intru la el.

Cu forța desperării împinsei bolovanii și îmi făcui un drum îngust prin zid de unde ajunsei într'un coridor pe unde abia încăpea trupul meu.

„Peste o jumătate de ceas am băgat capul în odaia vecinului meu.

„N'am văzut pe nimeni dar pe saltea am observat o figură de om întinsă.

„Negreșit va fi dormind.

„M'am apropiat de el să-l deștept.

„Mă furișai încet până lângă patul lui...

„Dar mă dădui îngrozit îndărăt.

„Din obrazul fioros acoperit cu sânge se nitau două ochi sticloși plini de ură la mine.

Căutând mai de-aproape am aflat că partea superioară a craniului e ridicată și creerul stă desvelit.

„Toate erau în sânge în jurul saltelei și mirosul de putreziciune era cât pe aci să mă omoare.

— Și aceea a fost opera lui Robin, zise Hillmar, el a omorît cu indiferență pe nenorocitul sub pretext mincinos de a servi știința.

— Nu ți poți închipui, urmă moșneagul, ce groază m'a cuprins când steteam în fața mortului.

„Noi muncisem de-arênd să ne putem vedea, ne doriam cu atât foc și iacă în cele din urmă pot să atîng mâna unui mort, or să zic o rugăciune lângă patul lui.

Olga își ascunse capul la pieptul lui Hillmar.

Tinerul de asemenea fu coprins de-o mișcare puternică ce abia și-o putea stăpâni.

Pustnicul însă urmă:

— Când steteam acolo pierdut pe gânduri, de odată aud niște pași apropiindu-se și cheile paznicului sdrăngănind în broască.

„Cine-va vine

„Și dacă mă găsește și pe mine în celula mortu'ui, mă omoară.

„Ce să mă fac, prin daschizătură nu mai aveam vreme să mă dau îndărăt, m'am retras deci într'un colț și m'am ascuns.

Acolo se afla o grămadă de paie.

M'am băgat în paie.

„Stefan intră.

„Se apropiă de pat, băgă cadavrul într'un sac ce adusese cu sine, și rîzând cu hohot îl puse pe umeri.

„Aceasta u înmormêntarea nenorocitei victime a lui Robin.

„In cealaltă dimineață am sărit în celula mea și am așezat la loc bolovanii cu multă trudă.

„De atunci tot speram ca dacă va fi să se aducă vre-un nenorocit în peșteră, să fie adus în vecinătatea mea.

„*Mulțumesc lui D-zeu că d ta ai* înțeles atât de iute semnalul meu și că neam întâlnit.

Hillmar și Olga intrară după doue cé suri în celula lor.

Ei nu se mai simțiau atât de nenorociți.

Apropierea moșneagului le înspira curaj.

Seara oblonul așezat la ușă se deschise și Stefan le aduse de mâncare.

Prisonierii mâncară cu apetit, căci de douăzeci și patru de ceasuri nu pusese nimic în gură.

Hillmar nu încercă să vorbească cu bătrânul paznic.

El îi dete îndărăt tablele de lemn fără a zice un cuvênt, Stefan închise din nou oblonul.

Trecură mai multe zile fără că monotonia închisoarei să fi fost turburată.

Aproape întreg timpul îl petrecu în celula moșneagului.

Acesta dovedi din ce în ce mai mult de a fi un bărbat de inimă și de bună educație.

Fără îndoială el aparținea înaltei societăți, fiind că vorbia de lumea mare cu mult spirit.

Cunoștea viițiile și slăbiciunile și le bicinia câte odată cu multă tactică.

Trebue să fi călătorit mult.

El cunoștea țerî și popoare depărtate și vorbia cu cunoștință de obiceiurile și moravurile loe.

Hillmar ar fi rugat pe pustnic să-l lase să se uite în memoriul lui, dar nu îndrăsnia fiind că pustnicul nu mai pomeni de el, precum peste tot nu prea vorbia de personalitatea lui.

Intr'o dimineață când Hillmar și Olga abia se deșteptaseră din somn, oblonul se deschise și acolo se arătă obrazul rêutăcios al lui Robin care se rînjii prisonierilor săi.

La vederea lui, Hilmar își pierdu cumpătul.

— Mai vrei să-ți bați joc de noi, strigă el, caráte de aci că mă tem să nu comit vre-un pêcat.

Un rîs diavolesc fu rêspunsul.

— Ei, vino să te vêz, te fâlești, strigă Robin.

„Sunteți în puterea mea, și vreau să vă chinuesc până ce va tăcea gura vóstră trădătoare.

— Ce, ne numești trădători, strigă Hillmar, ca și cum n'ar fi o datorință a te da pe mâna justiției.

— Pe mâna justiției ?

„Eu sunt stăpân în casa mea, și nu îmi pasă de nici o lege.

— Nu triumfa înainte de vreme, zise Hillmar cu ochii scânteietori.

„Poți să ne nimicești, poți să ne îngropi.

„Dar din groapa noastră o să rêsară rêsbunarea care te va ajunge și te va sdrobi când te vei aștepta mai puțin.

— Aș, vorbe goale, halucinații carî mă fac să rîz, rêspunse doctorul.

Apoi adăugă :

„De altminteri ar trebui să-mi fii recunoscător.

„Nu ţi-am dat o damă de societate în singuraticul tĕu adăpost, care sper că n'are să se arăte prea rezervată faţă cu tine.

— Taci, calomniator ticălos, strigă Hillmar.

Olga îşi ascunse obrazul cu amândouĕ mâinile.

Robin însă urmă :

— Acum fecioara o să aibă remuşcări că a refuzat propunerea mea cinstită.

„Dacă ar fi voit să fie amanta mea, de bună seamă ar duce o viaţă mai bună de cât aici în beciu.

Un sunet nearticulat ieşi din pieptul tinĕrului, apoi întrebă cu buzele tremurătoare :

— Ce spune ticălosul ăla, Olga, cum să-mi esplic vorbele lui ?

— E adevĕrat ce spune, oftă copila cu capul în pământ, el m'a urmărit mereu cu propuneri necinstite ; n'aveam pace de el nicăiri, şi de mult aşi fi părăsit casa aceasta dacă nu aşi fi avut consideraţii faţă cu nenorocita Hedwiga

— Nu ţi-am promis daruri frumoase, puinle, rise Robin, de ce ai refuzat dragostea mea ?

— Pentru că te urăsc, pentru că te disprețuesc, mişelule, pentru că de zece ori mi ar plăcea mai bine să fiu omorîtă de cât să fiu iubită de tine ; pentru că cinstea mea feciorelnică...

Un rîs batjocoritor tăie aceste cuvinte.

— Cinstea ta feciorelnică !

„Ca şi cum aî putea afirma aceasta şi aici în peşteră în contrast continuu cu un tinĕr al cărui sânge fierbinte totuşi...

— Taci, ticălosule, răsună de o dată glasul lui Hillmar care apucase revolverul de pe masă.

„Nu calomnia pe copila aceasta.

„Nu te juca cu disperarea.

„Noi am suferit mai mult decât poate să sufere un om.

„Graţie mârşăviei tale trecute.

— Ce'mî pasă mie de cinstea unei femei ce se află în ghiarele mele ? răspunse cu imprudenţă Robin.

„Dacă vreau pot să 'ţi iau cu sila dragostea, ori-cât te-aî împotrivi.... Şi o să....

El se opri.

O detunătură răsună în peşteră.

Glonţul luă drumul spre doctorul Robin.

Olga coprinse în braţe pe amantul sĕu zicênd :

— Ce-aî făcut, Hillmar ?

Acesta stetea împietrit cu revolverul în mână.

Obrazul lui Robin dispăru din uşă.

— L'am omorît.

„M'am răsbunat, zise Hillmar.

— Nu, el trăeşte, strigă Olga arătând speriată spre uşă.

Acolo se arătă din nou obrazul lui Robin.

Numai un minut stătu, apoi dispăru și oblonul se închise.

— El o să născocească vre-o răzbunare groaznică, zise Olga care'și frângea mânele.

— Situația noastră tot nu poate să fie mai teribilă de cât e acum, zise Hillmar....

Și îmbrățișă pe iubita sa.

Apoi adăugă :

— Nu am putut suferi că el să calce în picioare onoarea ta.

— Dar dacă ne desparte?... replică Olga.

„Dar dacă va încerca să mă prinză în ghiarele sale?

— Atunci o să știi să mori, iubita mea, răspunse tînărul.

Fata strigă curajoasă :

— Atunci, o să mor, îți jur.

XXXII

Asil pentru cei fără adăpost

Cocoșatul se afla de opt zile în Berlin și mijloacele ce luase cu dênsul se isprăviseră.

Muncă nu găsise deși cutreerase ziua întreagă ulițele Berlinului pentru a câștiga ceva.

Pretutindeni unde se arătă fu primit cu dispreț.

Nu se biznia nimeni de el.

Fiind că obrazul lui nu dase multă încredere, deseori era respins cu bruscheță și fără multe forme.

Cocoșatul era desperat.

Cămărița ce'și închiriase în mansarda unei case murdare, trebui s'o părăsească fiindcă n'avea cu ce să plătească nici mica chirie.

Astfel într'o seară de Ianuarie el se află fără mijloace în mijlocul capitalei zgomotoase.

Ce era de făcut?

Unde să plece?

Unde să 'și pună capul?

Ce-i păsa lui de viață?

El, dacă ar mai avea copilul, atunci nu l-ar fi păsat nici de miserie, pentru copil ar fi știut să fure dacă trebuia.

Dar dacă copilul i se luase nu'i mai trebuia nimic.

El umbla pe strade și răbda de fóme.

Pe sub toi se înghesuia mulțimea, aici era bogăție și belșug.

Ce contrast era între bietul cocoșat și lumea elegantă ce se plimba pe aici.

De și avea adese ori ocasiune să-și vîre mâna în buzunarele mai multor dame ce nu dedeau mare importanță pungilor lor, bunul simț ce se afla în Ralph nu îl ierta să comită o ast-fel de faptă.

El era rĕutăcios și șiret, dar nu era tot-d'auna cinstit.

Foamea îl rodea însă stomacul, şi delicatesele espuse în vitrină îl atăţaŭ mai mult lăcomia.

El resistă însă la ori-ce ispitire.

Se făcu noapte, lumea se retrase de pe uliţe.

Fie-care îşi căuta căminul sĕŭ, cu atâta mai vêrtos cu cât începu a sufla un vênt gheţos, ce făcu imposibilă petrecerea pe afară.

Cocoşatul cutreera mereŭ stradele, dar în urmă frigul îl pătrunse, braţele îl amorţi, mâinile şi obrazul îl dureaŭ.

El se îndreptă spre asil.

Inainte de a ajunge la ţinta sa, o slăbiciune grozavă îl cuprinse.

Nu se mai putu stăpâni.

Se lăsă pe pământul îngheţat şi rĕmase nemişcat.

Cu greutatea plumbului se lăsă somnul pe genele lui şi o mulţumire neobişnuită îl cuprinse.

I se părea că se află acasă în patul sĕŭ moale.

I se părea că lângă dênsul dormea copilaşul în leagăn.

Visul lui era splendid.

El auzia resuflarea regulată a copilului.

Se scula şi se uita în obrazul lui dulce.

Nimenĭ nu venea să-l fure.

— Omule, vreĭ să îngheţĭ aci? zise deodată un glas brutal lângă el.

Ralph simţi că e ridicat cu forţa.

Abia putea să stea pe picioare.

Mâinile îl eraŭ ca ghiaţa.

El şovăi ca un om beat.

Vedea peste tot stele mărunte ce se învêrteaŭ în jurul lui.

— Ce, eştĭ nebun de te culcĭ pe zăpadă? strigă paznicul de noapte. Du-te în asil....

Ralph dete din cap.

— Eĭ, ţine-te de braţul meŭ, zise paznicul cu compătimire.

„Vĕd că nu poţĭ să staĭ pe picioare; poate n'aĭ mâncat de câte-va zile?

Cocoşatul spuse că nu mâncase d'o zi.

— Sĕrmane de tine, zise paznicul.

Şi scoase din buzunarul cojocului sĕŭ o sticluţă.

Apoĭ zise:

— Inghite o dată bine.

Şi dete sticluţa cocoşatului.

Apoĭ reluă:

— Asta'ţĭ face bine.

Ralph bĕu odată.

Se simţi întărit aşa în cât nu mai avea nevoe de sprijinul paznicului.

Acesta însă nu'l lăsă şi'l conduse până la uşa asilului.

Aci zise:

— Trebue să spun o vorbă bună la portar.

„Altfel nu te lasă să intri.

„După regulă asilul se închide la césurile şase.

„Cine vine mai târziŭ nu poate să intre.

Peste zece minute se găsiaŭ înaintea clădirei colosale ce servea de asil pentru săracii din Berlin.

Acea casă de binefacere era într'adevĕr un asil trebuincios şi util necesităţii sărăciei.

După ce toată lumea merge să se odihnească de necazurile zilnice, dese orĭ se află pe strade nenorociţi carĭ pribegesc fără patrie şi fără adăpost.

Miseria sporeşte din zi în zi.

Orĭ cât s'ar înmulţi societăţile de binefacere, e prea mare numĕrul acelora carĭ nu îşĭ pot câştiga nicĭ pâinea de toate zilele, şi sunt nenvoiţi să cutriere stradele fără adăpost.

Vara, când nopţile sunt mai calde, se duc aceştĭ paria ai societăţii de se culcă pe băncile din grădinile publice, se desfătează la cântecul păsĕrilor, se curăţă cu apă de la fântâna cea mai apropiată şi dacă mai are un gologan în buzunar îşĭ cumpără pâine de la cea dintâi brutărie, şi astfel mai uită de nenorocirea lor.

Dar iarna!

Crivĕţul îl bicĭuieşte peste obraz, gerul îl înghiaţă, ei nu mai pot sta pe afară şi atunci sunt nevoiţi să se ducă în asil.

Dar şi aceasta nu-i primeşte de cât în intervale hotărîte.

Asilul era în linişte desĕvârşită când ajunse Ralph la poartă.

Înainte de a intra, trebui să spună cine este, ce ocupaţie are şi ce a făcut toată ziua.

Ralph se supuse fără şovăire la acest esamen riguros.

El putu să mărturisească întregul adevĕr.

Portarul trecu datele aceste într'o condică mare.

Apoĭ se adresă cocoşatului şi zise:

— Vino la intendentul.

Ralph fu condus într'o odae vastă, aranjată cu gust burghez.

Acolo şedea intendentul, acesta îl examină cu deamĕnuntul.

— Vaĭ târziŭ, zise el în sfîrşit, chiar prea târziŭ, dar cu toate astea azĭ te primesc.

„Ţĭ-e foame?

După ce Ralph spuse că ĭ-e foame, intendentul luă de pe sobă un vas mare şi turnă supă caldă într'o farfurie ce se afla pe masă.

— Aşa, pune-te să mănânci; iacă-aci este şi pâine.

„Poftă bună.

Cocoşatul se puse cu lăcomie la masă, şi deşi supa nu era destinată pentru stomacurile prea îngrijite, totuşi lui Ralph, îi păru că în viaţa lui încă nu mâncase o supă atât de bună.

După ce isprăvise, se ridică de pe scaun şi mulţumi intendentului. Acesta îl conduse să ia o bae

După bae intendentul zise:

— Acuma vino în odaia de dormit.

Şi cu o lampă în mână îl conduse prin coridor.

Înaintea uşii se întoarse iute către Ralph şi'l întrebă :

— Ai asupra dumitale bani ori vreun ceasornic ?

Cocoşatul spuse că n'are nimic.

Intendentul îl mai povăţui să fie liniştit, să nu răspunză nimic, orî-ce i s'ar zice.

Deschise uşa şi intră cu cocoşatul în odaia de dormit.

Aceasta conţinea vre-o douăzecî de paturî, atât de dese în cât numai un om putea străbate printre ele.

Dealungul pereţilor se aflaŭ cuere de care se atârnaŭ hainele vechî şi sdrenţuite.

Fie-care pat îşî avea cuernl său purtând acelaş număr.

De şi era o curăţenie mare în această odae, totuşi Ralph când intră fu cuprins de un sentiment de greaţă.

Aerul era încărcat de un miros de rachiŭ, şi era imposibil de a petrece multă vreme acolo.

In salon nu era întuneric, o lampă atârna din tavan şi ardea mereŭ.

Negreşit că nu era cu cale de a lăsa în întuneric oamenî de soiul acesta.

Când intendentul intră, era linişte absolută.

Ba unii sforăiaŭ chiar.

Abia se închise uşa însă, şi începură să se mişte în toate părţile.

Aceia carî adineaorî păreaŭ că dorm, se îndreptară în sus.

Sforăitorii îşî întrerupseră activitatea lor şi toţi isbucniră într'un hohot lung.

Ralph stete pe patul său.

El nu era fricos.

Dar observă numaî de cât că se afla într'o societate primejdioasă.

De aceea hotărî să nu 'şi scoată hainele.

El se aruncă îmbrăcat pe pat.

Deodată vecinul său arătând la dênsul, strigă :

— Băeţi, ăsta e un „vede", are să se răscumpere.

Ralph nu dete nicî o atenţiune acestor cuvinte.

Deodată însă se văzu înconjurat de o mulţime de indivizî.

Ei îi cereaŭ un număr oare-care de banî pentru a bea rachiŭ dimpreună şi pentru a'şi răscumpăra dreptul de cetăţean în salonul de dormit al asilului.

— N'aî decât să'ţî bagî mâna în punguliţă, zise un ştrengar zdravăn şi robust.

„Tu'ţî porţî punguliţa în spinare. Ce 'ţî mai pasă ţie de o bagatelă ?

Pe cocoşat îl înţepă această glumă; el voi să se ridice, să răspundă, dar îşî aduse aminte de poveţile intendentului, şi'şî înghiţi mânia.

— Ei, vorbeşte, cocoşatule, strigă un altul.

Toţi îl imitară.

In urmă Ralph nu mai putu suferi gesturile lor.

Se întoarse.

Ridică pumnul și strigă:

— Lăsați-mă în pace, vă spun.

„Cine se apropie de mine, poate s'o pață.

Un hohot răsunător îi răspunse.

De o dată o vorbă isbi urechia lui Ralph, și îl făcu să turbeze:

— Stîrpitură!

Aci nu numaĭ sensul cuvêntuluĭ îl jignia dar și accentul glasuluĭ cunoscut făcu să-i se contracteze trăsurile și să i se înjecteze ochiĭ.

Glasul acesta îi era cunoscut, l'a înjurat și hulit atât de mult în cât nu poate să fie iertat nicĭ odată în viață

Ralph nu se înșelase, la câțĭ-va pașĭ de depărtare el recunoscu pe Reinhard, ajutorul vechiŭ al călăuluĭ.

Figura lui Reinhard trăda suferințe și neajunsurĭ de când a părăsit casa călăuluĭ.

Obrazul luĭ frumos se pocise și uscase; hainele luĭ erau rupte și sdrențuite.

„Și părea că nu frecuentează vre-o societate maĭ bună, fiind că visitatorii salonuluĭ de dormit toți îl batjocoriaŭ și îl ziceaŭ cu porecla „Călaŭl-Reinhard".

— Luați seama, strigă Reinhard, între noĭ se află unul care ține cu albaștri și se face bucuros trădător.

Un țipăt de furie trecu prin șirele mușternilor din asil, și Ralph pricepu că are să se aștepte la ceva neplăcut.

— Eŭ cunosc pe cocoșat și știŭ că ocupația luĭ cea maĭ plăcută este să trădeze, e un broscoiu din care țîșnește otravă de culcă pe om.

— Otravă, strigă cocoșatul ne maĭ putênd să se stăpânească.

„Cu otravă maĭ bine știe să manipuleze Reinchard.

„Era și vreme să te dea afară călaul Krantz.

„Cu otrava ta erai să 'ĭ faci nevasta văduvă.

— Câine cocoșat! strigă Reinhard ca turbat.

Și se aruncă spre bietul cocoșat, îl apucă, și'l sugrumă.

Acesta nu putu să reziste.

Căzu jos lângă pat.

Reinhard tăbărî asupra luĭ, ceilalțĭ însă îl trasără îndărăt, strigând:

— Asta nu merge, Reinhard.

„Așa dar vreĭ să 'ți faci singur plăcerea?

„Noĭ însă vrem să avem părticica noastră de plăcere.

„Ia să dăm și noĭ.

Toți începură a'l bate.

Și se vede că aceasta le făcea plăcere, căcĭ eraŭ veseli și rideaŭ

In momentul următor Reinhard vîrî luĭ Ralph o batistă în gură.

Alțiĭ îl legară de mâinĭ și de picioare.

Cocoșatul stetea acum ca un buștean fără mișcare și fără viață.

Alțiĭ luară una din pătarile de pe pat, o întinseră de cele patru colțurĭ, pu-

seră pe Ralph pe ea și începură să'l arunce spre tavan.

Ralph socotea că l-a sosit ceasul din urmă.

Își perdu simțirea.

La fie care moment era aproape să se izbească de tavan și să cază cu capul sdrobit.

— Acum du-te și ne trădézâ, strigă Reinhard.

Apoi se adresă tovarășilor :

— Nu 'l lăsați în viață, căci alt-fel merge să ne trădeză.

Și într'adevăr tovarășii lui Rihard erau foarte dispuși să sfîrșească.

Corpul se apropia din ce în ce mai mult de tavan.

— De ajuns, strigă deodată un glas furios.

Și de pe un pat se ridică o figură sombră,

Era un bărbat îmbrăcat sărăcăcios dar curat.

El păși în mijloc tumultanților.

El luă în brațe pe cocoșat chiar când era să fie asvîrlit a trei-zecea oară spre tavan.

Il puse în pat și stătu lângă el.

In momentul dintâiu chinuitorii lui Ralph stătură surprinși, îndată însă după aceea se îndreptară glumele lor contra lui.

— Veniți încoace, strigă streinul cu glas rece, și trase un box de fier pe care 'l purta la sine.

Ceilalți rămase reservați câte-va minute, de o dată rîse și cel mai vînjos se apropiă de el și începu să pareze cu pumnul, el ținti întâi obrazul streinului și apoi se încercă să-i dea o lovitură în burtă.

Dar apărătorul cocoșatului cunoscu gestul acesta, el își apără burta cu stânga, iar cu dreapta înarmată cu box îi dete o lovitură sdravănă în obraz. —

Lovitul căzu răcnind la pământ.

„Sângele curgea țîșnind din obraz și din nas, și tovarășii lui trebuiau să-l țină în brațe ca să nu cază.

Celor-l-alți le trecură pofta de a se mai agăța de Ralph ori apărătorul lui, ci se retraseră toți murmurând.

Nici Reinhard nu mai îndrăsni să se lege de Ralph.

Streinul rămase lângă patul cocoșatului se plecă și îl observă cum răsuflă.

După ce Ralph își veni în simțire se adresă apărătorului său :

— *Iți mulțumesc* pentru ajutorul d-tale, fără asta eram mort.

„Bestiile aceste mă omorau fără șovăire.

— D-ta te-ai purtat foarte cinstit, prietene, zise streinul.

„Ai rămas mult timp liniștit.

„Dar ia spune 'mi cine ești și ce lucrezi ?

— Cine sunt ?

„Un om sărac pentru care viața nu mai are nici un farmec.

„Și poate era mai bine pentru mine dacă m'ar fi omorît.

— Ce ești nebun ? întrebă streinul, al cărui fel de vorbire era în contrast cu îmbrăcămintea sa de muncitor.

„Nu se poate ști dacă'ți va merge mai bine.

Cocoșatul clătină din cap.

Apoi adăogă :

— Când omul a perdut aceea la care ține, atunci a perdut cea din urmă, speranță.

— Ah, atunci e o femee la mijloc nu'i așa ?

Cocoșatul răspunse :

— Nu, nu e femee.

„Dar lasă-mă mai bine să tac, căci tot nu pot să'ți spun întregul adevăr.

— Ei bine, n'o să te descos mai departe.

„Dar mi se pare că nu'ți merge prea strălucit, fiind că văz că ai venit să dormi în asil.

— Eu caut ocupațiune și nu găsesc, răspunse cocoșatul.

„Mijloacele mele cele din urmă s'au isprăvit.

„Acum nu mai am unde să mă culc și nici ce să mănânc.

Omul cu bluza de lucrător se uită cu ochi esaminatori la cocoșat.

Apoi urmă :

— Eu aș putea să 'ți fac un câștig frumușel câte odată, dacă ești dibaci și te ții de ceea ce ți se spune.

— Mi-ar plăcea mult, răspunse Ralph cu voce de puțină nădejde.

— Ei, vino mâne în strada Scurtă, și te anunță la agentul Belling.

„Acesta o să'ți dea ocupație și o să'ți meargă bine.

La vorbele acestea streinul își băgă mâinile în buzunar și ecoase un napoleon pe care 'l dete cocoșatului zicând :

— Ține ca avans pentru serviciile ce ai să faci.

Ralph se uită cu mirare la napoleon și la dărnitor.

Îi păru ciudat ca un om sărăcăcios să-l dărnească cu o sumă atât de mare.

— Ei, ține, ori crezi că aceștia nu sunt bani cinstiți,

— Vorbind cele drepte ; mi-ar plăcea să știu mai întâi ce am să fac pentru banii aceștia, răspunse Ralph, este o istorie curioasă când trebue să te angajezi la o muncă ce-ți poate aduce tot felul de neplăceri.

— Ah ! crezi că n'o fi cinstită munca la care te angajez, zise streinul, ei atunci nu cunoști pe agentul Belling ; acela e un om cinstit și bătrân care nu e capabil să-ți facă nici un rău.

Ralph primi banii și strînse mâna o mului în bluză.

„Vă mulțumesc, prietene, zise el, și să mă ia dracul dacă nu stau tot-d'auna la dispoziția d-tale de câte ori vei avea nevoe de mine.

— Bine, acum să dormim.

După un sfert de ceas domnia în salon o liniște adâncă.

Toţi dormiaŭ, afară de Ralph.

El se temea că nu cum-va Reinhard să'l atace din nou.

Dar se pare că şi vrăjmaşul lui fusese cuprins de oboseală, şi el adormi în curênd.

In fine adormi şi Ralph.

Dar somnul lui fu de scurtă durată căci deodată sări în sus şi spre marea lui mirare văzu că toţi musafirii salonului se aflaŭ într'o învălmăşală groaznică.

Uşa salonului era păzită de sergenţi. Un locotenent de poliţie şi intendentul se aflaŭ în mijlocul salonului.

— Nimenĭ n'o să părăsească salonul, strigă locotenentul de poliţie, fie-care la patul sĕŭ.

„A vorbi, orĭ a face semn este oprit riguros.

Tăcerea domnia în salon.

Fie-care aşteptepta cu curiozitate să afle motivul acestei visite.

— E vorba de un furt, zise locotenentul de poliţie intendentului.

„Furtul s'a comis cu câte-va zile în urmă la un profesor.

„In vreme ce profesorul se afla cu familia la bal, şi slujnica dormia, hoţiĭ aŭ străbătut în casă.

„Ei aŭ spart un scrin de argint şi aŭ furat mai multe obiecte de valoare.

„Eŭ acum o să fac o vizită minuţióasă la cei de faţă.

Aceasta se execută numai decât.

Locotenentul se apropiă de fie-care pat în şir.

Examină pe fie-care individ prin buzunare, sub saltea şi sub pernă.

Dar nu găsi la niciunul ceea ce doria.

In urmă se apropiă de cocoşat pentru a'l visita şi pe el.

Il scotoci prin buzunare, îl vizită patul, dar dete din umerĭ şi apropiindu-se de intendent zise:

— Mi se pare că sunt pe urmă falşă.

„Veriga aceasta, de aur s'a găsit cam la patru minute depărtare de aci.

„Credeam cu siguranţă că lanţul din care făcea parte această verigă o să-l găsesc aicĭ.

„Dar mi se pare că sunt pe urmă falşă.

El se plecă şi voi să iasă când de odată se împiedecă de cisma cocoşatului ce ee afla lângă pat.

— Ah! putem să urmăm cu vizitaţia, zise slujbaşul, plecându-se să ridice cisma din care căzu la pământ un obiect de aur.

— Iacă ce căutam, strigă locotenentul, hoţul e aci, ochiĭ lui căutaŭ pe cocoşat care ca înlemnit stetea de-oparte.

— Cum te chiamă? întrebă tare slujbaşul.

In loc de-aşĭ spune numele, Ralph, afirmă că nu e vinovat şi că nu ştie cum a ajuns bucata de lanţ în cisma lui.

— Ei, nu te pune pe minţite, sbieră locotenentul.

„Mai bine spune unde ai ascuns obiectele furate.

— N'am furat nimic, protestă cocoşatul.

„Nu pot să mărturisesc nimic.

— O să te facem noi să vorbeşti, strigă locotenentul.

Işi luă pălăria şi strigă :

— Vino cu mine.

— Vrei să mă arestezi?... zise cocoşatul.

„Dar sunt nevinovat.

„Lanţul va fi ajuns din întêmplare în ciama mea.

— Poliţia nu crede în întêmplări.

„Vino iute, or trimit sergenţii să te ajute.

Dar cocoşatul nu se mişcă.

Piciórele lui păreau paralizate.

Se puse pe un scaun să 'şi încalţe cismele.

Mâinile îl tremurau ca varga.

— Nu te preface, nu juca comedie, strigă slujbaşul, slăbiciunea aceasta o cunoaştem noi.

El făcu semn sergenţilor cari intrară şi'l făcură să-şi încalţe iute cismele, apoi îl apucară de braţe şi voiră să'l târască afară din salon, când un glas răsună deodată :

— Staţi pentru un moment.

Streinul care apărase o dată pe Ralph era cel care strigase.

El se puse lângă dênsul din nou, ca şi cum ar fi voit să împiedece arestarea lui.

Locotenentul aruncă o privire de dispreţ asupra îmbrăcămintei sărăcăcioasă a omului.

Apoi zise :

— Ce vrei ?

„De ce cauţi să ne împiedici în executarea datoriei noastre ?

— Vreau să împiedic o nedreptate, răspunse streinul.

— Incă un cuvênt şi te arestez dinpreună cu el.

„Poate că eşti tovarăş cu acest hoţ.

Şi locotenentul se uită ţintă la strein.

Acesta replică :

— Cine sunt ?

„N'ai să te îndoeşti nici un moment. Te rog, vino la o parte.

Era o hotărire şi o demnitate în fiinţa acestui om ast fel în cât poliţistul îl ascultă fără şovăire şi se dete de o parte.

Martorii acestei scene, muşteriii asilului, şopteau cu réutate şi 'şi făceau semne când vĕzură că poliţistul vrea să aresteze şi pe apărătorul cocoşatului.

Dar obrajii lor se lungiră îndată ce vĕzură că poliţistul stă de vorbă cu dênsul.

Streinul şopti câte va vorbe slujbaşului, apoi scoase din buzunarul gheroculul o hârtie în făşurată în formă de sul şi o dete cu formă eleganţă slujbaşului.

Abia aruncă o privire pe hârtie şi repede îşi schimbă ţinuta.

Îşi lăsă braţele în jos şi se îndreptă ca şi cum ar saluta; o mare zăpăcélă se citia pe obrazul lui.

Streinul şopti:

— Nu trăda incognitul meŭ, eŭ sunt aci ca martor care pot să-ţi daŭ lămuriri cine poate să fie adevěratul hoţ.

In acelaşi moment o figură plecată se furişă spre uşă şi voi să se strecoare printre sergenţi.

— Stăi, strigă streinul căruia nu-i scăpă din vedere această procedare.

Cel somat se cutremură şi se opri între sergenţi, carî puseră mâna pe el.

Era Reinhard.

Obrazul lui frumos deveni galben, ochiî lui priviau sfioşi la tovarăşii sěi ca şi cum ar fi cerut ajutor şi apărare de la eî.

Strěinul se apropiă de el, îşi puse mâna grea pe umărul lui.

Vechiul ajutor de călăŭ începu să tremure sub această mână.

— D-ta adineaorî, începu streinul cu glas hotărît, când toţî dormiaŭ, te-aî coborît din pat.

„Este aşa orî ba?

Reinhard tăcea.

El se uita în pământ.

— Spune adevěrul

— Aşa este, răspunse Reinhard cu glas turburat.

— D-ta aî mers în věrful degetelor până la patul acestuî om, zise streinul arătând pe cocoşat.

„Aî pus acest mic obiect de aur, proba hoţieî, în cisma luî.

„Spune.

„O vreaŭ!

Faţă cu acest „o vreaŭ!“ nu maî încăpea nicî o împotrivire.

— Mărturisesc tot, răspunse Reinhard.

„Eŭ am comis faptul.

Un strigăt de bucurie isbucni din pieptul cocoşatuluî.

In fericirea sa voi să ia mâna apărătoruluî sěŭ să o sărute.

Streinul nu îngădui însă.

— Lasă, zise eî, eŭ n'am spus de cât ceea ce am vězut cu ochiî.

Reinhard fu escortat de sergenţî, streinul se pregăti de-asemenea să părăséscă salonul.

— Să nu uiţi să mergî la agentul Belling, zise încă odată luî Ralph întorcêndu-se de la uşă.

Locotenentul de poliţie îl veni în faţă.

— Incă o dată vě rog, scuzaţi mě, zise el, n'am ştiut.

— Prea bine, îl întrerupse streinul, d-ta ţi-aî făcut datoria, d-le coleg.

„Iar eŭ am trebuit să apăr nevinovăţia.

— Aşa e, răspunse locotenentul.

XXXIII

Pictorul și modelul sĕŭ

Contele Marco ședea la masa sa de scris, iar la ușa lui stetea un bărbat lat în spete și cu pĕrul roșcat care aștepta cu umilință poruncile stăpânului sĕŭ.

— Apropie-te Brown, zise contele Marco, în englezește, vino și te pune lângă mine.

Omul cu pĕrul roșcat se apropiă dar observă distanța respectuoasă proprie lacheilor.

— Așa dar d-ta Brown ești decis, zise contele Marco, să intri în slujba mea și să asculți de toate poruncile ce 'ți voiŭ da eŭ.

— Da conte, rĕspunse omul cu pĕrul roșcat, supozând că mĕ voĭ putea susține în serviciul ladyeĭ.

— Să te silești să mențiĭ această posițiie căci altfel nicĭ eŭ nu te pot întrebuința.

Portarul irlandez al ladyeĭ clipi din ochĭ în semn că pricepe.

— D ta știĭ d-le conte, rĕspunse el că eŭ sunt singura persoană care posedă întreaga incredere a ladyeĭ.

„Eŭ și nevasta mea suntem totdauna în apropierea eĭ și nu ne scapă nimic din cele ce face și spune.

— Atuncĭ ești omul meŭ și o să ne înțelegem dimpreună.

„Dar mai întâĭ să regulăm chestia finanțiară.

„Eŭ contez pe încrederea d tale și o să știŭ s'o recompensez.

„Eŭ nu vreaŭ de cât să am în apropierea ladyeĭ o persoană care să'mĭ dea seamă de toțĭ pașiĭ eĭ, să noteze tot ce ar fi curios orĭ de bănuială în casa eĭ.

— Well sir, eŭ sunt acea persoană.

— Bine, o să'ți daŭ treĭ sute de mărcĭ pe lună.

„Și ca să vezĭ că nu glumesc, îți daŭ leafa înainte în aur curat.

Contele Marco scoase o pungă, luă dintr'ênsa un pumn de galbenĭ pe carĭ îĭ numĕră pe masă înaintea irlandezuluĭ.

Acesta părea a înghiți cu ochiĭ galbeniĭ.

Apoĭ îĭ băgă în buzunar fără a fi invitat a face aceasta.

— Să nu socotĭ, Brown, urmă contele Marco, că eŭ urmăresc ceva planurĭ tainice.

„De loc, din contra.

„Intenția mea la supravegherea ladyeĭ este foarte cinstită și umanitară.

El aprinse o țigară și trase câte-va fumurĭ din ea.

Apoĭ urmă :

— Eŭ sunt o rudă maĭ departe a ladyeĭ.

„Aș putea să zic singura rudă ce mai are pe lume.

„Am fost adênc mișcat când mai deunăzi am primit știrea că tinêra și frumoasa doamnă, pătimește de o melancolie care a adus-o la mai multe excese.

„Ia gândește-te nițel, poate ai observat și d-ta una ca asta.

Irlandezul mai clipi o dată din ochi, și părea a se gândi.

Rînjitul ce trecu peste obrazul lui slab făcu să apară și mai prost și mai antipatic.

— Ies, sir, am observat, zise cu un accent particular irlandezul.

Și vêzênd că această vorbă place contelui, urmă ;

— O să observez tot ce milord voiește.

„Fără îndoială lady e cu desăvêrșire smintită.

— Așa este, rêspunse contele Marco cu hotărîre.

„Nu vezi că ea primește o fată de pe drum și'i cedează toate drepturile ce nu se pot da de cât unei slugi vechi și probate ?

Aci puse contele Marco degetul pe buba irlandezului.

El se ridică și zise cu glas rêutăcios :

— E nebunie, nebunie complectă, Goddam, să primești o fată de pe strade ca să fie puiul mamei, și noi să o servim cu toții și să nu îndrăznim a o contrazice.

— Asta nu trebue să te supere, Brown, zise Marco, numai spre a turna din nou, cu vorbele, sale gaz peste foc, simpatia sa pentru fată este morbidă.

„Dar un singur caz nu probează nimic.

— O ți-aș putea povesti mai multe, zise roșcatul, lady este nerecunoscătoare față cu slujnicele sale vechi, cum se întâmplă acum că o sfîrleaza de franțez, acest fecior Lafleur comandează întreaga casă ?

„Lasă sire că știu ce e pricina.

— Da, da, zise rece contele Marco, dar spune-mi ce s'a făcut din acest Lafleur ?

— El a dispărut într'o zi cu tot calabalîcul și dracul știe unde s'a dus.

„Dar sunt alte fapte carî probêză în desjunu boala sufletească a ladyei.

— Și carî sunt acele ?

— Goddam, poate fac o nebunie că spun tot ce știu la cea dintâi ocasie, da o să vezi mylord că eu te slujesc bine.

— O să fii și bine rêsplătit.

— Sunteți un getleman desăvêrșit.

„Și eu o să mă silesc să fiu vrednic de amabilitatea d-vóstră.

„Mai încolo știți mylord, zise irlandezul cu glas șoptitor, că lady trăește foarte retrasă, iese afară rare-orî și primește vizite asemenea fórte rar.

— Da, da, înainte.

Marco se uită şiret la spion.

— Asta negreşit e foarte curios, urmă roşcatul, că lady în lunile din urmă a ieşit de câte-va ori în costum foarte ciudat şi mascată.

— În costum ciudat.

„Şi ce fel de mască a avut?

Contele Marco abia'şi putu ascunde emoţiunea.

El crezu că era aproape să descopere ce căuta.

Irlandezul prost îşi ridi că umerii în sus şi zise:

— Ce fel de mască purta lady nu ştiu.

„Dar era de-ajuns de frumoasă şi dracâscă în costumul ei spre a suci capul la mulţi bărbaţi.

„Şi fie zis între noi, eu cred că eşia în avanşuri amoroase.

„O duceam cu trăsura până afară din Berlin spre Spandau.

„Acolo, la un loc destinat stetea totd'auna o birjă ce o aştepta.

„Lady îmi poruncia să mă întorc cu trăsura.

„Dar ea aştepta până ce mă perdeam din vedere.

„Atunci ea se urca în birjă pentru a 'şi urma drumul.

— Ciudat, zise Marco gânditor.

„Dar totuşi e o probă că lady nu consideră partea tristă a vêduviei sale, fiind că ea de bună seamă se va fi ducênd la o întâlnire.

— Tot ce se poate, milord.

„Bizuie-te pe mine.

„O să veghez.

„Indată ce lady va face o nouă ştrengărie o să te încunoştinţez.

„Pentru azi mă iertaţi, d-nule, am stat prea mult.

Irlandezul se plecă şi eşi.

— O să 'mi facă bine serviciul, mormăi contele.

„Dar trebue să fie tratat cu cruţare, căci altfel ticălosul lesne ar putea ajunge în ispită şi să mă spună *la lady, mai ales în cazul dacă aceasta l-ar plăti mai bine de cât mine.*

El se uită la cêsornicul de pe sobă şi sună.

Antonie intră.

El trecu uşor pe covoare şi întrebă pe stăpânul sêu ce doreşte.

— Vreau să mă duc la balul consolului englezesc, zise Marco, să mă îmbrac şi trăsura să stea gata.

O jumêtate de ceas mai târziu contele stetea dinaintea oglinzii şi 'şi examina costumul.

Acesta îl prindea de minune.

Gherocul negru se părea ca turnat pe figura lui elegantă.

La butonieră avea bandeleta legiunei de onoare.

Părul şi barba erau frisate cu îngrijire sluga îl aşezâ la haină o camelie albă,

iar contele era pe cale să'şi tragă pe degetele sale împodobite cu inele de briliant nişte mănuşi albe şi moi.

Antonie îi întinse apoi giobenul.

O altă slugă intră şi anunţă că trăsura aştépta gata.

Contele Marco era să părăsească odaia, de la uşă însă se întoarse încă odată şi strigă:

— Ah, ce nebăgător de séma eşti Antonie, ai uitat să-mi dai parfumul.

— Scuzaţi, d-le conte, bolborosi feciorul.

— El adu-l încoace!

Antonie se apropie de un dulap mic.

— Doriţi zambile, d le conte?

— Da, da, ştii că asta îmi este parfumul favorit, fără el nu pot să esist.

Feciorul luă din dulap o sticluţă şi udă cu conţinutul ei hainile stăpânului séu.

Un miros îmbătător şi dulce umplu odaia.

— Şi batista, porunci contele Marco, şi feciorul înmuiă cu conţinutul mirositor batista de mătasă a contelui.

Apoi părăsi odaia, coborî scările şi se urcă în trăsura ce aştepta jos.

Palatul consulatului englezesc era luminat feeric.

Prin portalul închis să întrevedea pompa din vestibul unde o mulţime de lachei primeau cu complesenţă pe musafirii ce soseau mereu.

În etagiul întâiu, într'o odaie tapisată cu mătăsuri se afla consulul care primia pe musafirii séi.

Acesta era un bărbat amabil cu părul alb.

El avea o vorbă de amabilitate şi complesenţă pentru fie-care ce sosia.

Se pare că trăind de mai mult timp în Germania a perdut din rigorositatea sa natală.

În salonul consolului, mulţimea împodobită sărbătoreşte, se strecura într'o învălmăşeală îmbătătoare.

Aici străluciau diamante şi pietre scumpe, în odăile de alături se vedeau pe mese tot felul de vase de aur şi de argint.

Atmosfera era încărcată de mirosuri de flori şi de parfumuri.

Şiruri de femei cu braţele albe dădeau farmec şi splendoare adunării.

Contele Marco parcurse saloanele cu siguranţa sa obicinuită.

Se părea că privirile lui căuta pe cine-va prin mulţime.

Întinsă cu nepăsare într'un foto'iü şedea lady Nolson care era mai frumoasă ca ori-când.

Trupul ei plastic, imposant era cuprins într'o haină de mătasă verde.

În jurul taliei sale avea o ghirlandă de trandafiri de baltă, tot cu astfel de flori era împletit părul ei negru; braţele ei albe, gâtul şi sînul nu erau de cât puţin acoperite.

In jurul ladyei era o mulțime de cavaleri cari îi cereau favorul.

Contele Marco șovăi un moment înainte de a se apropia de ea.

El voi să se retragă, dar ea îl observă și'i zise:

— Ah, conte Marco....

„Vrei să te retragi fără a mă saluta, or nu îndrăznești să intri în atmosfera mea?

— De și e primejdios a fi în atmosfera îmbătătoare a d tale, totuși o să risc a mă apropia de frumoasa floare a pământului.

— Ah, ce galant știe să fie contele nostru, zise doamna cea frumósă și începu a și face vênt cu evantaliul.

„D ta ai trăit în timpul din urmă atât de retras în cât trebue să presupui că te ai ocupat cu ceva studii serioase.

— Tot ce se poate, răspunse contele Marco.

— Ei, atunci te vei fi ocupat cu studii alchimice, vei fi vrut să afli peatra înțelepciunei orî arta de a face aur.

Lady esprimase vorbele aceste cu o intonație curioasă.

Contele Marco simți că ochii ei sunt îndreptați spre el.

— Studiele mele aŭ fost de altă specie, lady, răspunse el rece, ele eraŭ de natură criminalistă și se referiaŭ la omorurile misterioase.

„Așa pentru exemplu am citit într'o carte vechie, că într'un sat din Portugalia un omor cu otravă a fost descoperit, prin acea că....

— Te rog, încetează, strigă lady care îngălbenise.

„Să nu ne stricĭ veselia cu istoriĭ sinistre.

„Eŭ nicĭ nu crez că ar putea să existe astfel de infamiĭ.

„Dar fantasia agitată a scriitorilor noștri ni le a zugrăvit atât de mult până ce în cele din urmă am început să credem și noĭ....

— Și apoĭ în cercurile culte nicĭ nu se comit omoruri, zise un locotenent care se afla lângă lady.

Contele Marco se uită zimbind la cel ce grăise.

— Aĭ dreptate, zise el, în cercurile culte nu se prea varsă sânge, dar se servă de otravă.

„Aceasta e sigură și maĭ puțin mișcătoare.

Intonația unuĭ vals ajunseră la urechile lor, și cavalerii alergară în tóte părțile să-și caute dansătórele.

Contele Marco și lady rămase singuri.

— Ei frumoasă doamnă, zise acesta, nu dorești să-ți povestesc acum cum s'a descoperit omorul cu otravă în Portugalia?

— Negreșit prin vre-un trădător, răspunse lady, care a știut de taină și nu s'a ținut de cuvênt.

„Conte, te rog să fiĭ maĭ cu băgare de seamă dacă ții la siguranța nóstră.

— Eŭ nu mĕ tem pentru siguranța mea, căci eŭ n'am comis nicĭ o crimă.

— Să n'o crezĭ, rĕspunse lady Christina, șoptind cine dă de vre o crimă și își dă concursul sĕŭ pentru a ascunde pe făptuitor, se face însu-și părtaș al crimeĭ.

„Nu d-ta aĭ fost care aĭ lucrat pentru a ascunde urmele ?

„Nu d-ta mĭ-aĭ mijlocit actul de deces ?

„Nu d-ta aĭ mărturisit înaintea comisarului de poliție ca lordul a murit de apoplexie ?

„D-ta aĭ fost acela, d ta singur, conte Marco !

— „Eŭ !

„Frumoasă doamnă... eștĭ în rătăcire !...

„Acela a fost feciorul d-tale Lafleur, care a dispărut și nu s'a mai arătat.

— Și d-ta crezĭ că nu se poate proba că feciorul Lafleur și contele Marco este una și aceiași persoană ?

Contele se uită cu dispreț în fața doamnei frumoase.

Apoĭ rĕspunse :

— Acela care ar afirma una ca asta ar fi dus la balamuc.

„Ia seama, frumoasa lady.

— Marco, nu mĕ duce la estrem, strigă lady.

„Poziția ce vreĭ să ieĭ față cu mine e-falșă.

„D-ta vreĭ să facĭ din mine instrumentul d-tale, fiindcă eștĭ în posesiunea unei taine care mĕ poate sdrobi.

„Dar eŭ n'o să mĕ învoesc nicĭ odată să fiŭ roaba d-tale, instrumentul dumitale....

„Încă o dată te somez, Marco, să fiĭ liniștit și să fim uniți.

„Numaĭ astfel vom putea face bune treburĭ.

„Așa dar să ne împăcăm.

„Dă'mĭ mâna.

— O să mĕ gândesc, rĕspunse rece contele.

„Dar scuză-mĕ, am să vorbesc, câteva cuvinte consulului.

El se plecă și părăsi odaia.

Lady se uită cu ochĭ scânteetorĭ în urma lui.

— Aceasta a fost o nouă declarație de resbel, zise ea.

„Dar de astă dată nu mĕ găsește atât de nepregătită.

„Ia seama, d-le conte, și eŭ cunosc o taină a d tale care poate să te coste capul.

Sînul ei se ridică vehement sub dantelele fine.

Ea trebuĭ să ia o bĕutură recoroasă spre a se liniști.

Ea intra în odaia laterală și luă de pe tava unuĭ fecior un pahar de limonadă ce-o bĕŭ dintr'o dată.

— Nesocotință, frumoasă lady, se auzi lângă ea glasul consolului.

„Această bĕutură rece poate să'ţi facă rĕŭ după agitaţia dansului.

— Eŭ n'am dansat, rĕspunse Christina Nelson.

„Ştiŭ, lord, că eŭ sunt în doliŭ pentru soţul meŭ, şi de şi am venit la serată, nu dansez.

— Spre marea durere a cavalerilor, rĕspunse consulul.

„Dar dă'mĭ voe, lady, să'ţĭ prezint pe unul din cei mai buni pictori: pe d-l Ebehard Walldorf, care îmĭ spune, că de mult a dorit să'ţĭ facă cunoştinţa.

Înaintea ladyeĭ se plecă un bărbat de statură înaltă, care începu a o interesa din cel dintâĭ moment.

Ebehard Walldorf era un *tip* de artist german.

Pĕrul luĭ buclat acoperea o frunte înaltă.

Barba blondă încadra un obraz nobil.

Fie-care mişcare îl era elegantă şi nejenată.

Vorbele luĭ erauŭ de spirit şi de sentiment.

Ei conversbiauŭ deja de un ceas, şi acest timp păru atât de scurt frumoasei doamne.

Lady şedea pe o canapea móle, Walldorf stetea înaintea eĭ.

El se plecă îĭ luă mâna şi o duse la buze, zicênd:

— Cererea mea e îndrăzneaţă, o ştiŭ, lady, dar sper că mĭ-o acordaţĭ, fiindcă eŭ nu vorbesc în numele meŭ, ci în numele artel germane.

„Fă să mĭ fiĭ model, eŭ o să te zugrăvesc pe pînză şi în costum care face să apară şi mai mult frumuseţea d-tale, bunăoară ca spaniolă, saŭ ca orientală, şi apoĭ lasă pe mine, o să ştiŭ ce nume să daŭ icoaneĭ mele.

— Şi nu vrei să-mĭ trădezĭ numele? întrebă *frumoasa* lady cu un fel de satisfacţie pentru laudele ce auzise din gura artistului.

— Perla Haremului, se va chiema icoana mea, zise Walldorf cu însufleţire.

„Te rog lady nu şovăi, învoirea d-tale mĕ face fericit.

„Hotăreşte timpul când pot să-mĭ transportez atelierul meŭ în casa d-tale.

Frumoasa dómnă se uită cu nehotărîre în ochiĭ artistului.

— Să-ţĭ transportezĭ atelierul la mine şopti ea şi îşĭ puse ochiĭ în pămênt, asta ar fi o demenagiare complectă, asta nu se poate, ce ar zice lumea?

— Lumea, lady, d-ta aĭ trăit destul în Britania spre a cunoaşte zicătórea englezuluĭ: casa mea e cetatea mea.

„Nimenĭ n'o să afle că eŭ am luat cuartir pentru câte-va zile într'o odae retrasă din casa d-tale, şi dacă staŭ mereŭ de muncă în câte-va zile şi d-ta'vei binemerita de la arta germană.

— Poate comit o nebunie, zise lady, dar îţĭ încredinţez d-tale cinstea mea de femee.

— Așa dar pot să viŭ ? întrebă artistul entusiasmat.

— *Vino mâine*, zise ea încet, o să găseștĭ gata pe perla haremuluĭ, căcĭ eŭ posed deja costumul turcesc de care avem nevoe.

Intrevorbirea fu turburată prin sosirea celor doĭ cavalerĭ.

Contele Marco îĭ cerŭ voie să 'l prezinte pe un *domn* cu barba albă.

Pe obrazul stâng, sub ochiŭ, avea un mic emplastru negru.

— Profesor doctor Robin, zise contele arătând pe tovarășul sĕŭ.

Lady se plecă și prensentă pe artist celor doĭ domnĭ.

Se schimbară câte-va frase obligate și lady invită pe conte să se lase a fi zugrăvit de pictorul Walldorf.

— Eŭ nu posed nicĭ o icoană, nicĭ o fotografie, rĕspunse contele, eŭ urăsc tot ce e posă.

„Astea nu sunt de cât vanităţĭ.

Artistul îșĭ ridică surprins capul la vorbele contelui.

— Și n'aĭ lăsat să fiĭ zugrăvit nicĭ odată ? întrebă el.

— Nu, d-le.

„Și nicĭ n'o să'mĭ *calc principiul* nicĭ odată.

Walldorf începu să rîză cu hohot, apoĭ zise :

— Scuză-mĕ, d-le conte, dar principiul ăsta nu domnește de cât între criminaliĭ probaţĭ, carĭ se tem să nu dea prin aceasta un mijloc poliţieĭ de a'ĭ putea urmări.

„Încă *o* dată, te rog, scuză-mĭ gluma aceasta.

Toţĭ începură să rîză.

Dar când la acest hohot vru să ia parte și doctorul Robin, bucăţica de emplastru se deslipi de pe obraz și căzu la pământ.

O rană recentă și adâncă ţieși la iveală.

— Aĭ o rană gravă, doctore, zise lady.

Acest incident fu pentru doctorul foarte neplăcut.

El se grăbi să'șĭ acopere rana cu batista.

Apoĭ zise :

— Am căzut rĕŭ pe scară și m'am lovit într'un fier ascuţit.

— Foarte trist, domnul meŭ, zise pictorul.

„Eŭ aș fi jurat că rana provine din o împușcătură.

„Dar pe semne că m'am înșelat.

— Da, da, te-aĭ înșelat, rĕspunse doctorul.

„Dar rana mea începe să sângereze și batista mea e udă deja.

— Imĭ daĭ voe să 'ţĭ ofer pe a mea? întrebă contele Marco și scoase din buzunar batista sa de mătase verde.

— Mulţumesc, rĕspunse doctorul, eŭ cred că e cu cale să mĕ retrag pentru câte-va minute.

El se plecă înaintea ladyei şi ieşi.

— Ce parfum îmbătător aĭ, zise lady Nelson contelui, te-aĭ crede că te afli într'o grădină mirositoare din Sira.

— E zambilă, parfumul meŭ de predilecţie.

„Secretul pregătirei lui îl am singur eŭ, şi sunt mândru că numaĭ eŭ sunt în stare să mĕ desfătez în mirosul lui

Lady era să-l rĕspunză ceva piperat, dar în momentul acela se apropiă de ea, nepotul consulului şi îĭ oferi braţul pentru a o conduce la masă.

Privirea eĭ se maĭ întâlni încă odată cu aceea a lui Walldorf şi acesta păru că auzi şoptind :

— Pe mâine !

El se uită gânditor în urma ladyeĭ, apoĭ se întoarse spre a spune ceva contelui.

Acesta însă dispăruse.

Nu rĕmase în urma lui de cât mirosul de zambile.

Pictorul părăsi salonul.

Dar nu intră în salonul de mâncare, unde se adunase în jurul uneĭ mese în formă de potcoavă întreaga societate, ci se îndreptă spre vestibul.

Ceru unul fecior blana şi pălăria sa.

Luă pe scară în jos si plecă sub teĭ, apoĭ intră într'un restaurant elegant.

— Cabinetul şapte ? întrebă pe chelner, care îl salută plecându-se înaintea lui.

— Vĕ aşteaptă un domn de două césurĭ deja, zise el.

Şi conduse pe pictor în un cabinet separat.

Acolo bătu

Uşa se deschise.

Pictorul intră.

La o masă mică, elegantă şedea lordul Nelson.

Pe masă, într'un vas era seet,

— Eştĭ d-ta, orĭ nu eştĭ d-ta ? întrebă el pe noul venit.

— Eŭ sunt, rĕspunse pictorul şi luă loc în faţa lordului.

— Şi resultatul balului de azĭ de la consul ?

— Splendid.

„Mâine mĕ transportez în casa ladyeĭ.

— In casa eĭ ?

„Sub ce cuvânt ?

— O să-l zugrăvesc mutra.

„Se va numi perla haremului.

— Eştĭ un vrăjitor, te numeştĭ cu drept cuvênt regele..,

— Eŭ sunt pictorul Eberhard Walldorf şi îţĭ cer voe să mĕ pot retrage cât de inte fiind că am să maĭ iaŭ mĕsurĭ pentru ziua de mâine.

— Inainte de a pleca, bea un păhar de seet, zise lordul şi umplu paharele.

— Trăiască rĕsbunarea, şopti lordul Nelson şi paharele se ciocniră.

In ziua următoare pictorul Eberhard Walldorf se strămută în casa ladyei, unde fu primit cu amabilitate.

Ca odae de locuinţă i se pregăti o cameră mică unde dormise feciorul Lafleur la moartea lordului.

Asta se făcu după dorinţa lui espresă.

El zicea că în nicĭ o altă odaie nu poate să aibă lumină favorabilă pentru muncă de cât tocmaĭ aicĭ.

In ziua următoare erau să înceapă şedinţele.

La timpul hotărît pictorul Walldorf se afla în salon, unde 'şĭ făcu cele dintâĭ schiţe.

Era o odaie căldică, cu portiere de mătasă, cu canapele moĭ, cu fotoliurĭ; pe jos covoare de Persia, pe pereţĭ icoane admirabile.

Pictorul îşĭ aşeză aparatele şi aşteptă apariţia ladyei.

In fine uşa odăiĭ se deschise şi lady intră.

Un ţipĕt de surprindere eşi din buzele pictorului.

O apariţie feerică, o femee cum nicĭ fantazia agitată a unuĭ pictor nu şĭ-o poate închipuĭ maĭ frumoasă.

Lady purta costumul unei frumoase odalisce de harem.

Picioarele eĭ erau în pantaloni de mătasă ce se lăsau în jos până peste genuchĭ şi carĭ se terminau în nişte ciorapĭ fiinĭ şi strîmţi.

Bustul eĭ plin şi voluptuos era îmbrăcat într'o vestă turcească brodată cu sîrme de aur şi de argint.

La gât şi braţe purta mărgele şi diamante, fesul emula cu aprinderea buzelor sale, cât şi cu lucirea ochilor săĭ.

Lady păru satisfăcută de impresia ce a făcut asupra artistului.

Ea se puse în mijlocul odăiĭ, îşĭ încrucişă braţele pe sîn şi zise:

— Eĭ, cum îţĭ plac?

— D-ta eştĭ perla haremuluĭ, strigă pictorul uimit.

„Fericit sultanul care te poate poseda!

— Imĭ facĭ o declaraţie de amor formală, zise lady rîzând.

„Să ne vedem de treabă.

„Să nu ne prea adîncim în această întrevorbire primejdioasă.

Pictorul se plecă şi deschise blocul de schiţe.

Frumoasa turcoaică se puse pe un scaun.

In faţă eĭ era pictorul.

Ea îl observă mereŭ cum desemnează.

Trecu un sfert de ceas fără ca să fi zis un cuvînt nicĭ unul nicĭ altul.

In urmă lady întrerupse tăcerea şi zise:

— Te-aĭ supărat Walldorf că nu ţĭ-am răspuns alt-fel la complimentul de adineaorĭ?

— N'am drept să mĕ supĕr, doamnă, răspunse pictorul, d-ta te-aĭ purtat atât

de amabil cu mine, încât îţi sunt recunoscător.

— De dragul d-tale eŭ mi-am pus în primejdie reputaţia mea... răspunse lady.

Şi 'şi observă în tăcere bustul ei plin şi alb....

Apoi reluă :

— Mă întreb eŭ încă-mi cum am putut să ţi acordez cererea atât de iute.

„Închipueşte-ţi ce-ar zice lumea dacă ar şti că te-am primit în casa mea ?

„Ni s'ar atribui tot felul de rapoturi.

„Şi toate acestea atât de iute după moartea soţului meŭ.

— Fost-a lordul mai multă vreme bolnav ? întrebă pictorul vrând a da conversaţiei o altă direcţie.

— Lordul Nelson a fost multă vreme paralisat şi bolnăvicios.

„Noi am consultat mai mulţi medici vestiţi din Paris şi Berlin.

„Dar să lăsăm această temă tristă.

„Povesteşte-mi ceva vesel Wallidorf.

Timpul trecu în povestiri vii şi lady fu neplăcut stinsă când pictorul în fine îi declară că şedinţa s'a terminat, şi îşi ceru voe să se retragă în odaia sa spre a transforma pe pânza ceea ce a schiţat repede în odae.

Frumoasa lady simţia din ce în ce mai multă simpatie pentru pictorul robust şi serios.

Ea simţia că îl iubeşte şi se abandona sentimenteloŕ sale cu o molatică lipsă de resistenţă.

De mult ducea ea lipsă de dragoste şi patima ce dormita în ea până aci, se deşteptă de odată cu putere îndoită.

Ea credea că citise în ochiĭ lui o simpatie gingaşă, şi îşi zicea că nu-i trebue spre a-l încuraja de cât să-i şoptească la ureche :

— Te iubesc.

Lady aştepta cu nerăbdare ziua următoare când să se ţină a doua şedinţă.

Înainte d'a intra în odae unde, precum anunţase fata din casă, se afla Eberhard, ea se uită în oglindă.

Văzêndu-se tot admirabilă, recunoscu ea însă şi că e în stare să scoată din minţi un bărbat.

— Vreaŭ să 'l văz la picioarele mele, îşi zise ea încet.

„Vreaŭ să înving pe acest bărbat mândru, rezervat.

„N'o să fiŭ fericită decât atunci când braţele lui vînjoase vor strînge la sine trupul meŭ.

Ea intră iute în odaia laterală şi în semn de salutare întinse lui Wallidorf amêndouĕ mâinile.

— Vrei să 'mi ceri, zise ea cu glas măgulitor, să aşteptăm încă puţin începutul şedinţei noastre ?

— Adevĕrat, lady !

„Știi că chipul d-tale l'am avut înaintea ochilor toată ziua.

Apoi el depărtă pânza de pe tabloul, pe care era icoana Christinei.

— E minunat! strigă lady.

„Vino să urmăm, căci sunt încredințat că, o să fie o operă ce 'mi va face onoare și mie și d-tale.

Ea se puse din nou pe scaun.

El începu să mânuiască pensula și paleta.

Lady zise:

— Adevărat, Walldorf, că te-ai gândit la mine?

— Te poți îndoi, lady? răspunse pictorul.

„Spune'mi dacă acest tablou e lucrat numai cu mâinile?

„Nu vezi oare că și inima are aici partea sa?

— Walldorf, te pricepi bine? strigă lady.

„Așa dar nu numai asta te-a condus în casa mea?

Și frumoasa femeie se uită țintă la pictor.

Un zimbet fugitiv lunecă pe buzele artistului la această întrebare a ladyei.

— Dacă vroești să fiu sincer, zise el, e adevărul, lady, că nu arta singură a fost ce m'a adus în casa acésta.

— Jură-mi asta Walldorf!

Fără șovăire pictorul zise:

— Îți jur.

— El și ce te a făcut să te furiezi în casa mea? întrebă femeia frumoasă cu glas tremurător de patimă; și aștepta să i se facă acum declarația de iubire.

Înainte însă de a putea pictorul să răspundă, portiera de la ușă fu dată într'o parte și figura unui bărbat apăru.

La vederea lui, lady scoase un țipăt de spaimă.

Era contele Marco care se apropia încet.

— Scuzați turcoaică frumoasă, dacă vă supăr, zise el cu liniște ghiețósă.

— Sunt pierdută, își zise lady în sine, în acest costum m'a văzut el și la sărbătoarea falșilor monetari, el știe că-l cunosc taina și acum nu se va liniști până nu mă va înlătura.

Ea se lăsă tremurând pe un scaun.

Știa că răsbunarea acestui om e grózнică.

Contele Marco se uită însă batjocoritor în obrazul femeii frumoase și zise:

— Vă rog încă odată, scuzați că vă deranjez

„D-ta zugrăvești icoana ladyei.

„Asta ar fi o podoabă pentru odaia mea de lucru.

„Dacă are icoana aceasta un preț, spune mi-l și eu îl plătesc.

Pictorul, îl observă cu agerime pe amândoi.

El nu scăpă din vedere spaima de care fu coprinsă modelul său la intrarea contelui

nici vorbele mișcătoare ale acestuia din urmă.

El puse în tăcere pensula și paleta de-oparte.

Și adresându-se contelui, zise :

— Mi se pare că lady e indispusă, n'ar fi bine s'o lăsăm singură ?

— Sunt de părerea dumitale, răspunse contele Marco.

Apoi se apropiă de lady, îi luă mâna și i-o sărută.

In urmă zise :

— Petrecerea prin orient pare a nu'ți face bine.

„Dar eŭ duc cu mine un suvenir neperitor din această vizită.

„Eŭ—n'o—să—uit—pe—turcoaică.

El apăsă pe fie-care cuvênt din propoziția din urmă.

Fie-care cuvênt străbătea ca pumnalu în inima ladyei.

Contele Marco ajuns în sala se despărți de pictor și o luă repede pe scară în jos.

In curte stetea portarul cu părul roșcat, și când Marco, fără a-l lua în semă, trecu pe lângă dênsul, șopti cu glas înfundat :

— A fost bună știrea mea, conte ?

— Bună. șopti în treacăt contele.

„Fii cu ochii în patru, te plătesc cu galbeni.

Apoi se urcă în trăsura ce-l aștepta afară și plecă.

Rezemat pe pernele de mătasă el își scoase carnetul, rupse o foae și scrise cu creionul o telegramă destinată pentru doctorul Robin și pe care o duse însuși la oficiul telegrafic.

Telegrama spunea :

„Pacienta foarte rea

„Primejdia la culme.

„Operațiunea indispensabilă.“

Intre aceste pictorul se retrase în odaia sa și se puse pe canapea.

El rămase multă vreme astfel gânditor, deodată se ridică repede ca și cum ar fi luat o hotărîre.

Mișcă canapeaua din loc, se plecă și începu să caute pe jos, și 'și vîră mâinile între pernele canapelei.

Dar nu găsi nimic.

După aceea se apropiă de pat, îl trase de o parte.

Incepu a scotoci prin tôte părțile.

Deodată se plecă și ridică un obiect mic ce căzuse la pământ.

Era un dop mic de plută ce se întrebuințase la astuparea sticelor de doctorii.

Un obiect fără valoare ce nu merita să te pleci pentru el.

Dar era o altă împrejurare ce păru a interesa mult pe pictor.

Din dopușor esala un miros dulce, îmbătător ce'ți reamintea parfumul de zambile.

— Dopul acesta e de la vre-o sticlă de parfum, adăogă él în sine, și este un parfum curios ce nu'l cunosc de cât de câte-va zile.

El își plecă capul și se gândi.

— Ah, știu, zise el cu glas triumfător, mirosul acesta l'am simțit când contele Marco a oferit batista sa de mătase pentru rana doctorului Robin.

Contele a spus că el singur posedă secretul acestui parfum.

Așa, dar cum ajunge dopul acesta aici?

Pictorul se plimba cu pași repezi prin odae în sus și în jos.

Descoperirea aceasta îl emoționase tare.

— Atunci trebue ca contele Marco să fi frecuentat această odae, șopti el în sine fiind că aici nu intrase de cât feciorul Lafleur, trebue să se afle un raport între contele Marco și Lafleur, ásta e un pas făcut înainte.

„Se poate ca acest fecior să fi stat în slujba lui Marco.

„Dar să vedem, unde am găsit acéstă dovadă, trebue să dăm de urma altora.

El se lăsă pe pământ și urmă înainte cu căutarea.

După câte-va minute se ridică și puse pe o hârtie albă câte-va fire de păr.

Apoi scoase din buzunar o lupă și începu să esamineze descoperirea ciudată.

Din moment în moment obrazul lui deveni mai vesel și în urmă strigă cu hotărîre:

— Feciorul Lafleur nu esistă, rolul lui a fost jucat în casa aceasta de către contele Marco.

„Pentru că acești peri blonzi nu au rădăcina ce o are părul natural din cap, din contra este părul din o perucă ce'a fost întrebuințată de locatarul acestei odăi.

„Iar aci, strigă el vesel, am părul natural din cap, ce seamănă mult cu părul negru ce am văzut pe capul contelui.

„Probele mele, ce e drept, sunt cam slabe, dar instinctul meŭ îmi spune că nu sunt în rătăcire.

„Contele Marco a fost aici sub masca feciorului Lafleur, ajutorul ladyei în omorîrea bărbatului sĕŭ.

Pictorul își luă iute mantaua și părăsi odaia.

El se grăbi să ducă această veste unei persoane ce 'l aștepta cu nerăbdare.

XXXIV

Spovedania muribundului

In o celulă mică a închisorii din strada Morbiților ședea Reinhard de câte-va zile.

Fostul ajutor de călăŭ fu supus la mai multe anchete și întrebări, dar totuși nu vru să mărturisească că ar fi mai avut tovarăși în comiterea furtului la profesor.

Judele instructor spuse că e imposibil ca furtul să se fi comis de o singură persoană.

Mai ales că sunt probe că furtul s'a comis cu ajutorul a mai multor persoane dibace și probate.

— Așa dar stărueștĭ în afirmarea dumitale ? se adresă judele prisonierului, și nu vreĭ să spuĭ numele tovarășilor ?

— N'am avut nicĭ un ajutor, răspunse Reinhard.

Judele instructor se apropiă de prisonier.

— Eŭ te fac atent la un lucru, zise el cu glas binevoitor, anume că procedezĭ prost dacă nu vreĭ să numeștĭ pe tovarășiĭ d-tale.

„Dar eŭ te încredințez că prietiniĭ d-tale, dacă vor fi prinșĭ, n'o să șovăească nicĭ un minut pentru a te trăda, știind că prin aceasta vor obține atenuarea pedepseĭ.

Reinhard tăcea cu perseverență.

Judele se întoarse și dete poruncă unuĭ jandarm să ducă pe prisonier din noŭ în celula sa.

— Așteaptă, băete, o să te facem noĭ să vorbeștĭ, zise judele după ce rămase singur.

El trase un clopoțel și intră un om mai în vârstă și care prin îmbrăcămintea sa trăda pe burghezul.

— Gardist criminal Müller, se adresă judele către noul venit, am nevoe de un vigilant dibacĭ dar cunoscut în lumea criminalilor care trebue să deslege limba unuĭ pungaș care nu vrea să mărturisească.

„Poțĭ să'mĭ aducĭ unul ?

Noul venit răspunse :

— D-le jude, pentru asta mai bun e piticul.

„El nu e necunoscut în lumea criminalilor, din contră, e considerat a fi unul din aĭ lor, și a adus până acum multe servicĭĭ bune poliției.

— Atunci caută iute pe pitic, închide-l în aceiași celulă cu Reinhard și spune-l că are să conteze la o plată bună dacă va ști să afle cine sunt complicĭĭ.

— Vĕ pot garanta că pe mâine aveți numile.

„Piticul lucrează iute, și nu face paradă de vorbă.

Müller părăsi odaia.

In seara aceea ușa celuleĭ unde se afla Reinhard, fu deschisă și un om mic bătrân fu târît în închisoare de doĭ gardiștĭ.

Piticul se sbătea.

Injura pe gardiștĭ, mușca și lovia în toate părțile.

In urmă paznicul, pe care 'l muscase de mână, îĭ dete o lovitură sdravănă, așa în cât piticul căzu pe patul luĭ Reinhard.

Pe când se scula slujbașiĭ ieșiră deja și ușa se trînti în țițiuĭ.

Piticul se repezi furios la ușă.

Isbi cu pumniĭ într'ênsa și cerea să fie liberat.

După ce Reinhard se uitase liniştit cât-va timp la dênsul, zise în urmă.

— Linişteşte-te camarade, aci e vorba să fii sus cu capul şi să nu pierzi răbdarea.

Piticul deveni iute mai domol, aruncă o privire la camaradul sêu şi răspunse:

— Al dreptate băete, dar e a dracului de tristă posiţia în care mă găsesc şi dacă nu isbutesc să scap de aicî, atunci de bună seamă trebue să şez zece ani în pensie.

— Atâta ai pe contul tĕu, pitice? întrebă Reinhard.

Piticul aruncă o privire de neîncredere asupra interlocutorului sĕu.

Apoi zise:

— Pot să mĕ bizui în tine, orî poate şi tu eştî vre-unul dintre albaştri?

„Sunt destuî ticăloşî carî îşî dau capul la de aste.

— Dar eŭ nu sunt din aceia, zise fostul ajutor de călău, doar poţî să citeşti atâta în obrazul meŭ, piticule.

— Oho, obrazul dese orî înşală, răspunse piticul, am vĕzut eŭ oamenî de aceştia.

„Dar ia spune-mi cum te numeştî tu între oamenii de meserie?

— Mie-mi zice călaul-Reinhard.

— La dracu, tu eştî care ai ajutat călăului să facă cu un cap mai scurţi pe mulţime de nenorociţi?

„Mi s'a spus de tine canalie.

„Eŭ mĕ numesc „piticul“ şi demonul meŭ este scotocirea buzunarilor.

„Este întâia oară când am ajuns în mâna albaştrilor dar mi se pare că de astă dată mi s'a înfundat.

„Cu ce dracu te-a prins?

Reinhard şovăi câte-va minute, apoi zise:

— Eŭ am....

„Eî, dar de ce să'ţi spun?

„In fine poate eştî unul care o să mĕ spui albaştrilor..

„Eŭ nu sunt nebun să 'mi pun capul în laţ!

— Ce fel, mĕ consideri spion, strigă piticul.

„Prostule, dacă vei ieşi afară, du-te şi întreabă între „tinerii grei“ dacă cunosc eî pe piticul.

„Fie-care'ţi va spune:

„— E un pungaş care face onoare corporaţiunei.

„Dar ca să ne înţelegem noi în grabă şi ca să ai încredere în mine, o să 'ţi povestesc o faptă din viaţa mea.

Piticul se aruncă pe o saltea.

Reinhard se puse pe banca de lângă masă.

Piticul începu:

— Cunoşti pe Magistrul zis şi Chiorul?

— Am auzit de el, răspunse Reinhard.

„Se zice că el e mai înțelept de cât poliția.

„Aceasta n'a putut să pună nici o-dată mâna pe el.

Piticul dete din cap.

Apoi zise :

— Magistrul e șiret ca o vulpe, dar e un tigru și sângeros ca o hienă.

„El ar merita să fie numit regele pungașilor.

„Și vezi eŭ am lucrat o dată cu omul acesta, și încă într'o treabă foarte grea.

Reinhard întrebă :

— Se zice că Chiorul nu se sperie de sânge și că a pus la pământ pe mulți?

— Așa e.

— El, l-ai ajutat la aceasta, piticule ?

— Da.

„Chiar asta vreaŭ să ți-o povestesc.

„Eŭ am aflat că un negustor din Berlin avea să plece în Prusia-veche pentru a târgui vite.

„Eŭ știam că omul acesta ia cu sine de obicel, până la cinci mii de franci în bilete de bancă.

„Dar singur nu pteam să fac treabă, fiind că negustorul era robust.

„De și supusam că el o să doarmă pe drum, totuși nu mĕ bizuiam în forțele mele.

„Negustorul își purta in totdauna banii într'o pungă de piele, ascunsă la piept.

„De aceea m'am dus la Magistrul și l'am întrebat dacă vrea să 'mi dea ajutor.

„Chiorul se învoi.

„Câte-va minute de la plecarea trenului, ne aflam amêndoi pe peron.

„Magistrul se travestise în dulgher și eŭ m'am deghisat ca mica lui copilă.

„Hainele mĕ prindea bine.

„Dar îmi țineam mereŭ dinaintea obrazului o batistă și mĕ supĕram în tot drumul.

„Eŭ mĕ prefăceam a plânge mereŭ.

„Eram în acelaș cupeŭ cu negustorul.

„Acesta întrebă la o vreme ce are copila de plânge atât de amar.

— Oh, o mare nenorocire, boerule, rĕspunse Magistrul, de opt zile mi-a murit nevasta.

„Și acum trebue să-mi duc copila la niște rude depărtate fiind că eŭ n'am vreme de creșterea eĭ, de óre-ce trebue să muncesc ziua și noaptea pentru a-mi câștiga pâinea de tóte zilele.

Ast-fel se începu conversația, în vremea aceasta eŭ mĕ întinsesem pe bancă și mĕ făceam că dorm.

— Slavă Domnului, copila dórme, zise pretinsul meŭ tată, și omul meŭ vesel că a înțetat țipĕtul și sbieretul în cupeŭ, zise :

— Noi o să rugăm pe conductor să nu mai lase pe alți pasageri în cupeul nostru ca să nu se deștepte copila.

„Şi într'adevĕr la cea dintâiŭ staţiune conductorul fu rugat în privinţa acésta.

„Ast-fel îşĭ iscăli sentinţa sa de mórte.

— Ce l'aţĭ şters ? întrebă Reinhard cu o întonaţie deosebită.

Piticul dete din cap.

— L'am îngrijit şi ridicat, rĕspunse el, dar ascultă mai departe.

„Eram ca la patru ceasurĭ depărtare de Berlin, eram în vreme de noapte.

„Trenul alerga peste şesurĭ şi câmpiĭ.

Negustorul de vite se lăsă pe spate adormi şi începu să sforăe.

„Chiorul mĕ gheontui.

„— Acuma ! şopti el.

„Eŭ mĕ ridicaĭ încet, scoseĭ din buzunar o bucată de pânză rĕşinată ce avem la mine.

„Mĕ uit încă odată în stânga, Magistrul se uită în dreapta pentru a ne încredinţa dacă nu este vre-o casă în apropiere şi mĕ arunc înte pe dormitul, îĭ lipesc pânză pe buze.

„El se deşteptă, ochiĭ luĭ se uitaŭ la noĭ stupid şi întrebătorĭ, dar în acelaş moment Magistrul îl prinse cu amândouĕ mâinile şi începu să-l sugrume.

Negustorul se sbătea şi cu mâinile şi cu picioarele, el se opintea să scape de braţele noastre dar toate sforţările luĭ fură de giaba.

„— Asta-i gata, şopti Magistrul după câte-va minute, partea dintâi e isprăvită urmează acum cea mai grea.

„Eŭ mĕ uitaĭ întrebător la el.

„După opinia mea noĭ n'aveam de cât să-i luăm baniĭ şi să ne dăm jos la staţiunea cea mai apropiată.

„Chiorul era însă mai şiret de cât mine.

„— Prostule, zise el, trebue să eşim numaĭ de cât din vagon şi să luăm cadavrul cu noĭ.

„Atunci n'o să ştie niminĭ dacă am omorît noĭ pe negustor saŭ el pe noĭ.

„Ne punem la treabă.

„Chiorul luă o furcă, o puse sub braţele mortuluĭ, şi o legă cu celalt capĕt de mâna şi braţul sĕŭ.

„Apoĭ deschise uşa.

„Ieşi pe dunga vagonuluĭ trăgând cadavrul după sine.

„De aci o luarăm de-alungul trenuluĭ până la capĕt.

„Eŭ mergeam în urmă.

„Aci Magistrul se repezi jos, eŭ de asemenea.

„M'am dat, ce e drept, de câte-va orĭ de-a berbela, dar totuşi am scăpat teafer.

„Noĭ ne aflam într'un câmp întunecos unde am putut să despoiem cadavrul şi să'l îngropăm afund în pământ.

Piticul tăcu.

Se uită la Reinchard ca şi cum ar fi vrut să ştie ce impresie făcuse asupra luĭ această povestire.

Fostul ajutor de călăŭ se ridică de pe bancă.

El se uită în jurul luĭ.

Apoĭ se furişă lângă pitic şi se puse pe saltea.

Şi întrebă:

— Dar spune'mĭ, ţa ieşit la iveală omorul?

Piticul răspunse:

— Până azĭ nu.

„Se presupunea că negustorul, care se făcuse suspect prin aceea că rugase pe conductor să nu mai lase pe nimenĭ în vagon, ne-ar fi omorit pe noĭ.

„S'aŭ făcut în urma lui cercetărĭ, dar fură de geaba.

„După şapte, opt anĭ un plugar a dat la arat de remăşiţele unuĭ cadavru uman, dar nu s'a putut niciodată stabili identitatea.

„Dar ce-aĭ, călăule Reinchard?... tu tremurĭ şi pe fruntea ta este năduşélă.

Reinhard prinse pe pitic de mână.

— Mi-ar plăcea să te întreb ceva, dar să-mĭ spuĭ adevĕrul să nu mintĭ.

El îşĭ ficsă ochiĭ în pământ şi întrebă cu glas înfundat:

— Şi nu te urmăreşte negustorul omorit, când dormi, când eştĭ de ştept?

„Nu se uită la tine cu ochiĭ lui sticloşĭ?

„Nu-şĭ întinde braţele de oase spre a te prinde?

Apoĭ se opri sfârşit.

Picăturĭ de năduşelĭ se arătaŭ pe fruntea şi mâinile lui tremuraŭ.

Piticul rămase surprins şi îl pândea cu un ochiŭ.

Un rĕnjet reutăcios trecu peste obrazul lui şi zise:

— De unde le ştiĭ astea?

„Numaĭ acela poate să vorbească astfel, care are sânge pe conştiinţa sa.

„Da, sângele nu e apă şi cine l'a vĕrsat odată îl rĕmâne lipit de mână.

Reinhard făcu iute un gest ca şi cum s'ar spăla.

— Şi nu se şterge, oftă el, sângele vĕduveĭ nu se spală şi nu pot să îĭ uit chipul.

— Da, e o stare miserabilă!

— Şi merge din ce în ce mai rĕŭ, căcĭ bĕtrâna e moartă şi îngropată.

„Dar acum o să se verse şi sânge de nevinovat, căcĭ Barnov e nevinovat

Piticul se sgudui, dar iute îşĭ recăpătă cumpĕtul şi întrebă:

— Barnov e nevinovat?

„Nu el a omorît pe vĕduva Nersler şi o să l esecute nevinovat?

— O să moară, mormăi Reinhard, şi vor fi doŭ oamenĭ pe care eŭ i am omorât.

„Pe bĕtrâna am omorît-o fiind că iubeam la nebunie pe o femeiă şi îmĭ trebuia mijloace să fug în America.

El se opri şi îşĭ acoperi obrazul cu mâinele, iar peptul i se umfla de oftărĭ.

— Îţĭ pare rĕŭ? întrebă piticul.

— Lasă-mĕ, răspunse brusc cel întrebat, eŭ vreaŭ să uit şi numaĭ povestirea ta proastă mi le-a adus în minte toate acestea.

— El, atunci să dormim, zise piticul.

Şi se aruncă pe saltea.

El adormi numai de cât.

Dar Reinchard nu putu să închiză ochii.

Acum îi părea rău că a comunicat piticului secretul său.

De şi nu bănuia că e agentul poliţiei, totuşi era dat pe' mâna unui om care putea să'l esploateze.

— Viaţa mea e greşită... zise el în sine.

„Mai bine ar fi dacă i-aş pune eu însu-mi capăt.

La cuvintele acestea el scoase o sticluţă cu un lichid galben.

Era otrava cu care vruse să trimeată pe cealaltă lume pe rivalul său, pe călăul Krantz.

Dar acum când se uita la lichidul omorîtor groaza îl cuprinse.

Lăsă în jos mâna în care ţinea sticluţa.

Apoi bolborosi:

— Nu, nu, vreau să trăesc.

„Deşi e mizerabilă viaţa mea, cine ştie dacă nu este revedere dincolo?

Genele lui se lăsară în jos.

Capul se răzimă îndărăt de peretele celulei.

In poziţia aceasta îl cuprinse un somn neliniştit.

Cu toate acestea buzele lui zîmbiau, fiind că îi apăru în vis o femee bălană care'şi întindea braţele albe spre el.

— Maria, şoptiau buzele lui.

Şi lui i se păru că aude numele său....

Dar nu era glasul drăguţ ce venea de pe buzele pline a femeei frumoase, ci un glas brusc, poruncitor.

Reinhard avu sensaţiunea ca şi cum ar visa, şi nu voia ca frumosul vis să-i fie gonit, de aceea strînse din ochi şi voia să mai păstreze înaintea ochilor săi sufleteştl vedenia frumoasă.

Dar vorbele poruncitoare resunară din nou, el deosebi acum că este un glas de bărbat ce-l chiamă.

El sări somnoros în sus.

Inaintea lui stetea judele instructor cu mai mulţi amploiaţi şi gardişti.

— Reinhard Schmaller, strigă judele instructor cu glas riguros, mărturiseşte că d ta aî fost care aî omorît pe văduva Nersler.

Reinhard îngălbeni.

De o dată pricepu tot.

El căzuse în cursa unui agent poliţienesc.

— Eu, bolborosi el, şi se uită sălbătăcit în jur, eu, cine, cine mă poate inculpa?

— Eu te pot, şi o fac, strigă piticul care rămăsese ascuns între oamenî ce ieşise acuma.

— Spion miserabil, strigă Reinhard şi furia îl aprinse obrazul.

Mai înte de cât să 'l poată împedeca cel de faţă Reinhard se aruncă pe pitic şi îl lovi ţeapăn cu pumnul în ochi.

— Lovitura aceasta e egală cu o mărturisire, zise judele, dar cu astfel de spirite ne-am obişnuit să procedăm altfel.

„Müller pune manotele pe acest om.

Gardistul voi să prinză de mâini pe Reinhard.

Dar înainte de a putea face aceasta, Reinhard scoase sticluţa cu otravă şi o duse la buze.

Oamenii se aruncară pe el şi i-o smulseră din mâini, dar Reinhard zise cu buzile tremurânde :

— Prea târziu !

„N'am bëut de cât câte-va picături, dar e de ajuns, o ştiu.

„Eŭ mor !

— Iute să vină medicul, zise judele unui gardist.

„Dar să se grăbească dacă nu vrea să sosească prea târziu.

Cu prisonierul se făcu o mică schimbare.

Paliditatea obrazului sëŭ se schimbă în culoare vînătă.

Ochii lui deveniră sticloşi.

Mâinile şi picioarele începură să'i tremure convulsiv.

Când peste un sfert de ceas sosi medicul.

Judele zise :

— Ar fi bine dacă şi-ar veni încă o dată în simţire, căci l-aş cere ceva lămuriri.

Medicul răspunse :

— E perdut.

„Dar e posibil să o mai ducă până diseară.

„Ah, vîte, devine mai liniştit, îşi vine în simţire.

Muribundul strigă :

— Apă, apă.

Şi crâşnia din dinţi.

I se împlinise dorinţa.

După ce Reinchard îşi potoli setea arzătoare ce-l ardea, făcu semn că ar vrea să spună ceva judelui

Acesta se plecă spre buzele muribundului.

Reinhard şopti :

— Trebue să vorbesc călăului, dar iute, căci altfel e prea târziu.

Se făcu seară.

Pe uliţe să aprinseră felinarele pe când călăul se apropia de patul fostului sëŭ ajutor.

I s'a spus că un muribund doreşte să-i vorbească şi el alergă în grabă.

— Bine, că ai venit, meştere, zise bolnavul, ridicându-se cu greŭ în pat, trebue să te rog de iertare, eŭ mor.

Respiraţia era din ce în ce mai anevoioasă şi după ce esprima câte-va cuvinte trebuia să facă o pausă pentru a dobândi puteri noi.

— Am un păcat mare pe suflet, călăule, zise el, căci am atentat la viaţa d-tale.

„Şi te-am pismuit pentru ce aĭ maĭ scump, pentru nevasta d-tale.

Obrazul călăului se întunecă şi privirile lui deveniră rigurоase.

Reinhard îl prinse de mână şi îi zise cu glas *solemn* :

— Nu te mâhni, meştere, căci nevasta ta a rămas curată, şi n'a fost atinsă de planurile şi intenţiile mele răutăcioase.

„Moartea îmĭ stă pe piept şi în curând am să mă presînt înaintea supremuluĭ judecător şi nu vreaŭ să mă despart cu minciuna pe buze.

„Iţi jur că nevasta ta a rămas curată şi neprihănită în cinstea eĭ de femeie.

Două lacrimĭ marĭ se iviră în ochĭ şi lunecară pe obrajiĭ sĕĭ galbenĭ în jos.

Călăul îl strînse de mână, dar el nu îşĭ putu stăpâni emoţiunea.

El zise cu glas tremurător :

— Iţi mulţumesc pentru mărturisirea ta, Reinhard, şi te iert din tot sufletul.

Muribundul nu maĭ auzi.

El se lăsă pe spate şi ochiĭ luĭ se ficsară spre un punct.

Trăsurile luĭ se contractară esprimând o groază teribilă ca şi cum o fantomă nebună l'ar fi chinuit.

De odată buzele luĭ se mişcară, şi el zise cu vorbe întrerupte :

— Conte-mă la eşafod, călăule, eŭ cunosc drumul, lasă că mă pun singur pe bloc — securia îmĭ strînge capul — auleo, auleo — mă apasă — ferul rece — nu da — eŭ sunt — auleo !

Un oftat lung ieşi din pieptul luĭ ; mâinile contractate se îndreptară spre inimă, capul se dete într'o parte ; Reinhard murise.

Călăul îĭ închise ochiĭ.

XXXV

Fuga

Hedwiga, nefericita copilă a inspectorului poliţienesc, îşĭ perdu prin dispariţia luĭ Hillmar şi a Olgăĭ, orĭ-ce apărătorĭ în institutul de nebunĭ al doctorului Robin.

Ingrijitoarele o chinuiaŭ şi supĕraŭ mereŭ cu atât maĭ vêrtos cu cât doctorul Robin spunea la fie-care ocasiune că nimenĭ nu plăteşte pentru dênsa şi că e ţinută numaĭ de milă şi compătimire.

Bine înţeles, bătăile şi lipsa de nutriment avură o influenţă rea asupra stăreĭ sale de sănătate.

Şi copila atât de frumoasă odinioară începu să slăbească.

Dar fiind că era inofensivă i se dedea permisiunea să umble pretutindenĭ, prin coridoare, prin grădină şi dacă poarta n'ar fi fost păzită i-ar fi fost leene să iasă afară.

Şi asta era unica eĭ speranţă.

Ea nu pierduse încă suvenirul Olgeĭ, şi credea cu îndărătnicie că dacă o să iasă afară o s'o găsească negreşit

Nebunii sunt în mai multe ocasiuni de o viclenie ce poate induce în eroare pe omul cel mai rece la judecată.

Şi mai ales îngrijitorii sunt traşi pe afoară în astfel de cazuri prin prefăcătoriile rafinate.

Tot aşa era şi cu Hedwiga.

Ea ştia să gonească de la îngrijitorii ei ce bănuială prin purtarea sa ascultătoare şi prin blândeţa sa.

Astfel se întâmplă într'o frumoasă zi de iarnă în grădina institutului care era înconjurată de ziduri înalte.

Aceste ziduri erau în vecinătate de grădina doctorului Robin, unde nimeni n'avea voe să intre afară de prietinii doctorului.

Afară de aceea grădina era înconjurată de două gârle şi nu se putea străbate peste ele.

Hedwiga se plimba prin aleele grădinei şi murmura un cântec monoton.

De odată se opri dinaintea zidului şi îşi întinse braţele ca şi cum ar fi vrut să sboare peste ziduri.

De odată căzu dinaintea ei un obiect pestriţ, ea se plecă şi îl ridică din zăpadă.

Era o brăţară de perle, fără vre-o mare valoare pe care nebuna o considera drept o jucărie.

— Îţi place brăţara? întrebă un glas de-asupra zidului.

Copila nenorocită se uită în sus.

De-asupra zidului ea văzu o figură de fată tânără îmbrăcată într'o manta, o fată care se uita la Hedwiga cu ochii ei negri frumoşi.

— Ţi-ar plăcea să ai brăţara acésta copila mea? întrebă streina pe Hedwiga.

Fata inspectorului poliţienesc se uita mirată la copilă în sus.

In urmă zise:

— Nu-i aşa că tu eşti un înger, că tu o să mă scapi d'aicî şi o să mă duci la mama mea?

— Nenorocita, murmură streina de peste zid, e nebună, dar ar putea să ne facă o mică însărcinare.

Apoi adresându-se nebunei zise:

— Eu nu sunt înger, copilă drăguţă, dar totuşi mă voiu încerca să te duc la mama ta.

„Ţi-ar plăcea să scapi de aicî?

— Negreşit, strigă nenorocita cu gesturi rugătoare.

— Şi de ce nu'ţi place aicî?

Hedwiga răspunse:

— Nu, nu.

„Aceştia mă bat. Ei mă pun în închisoare.

„Aşi vrea să mă duc la tatăl meu; el vrea cartea, cartea....

„El cere cartea...

Şi se uită rugătoare la streină.

Streina se uită uimită la fiinţa nenorocită, o lacrimă îi ieşi din ochii şi se strecură pe obrazul ei la vale, apoi şopti:

— Câtă mizerie ascunde în sine casa aceasta....

„Acum vĕz că e timpul suprem să scap pe amantul meŭ d'aicĭ.

„Altfel îşĭ pierde minţile cu desăvêrşire.

— O să 'mĭ facĭ un mic serviciŭ, se adresă ea Hedwigeĭ.

„Şi'ţĭ făgăduesc că te scap d'aicĭ.

— O să fac tot ce doreştĭ, şopti Hedwiga.

— Poţĭ tu să te ducĭ în despărţământul unde sunt bărbaţiĭ?

Nebuna pricepu că aicĭ e vorba de a comite un fapt oprit, ochiĭ eĭ străluciaŭ plinĭ de înfoire.

— Hedwiga poate să străbată unde vrea, zise ea, bărbaţiĭ se bucură când Hedwiga merge la eĭ şi le zice: vino încoace să te sărut.

— Ea nicĭ nu ştie ce înjosire e în vorbele eĭ, mormăĭ streina, oamenĭĭ glumesc cu biata copilă, dar e bine că e considerată înofensivă şi o lasă pretutindenĭ.

Apoĭ adresându-se nebuneĭ:

— Vreĭ să 'mĭ ducĭ o scrisóre la destinaţiunea eĭ?

— Adu-o încoace, rĕspunse nebuna şi îşĭ întinse mâna.

Streina scoase din buzunar un carnet, scrise pe o foiţă câte-va cuvinte, rupse foiţa şi o aruncă copileĭ.

Abia s'ar fi aflat cine-va în casa doctorulŭĭ Robin care să pótă descifra această scrisoare fiind că era scrisă în ovreeşte.

— E mult că bizuĭ pe tine această însărcinare.

„Dar nu e alt chip.

Copila prinse scrisoarea cu dibăcie şi o ascunse în sîn.

„Acum să'ţĭ spun cuĭ aĭ să o daĭ

„Dar însemnează 'ţĭ bine şi să nu uiţĭ.

„In etajul al patrulea e un bărbat cu pĕrul şi barba neagră, caută să ajungĭ în celula luĭ.

„Când veĭ fi faţă în faţă cu el, întreabă-l:

„— Iubeştĭ pe Rosica?"

„Şi dacă'ţĭ va rĕspunde: „o iubesc", atunci să-ĭ daĭ biletul.

Hedwiga dete din cap.

Ea îşĭ însemnă fie-care cuvânt şi rĕspunse:

— O să-ţĭ fac toate.

„Dar atunci să viĭ, să mĕ ridicĭ şi să-mĕ conducĭ la părinţiĭ meĭ.

Streina rĕspunse.

— Ţi-o făgăduesc.

In momentul acesta glasurĭ de bărbaţĭ ajunserĕ până la ele.

Se părea că sĕ ceartă.

Copila se retrase iute în desul zidulŭĭ.

Ea se gândi că e bine să nu fie vĕzută de bărbaţĭ.

Se retrase în dosul unor aparate de grădină ce se aflaŭ îngrămădite acolo.

Era doctorul Robin cu ajutorul său Stefan carî treceaŭ prin grădină cuprinşî în convorbirî înfocate.

Ei vor fi avut afaceri grave de discutat, fiind că îşi alesesera partea cea mai isolată a grădinei.

— Ce însemnează aceasta? zise doctorul Robin necăjit.

„Tu mereŭ îmî aducî aminte de vechia mea făgăduinţă.

Stefan răspunse:

— Pentru că eŭ n'am uitat.

„Îmî aduc bine aminte când mi-aî spus într'o zi:

„— Dară veî fi credincios şi discret, Stefane, atunci te voiŭ dărui cu o sumă de banî ca să te poţî retrage în linişte la bătrâneţele tale.

„Eî, eŭ am fost discret, am fost credincios îţî cer dar plata ce am meritat, căci alt-fel...

— Alt-fel?...

„Mi se pare că vreî să-mî pui condiţiî?

Ochiî doctorului se îndreptară ficsătorî la obrazul bătrânului ajutor.

Apoî zise cu glas răguşit:

— Stefane, nu poate să ne aducă nicî un folos dacă ne desunim, interesele nóstre sunt comune şi unul poate să aducă pierzarea altuia.

— N'am să pierz nimic, zise rece Stefan, dar pentru d-ta stă reputaţia întrégă în joc.

„Ce ar zice lumea dacă ar afla că veştitul doctor Robin nu este de cât un criminal ordinar?

— Tacî! strigă doctorul, orî vreî să mă ducî la estrem?

„Până acuma nu este nicî o dovadă contra mea.

Stefan observă:

— Dar nenorociţiî carî aŭ pierit în beciurile subterane?

— Aŭ fost smiuţiţî şi numaî operaţiunea îî putea scăpa.

Bătrânul rise cu rĕutate.

Însă Stefan replică:

— Asta n'a fost operaţie.... a fost omor.

„De altfel n'aŭ amuţit toţî martoriî, mai trăeşte pustnicul şi perechea amoroasă.

— Mai încet, zise doctorul, ar putea să ne audă.

— Zidurile n'aŭ urechî, şi d-ta chiar acum spuneaî că nu se poate aduce nicî o probă contra d-tale.

„Şi dacă n'aşî fi fost eŭ, ce s'ar fi întêmplat când acest Hillmar ar fi dat de secretul nostru?

„Şi numaî cumpătuluî meŭ este a se mulţumi că încă nu suntem sub zăvor.

„Şi chiar de aceea eştî dator să mă plăteştî.

— Şi dacă n'o s'o fac?

— Atunci o să vezî, răspunse Stefan, eŭ n'am să mă cruţ nicî pe mine şi o să trădez tot.

— Nebunule, strigă Robin, tu vei fi capabil s'o faci.

„Bine, sunt în mâinele tale, trebue să sufer şantagiul tĕŭ ; spune-mi ce cerĭ ?

— Eŭ sunt modest.

„D-ta mi-ai făgăduit o sumă din care să pot trăi.

„Dă-mĭ zece miĭ de talerĭ.

— Zece miĭ de talerĭ, strigă doctorul mimit, şi tu crezĭ că eŭ pot să-ţĭ plătesc suma aceasta ?

— Eştĭ bogat, dectore, noĭ am făcut multe isprăvĭ bune.

„Eŭ ştiŭ că aĭ trimis dese orĭ banĭ frumoşĭ banchierului d-tale ; şi pot să-ţĭ spun că averea d-tale se urcă cam la o sută de miĭ.

— Aşa ar trebui să fie, Stefane, zise doctorul.

„Dar fiind că vĕz că aĭ pătruns atât de bine secretele mele, ia să'ţĭ maĭ spun unul :

„Lăcomia de banĭ m'a făcut să joc la bursă şi acolo am perdut tot.

Doctorul zise aceste cuvinte cu glas înfundat.

Şi desperarea şi mâhnirea se oglindeaŭ în obrazul luĭ.

Stefan era cât p'aci să 'l creadă, dar deodată observă în dosul ochelarilor doctorului o privire rĕutăcioasă.

Ii fu de ajuns.

— D-ta nu veĭ presupune, zise Stefan rîzĕud, că eŭ am să cred tóte minciunile.

„Dacă n'aĭ banĭ să mi-i procurĭ.

„Iţĭ daŭ un interval de opt zile, în vremea aceasta să fie banii gata.

Apoĭ se despărţi cu paşĭ repezĭ şi nu băgă de sémă că doctorul îĭ chiemă îndărăt în maĭ multe rênduriĭ.

— Instrument mizerabil, scrâşni doctorul.

„Tu n'o să mĕ restornĭ.

„Am să te adrobesc şi să te arunc de o parte.

El se repezi spre casă.

Ajuns la prag, obrazul luĭ îşĭ căpătă liniştea obişnuită.

Nicĭ urmă nu se maĭ vedea din emoţiunea prin care trecuse maĭ adineaoriĭ.

După ce se făcu liniște în grădină, Hedwiga se furişă din ascunzătoarea sa şi alergă ca o căprioară spre casă.

Ea, ce e drept, auzise întrevorbirea doctorului, dar nu pricepuse nimic.

Dênsa tot timpul era ocupată cu comisionu ce-i dete streina.

Ea 'l ţinu bine în minte.

Se îndreptă iute spre despărţământul bărbaţilor.

Trecu neîmpiedecată prin etaje şi coridoare.

Ea căuta pretutindeniĭ bărbatul ce 'l descrisese streina.

In multe rênduriĭ fu şicanată de paznicĭ.

Dar ea suferi tot cu îndĕrĕtnicia proprie alienaţilor.

Ea îşĭ urmărea scopul sĕŭ.

Nu făcu nicĭ un semn de supĕrare or de necaz.

Chiar trecu prin un coridor lung şi slab luminat.

Deodată o uşă ce era în acest coridor se deschise repede şi un bărbat numaĭ de jumĕtate îmbrăcat năvăli.

— Ard, ard, striga alienatul scăpat din mâinile paznicilor sĕĭ, stingeţi-mĕ, flacăra mĕ arde din jos în sus, duceţi-mĕ de aicĭ.

Cu braţele sale osoase cuprinse talia copilei şi o strînse către sine atât de tare în cât nenorocita Hedwiga era aprópe să leşine.

— Tu aĭ pus focul, strigă omul cu focul, şi se hoibă sĕlbatic în ochiĭ nenorocitei, eŭ mĕ frig, dar te omor şi pe tine.

Cu o furie bestială apăsă pe Hedwiga la perete şi se încercă să-ĭ apuce umeriĭ cu dinţiĭ.

Dar Hedwiga se smuci repede din braţele luĭ şi o luă la fugă.

Ea alergă până la capĕtul coridorului.

Acolo începu să se urce pe niştе scărĭ de fier.

Omul o urmă.

El săria ca un tigru şi era gata la fie-care moment să o înhaţe cu unghiile sale marĭ.

Goana sĕlbatică urmă pe scară în sus.

Hedwiga auzi cum horcăe în dosul eĭ prigonitorul.

Acum ajunse în etajul de-asupra.

Aicĭ toate uşile eraŭ închise. Ea nu puteu să fugă maĭ departe.

Ea se simţi pierdută.

Degetele recĭ ale alienatului o atinse deja.

Apoĭ o cuprinse de mijloc şi o târî până la parapetele de fier ale scăriĭ.

Prăpastia se vedea în adêncime, cine cădea aicĭ nu se maĭ scula ca om.

— Pleacă din foc, iute, strigă omul cu focul, jos e apă, iute în jos, pleacă, iute.

Nebunul puse pe nenorocita pe parapet aşa în cât cu jumĕtate trupul atârna spre prăpastie şi numaĭ cu mâinele se ţinea de drugiĭ de fier.

De odată în acest moment de desperare o uşă se deschise şi un paznic se repezi afară.

El năvăli iute la eĭ, apucă pe omul cu focul şi îĭ trase îndărăt.

Apoĭ prinse pe Hedwiga şi o împinse în odaia de unde ieşise el, închizând uşa în urma eĭ, spre a o scăpa de prigonirea nebunului.

Eĭ avu de-asemenea să se lupte cu omul cu focul, până îl birui cu ajutorul altor paznicĭ carĭ se adunară aci.

Hedwiga ajunsă în odaia aceasta, se aruncă pe un scaun şi trecură câte-va minute până ce'şĭ veni în fire.

Când îşĭ ridică ochiĭ vĕzu înaintea sa un bărbat ce stetea cu braţele încrucişate pe piept.

El părea că aştepta ca Hedwiga să'l spună ce însemnează aceasta.

Abia observase copila pe acest bărbat când deodată se ridică şi zise cu glas tremurător :

— Iubeşti pe Rosica ?

Bărbatul se uită cu uimire la copilă.

De o dată însă o scânteie de pricepere trecu în mintea lui.

El îşi trecu degetele nervóse prin barba neagră ce'l înconjura obrazul palid.

— Dacă iubesc pe Rosica ?... repetă dênsul.

„Ce vrei să spui cu asta ?

„Da, iubesc pe o Rosică, o Rosică frumoasă, graţioasă.

„Dar nu ştiu dacă va fi să o mai revĕd odată.

In loc de rĕspuns alienata scoase din buzunar biletul ce căpătase de la streină şi îl dete omului cu barba neagră.

Acesta se schimbă la obraz când vĕzu literile ovreeşti pe bilet.

— Chiar azi, zise el cu glas înfundat, azi, bine fie.

Şi se uită la nebună.

Apoi reluă:

— Cum să 'ţi mulţumesc ţie, biată fată nenorocită că mi-ai adus acest bilet ?...

„De şi sunt sărac şi lipsit în momentul acesta, aş fi în stare să fac mult pentru tine.

Câte-va momente Hedwiga rĕmase gânditoare.

Deodată însă căzu în genunchi înaintea lui Barnov, căci el era, şi 'şi ridică rugător mâinile spre el.

— Să plec, să plec, mormăi ea.

Barnov se uită plin de milă la ea.

— Te înţeleg, fiinţă nenorocită, zise el încet, ai vrea să scapi din acest loc de mizerie, ai vrea să fugi cu mine.

„Şi D-zeŭ ştie cât de bucuros aşi face aceasta pentru tine.

„Dar e peste putinţă.

„Abia o să pot scăpa eŭ singur cu viaţă.

„Dacă am pleca dimpreună am cădea din noŭ în mâinele sbirilor şi ne-am nenoroci şi mai mult.

Ori că nebuna înţelese vorbele aceste, ori că fu urmarea emoţiunei prin care a trecut, căci ea isbucni în suspine şi începu să plângă atât de amar, în cât Barnov, mişcat se dete îndărăt şi nu ştia ce să facă cu copila.

In momentul acesta uşa celulei se deschise şi intră paznicul lui Barnov cu o îngrijitoare din despărţământul femeilor, care apucă cu brutalitate pe Hedwiga de braţ.

— Aşa dar aici te-ai ascuns ? strigă baba uscată şi galbenă, şi *jos* e *avon* şi gâlceavă de ce te-am lăsat fără supraveghiere.

„Aşteaptă asta o să mi-o plăteşti tu, creatură vicleană.

Ea o lovi cu pumnul în spate şi o isbi de mai multe ori de zid.

Barnov trebui să se stăpânească mult ca să nu bată pe îngrijitoare pentru nedreptatea ce făcea copilei.

Chiar și paznicul lui Barnov părea a reproba acéstă procedură, căci zise:

— Las'o în pace sărmana, căci o să-i rupi brațele.

„Nu e mare păcat ceea ce a comis.

— In fie-care zi mĕ necăjește, crăsni paznica, e o ființă îndărătnică în care nu poți să ai încredere.

„Eŭ nicĭ nu știŭ de ce o mai hrănește doctorul.

„Cine știe din ce casă proastă o fi, căci nimenĭ nu se interesézá de ea.

Cu vorbele acestea împinse pe Hedwiga pe ușă afară și o goni pe scară în jos

— Lasă că o să-ți aducĭ aminte de aceasta, strigă ea în urma nebuneĭ, o să te liniștească pe tine câte-va zile ce veĭ face în pavilion.

Pavilionul se afla la partea estremă a grădineĭ și poate că odinioară va fi meritat acest nume, acum însă nu era de cât o groapă umedă și întunecósă unde gemeaŭ insectele.

Pavilionul acesta servia pentru nenorociții ce se purtaŭ neascultătorĭ față cu paznicii.

Hedwiga fu dusă de chinuitoarea eĭ cu forța în acéstă gaură întunecoasă și o închise aicĭ.

Tot cam pe timpul acesta doctorul Robin primi în biroul sĕŭ o vizită care nu prea îĭ făcea plăcere.

Era un bărbat cu pĕrul alb, și care după îmbrăcămintea sa părea a fi un slujbaș.

El se prezintă cu vorbele următoare:

— Eŭ sunt inspectorul Soharf, și am ordin de la superiorii meĭ să visitez stabilimentul d tale.

Robin se dete îndărăt speriat, dar iute își căpătă cumpĕtul și salută cu politeță pe slujbaș.

— Nu pot să tăgăduesc, d-le, zise el, că mĕ surprinde această vizită.

„Eŭ sunt de treĭ-zecĭ de anĭ doctorul acestuĭ stabiliment și poliția n'a găsit nicĭ o nevoe să'l viziteze.

„Eŭ ți aș fi foarte obligat, d-le, dacă mi-aĭ spune pentru ce poliția a crezut de cuviință d'a lua această mĕsură.

Inspectorul polițienesc aruncă o privire în fața doctorului.

Trăsurile lui șiretе și vicleне nu'l inspiraŭ prea mare încredere.

— N'am de ce să ascund, d-le, zise polițiatul, că a sosit autorității o denunțare contra d tale.

Robin îngălbeni.

— O denunțare? întrebă el, și îmĭ daĭ voe să întreb ce cuprins avea scrisoarea?

— Poliția este pusă în cunoștință că în stabilimentul d-voastră nu merg lucrurile cum trebue să meargă.

„Scrisoarea anonimă vorbește de maltratărĭ și chinuirĭ.

„Și promite a face noĭ descoperirĭ în timp apropiat.

— Şi poliţia crede cu cale să facă o anchetă contra mea după denunţarea unui anonim?

— Poliţia îşi face datoria, ea se duce unde i se face semn.

„De alt-fel dacă denunţarea este falşă şi mincinoasă, atunci ce-ţi mai pasă d-tale?

— Urmează-mă d-le inspector, zise doctorul, şi te vei încredinţa că este falşă.

„N'o să găseşti la mine nimic neregulat

Robin conduse pe slujbaş prin toate saloanele şi deşi Scharf observă cu multă atenţiune lucrurile, totuşi nu putu să afle nimic ce ar fi putut aduce vre-o imputare directorului.

Alienaţii nu puteau să spună ce fel de chinuri îndură, iar de ordine şi curăţenie se îngrijise paznicii chiar în interesul lor.

Robin ştia cine e denunţătorul.

Nu putea să fie de cât Stefan care îşi făcea în chipul acesta cea dintâi încercare de şantaj.

— L'am lăsat să privească prea adênc în secretele mele, îşi zise doctorul, acum n'am de cât să-i împlinească cererea obraznică ori...

El nu şi termină gândirea şi Ştefan să ivi lânga el şi-i şopti la ureche în vreme ce poliţistul şedea pe patul unui bolnav:

— Tot mai ieşti sgârcit doctore şi nu-mi dai şimbria?

— Denunţătorule, scrâşni doctorul vezi că silinţa ta a rămas zadarnică, poliţia nu poate să descopere nimic ce mi-ar aduce vre-o încurcătură.

— El dar dacă m'aşi apropia acum de poliţist şi i-aş şopti câte va vorbe la ureche, că să vie cu mine pe scări în jos unde să-i arăt lucruri ce l'ar umplea de grôză şi fior, el, doctore atunci ar putea să ţi fie primejdioasă această vizită.

— Iţi plătesc ce doreşti, zise doctorul, dar taci acum, mi se pare că el ne observă.

— Aşi, nu răspunse rece Stefan, să închiem târgul: d-ta plătăşti şi eu tac.

— Plătesc, răspunse maşinalicește doctorul.

Părea a se gândi în momentul acesta la alte lucruri.

Stefan dete din cap.

— Bine, zise el, dar să nu crezi că mă tragi pe sfoară.

„Mai târziu mă întorc să ridic banii.

El plecă.

Işi ajunsese scopul şi triumfa.

— Ce fel de clădire este aia în ruină? întrebă inspectorul poliţienesc după un sfert de ceas plimbându se prin grădină.

— Este un pavilion vechiu ce nu mai e întrebuinţat.

„Am aflat că nu conrespunde scopului.

„Eu l'am făcut pentru ca să dea adăpost bolnavilor când l ar apuca ploaia în grădină

„Dar când ei ajunseaŭ acolo, se întêmpla că închişii sê certaŭ şi se băteaŭ.

— Aşa dar acum nu se află nimenĭ acolo ?

— Negreşit, d-le inspector.

„Aşa cred că d-ta te-aĭ încredinţat că bolnavii meĭ sunt bine trataţi şi îngrijiţi.

— Aş dori însă să arunc o privire asupra aşăzişului pavilionului din grădină.

„Sunt însărcinat să controlez tóte încăperile caseĭ d-tale.

„Aş dori să'mĭ împlinesc cu conştiinţă datoria.

„Apropo ! Are casa asta pivniţă ?

Robin tresări.

— Se înţelege că are, îngână el.

„Dar nu veĭ presupune, d-le inspector, că ţiŭ şi în pivniţă bolnavĭ ?

— Negreşit cred că aşa ceva este cu neputinţă, rĕspunse Scharf.

Doctorul respiră.

— Dar, urmă inspectorul, te rog să mĕ ducĭ la pavilion.

— Dă-mĭ voe s'aduc cheia.

Proprietarul institutului se duse în casă şi strigă către una din păzitoarele ce treceaŭ :

— Unde e cheia de la pavilion ?

— Aci este, d le director.

„Dar este o nebună înt'ênsa.

— O nebună în pavilion !

„Drace !...

„Cine e?

— Hedwiga ; am fost nevoită s'o închid, căcĭ era nesupusă.

Robin bătu din picior.

— Iar fata ac•asta idioată !...

„Cum s'o ascund acum de inspectoĭ ?

„Mai bine n'aş fi primit-o ! ..

Se întoarse la funcţionarul care aştepta şi l conduse spre pavilion.

Ajuns înaintea uşeĭ, se opriră amêndouĭ.

Inspectorul ascultă.

— Mi se pare că aud un plânset de femee, zise el.

Robin zîmbi silit.

— Cum s'ar puteа ? zise.

„Te înşelĭ, d-le inspector ; eŭ nu aud nimic.

— Deschide, porunci Scharf ; putem să ne încredinţăm fórte lesne care din noĭ se înşală.

— Aş pune rămăşag că d-ta eştĭ care te înşelĭ, rĕspunse doctorul, silindu-se să lungească conversaţia.

„Cum s'ar puteа să fie cine-va în pavilion pe vremea asta ?

— O să vedem, zise inspectorul nelinişţit ; deschide !

Robin nu mai avea alt-ceva de făcut de cât să se supună.

Mâinile însă începură a-l tremura de odată cu atâta putere, în cât nu puteа să deschidă.

— De ce tremurĭ ? întrebă inspectorul, deschide odată !

— Mi-a venit rĕŭ fără veste, zise

Robin ; mi se întunecă dinaintea ochilor.

„T rog aşteaptă numai un moment.

Scharf era cu mult mai priceput în meseria lui de cât ca să nu vază că doctorul Robin era într'o mare încurcătură.

Dar nu voi să fie nepoliticos.

— Cred, zise, şi de-aceea nici n'aşi vrea să te reţin prea mult ; te rog dar să te grăbeşti.

Robin suspină adênc.

Işi tortura creerul cu ce meşteşug să depărteze acest oaspe neaşteptat de la pavilion.

Deodată dinăuntru rĕsună o voce tremurătoare.

Urechile celor doi bărbaţi fură isbite de acest cântec :

Şi dacă eşti departe, tată,
Şi nu mĕ vezi pe mine,
O stea din bolta înstelată
Mĕ duce până la tine....

— Ce-i asta ? esclamă inspectorul de poliţişti, este aci o taină la mijloc.

„Iar d-ta, urmă întorcêndu-se spre doctor, d-ta m'ai înşelat !

„Dă'mi cheia, să deschid !

Robin stetea la îndoială.

Dar Scharf îi smulse cheia din mâini.

Câte-va secunde trecură, şi uşa pavilionului era deschisă.

Inspectorul trecu pragul şi încercă să străbată cu privirile întunericul ce domnia în acel lăcaş.

Dar, cu toate că avea ochii foarte ageri nu vedea nimic.

— E cine-va aici ? strigă cu voce tare.

Un oftat uşor rĕspunse.

Scharf voi să înainteze.

O fiinţă era acolo.

Voia să-l ajute.

Dar era greu de înaintat aci.

Lespezile de pe jos lipsiau în mare parte, şi în locul lor erau gropi adênci.

In tot momentul era în primejdie de a'şi rupe gâtul.

— Aşteaptă s'aduc lumină, esclamă Scharf.

Se întoarse spre uşă.

In acest moment rĕsună în grădină un ţipĕt sĕlbatec.

Inspectorul îşi întoarse privirile în partea unde venea acest sgomot.

O scenă ciudată îi isbi ochii.

Un om venea alergând din spre casă.

Barba-i necultivată şi pĕrul mare îi fâlfâiau în vênt.

In urma lui venea bĕtrânul Stefan strigând tare şi întinzênd braţele după fugar.

Nebunul însă era mai iute de picior.

Pe fie-ce moment distanţa între el şi păzitor era mai mare.

In momentul în care inspectorul zări această scenă, nebunul se apropiase de zidul împrejmuitor.

In ochi îi strălucia bucuria nespusă a unei speranţe de mult timp nutrită.

Atunci de o dată i se aruncă în cale o figură întunecată.

Era Robin.

— Indărăt ! strigă el

„Din casa asta nu scapă cine-va atât de lesne !

„De acum eşafodul te-aşteaptă cu siguranţă.

Incércă să cuprindă pe fugar în braţe.

Dar Barnov îl isbi cu un pumn în piept în cât îl trînti la pământ.

Inspectorul de poliţie se întreba :

— Să alerge în ajutorul doctorului ?

Dar par'că o voce internă îl sfătuia să nu facă aceasta.

N'avea nici o încredere în Robin.

Nu 'l trăgea inima de loc să-l alerge într'ajutor.

Fugarul era acum lângă zid.

Se uita cu ochi scânteietori spre crésta lui.

Cum s'ajungă de-asupra ?

Fără scară era cu neputinţă...

Iar timp n'avea de gândit.

Incă un minut şi Stefan era să-l ajungă

Acu ieşiau şi alţi pazniei din institut şi se apropiau de zid.

Fugarul privea disperat împrejur.

Avea să fie prins oare în ultimul moment ?

Avea să cază iar în mâinile duşmanilor sei?

— Aici ! résună de odată un glas limpede.

In acelaş moment, în apropiere, i se aruncă peste zid o scară de funie

Cu iuţeala disperării Barnov se repezi spre ea, o apucă, şi începu a se urca.

Acu se afla pe crésta zidului.

Fără se stea un moment la îndoială, sări.

— A scăpat ticălosul ! esclamă Stefan disperat.

„Acu vai de capul meă !

„Ce-o să mi facă domnul director !

Robin se ridicase de jos.

— Ah ! esclamă el, va să zică în adevér se prefăcea numai că e nebun.

„Voia să scape de securea călăului, ucigaşul !

Scharf se apropiase.

Auzi acest din urmă cuvênt.

— Ucigaşul ? repetă el.

„Ce, nu era un pacient de-al d-tale.

„Era ucigaşul Barnov, condamnat la mórte, réspunse Robin repede.

— Barnov ? esclamă Scharf.

„Datoria mea este să-l prind, dacă mai este vreme !...

Zicênd acestea îşi scoase revolverul şi se întoarse spre Stefan.

— N'a ajuns încă destul de departe ca să nu-l poată ajunge un glonţ, zise el ; fivel atât de bun să-mi dai voe să mĕ urc pe umerii d-tale?

Stefan se arătă gata.

In momentul următor, Scharf, ajutat de Robin se repezi pe umerii îngrijitorului.

La lumina slabă a lunei trebui să cerceteze câte-va secunde până ce dete cu ochii de fugar.

Acu însă acesta era la o depărtare de vre-o 100 de paşi.

Mergea de braţ cu o femeie.

Fugeau amândoi, parcă ştiau că erau ameninţaţi d'un glonţ de revolver.

Încă un moment şi aveau să ajungă în parc.

Atunci glonţul n'ar mai fi putut să-i ajungă.

Dar tocmai în acelaş moment răsună o împuşcătură.

Un strigăt de durere răsună în acelaş timp.

— Sunt lovit! esclamă fugarul.

Rosica prinse în braţe pe iubitul ei.

— Să-i urmărim acum! esclamă inspectorul întorcându-se spre Robin şi Stelian.

„Sunt sigur că l-am rănit; trebue să îl ajungem.

Cei trei bărbaţi se repeziră spre portiţa ce se deschidea în zid.

Dar când ajunseră lângă ea, văzură că cheia lipsea din broască.

Era în casă.

Iar trecură câte-va minute, până când se aduse cheia.

Apoi urmăritorii porniră iar după fugar.

Căutară mult timp.

Dar nu găsiră de cât urme de sânge pe jos.

Şi chiar şi aceste urme încetară de la o vreme.

Fugarul nicăiri.

— Planul de fugă trebue să fi fost pregătit de mai nainte cu îngrijire, zise inspectorul întorcându-se îndărăt cu Robin în grădină.

— Să sperăm că poliţia va isbuti să pună mâna pe dênsul, strigă Robin scrîşnind din dinţi.

„Fuga-i a dovedit că nebunia-i era numai prefăcută.

„De-acu nu va mai scăpa de sêcurea călăului.

— Acu, zise iar Scharf, ai bunătatea de a mê însoţi la pavilion.

„Acolo am descoperit o fiinţă omenească, căreia de sigur nu poate să-i folosească în nici un chip şederea acolo.

Robin, de voie de nevoie, trebui să cheme câţi-va oameni cu făclii ca să le lumineze.

Oamenii veniră.

Inspectorul cercetă toate colţurile pavilionului.

Nu descoperi nimic.

Robin îşi ascundea mirarea sub un zîmbet ironic.

— Vezi, d-le inspector, îi zise cu politeţă esagerată, vezi că te-ai înşelat de astă dată.

— Nu m'am înşelat, răspunse Scharf, întêmplarea e explicabilă....

„A fost o femee în această închisóre

mizerabilă, căci alt nume nu pot da acestui pavilion.

„Când eŭ m'am dus pe urmele fugarului am lăsat uşa deschisă....

„Este evident că aceasta a profitat de acest moment ca să fugă.

Doctorul voi să răspunză.

Dar bătrânul Stefan îl întrerupse aducându-i o telegramă.

— D-le director, îi zise, tocmaĭ acum mi s'a adus acéstă depeşă oficială.

Directorul luă depeşa.

O desfăcu, şi o citi.

— Nu se poate, esclamă el îngălbenind.

— Ce e? întrebă inspectorul.

— Citeşte!

Şi Robin îi întinse depeşa.

Inspectorul citi:

„Barnov, condamnatul la moarte, să se libereze imediat Nevinovăţia-i este dovedită.

„Primul procuror."

— Şi eŭ am tras cu revolverul într'ênsul şi l'am rănit! esclamă inspectorul.

„Poate că această depeşă a sosit maĭ târziŭ cu cinci minute!

XXXVI

CASA DE JOC

In odaia elegant mobilată pe care poliţistul american o avea lângă camera-i sărăcăcioasă, lordul Nelson sta şi asculta cu atenţie încordată esplicările lui Bristol care-şi desvoita cu o convingere din ce în maĭ mare, părerile despre asasinarea soţului doamnei Nelson

— Crezi dar în adevĕr, zise lordul după ce Bristol isprăvi, crezi că esistă oare-carĭ relaţiĭ între contele Marco şi lady?

— Cred de o camdată, milord, numaĭ atât că camerierul Lafleur şi contele Marco sunt una şi aceiaşi persoană.

— Aceasta însă este de necrezut răspunse lordul Nelson.

„Ce ar fi putut îndemna pe contele care are o situaţie respectată, neatârnată şi o avere enormă, ce l'ar fi putut îndemna să intre sub masca unuĭ servitor în casa răposatului meŭ frate şi acolo să ia parte poate la o crimă îngrozitoare?

„Numaĭ o esplicaţie ar fi posibilă; aceea adică că contele Marco a iubit pe lady şi şi-a măturat din cale un rival urgisit.

— Aceasta ar fi cel puţin esplicaţia cea maĭ simplă, zise Bristol gânditor.

„Se poate că contele a iubit pe lady..

„Totuşi mie nu'mi vine să împărtăşesc această părere.

— De ce?

„Lady e încă frumoasă; e în stare să mai prindă în laţurile sale p'un bărbat.

— Dar nu pe un bărbat ca contele Marco, răspunse Bristol hotărît.

„Acest om nu e d'aceia care să umble după femei; din potrivă, cred că e unul din aceĭ disgustaţi carĭ urăsc pe femeĭ.

„Nu; alte interese trebue să fi avut el pentru a se travesti în haină de servitor şi a intra în casa fratelui d-tale.

— Dar cum crezi c'aĭ putea să descoperĭ acest secret dacă în adevĕr e un secret la mijloc? întrebă lordul.

Dar în momentul următor adaose zîmbind:

— Dar ce mai întreb?

„Par'că n'aş avea în faţa mea pe regele poliţiştilor, pentru care nu există nimic cu neputinţă.

— Mĕ linguşeştĭ, milord, şi par'că era vorba să fim sincerĭ unul cu cel-l alt.

Lordul Nelson luă mâna lui Bristol şi o strînse.

— Dar sunt sincer, esclămă el, când îţi mărturisesc că te admir!...

„Cum aĭ putut, într'un timp atât de scurt, să descoperĭ atâtea?

„Aĭ ştiut să câştigĭ încrederea ladyeĭ, prefăcêndu-te pictor, aĭ descoperit cine era camerierul Lafleur, eştĭ, cum vĕd, pe urma crimeĭ care a pus capĕt vieţeĭ fratelui meŭ şi nu mĕ îndoiesc că nu va trece mult şi veĭ putea să daĭ pe criminalĭ pe mâna justiţieĭ.

— Pân'acĭ încă n'am ajuns, milerd, zise poliţistul serios, şi cred că mai avem de lucru până acolo.

„N'am până acum absolut nicĭ o dovadă despre crimă.

„Pân'acum am numaĭ convingerea că lady este o femeie iubitoare de aventurĭ pasionată, poate capabilă şi de o crimă.

„Atâta e însă tot; şi de sigur e prea puţin pentru a întemeia o acuzare.

„Lasă-mĭ însă timp mai mult; să mai staŭ câte-va zile în casa ladyeĭ şi cine ştie dacă nu mi va veni norocul într'ajutor.

Lordul scoase un portofoliŭ elegant.

— Dă-mi voe, mister Bristol, zise, el să regulăm şi partea materială a afaceriĭ noastre.

„De sigur aĭ avut deja multe cheltuieli... dă-mĭ voe să-ţi ofer un acont.

Zicând acestea lordul numĕră poliţistului zece bilete de câte o mie de mărcĭ.

Bristol le luă cu un scurt cuvênt de mulţămire.

— Primesc aceştĭ banĭ, zise, de óre-ce în adevĕr am nevoie de sume însemnate, pentru ca să-mĭ pot ajunge scopul.

— Ori-ce sumă îţi stă la dispoziţie, Bristol, esclamă lordul.

„Voiŭ fi prea fericit totdeauna să pot să-ţi staŭ într'ajutor cu banĭ. Iată adre-

sa bancherului meŭ ; or când veĭ putea să te adresezĭ lui în numele meŭ.

— Milord, această încredere mĕ onorează, zise Bristol.

„Dar în adevĕr, cum am spus, e de mare importanță ca să am la dispositie sume mari.

„Nu lucrez singur ; am și o mulțime de ajutoare pe care trebuie să le plătesc.

„Uite, chiar mi se anunță unul.

In adevĕr, cine-va bătu la ușă.

Lordul se uită grăbit spre polițist și'l întrebă :

— Să plec ?

— Nu, staĭ, rĕspunse Bristol.

„Poțĭ să asculțĭ ce-mĭ va spune spionul meŭ.

Deschise ușa.

Un omuleț strîmb, ghebos, cu pĕrul roșu intră.

Vĕzênd pe lordul se opri la ușă tresăriid

Se uita cu neîncredere la străin.

— Să mĕ întorc altă dată ? întrebă el pe polițist,

„Căcĭ, urmă, am să-țĭ povestesc multe lucrurĭ, dar numaĭ d tale singur.

Lordul rîse.

— Ce-țĭ spuneam eŭ, Bristol, sunt de prisos aci.

— Poțĭ să vorbeștĭ nejenat naintea acestuĭ domn, Ralph, zise polițistul; e un prieten bun al meŭ, naintea căruia n'am nicĭ un secret.

„Imĭ aducĭ ceva veștĭ noĭ ?

— Noĭ și importante, rĕspunse ghebosul.

„De două zile, după cum mi-aĭ poruncit, nu m'am mișcat de lângă casa contelui ; iar când ieșia, eram mereŭ pe urmele lui.

— Și unde aĭ mas în timpul acesta ?

— De, am maĭ intrat și eŭ prin cârciume, prin apropiere ; nu e lucru plăcut, ce e drept să facĭ meseria asta pe o vreme friguroasă ca acésta, dar de, dacă e vorba să facĭ un serviciŭ unuĭ om recunoscĕtor ca d-ta.

— Eĭ și ce-aĭ aflat ?

Ghebosul făcu o față misterioasă.

Răspunse :

— Am aflat că uneorĭ contele Marcoiese din casă travestit.

Polițistul și lordul schimbară o privire semnificativă.

— Travestit ? zise Bristol.

„Și în ce chip travestit ?

„Vorbește repede !

— Pe la amiazĭ, îl vĕd ieșind...

— Cum, pe jos ?

— Da.

— Se zice însă că are trĕsurĭ și caĭ berechet !

— Are; cu toate astea mergea pe jos

— Eŭ, mĕ luaĭ după dênsul-

„Observaĭ, maĭ întâiŭ, că își cam tîrapiciorul drept.

— Bravo, Ralph ! esclamă polițistul, aĭ un adevĕrat talent de criminalist.

„Şi unde se ducea contele?

— A făcut o vizită contelui Fernau, răspunse ghebosul.

— Contelui Fernau? întrerupse lordul; contele Fernau mi s'a descris ca un om onest şi nobil.

„Dacă contele Marco îl e prieten, atunci de sigur nici el nu poate fi un aventurier... Spune-mi cu cine te însoţeşti ca să ţi spun cine eşti.

— Da, aşa zice proverbul, răspunse Bristol zîmbind; el are însă greşala de a nu fi totdeauna corect... Oare contele Fernau nu poate să fie înşelat el însuşi asupra personalităţii contelui Marco?

„In tot cazul e bun că ştim aceasta. Poate în acest chip vom ajunge să descoperim şi pe altă cale informaţii asupra contelui Marco.

„Dar urmează, Ralph.

— Dup'amiazi omul nostru s'a întors iar acasă.

„Ceasurile treceau încet.

„Imi era al draculul de urît la postul meu.

„In sfîrşit, seara, putea să fie pe la nouă cesuri, se deschise poarta

„Firește, credeam că avea să iasă contele.

„Dar mă înşelam.

„In locul lui ieşi pe stradă un lucrător.

„Il zării numai un moment trecând pe lîngă mine

„Dar acel moment fu de ajuns ca să 'mi vină gândul că acest lucrător nu era nimeni altul de cât contele Marco.

— E cu putinţă! esclamă lordul.

Poliţistul îl rugă să tacă.

Ralph îşi continuă povestirea:

— Mă strecurai după dênsul.

„In adevĕr, era el.

„Pretinsul lucrător tîra piciorul drept întocmai aşa cum vĕzusem că îl tîra contele în ziua trecută.

„Acum nu-mi mai pierdui din vedere omul.

„Se îndreptă spre colţul stradei şi se urcă într'o birjă

„In momentul următor mă agăţai şi eu la spatele trăsurei.

„Călătorirăm aşa prin mai multe strade, până când trăsura se opri.

„Lucrătorul se coborî.

„Se uita prin toate părţile cu băgare de seamă.

„In sfârşit coti într'o stradă strîmtă şi dispăru într'un birt.

„Era o cârciumă infectă.

„De asupra porţei firma „La iepurile alb"...

— Iepurele alb! esclamă poliţistul; mi se pare c'am auzit sau am citit undeva acest nume.

„A! adevĕrat!...

„In cartea asta a fost.

Scoase o cărticică, răsfoi printr'ênsa şi esclamă de odată:

— Iata, aci e:

„Iepurele alb", o spelunc de bandiţi;

antreprenorul, bătrânul Tom, e un pungaș șiret și cap de bandă.

„E și în serviciul poliției, dar încrederea într'însul e îndoioasă.

Lordul Nelson sări în sus iritat.

— De unde ai aceste informații? întrebă

„Sunt ele pozitive?

— Negreșit, răspunse polițistul.

„Le am de la un coleg din cel mai dibaci din Berlin, de la inspectorul Scharf.

„Dacă contele Marco umblă pe la „Iepurele alb", aceasta n'o poate face de cât cu rele intenții.

„Dar cât timp a stat în speluncă?

— Vr'o două, trei ceasuri.

„Apoi s'a întors acasă.

„Peste o jumătate de ceas eși pe pórtă iar contele Marco.

„De astă dată ieși în trăsură.

„Cu sistemul meu îl urmării.

„Nu merse departe.

„Se opri la un restaurant elegant pe preumblarea „Sub tei".

„Intră.

„Peste vr'un ceas ieși iar.

„Se urcă în trăsură și zise vizitiului:

„— Strada Bülow!

„Trăsura porni în galop.

„La colțul stradei Bülow trăsura se opri.

„Contele se cobori și 'și urmă drumul pe jos.

„In curând ajunse la țintă.

„Dispăru într'una din casele apropiate.

„Cât a stat aci nu pot spune; atâta știu că până în zorî de ziuă nu ieșise încă.

„Atâta e tot ce am aflat.

„Acu aștept alte ordine.

— Sunt mulțumit cu d ta, Ralph, zise polițistul și scoase din buzunar câte-va monede de aur.

„Ia această mică sumă și fii asigurat că-ți voi fi recunoscător dacă vei urma a fi tot atât de zelos.

Ghebosul mulțumi.

Polițistul îl invită să vie a doua zi ca să ia alte ordine.

După ce Ralph ieși, lordul se întórse la Bristol cu vorbele:

— Acum cred și eu că acest Marco duce o viață misterioasă.

„Trebue să l observăm de aproape.

— După cum vezi, milord, îl observăm deja, răspunse Bristol.

„Dar să nu pierdem vremea.

„Trebuie să aflăm acum ce a căutat contele Marco în casa din colțul stradei Bülov.

„In acest scop trebuie să mă duc să vorbesc cu prietenul meu Scharf.

— Vino dar, zise lordul.

„Trăsura mea așteaptă la colțul stradei.

„Vino să mergem.

— Nu pot să primesc gratioasa d tale ofertă, milord, răspunse polițistul.

„Nu e bine să ne vază ieşind împreună din casă,

„Cine ştie dacă nu suntem spionaţi şi noi.

— Ai dreptate, răspunse lordul Nelson.

„Mă duc dar singur.

„La revedere; şi te rog să-mi dai de veste îndată ce vei descoperi ceva de importanţă.

Când poliţistul rămase singur, se puse la masă şi îşi însemnă comunicarea ce-i făcuse Ralph.

Peste vr'un sfert de ceas plecă la Scarf într'o birjă.

Bătrânul îl primi cu amabilitate.

Se aşezară amêndoi la o masă în camera de lucru a inspectorului.

Pe masă era o sticlă cu vin şi ţigări.

— Vrei să ştii aşa dar, zise Scharf după ce schimbară primele vorbe, vrei să ştii dacă e în strada Bülov vre-o casă suspectă poliţiei.

„In adevĕr, este una şi adică numĕrul 172.

„Casa are pe dinafară aparenţa unei locuinţe burgheze obicinuite şi pare a fi locuită de persoane respectabile.

Inspectorul deschise o carte de adrese pe care o avea înaintea sa pe masă, şi urmă :

— In această casă locuieşte un medic, un profesor de la şcoala de comerţ, un rentier, un secretar guvernor şi un fotograf.

„Nici una din aceste persóne n'aŭ dat ceva de bănuit poliţiei până acum.

„Clădirea are însă un pavilion.

„In *acest pavilion* locueşte o doamnă la Bourde, o vĕduvă care nu mai este tĕnĕră, dar e încă foarte întreprinzătoare.

„Doamna la Bourde întruneşte în fiecare sĕră în saloanele sale o societate compusă din oameni de bună condiţiune de alt-fel, precum negustori, speculatori la bursă, ofiţeri, şi din când în când şi câte un aventurier.

— De sigur nici dame tinere nu lipsesc din această societate? întrebă detectivul.

— Te înşeli, iubite coleg, răspunse Scarf.

„Dacă sunt dame în această societate nu sunt de cât patru, şi anume damele de cupă, de treflĕ, de piquă şi de caro.

— A! e joc de cărţi!

— Da, doamna la Bourde ţine o casă de joc.

„După câte o mică cină, societatea se aşează la masa verde şi începe un joc inocent.

„La început să bea vin roşu şi se jócă pe sume mici; pest două ceasuri să bea şampanie şi se joacă pe sume enorme.

— Poliţia are ştiinţă de aceste jocuri de noroc şi le toleréză?

„Acésta mĕ uimeşte!

— Ce vrei, domnul meŭ; practica poliţienească îndelungată a ajuns la con-

cluzia că vițiul isbit prea de vreme, necopt încă, este o procedare greșită.

„Trebue a se aștepta coacerea vițiului cum se așteaptă coacerea unei bube pentru a fi spartă.

— El, și casa de joc a d-nei La Bourde?

— O avem mereu sub ochi; știm în fie-care dimineață ce s'a întemplat într'însa peste noapte, cine a jucat, cine a pierdut și cine a câștigat.

„Firește, nu or ce om care are pasiune pentru jocul de cărți trebue să fie numai de cât și criminal.

„Pentru poliție însă este în tot cazul interesant să știe dacă pierderile domnilor din pavilionul doamnei La Bourde sunt în proporție tot d'auna cu veniturile lor.

— Iți mulțumesc pentru aceste informații, iubite amice, zise Bristol și întinse inspectorului polițienesc mâna peste masă.

„Dar te rog încă ceva.

„D-ta de sigur ai mijloace și căi ca să poți face pe cine-va să intre în asociația de la d na La Bourde.

— Nu prea e ușor.

„Pentru d-ta însă voi face și asta.

„Uite acéstă inimă de aur care a'târnă ca o podoabă nevinovată la lanțul ceasorniculul meŭ; este un semn de recunoaștere pentru ca să poți trece pragul pavilionului.

„Iată, ți-o dau, și te rog să mi-o înapoiezi după ce 'ți vei fi ajuns scopul.

Bristol mulțămi încă odată colegului sĕŭ.

Apoi își luă rĕmas bun și se întórse acasă.

Aci îl primi d na Graumann cu știrea că o tênĕră fată venise de mai multe orĭ să întrebe de agentul Belling.

— O tênĕră fată? întrebă detectivul mirat.

„Cine poate fi și ce poate voi cu mine?

— Nu știŭ, nu mi-a spus numele, rĕspunse gazda polițistului.

„Mi se părea însă o fată cum se cade și modestă.

In acelaș moment clopoțelul de la poartă sună.

D-na Graumann se uită pe ferestruia porții și imediat șopti întorcêndu-se spre Bristol.

— Iar e dênsa...

„Să deschid?

— Firește, rĕspunse Bristol, și s'o conducĭ imediat în anticameră.

El se strecură repede în camera lui cea elegantă și, cât putu mai repede, să transformă în bĕtrânul, sărăcăciosul și gârbovitul de vĕrstă și supĕrare agent Belling.

Apoi ieși în odaia vecină

Fu mirat când recunoscu pe tinĕra fată din casa ladyei, de la care avusese cele

dintâiŭ semne după care dêosul pornise în cercetările sale.

— D ta aci, scumpă d ră? zise el cu glas tremurător ca de bătrâneţe.

„Ce cinste pentru mine!

„Nu pot să-ţi ofer de cât un scaun de paie, dar te rog, şezi.

— Nu cred că am destulă vreme ca să şĕd, rĕspunse Elsa cu grabă speriată, pentru că nu pot să lipsesc mult de acasă.

„Dar mi-ai spus, iubite d le Belling, să mĕ adresez d-tale de câte orĭ voĭ avea nevoe de vr'un sfat; de aceea am venit.

— Vorbeşte, copila mea, şi dacă voĭ putea să-ţi ajut, ştiĭ că trec şi prin foc pentru d-ta.

— Să-ţi spun dar, iubite d le Belling; eŭ nu mai pot să staŭ în casa ladyeĭ Nelson.

— Ce spuĭ, copila mea! Ţi a făcut cine-va ceva?

— Nu.

— Dar ce este?

— Cred, rĕspunse Elsa roşind şi plecând ochiĭ, cred ca casa ladyeĭ nu este un loc potrivit pentru o fată cinstită.

Bĕtrânul asculta cu interes.

— Hm, zise el; o damă atât de distinsă să aibă în adevĕr o asemenea casă?

„Esplică-te, copila mea!

— Ah, mi-e ruşine, zise Elsa roşind din ce în ce mai mult.

„E groaznv ceea ce trebuie să spun...

— Eŭ sunt un om bĕtrâŭ, zise Belling, aş putea să-ţi fiŭ bunic; închipueşte-ţi dar că vorbeştĭ cu bunicul d tale...

Lacrămi ae iviră în ochiĭ feteĭ.

Începu să suspine.

— Bunicul! zise ea, ah, dacă ar mai trăi bunicul, ar fi altceva!

„Numaĭ de când a murit el, am cunoscut ce e mizeria, ce înseamnă să fiĭ orfan şi părăsit pe lume!

„Dar trebue să mĕ grăbesc.

„Ascultă dar:

„Lady a primit dĕunăzĭ pe un om al *cărui nume te va umplea de groază.*

„A primit pe călaul Julius Krantz.

— Pe călaŭ!

„Şi ce căuta el la lady Nelson?

— Eŭ n'am avut curajul să cercetez, rĕspunse Elsa.

„Dar Dora, cameriera ladyeĭ, a ascultat la uşă şi s'a uitat pe gaura cheiĭ....

— Ei şi?

— Mi a spus ce-a vĕzut şi ce a auzit fără s'o întreb.

— Ei bine?

— Mi-a spus că a vĕzut cum lady cu călaul se sărutaŭ, nu numaĭ o dată, ci de mai multe orĭ, şi iar, şi iar... şi că a auzit că vorbiaŭ de dragoste şi....

— Şi?... întrebă bĕtrânul nerăbdător.

Elsa îşĭ întoarse faţa.

— Şi de un copil, şopti.

— Intr'adevĕr e ceva misterios, zise

bătrânul după ce se gândi câte-va momente.

— Şi nu e numai atât, urmă Elsa; nu de mult lady a primit în casă pe un tînăr pictor care locueşte la noi şi-l face portretul...

Agentul zîmbi.

— Grozav! zise el, lady serveşte pictorilor de model!

Elsa făcu semn că da.

— Vei recunoaşte, urmă ea cu vocea tremurătoare de iritaţie, că o tînără fată nu poate să rămână în o aşa casă; de aceea te rog să-mi stai într'ajutor ca să găsesc alt loc, fie orî-cât de modest.

„Sunt gata să fac orî-ce, să fiu chiar servitoare, numai să-mi câştig pâinea onest.

— Vrednică fată! murmură bătrânul. Mă voi gândi la d ta şi sper să ţi pot găsi un loc bun.

„Acum însă te rog să te arăţi tot amabilă cu lady, ca să nu-i pierzi încrederea.

„Iţi voi da de veste îndată ce voi găsi ceva pentru d ta.

— Iţi mulţumesc, zise Elsa mişcată; D-zeu îţi va răsplăti binele ce vei face pentru o biată orfană.

„La revedere!

Elsa deschise uşa să iasă.

Bătrânul o chemă încă o dată îndărăt.

— Ia aşteaptă, drăguţă, niţel, îi zise el; nici nu mi-ai spus cum te chiamă; şi trebue să înţelegi că aceasta e de lipsă, dacă vrei să ţi pot găsi un loc.

— Mă chiamă Elsa Pretorius, zise fata întorcându-se; cel puţin Pretorius a fost numele tatii; dar la şcoală am fost inscrisă totdeauna după numele bunicului meu, Elsa Balder.

— Balder? esclamă bătrânul uimit şi în ochii i obositi străluci deodată un foc de tinereţe.

„Balder?

„Şi ce era bunicul tău, fetiţo?

— Era gropar.

— Gropar? repetă bătrânul, ciudat lucru!

„Eu aveam un prieten şi vechiu, dar acela nu locuia în Berlin, ci într'un oraş mic din Pomerania.

— Poate în Stolp? esclamă Elsa. Trăia mai nainte în Stolp?

— Da, da, răspunse bătrânul cu vocea mişcată, bunul, bătrânul meu tată... asta, vream să zic bătrânul meu prieten; emoţiunea m'a zăpăcit; bunul meu prieten se numia Balder şi locuia în Stolp. Şi tu, fetiţo, eşti nepoata lui?

— Sunt fata unicei şi nenorocitei sale fiice, esclamă Elsa.

Bătrânul, adênc mişcat, repetă:

— Nenorocitei sale fiice şi...

Era să mai zică ceva, dar se opri şi îşi trecu mâna peste ochii umezi.

— Niste amintiri vechi mi-au revenit, zise luând cu blândeţe mâna fetei;

bunul iubitul meŭ prieten Balder era un om onest şi de treabă.

„Ah, cât mĕ doare că nu mai pot să-l revĕd!

„A murit aşa dar, s'a dus, fără să mĕ mai fi vĕzut odată!

— In adevĕr trebue să fi fost un bun prieten al bunicului, zise ea, căci te vĕd foarte mişcat de ştirea morţii sale.

— Şi de mama ta îmi mai aduc aminte, fetiţo, zise bĕtrânul.

„Era o fată frumoasă şi drăgălaşă; n'a fost aşa dar fericită?

Elsa dete din cap.

— Nu, rĕspunse ea cu durere; după o căsătorie fericită de un an a murit.

„Şi iata, tot atunci, a trebuit să mĕ părăsiască fără veste; s'a dus şi nu i-am mai auzit de nume.

— Şi de ce şi-a părăsit tatăl tĕu singurul copil?

— Nu ştiu, rĕspunse Elsa, bunicul meŭ nu mi-a spus nici odată acĕsta; când era pe patul de moarte, paralizia isbindu-l, n'a mai putut să vorbiască şi să mi spună ce avea poate de spus.

— Dar mama ta n'a fost singurul copil al prietenului meŭ Balder, urmă bĕtrânul după o tăcere scurtă.

„Aşa 'mi aduc aminte că avea şi băeţi.

— Da a avut doi băieţi, zise Elsa; dar n'aŭ făcut multă bucurie bĕtrânului.

„Aŭ plecat amândoi de tineri în lume.

„Bĕtrânul aştepta din zi în zi să primească vre o ştire de la fiii sĕi, dar în zadar

„Poate că de mult vor fi şi murit amândoi.

„Dar de ce plângi?

— Nu plâng, copila mea, rĕspunse bĕtrânul, ochii îmi sunt slabi şi lăcrămează.

„Dar acum du-te lasă-mĕ singur.

„Mĕ voi îngriji de tine, fii sigură.

„Du te.

Ea se plecă şi-i sărută mâna.

— Iţi mulţumesc, zise ea cu recunoştinţă; şi mai ales fiind că ai fost un prieten al rĕposatului meŭ bunic, primesc cu mare bucurie ajutorul d-tale.

„La revedere dar.

Plecă.

De abia se închise uşa în urma ei, detectivul aruncă departe peruca sură şi doborît de sentimentele sale, căzu pe un scaun.

— Am regăsit pe copila surorei mele, zise, şi poate sosesc chiar la timp pentru ca să apăr pe această fată nevinovată şi curată de esperienţe rele.

„Ce putere are înrudirea de sânge!..

„Câtă sforţare mi-a trebuit ca să nu mĕ arunc de gâtul acelei fete drăguţe şi să esclam:

„— Fata surorei mele, ai găsit un apărător, un amic pentru tótă viaţa.

„Un al doilea tată...

Se opri.

— Tată? repetă; nu, pentru aceasta

sunt prea tênër... în sfârşit viitorul va arăta.

Intr'aceea Elsa ieşise din casă.

Pe când ea trecea pe stradă, din colţ, o figură omenească se strecură de-o parte ca să nu fie vĕzută.

Era un bărbat.

Pândise pe fată la intrare cum şi la ieşirea ei din casă.

De şi acest om purta gulerul blanel ridicat şi pălăria înfundată pe cap, se vedea că avea pĕr roşu.

Cine l'ar fi ascultat l'ar fi auzit şoptind pe englezeşte aceste vorbe:

— Al secrete, şarpe mic ce eşti; te voi pândi şi nu vei mai rĕmânea tu multă vreme prietena ladyei.

Pavilionul doamnei La Bourde era luminat ca de sĕrbătoare.

Indărătul ferestrelor însă transparentele erau trase.

O mică rază de lumină cădea abia în curte.

Erau trei saloane pline cu oaspeţi de al franţuzoaicei.

Fie care din aceste saloane era pentru scopuri deosebite.

In cel dintâiu era o mulţime de măsuţe, acoperite cu feţe de masă albe şi curate.

Aci se servia cina.

Bucătăria doamnei La Bourde era ventită.

Se mânca la dênsa mai bine de cât la cei mai de frunte otelieri.

In salonul al doilea se făcea muzică şi conversaţie.

Aci óspeţii nu stau mult.

Treceau în al treilea salon, în care era masa de joc.

Aci, de obicei domnia o tăcere sĕrbătorească.

Numai zăngănitul aurului şi argintului şi vocea monotonă a bancherului care anunţa când se începea un joc nou, întrerupeau tăcerea.

Pierderea sau câştigul se primea cu acelaşi tăcere.

Or-ce ceartă era interzisă cu asprime.

Iritaţia ce coprindea pe jucători nu se cunoştea de cât din ochii lor.

Doamna la Bourde era un fel de supraveghiătóre a tuturor salónelor.

Ea se silea neîncetat să procure óspeţilor sĕi toate comoditĕţile.

Se pricepea foarte bine sa facă pe doamna casei.

Doamna La Bourde ţinea de mai mult timp acest gheşeft.

Venise la Berlin cu puţini bani ca vĕduvă a unui ofiţer.

Intemeiase acea casă de joc şi-i mergea bine.

Poliţia, după cum am vĕzut, ştia de existenţa acestei case de joc.

Ea tolera însă această casă, mai ales pentru că-i servia şi ei poliţiei.

Acolo îşĭ întindea cursa în care prindea adesea casierĭ fugiţĭ, funcţionarĭ pungaşĭ şi aventurierĭ de tot felul.

Casa de joc a doamneĭ La Bourde avea însă, afară de masa verde şi de bucătăriă bună şi o altă atracţie, şi poate că aceasta era cea mal mare.

Era fiica franţuzoaicei, încântătoarea Melania.

Melania putea să fie de vr'o optsprezece saŭ nouăsprezece anĭ.

Arareorĭ s'ar fi putut găsi o fată mal plăcută şi mal frumuşică de cât ea.

Dênsa se înfăţişa, ce e drept, totŏ'auna în societatea care se aduna în toate serile în saloanele mameĭ sale.

Dar toţĭ o respectaŭ şi o trataŭ cum se tratează o fată din casele cele mal bune.

Cei mal mulţĭ din oameniĭ bogaţĭ carĭ căutaŭ distracţie în casa din strada Bulov, încercaseră să dobândească favorul frumoaseĭ Melania.

Dar toate silinţele lor eraŭ zadarnice.

Nicĭ darurĭ, orĭ-cât de preţioase, nicĭ protestărĭ de dragoste, n'aveaŭ nicĭ un efect asupra inimeĭ feteĭ, nicĭ nu puteaŭ să-l clatine virtutea.

Melania trecea drept o frumuseţe rece, nesimţitoare.

Şi totuşĭ purta o dragoste caldă, devotată în piept.

O iubire căreia jertfise deja tot ce o femee poate jertfi.

Dar fatalitatea voise că bărbatul pe care ea îl iubia, să fie însurat

Grozav a fost pentru fiica doamneĭ La Bourde momentul în care făcuse această fatală descoperire.

Abia ajunsese vêrsta de 17 anĭ şi era o fecioară în flóre, când se ivi în salonul dómneĭ un om care sta fără pasiune şi liniştit la masa de joc, şi părea a fi acolo mal mult numaĭ ca să privească.

Veni şi a doua, şi a treia seară, şi în scurt timp deveni unul din ceĭ mal regulaţĭ oaspeţĭ aĭ caseĭ de joc.

Nu însă masa verde, ci fata frumósă îl atrăgea.

Se devotă aproape esclusiv Melanieĭ, şi de şi era cu 12 anĭ mal mare decât dênsa, îl cuceri inima cu asalt.

Ştia să vorbească cu atâta spirit şi cu atâta inimă, în cât zi pe zi câştiga tot mal mult favorurile Melanieĭ.

In sfîrşit, într'o seară, când se găsiră singurĭ, el îĭ spuse cât de mult o iubeşte.

Ea îĭ căzu în braţe şi se uită cu ochĭ marĭ şi întunecaţĭ la el, ca şi cum ar fi voit să-l spună: sunt a ta, fă ce vreĭ cu mine!

Madame La Bourde nu observă multă vreme că fetiţa eĭ începuse să iubească pe oaspele acesta aĭ eĭ, despre care ştia că se numeşte Büller şi că este un negustor bogat.

Era prea mult ocupată ca să-l poată observa.

Ei însă se închideau în odaia Melaniei şi petreceau ceasurĭ întregĭ în desmerdărĭ.

Intr'o zi însă bătrâna se pomeni că Melania îĭ cade în genuchĭ şi îĭ măĭturiseşte plângênd că o ruşine grozavă o aşteaptă.

O convorbire intimă urmă între mamă şi fiică.

Mama iertă.

Dar în aceiaş seară vorbi şi cu omul care răpise nevinovăţia fiicei sale.

Pretinse ca s'o ia de soţie, pentru ca să se repare greşala.

— Ce fericit aş fi!... esclamă iubitul Melaniei, dacă aşĭ putea s'o iaŭ numaĭ decât!

„Mĭ-aş da viaţa să pot face aceasta.

„Dar sunt nenorocit şi v'am nenorocit pe toţĭ dimpreună cu mine.

„Am femeie şi copiĭ... de şi pe femeia mea n'o iubesc şi am luat-o numaĭ de silă.

— Dar mĭ-aĭ sedus copila! esclamă doamna La Bourde aproape să leşine.

„Eştĭ însurat şi aĭ furat iubirea şi cinstea Melaniei; e o ticăloşie!

— Aĭ dreptate, răspunse Büller, nu pot să mĕ apĕr de cât cu aceasta că: iubesc pe Melania, o iubesc la nebunie!

— Max, esclamă în acest moment o voce care tremura de voluptate, Max, eŭ te iert, căcĭ ştiŭ că mĕ iubeştĭ.

Melania se aruncă în braţele iubituluĭ.

Dómna La Bourde. nu era femeia care să turbure fericirea fiicei sale.

Intristată, dar în tăcere, ea toleră relaţiile acestea şi Büller continuă a mai veni ca şi maĭ nainte, în casă.

Când veni zina în care fica francezei dete naştere unuĭ băiat, Büller se oferi să îngrijéscă de copil.

Şi de şi Melania ar fi ţinut bucuros copilul la dênsa, cu or-ce preţ chiar şi acela de a fi dispreţuită de lume, totuşĭ cedă stăruinţelor mamei şi iubituluĭ carĭ amêndoĭ se silirĕ să-ĭ dovedească că copilul trebue depărtat cu or-ce preţ din casă, pentru ca să nu strice reputaţiunea mamei sale.

Şi de câte orĭ ea se ruga de Büller să-ĭ dea voie să-şĭ vază copilul, amantul ştia să găsească pretexte ca s'o opriască d'a şĭ împlini această dorinţă.

Zicea maĭ ales că vredniciĭ ţĕranĭ cărora le dăduse să créscă copilul, puseseră condiţia ca acesta să fie lăsat să créscă ca şi cum el îĭ eraŭ în adevĕr părinţiĭ.

Melania se pleca înaintea acestuĭ motiv, nevoind să strice fericirea copiluluĭ sĕŭ.

Şi în seara în care povestirea noastră ne aduce în strada Bülov, fusese între Büller şi Melania o scenă violentă din pricina copiluluĭ.

Pe când într'un salon se făcea muzică şi în altul se ciocneaŭ paharele cu veselie, în odăiţa Melaniei acésta sta în

genuchĭ naintea iubitului şi 'l ruga s'o ducă la fiul el.

— Dar *drăguță*, zise Büller mângâind cu mâna-i albă şi plină de inele părul fetei, ştiĭ bine că de şi aş vrea să-ţi împlinesc dorința, nu pot.

„Aĭ răbdare însă; va veni şi timpul când veĭ avea copilul lângă tine.

— De câte orĭ m'aĭ mângâiat cu vorbe d'acestea ! răspunse tânăra femeie.

„Astă zi însă nu mĕ împac numaĭ aşa, cu vorbe.

„Nu-ţi cer să vorbesc copilului meŭ de-aproape, ci numaĭ să-l văd, de departe.

„Pentru Dumnezeŭ ! eŭ să nu ştiŭ nicĭ măcar cum e la faţă fiul meŭ ? dacă e blond saŭ brun, dacă seamănă cu tine or cu mine; trebue să-l văd, să-l cunosc !...

— Eĭ, maĭ aşteaptă câte-va săptămânĭ răspunse el aprópe nerăbdător; vom vedea de se poate.

„Până atunci însă promite-mi că n'o să mĕ maĭ chinueştĭ cu chestia asta.

— Te chinuesc când ţi vorbesc de copilul nostru ?

— Inţelege-mĕ bine, întrerupse el, şi glasu i deveni maĭ prietenos şi maĭ iubitor.

„Mĕ doare că trebue să ţi refuz o cerere dreaptă.

„Dar nu pot alt-fel !..

„Ştiĭ însă că te iubesc.

— Da, ştiŭ...

„Cu toate astea, Max, dacă s'ar întâmpla ca într'o zi să te ducĭ şi să nu te maĭ întorcĭ la mine ?

„Cine-mĭ garantează că într'una din zile lacrămile nevesteĭ tale nu te vor maĭ opri să vĭĭ la mine ?

„Atunci cu ce voĭ rĕmânea eŭ ?

„Cu ruşinea şi cu alt-ceva nimic !...

— Cum poate să 'ţi *treacă* ast-fel de gânduri prin minte, copilă ? esclamă Büller şi strînse *şi* maĭ tare pe Melania la piept.

„Poate aĭ dori tu ca iubirea noastră să înceteze.

— Eŭ, Max, răspunse dênsa, aş mur dacă n'aş putea să te maĭ iubesc.

„Dar aĭ dreptate.

„De ce să vorbim de o nenorocire ce ne-ar putea ajunge ?

„Să ne bucurăm de momentul de faţă.

„Dar acum să ne întoarcem în saloane.

„Un lucru te rog însă, Max, adăogă ea îndreptându se cu iubitul el spre uşă.

„Nu maĭ juca astă-zi.

„Aşa mi-e de greŭ să te văz cu cel-l-alţĭ la masa verde ..

— Dragă copilă, ştiĭ că eŭ nu joc pe sume marĭ, răspunse Büler.

„Şi'apoĭ contele are să-mi dea azĭ o revanşă.

Cu aceste cuvinte el intrară în salonul de joc.

Buller se grăbi imediat spre masa

verde în jurul căreia deja jucătorii se strînseseră.

— Cine ţine azi banculŞ întrebă Buller.

Unul din jucători îi răspunse:

— Căpitanul.

— Şi 'i merge bine?

— Are un noroc infernal.

„Decavează pe toţi.

„Vrei să joci şi d-ta?

— Deocamdată nu. Dar socot să-mi încerc norocul în seara asta.

Buller se apropiă de masă şi se uită cât-va timp cu interes la joc.

Se juca încă pe sume mici.

Nu trecuse miezul nopţii.

Adevăraţii jucători nu sosiseră încă.

Un oaspe singuratic însă, care sosise de puţin timp atrăgea atenţia generală.

Unii oaspeţi se uitau la dênsul cu priviri bănuitoare.

Era un bărbat înalt, solid, îmbrăcat într'o uniformă de căpitan de marină.

Faţa-i pârlită de soare dovedea că umblase mult pe mare, în climele calde.

Pe uniformă purta decoraţii carî dovedeau că se luptase pe apă.

După ce mâncase, căpitanul intrase în sala de joc, se aşezase în faţa bancherului şi începuse să joace, primind pierderea ca şi câştigul cu aceiaşi linişte demnă.

Buller luase pe mama iubitei sale d'o parte şi o întrebase cu grabă:

— Cum se face de-a intrat aci acest căpitan şi încă în plină uniformă?

Doamna La Bourde dete din umeri.

— Are dreptul să intre aci de óre-ce a arătat semnul de recunoaştere.

— Şi nu'ţi inspiră nici o bănuială?

— Dacă mi-aş bănui oaspeţii, iubite, de mult n'aş mai face ghesteftul acesta.

„Câtă vreme stă liniştit, n'am nimic cu dênsul.

Pe când doamna La Bourde rostia aceste din urmă cuvinte, Buller îşi îndreptase deja atenţiunea spre alte persoane.

Se uita, prin drapelele de la uşă, în sala vecină, şi cu cât se uita, se întuneca tot mai mult.

Melania sta în apropierea pianului şi vorbia cu un domn elegant îmbrăcat.

— E contele, zise Buller încruntat, face curte Melaniei.

„Ei, conte, în amor nu poţi să-mi fii aşa primejdios ca în joc.

— Te rog, iubite amice, zise d-na La Bourde, nu face vr'o scenă cu contele.

„E un om influent şi primejdios, şi cum cunoaşte relaţia d tale cu Melania, şi-ar resbuna în contra noastră, dacă 'l iriţi.

— Crezi în adevăr că ar putea să ne strice ceva?

— Negreşit.

„Am dovezi că cunoaşte până şi secretele poliţiei.

„Te rog, moderează-te.

Omul elegant care vorbia cu Melania, se apropie acum încet de Buller.

Purta peste hainele-i negre o manta largă și ușoară și ținea pălăria în mână.

Salută cu ironie pe negustor, în acelaș timp însă și cu politeță.

— Domnul meu, zise contele Marco, căci el era, ești gata să primești revanșa ce-ți datoresc?

— Sunt gata, conte, răspunse iubitul Melaniei

— Vino dar să ne începem duelul.

„Sper că te vei apăra cu arme tari.

— Sunt pregătit, conte, și cred că voi putea suporta atacurile d-tale.

Doamna La Bourde se uita îngrijată la cei doi oameni.

Sub aparența lor politeță se observa o dușmănie ascunsă.

Luară loc la o masă în salonul de joc. In momentul în care contele intrase în salon, căpitanul îl privise cu ochi scrutători.

Contele însă nu observă această privire.

El luă bancul.

Din acel moment, jocul luă o altă direcțiune.

Pasiunea jucătorilor creștea mereu.

Se puneau sume din ce în ce mai mari.

Grămezile de aur și de bancnote pe cari le avea contele naintea sa, păreau a împintena tot mai mult pofta de joc.

O tăcere mormântală domnia acum.

Se cunoștea că jocul era de astă dată serios.

Norocul părea a-și fi stabilit domiciliul la bancă.

Mai ales când se punea sumă mai mare pe o carte, bancherul, conte, câștiga parcă la sigur.

Căpitanul de marină nu pierdea de loc din vedere mâinile contelui, mișcările sale.

Voia parcă să l prindă jucând falș.

Dar nu putu să observe nimic suspect.

Trecu un ceas.

Aproape toți jucătorii se retrăseseră de la joc, după ce pierduseră sume mari.

Numai Buller mai ținea piept bancherului.

Pierduse o sumă însemnată.

Se vorbia deja de o mică avere pe care ar fi perdut-o.

Jocul era acum mai mult un duel între cei doi cartofori primejdioși.

Nici unul nu vroia să se lase biruit.

— Primești cuprinsul acestui plic drept miză? întrebă Buller punând un plic închis pe dama de cupă.

— Primesc or-ce miză, răspunse contele Marco.

— Dă dar cărțile.

Contele rugă pe căpitanul care se afla tot în fața lui să taie cărțile.

Imediat el începu să le dea.

O tăcere adâncă domnia în jurul mesei de joc.

De și nimeni nu cunoștea cuprinsul

pliculuĭ, bănuiaŭ toţi că aci trebuia să fie vorba de o avere.

Iritaţia lui Buller era vădită.

Fie-care muşchiŭ al feţei sale era încordat; pupilele ochilor îi eraŭ dilatate şi privirea-i scânteia.

Deşertă mecaniceşte paharul de şampanie de lângă dênsul.

La fie-care carte care trecea pe sub degetele contelui, el tresăria uşor.

Trecură câte-va minute.

Dama de cupă tot nu mai eşia.

Contele luă în sfîrşit o carte şi o ţinu aşa că nimenĭ nu putea să vază ce este.

Se întoarse spre Buller şi-i zise:

— Dacă vreĭ să încetăm.

„Mi se pare că e prea cald aci.

„Fruntea ţi-e plină de sudoare.

— Trage cartea, d-le conte, zise iubitul Melanieĭ răguşit.

— Dama de cupă, zise contele Marco nepăsător.

Luă plicul preţios şi-l puse în buzunar fără să-i esamineze conţinutul.

Buller tresărise pe scaun.

Faţa-i era palidă, buzele îi tremuraŭ.

Fără voie îi scăpară aceste vorbe:

— S'a sfîrşit!

— Nu mai jucaţi? întrebă Marco.

— Ba da, esclamă Buller, trebuie să mai joc!

Se plecă spre contele şi-i şopti:

— Primeştĭ o poliţă de 20,000 de mărcĭ?

— Nu, răspunse contele Marco rece; eu după ce ies din casa doamneĭ La Bourde nu-mi mai aduc aminte c'am fost aicĭ.

„O poliţă mi ar reaminti un lucru neplăcut.

— Va să zică refuzĭ să 'mi daĭ revanşă?

— Iţi daŭ orĭ-când; înţelegĭ însă că trebue să ştiŭ pe ce jucăm.

„Aĭ un lucru preţios, ştiŭ eŭ; vreĭ să-l joc în schimbul uneĭ sume de o sută de milĭ de mărcĭ?

Privirile conteluĭ şi ale negustoruluĭ se întâlniră.

O ciudată coincidenţă de ideĭ avură amêndoĭ.

Buller se plecă spre contele şi-i şopti:

— Vreĭ să înţelegĭ pe Melania?

— Intocmaĭ, răspunse Marco.

„Dacă voĭ câştiga, nu-mi veĭ mai sta în cale; dacă veĭ câştiga d-ta, îţi numĕr o sută de milĭ de mărcĭ.

— Bine dar; fie.

„Incepe repede.

Contele voia să ia cărţile, când de o dată se auzi vocea căpitanuluĭ.

— Oamenĭ de onoare nu joacă decât până când ştiŭ că adversarul nu e ruinat.

Contele lăsă să-i scape cărţile şi sări în sus cu privirĭ furicase.

Căpitanul însă se uită la el forte liniştit.

— Imĭ daĭ voie să te invit la o mică

plimbare afară din oraș, domnul meŭ? întrebă contele.

O bucurie ascunsă se întipări pe fața marinarului.

— Sunt la dispoziția d-tale, d-le, răspunse el, îndată ce voĭ ști cu cine am onoarea...

Contele dete din umerĭ cu dispreț.

— Sunt Valdemar, conte de Marco-Sternenburg, răspunse.

— Îmĭ voĭ lua libertatea dar să vĕ trimit mâine martoriĭ meĭ, zise căpitanul.

Cu aceste vorbe se întoarse și părăsi sala cu pașĭ resunătorĭ.

— Acum să ne întoarcem la jocul nostru, zise contele cu o liniște prefăcută întorcêndu-se spre Büller.

— Nu mĕ maĭ chinui și isprăvește o dată, zise acesta.

„Pun pe asul de cupă.

Cărțile se înșirară cu mare repezicinne.

Cartea a șaptea fu asul de cupă.

Büller pierduse.

— Melania! șopti el; am pierdut-o!

— Astăzĭ n'aĭ noroc, șopti contele cu rĕceală; cred însă că țĭ veĭ ține cuvêntul de onoare

„De alt-fel am câștigat pe Melania prea ieftin; aș fi pus și un milion pentru dênsa.

XXXVII

Fantoma foamei

In camera de lucru a doctorului Robin sta Stefan, vrednicul ajutor al directorului azilului de nebuni.

Incasa, rânjinau-se, prețul faptelor sale mizerabile.

— Vezĭ Stefane, că mi-am ținut cuvêntul, zise Robin.

„Acum aĭ o sumă cu care ți-s'a asigurat esistența pentru bĕtrânețe.

„Dar acum aștept'de la tine ca și tu să facĭ tot ce-țĭ se va porunci.

— Cine plătește bine, poate să se aștepte la supunere și ascultare, rĕspunse îngrijitorul.

— Ascultă dar:

„Vizita poliției în casa nóstră m'a surprins foarte neplăcut.

„Știŭ, ce e drept, cuĭ am să mulțămesc acéstă întêmplare, și zicênd acestea privi ciudat peste ochelarĭ la Stefan, dar cu toate astea nu 'țĭ voĭ ascunde că m'am săturat de a maĭ ține bolnaviĭ închișĭ în pivnițe.

„Dacă-ĭ găsește poliția, sunt pierdut; ce se petrece de-asupra pivnițelor, despre aceasta cred că pot să rĕspund orcând.

— Vreĭ să te scapĭ de închișiĭ din pivnițe? întrebă Stefan pânditor.

— Vreaŭ să scap de eĭ, da, dar aș

ca să nu pótă să mărturisească împotriva mea...

— Numaĭ moĭţiĭ nu pot să mai mărturisească nicĭ odată, rĕspunse Stefan laconic.

„Un singur mijloc există prin care să putem scăpa de orice primejdie.

— Un singur mijloc zicĭ ?

— Da.

— Care?

— Otrava !

Robin se uită speriat spre uşă.

Parcă auzia un sgomot.

— Nu vreaŭ să comit un omor, şopti.

„Cu toate astea aĭ dreptate; până când un om trăeşte, e mereŭ primejdios.

„Şi mai ales acel Hillmar..

„El de sigur, odată liber, nu s'ar mai odihni până nu şĭ-ar rĕsbuna.

— Aşa credŭ şi eŭ, zise Stefan.

Işĭ trecu mâna prin pĕrul cărunt.

— Dar dacă i aş lua un jurământ că nu va căuta să-şĭ rĕzbune?

— Jurămintele sunt vorbe ?

— Va să zică crezĭ că nu e chip?

— Nicĭ de cum; otrava singură va închide de vecĭ gura duşmanilor.

— Hm !... propunerea n'ar fi rea, rĕspunse doctorul întunecat, numaĭ dacă aş putea avea încredere în tine.

„Dar dacă ţi-ar veni încă odată pofta d'a face pe prietenul poliţieĭ, s'ar putea constata uşor otrava în cadavre.

„Nu, am altă ideie !

„Să nu-l omorim, dar să-l lăsăm să moară.

— Ce vreĭ să zicĭ prin asta ? întrebă Stefan.

„Nu te înţeleg.

— E foarte simplu, rĕspunse doctorul.

„N'avem de cât să uităm că sunt locuitorĭ noştri în pivniţă.

„In loc să le ducĭ de mâncare te plimbĭ şi peste câte-va zile vom găsi în pivniţă treĭ cadavre pe care nu se va cunoaşte urma vre-unuĭ crime.

— Drace ! o idee admirabilă aĭ avut d-ta ! esclamă Stefan şi ochiĭ luĭ străluciaŭ de o bucurie diavolească.

„Haha ! prizonieriĭ se vor mira întâiŭ când vor vedea că sunt puşĭ la post; apoĭ vor slăbi din ce în ce, până când vor cădea ca muştele.

„Domnule doctor, aceasta e un plan infernal, aproape tot atât de şiret ca şi mijlocul d'a măcelări pe prizonieriĭ incomozĭ în interesul ştiinţeĭ.

— Tacĭ ! porunci Robin.

„Atuncĭ am făcut asupra unuĭ bolnav o încercare de operaţie, sistem noŭ; atâta tot.

„De alt-fel îţĭ făgăduesc că în ziua în care vom înmormênta în chipul obicinuit pe ceĭ treĭ morţĭ, îţĭ voĭ plăti alte cincĭ miĭ de mărcĭ.

— Asta-mĭ place, murmură bĕtrânu paznic; are să fie o înmormêntare fórte veselă !

Doctorul se așezase iar la masa de scris.

Deschise o carte de știință și începu să citească într'ênsa cu atențiune.

Când observă că Stefan tot nu mai pleca din odaie, se întoarse spre dênsul cu vorbele:

— Cred că nu mai avem să ne spunem nimic în această afacere.

„Du-te!

Stefan aruncă încă o privire, nu prea prietenoasă, spre etâpânul sĕŭ, apoĭ ieși din odaie.

In seara acelei zile, prisonierii doctorului Robin rĕmaserĕ pentru întâia oară fără mâncare

— Poți să-ți explici ce însemnează aceasta? întrebă Hillmar pe pusnic.

— Nu cred, rĕspunse acesta, să fie alt-ceva de cât o negligență a paznicului.

„Dacă ticălosul de Robin ar fi avut intenția că ne lase să murim de foame ar fi făcut aceasta mai de mult.

„Ce l'ar face tocmai acum să voiască să ne omoare cu foamea?

— Nu știŭ, rĕspunse tînĕrul doctor; dar nu pot să-mi scot din minte o bănuială grozavă.

„Să așteptăm însă până mâine.

Și așteptară.

Nenorociții se aflaŭ deja de patru zile în această penibilă așteptare.

Cu priviri arzĕtoare tot se uitaŭ spre ferestruia ușeĭ, — care însă nu se mai deschidea!

Grozăviile foameĭ începură să 'ĭ chinuiască.

Cu toate astea încercară să se mângâie unul pe altul.

Dar când se înoptă și pentru a patra oară, fără ca vr o ființă omenească să se fi ivit în închisoarea lor, pusnicul esclamă:

— Vĕd acum că suntem condamnați să murim aci cu toții.

„Robin vrea să se scape în sfîrșit de noi și, de óre ce n'are curajul să se pună cu noi, ne lasă să ne sfîrșim de foame.

Hillmar strînse pe Olga în brațe.

— Iubita mea soție, esclamă el, cerul se vede că nu vrea să ne bucurăm împreună de viață; fii tare acum, Olga; să îndurăm cu curaj ceasurile grele carĭ ne așteaptă.

— E o moarte grozavă care ne amenință, rĕspunse fata cutremurându-se.

„Dar conștiința că voĭ muri în brațele tale, Hillmar, mi-o va ușora.

Își rĕzimă capul de umĕrul luĭ și se uită cu privirĭ duioase spre dênsul.

Hillmar se plecă și-i sărută ochiĭ.

— Copiiĭ meĭ, esclamă pusnicul și 'și desfăcu brațele, veniți la sînul meŭ; căcĭ copiiĭ meĭ iubiți mi-ați devenit, de când soarta ne-a adunat împreună.

Puse mâinile-i slabe și tremurânde pe capetele luĭ Hillmar și al Olghiĭ și zise din ce în ce mai mișcat:

— Primiți binecuvêntarea unui părinte, copiii mei, în ceasul morții noastre.

„În suferință ne-am găsit împreună, o moarte comună ne este scrisă.

„De și nu ne unesc legături de sânge, totuși nenorocirea ne-a împreunat atât de puternic ca pe un părinte cu copiii lui!...

— Tată, esclamară Olga și Hillmar deodată, iubite tată.

Cei trei nenorociți se îmbrățișară.

Când se despărțiră iar, Hillmar se clătină și ar fi căzut la pământ dacă Olga nu l'ar fi susținut.

— Nu știu, zise tînĕrul doctor, dar de câte-va ceasuri mi se întunecă mereu înaintea ochilor și d'abia pot să mĕ țin pe picioare.

„Nu poate să fie slăbiciunea morții de foame, ar fi prea curênd.

— Mâna ți e rece ca ghiața, iubite, zise Olga și se uită la Hillmar cu nespusă îngrijire.

„Ține-te, nu mĕ lăsa încă singură, te conjur!

Pusnicul se plecase spre salteaua de paie și scosese dintr'ênsa un pachet.

— Acu e timpul zise, ca să facem ultima jertfă ca să ne susținem viața câtvom putea mai mult.

„Căci cât timp omul trăiește, trebuie să spereze.

Cu aceste cuvinte desfăcuse pachetul. Hillmar și Olga văzură o mulțime de cojí de pâne, pe care bĕtrânul le întinse pe masă.

— Se poate? esclamă Olga.

„Din mâncarea mizerabilă ce ți se dădea aĭ mai pus și de-o parte?

— Am prevĕzut eŭ că se poate întêmpla odată ceea ce se întêmplă astăzi....

„Mĭ-am luat precauțiunile.

„Aceste cojí, orĭ-cât sunt de uscate, totuși ne vor ajunge ca să ne mai tirim viața vre-o opt zile.

— Și vreĭ să împărțești cu noĭ proviziile d-tale? întrebă Hillmar.

„Nu, aceasta n'o putem primi; îți daĭ viața pentru ca s'o prelungești p'a noastră cu câte-va zile chinuite și zadarnice.

— Nu putem primi, nu, nu, zise Olga.

— Ați uitat, zise bĕtrânul c'ați primit iubirea mea de tată? și nu e oare prima datorie a tatălui ca să-și dea și viața pentru copiiĭ sĕĭ?

„Luați dar, și împărțiți aceste cojí.

La început cojile păreaŭ tarĭ ca piatra. Dar cu încetul ele părură fórte bune nenorociților.

— De-am avea cel puțin apă, zise Olga; setea e și mai grozavă de cât foamea.

— Dar și setea e potolită nițel rozând cojile acestea, zise pusnicul.

„Mănâncă numaĭ, copila mea, și gândește că mulțĭ naufragiați ar fi fericiți

să aibă aceste cojĭ de pâine ca să nu moară de foame.

— Dar naufragiatul, răspunse Hillmar, are cel puţin speranţa d'a fi scăpat; noĭ însă ne luptăm pentru viaţă de şi ştim că nu putem scăpa de soarta noastră teribilă.

— Fiul meŭ, răspunse pusnicul, pe cine D-zeŭ vrea să-l scape, îl scapă, chiar şi dacă toate puterile omeneştĭ ar părea zădarnice.

„Şedeţĭ să vĕ povestesc o întêmplare din viaţa mea.

„Poate acéstă povestire vĕ va da încrederea în mila atât de puternică a lui D-zeŭ.

Hillmar şi Olga se aşezară lângă pusnic.

Acesta începu să povestească.

— Eram tînĕr.

„Aveam o dorinţă arzĕtoare să plec să vĕd lume străină, ţĕrĭ depărtate.

„Părinţiĭ mi-ĭ perdusem de timpuriŭ.

„Eĭ îmĭ lăsaseră o avere destul de însemnată.

„Eram bogat şi neatârnător.

„Nimic nu mĕ împiedeca să nu împlinesc dorinţele de mult nutrite.

„Dar cum aveam şi o fire aventurósă îmĭ zisel că chipul cel maĭ plăcut d'a face cine-va călătoriĭ pe mare, este să fie el însuşĭ marinar.

„Mĕ făcuĭ deci marinar.

„Din portul Bremer plecaĭ peste cât-va timp tocmaĭ spre China.

„Fantazia mea se împlinea peste aşteptare!

„Căpitanul nostru, un om tînĕr prinsese dragoste de mine.

„Eŭ învĕţasem medicina.

„Căpitanul mĕ angajă deci ca medic de corabie.

„In primele zile ale călătorieĭ noastre tóte merseră de minune.

„Eŭ, n'aveam nimic de lucru pe corabie; toţĭ eraŭ sănătoşĭ.

„Imĭ petreceam cea maĭ mare parte din vreme în convorbirĭ cu căpitanul şi cu un nepot al proprietarului corăbieĭ un tînĕr foarte cum se cade anume Andersen.

„Sosirăm peste vr'o lună în apele chinezeştĭ.

„In depărtare vedeam niştе insule micĭ despre carĭ căpitanul ne spuse că făceaŭ parte din Antilele micĭ.

„Nu ne apropiarăm de aceste insule, de óre-ce căpitanul ştia că eraŭ locuite de malaiezĭ carĭ n'aveaŭ altă meserie de cât pirateria.

„Intr'o dimineaţă ne găsiam cu toţiĭ pe bordul vasului, Curcubeul îl zicea; când de odată simţirăm o sguduitură teribilă.

„Pilotul încercă în zadar să scóţă vasul din banca de nisip în care se înţepenise.

„Eram opriţĭ pe loc.

„Ne puserăm pe lucru toţĭ şi lucram din răsputerĭ, când pilotul scoase un ţipĕt

de groază şi arătă cu mâna în direcţia în care se afla insula cea mai apropiată.

„Ne uitarăm şi noi în acea direcţie.

„Ingălbenirăm.

„Veneau spre noi vr'o 10—12 luntri, cu o iuţeală uimitoare.

„— Ochianul ! porunci căpitanul.

„I se aduse instrumentul.

„Se uită câte-va momente cu mare băgare de seamă.

„Apoi lăsând ochianul jos, zise :

„— Copii, acum trebue să ne luptăm pentru viaţă !

„Sunt malaiezi, în număr cel puţin de zece ori mai mare de cât noi.

„Repede, armele, în mâni şi fiţi gata !

„Ne luarăm armele, cât puturăm mai repede.

„Ni se aduse muniţie dimbelşug şi ne pregătirăm să facem malaiezilor o primire serioasă.

„— Ochiţi fie-care înainte de a impuşca şi daţi foc fără milă ! esclamă căpitanul.

„Dacă isbutesc să ajungă pe bord, gândiţi-vă că suntem pieduţi şi noi şi vasul.

„De-abia isprăvi de vorbit, o ploie de săgeţi căzu asupra noastră.

„Dar abia ne încredinţarăm că nici unul din cei 14 cari eram pe bordul Curcubeului nu fusese lovit, deterăm foc odată cu toţii.

„Ochiserăm toţi asupra luntrei celei mai apropiate.

„Succesul salvei se vĕzu imediat.

„In luntre începu să domnească mare neorênduială şi imediat ea începu să se dea îndărăt.

„Câte va minute malaiezi părură a ţine sfat,

„Apoi mica flotă se despărţi de odată, şi luntrile începură a porni în diferite direcţii cu o iuţeală uimitoare.

„Până la noi soseau strigătele de rĕsbunare ale piraţilor.

„—Vreau să ne împresóre ! esclamă căpitanul.

„Acum vom avea să respingem atacuri din toate părţile.

„Să ne împărţim : trei oameni rĕmâie cu mine, trei îi ei d ta, Andersen, trei doctorul şi doi pilotul.

„Abia ne împărţirăm, luntrile duşmanilor se apropiară iar la bătaia arcului şi în câte-va clipe, fără a se mai speria de împuşcăturile noastre, ajunseră lângă corabie.

„Aruncară un fel de scări cu cârlige de bord, şi începură să se urce.

„Noi luptam cu desperare.

„Dar or unde gloanţele noastre doboraŭ un duşman, se iveau doi în locul lui.

„Un măcel teribil începu

„Căpitanul nostru mai ales se lupta ca un leŭ.

„Cu patul puştii rĕsturna, unul după altul pe malaiezi, după cum se arătau.

„Şi Andersen respingea cu mult succes atacurile din partea lui.

„Era un vânător bun şi nici un glonţ din câte slobozia nu mergea în vênt.

„Eŭ aveam o luptă grea cu vr'o zece malaiezi carĭ ajunseseră aproape în acelaş timp pe bordul corăbiel.

„Unul din marinariĭ meĭ avu nenorocirea să cadă jos, făcênd o mişcare greşită.

„Imediat unul din malaiezĭ îl tăiă gâtul, dar şi fiara căzu peste victima sa lovit de un glonţ din puşca mea.

„Duşmanii însă nu slăbiaŭ.

„Nu căzuse încă din partea noastră, de cât un singur om.

„De odată resună un strigăt lung de durere îndărătul nostru.

„Mĕ întorseĭ repede şi vĕzuĭ pe Andersen plin de sânge, căzênd jos.

„Un malaiez îl lovise cu cuţitul.

„In acest moment auziĭ vocea căpitanului care îmĭ şopti :

„— Totul e pierdut; dacă vreĭ să scapĭ, sări în luntrea de scăpare ; vin şi eŭ numaĭ de cât.

„Căpitanul înainte de atacul furios al piraţilor, slobozise pe apă cea maĭ bună din luntrile de scăpare.

„Prevĕzuse sfârşitul luptei şi-şĭ reservase o luntre de scăpare.

„Mĕ coborîĭ în luntre.

„Pilotul era deja acolo.

„Malaiezii începeaŭ acum să jefuiască corabia.

„Pilotul avea un cuţit ascuţit în mână gata în tot momentul să taie funia cu care era legată luntrea.

„După un minut penibil, în care de zece orĭ trebuia să ne temem că vom fi descoperiţĭ şi ucişĭ de duşmaniĭ noştri, căpitanul sări şi el în luntre, repede ca fulgerul.

— Inaiute ! esclamă, înainte, or suntem pierduţĭ!

„Pilotul tăiă funia.

„Luntrea porni pe apă.

„In câte va secunde furăm la o depărtare de vr'o sută de paşĭ de Curcubeul.

„Căpitanul arătă spre corabie fără să zică o vorbă.

„Malaieziĭ carĭ se înfundaseră, în timpul cât durase fuga noastră, prin părţile inferioare ale corăbiel, acuma se întorseseră pe bord.

„Observară abia acuma fuga noastră.

„O furie grozavă îĭ copriuse.

„— O să ne urmărească şi să ne ajungă uşor, esclamaĭ eŭ speriat.

„Dar căpitanul dete din cap.

„— Aştia n'o să maĭ vîslească în viaţa lor, zise.

„Nu puteam să înţeleg deocamdată aceste cuvinte.

„Dar în momentul următor o întâmplare înfricoşată veni să mi le explice.

„O detunătură grôznică resună, şi în locul unde fusese Curcubeul se ridică de odată un nor de fum gros.

„Apoĭ o grămadă de ruine se ivi, purtate de valurĭ.

Sguduitura fusese atât de puternică în cât, de şi ne aflam la o depărtare res-

pectabilă, eram amenințați să fim răsturnați.

„Cărmaciul nostru era însă un om dibaciu.

„Vîslarăm cu putere și în curênd ne găsirăm în siguranță.

— Sărmanii noștri camarazi, aŭ pierit și ei, zise atunci căpitanul, dar mai bine așa de cât să fi fost chinuiți până la mórte de malaiezi.

„Inainte de a fugi de pe vas, am pus un fitil la ierbărie și i-am dat foc.

„L'am potrivit așa ca până să ajungă focul la praful de pușcă, noi să fim în siguranță.

„— Dar ce ne vom face acum? întrebă pilotul; încotro să apucăm?

„— Trebue să nădăjduim că o să dăm peste vr'o corabie care să ne ia pe dênsa.

„De altfel suntem în mâna lui Dumnezeŭ.

„O săptămână ne plimbarăm astfel, fără plan, fără cârmă, pe mare.

„Tot ce avusesem cu noi de ale mâncării consumasem și de trei zile nu mai aveam nici apă dulce.

„De nicăeri nu vedeam spre noi vr'o corabie.

„Era ca și când ne-am fi găsit într'un pustiŭ de apă.

„In ziua a noua în sfîrșit, spre sêră, văzurăm trecênd în depărtare o corabie mare.

„Acum era acum.

„Trebuia să facem un semn, să dăm cum va de veste despre prezența nóstră.

„Eŭ luasem cu mine o pușcă.

„Ne legarăm batistele ca un steag de pușcă, le fîlfâirăm în aer și începurăm să strigăm cât puteam.

„Dar nimenĭ nu ne auzia.

„Corabia trecu mândră și nepăsătoare în depărtare.

„O pierdurăm din vedere.

„Atunci ne cuprinse o desperare grozavă.

„Fuseserăm atât de aproape de mântuire și tot nu putuserăm s'o ajungem.

„Iarăși se lăsă noaptea neagră peste mare și iarăși sa făcu zi.

„Astfel mai trecurăm trei zile și trei nopți.

„Ziua ne ardea soarele de miazăzi, și ne pârlia, iar noaptea vedeam isbucnind din apă boturile de rechinĭ, carĭ par'că ne așteptaŭ cadavrele să le sfîșie.

„Foamea și setea ne chinuiaŭ din ce în ce mai mult.

„Nici unul din noi nu mai rostia o vorbă.

„Mișcam numai mașinalicește vîslele

„Cea mai mare parte a zilei o petreceam ca într'un fel de somn cu friguri.

„Era acum a 12-a zi de când rătăciam așa.

„Atunci căpitanul se smulse din gândurile-i întunecate și esclamă:

— Trebue să luăm o hotărîre. Unul

din noi trei trebue să se jertfească, pentru ca să mântuiască pe ceilalți doi.

„Era ceva grozav.

„Dar nu era altă scăpare.

„Trebuia să ne resemnăm să ne nutrim cu carne și cu sânge de om!

„Trebuia să tragem la sorți, care din noi trei să moară.

„Plecarăm capetele în tăcere.

„Căpitanul scoase din buzunar hârtie și făcu trei loturi.

„Pe unul din ele scrise cuvêntul: „scăpare".

„Cel care avea să tragă acest bilet, trebuia să se sacrifice.

„Înfășură biletele, le puse într'o pălărie și le amestecă.

„Întinse pălăria pilotului să aleagă, apoi mie.

„Al treilea bilet îl luă el.

„Ne desfășuram hârtiile ca prinși de friguri.

„Eu îngălbenii de groază.

„Pe biletul meu era vorba grozavă în aceste împrejurări: „scăpare!"

„— Sărman tînăr, zise căpitanul, ți-aș fi dorit o moarte mai bună.

„Dar ce s'a făcut s'a făcut.

„Îmbrățișază-ne încă o dată și îngenunchiă.

„Mai ai un glonț în pușcă... Fii sigur că nu veĭ suferi mult.

„Mă îmbrățișară amêndoi și ne luarăm adio unul de la altul.

„Apoi îngenuchiaiu.

„Căpitanul ridică arma și mă ochi la inimă.

„Cu gândul la D-zeu, îmĭ luam adio de la lume.

„In momentul următor n'aveam să mai ezist.

„Căpitanul trase.

„Dar pușca nu luă foc.

„Umezeala o pătrunsese.

„— Se vede, zise căpitanul, că D-zeu nu vrea să jertfim viața ta tînără.

„Copil să mai așteptăm 24 de ceasuri!...

„Așteptarăm.

„Se făcu iar seară.

„Ne culcarăm desperați.

„In zori de zi însă ne deșteptarăm de odată toți trei și scoserăm o singură esclamație de surprindere.

„Auzisem voci omenești în apropierea noastră.

„Zăpăciți de somn ne uitarăm împrejur, și ca prin vis văzurăm o luntre apropiindu-se de noi.

„In luntre erau oamenii carĭ ne salutau cu veselie.

„In depărtare văzurăm apoĭ o corabie mare, mare...

„Apoĭ eu leșinai. Eram scăpați.

. . . . . .

Bătrânul isprăvise.

Cât-va timp domni o tăcere mare în celulă.

Apoĭ bătrânul zise:

— Vedeți dar că nu trebuie să des-

pereze cine-va, căci adesea când pierzania pare mai sigură, mântuirea e aproape.

Dar chinurile nenorociților creșteaŭ din ceas în ceas.

Cojile de pâine-puținâ putere le puteaŭ da.

Hillmar căzu mai întâiŭ pe salteaua de paie.

Nu se mai putea mișca din loc și începea să nu mai cunoască pe bătrân și pe Olga.

— Nu mă cunoști, iubitule, esclamă Olga înspăimântată și îngenuchiă lângă dênsul.

„Eŭ sunt, Olga ta, zi-mi pe nume, dă-mi mâna.

„Hillmar, Hillmar! nu mă auzi?

— Apă, oftă bolnavul, apă!

Olga esclamă cu inima strînsă:

— Cu nițică apă poate l'am readuce la cunoștință.

„Ah, tată, tată, scapă-l.

Prinse amêndouĕ mâinile pusnicului și 'l atrase lângă bolnav.

Bătrânul se uită cu băgare de seamă la Hillmar.

Îi pipăi apoi pulsul și-i puse mâna pe fruntea arzĕtoare de friguri.

— Friguri de nervi, murmură, și nu le va suporta dacă nu vom putea să le combatem.

— Cum?

— Cu apă!

„Nu e alt mijloc.

— Dar nu putem să-l lăsăm să piară! se tângui Olga.

„Poate vei găsi în esperiența d-tale un mijloc ca să-l scapi!

— Uiți, copila mea, rĕspunse bătrânul, că mergem toți trei cu pași sigurĭ spre moarte.

„Cine știe dacă nu e mai bine să se sfîrșească acum de boală de cât să sufere și el chinurile carĭ ne așteaptă pe noi?...

— Nu, nu trebuie să moară! strigă desperată Olga.

Se aruncă asupra corpului iubitului eĭ și 'l acoperi fața și mâinile cu sărutărĭ.

Deodată însă sări în sus îngrozită.

Strângêndu-se lângă bătrân, șopti:

— Ascultă-l, tată, aiurează, este în delir.

Bolnavul se ridicase puțin cu greutate, se uita prin prejur.

Cu voce tremurătoare începu:

— Pisica... uite-o.. vine de colo.. duceți-vĕ după pisică... ea știe drumul... prin aer... scăpați,..

Pusnicul își întoarse fața întristat.

— Vede, șopti el, vede pisica de care i-am povestit că a găsit calea în închisoarea mea.

„Frigurile îl fac să delireze, să crézĕ că drumul pe care a venit pisica poate să ne slujească și nouĕ spre scăpare.

„Dar vai! nu e de cât o închipuire produsă de friguri!

— Iar vorbește de pisică zise Olga, a căreia față se umplusse de lacrimi.

„Nu sunt oare mijloace de a l readuce la cunoștință ?

— Cu câte-va picături de apă am putea face mult ; dar de unde să le luăm ?

„Și eŭ încep a vedea negru înaintea ochilor și picioarele abia mĕ mai țin.

„Ce vreĭ însă copilă, de ce-mĭ prinzĭ brațul și te uițĭ așe de fix la mine ?

— Își va reveni în fire, esclamă Olga cu ochiĭ strălucitorĭ, căcĭ ceea ce poate apa, poate și sângele.

— Ce vreĭ să zicĭ, copila mea? întrebă pusnicul.

„A ! te înțeleg ! Vreĭ să-ți daĭ din sânge ca să stîmperĭ frigurile lui Hillmar...

— Da, tată...

„Nu mai sta la îndoială ; iată-mĭ brațul, taie o vînă și ia sânge cât îți trebue.

Își desveli brațul.

Bĕtrânul vĕzu că cu toate grijele îndurate, brațul tinerei femeĭ era tot fraged și trandafiriŭ.

— Bine, zise, dacă stăruești să fie...

„Dar îți repet, Olga, că nu e de cât o mică amânare, căcĭ acum și eŭ cred că nu vom putea scăpa de mórte.

— Și chiar de-ar trebui să murim în această închisoare, totuși aș dori ca Hillmar să-și mai dobêndească odată cunoștința.

„Taie dar, și veĭ vedea că știŭ să suport durerea.

Bĕtrânul luă cuțitul și făcu o mică tăetură la brațul feteĭ.

Indată isvorî din tăetură sânge roșu deschis.

— Apropie-ți brațul de buzele luĭ, zise pusnicul; poate va fi încă în stare să sugă sângele.

Olga nicĭ nu clipise măcar când bĕtrânul îĭ făcuse tăetura.

Duse brațul la buzele bolnavului.

Hillmar părea că prinde putere la fiecare picătură de suc nobil ce-l picura în gură.

— Uite-l că deschide ochiĭ, strigă Olga veselă.

„Mĕ recunoștĭ, iubite ?

„Vorbește... spune că mĕ recunoștĭ... zi mi pe nume.

— Olga, șopti Hillmar, tu eștĭ ?

— Eŭ sunt, esclamă fata, eŭ !

Pusnicul ajută bolnavului să se ridice.

Acesta se uită cu priviri mirate prin închisoare.

— Ce, tot aci suntem, șopti el, nu suntem scăpațĭ, nu suntem liberĭ?

„Ah, va să zică n'a fost de cât un vis și deșteptarea mĕ rechiamă la realitatea grozavă.

Își sprijini capul de mână și se uită fulgerat împrejur.

— Aĭ visat ceva ? întrebă pusnicul ; spune-ne și nouĕ ce...

— Se făcea, zise Hillmar, că în momentul suprem, când eram aproape de

moarte, că o pisicuță intra în celula nóstră și ne făcea semne să mergem după dênsa.

„Ne luarăm după ea.

„Pisica ne arătă o deschizătură mică în zid.

„Ne strecurarăm toți printr'ênsa și ajunserăm într'un coridor lung și întunecos.

„După ce umblarăm mult, ne isbi în sfârșit ochiĭ o rază de lumină, apoĭ aier proaspĕt,—în sfârșit eram liberĭ!

— Liberĭ! repetă pusnicul cu durere, nu e de cât un vis, copilul meŭ, suntem închișĭ bine și condamnațĭ să ne sfîrșim în chinurĭ.

Ceasurile trecură încet.

Fie care părea a apropia maĭ mult pe nenorocitele victime de ceasul cel din urmă, grozav, înfiorător.

Eraŭ deja cu toțiĭ atât de slabĭ încât abia se puteaŭ ridica de jos, unde zăceaŭ.

Niciunul din eĭ nu zicea o vorbă.

Din când în când numaĭ se chemaŭ pe nume ca să se încredințeze că maĭ trăiaŭ.

Bătrânul, din când în când șoptia câte o rugăciune, iar când isprăvia Hillmar și Olga șoptiaŭ împreună:

— Amin, amin!

Știaŭ acum că, dacă n'aveŭ să primească ajutor în câte-va ceasurĭ, totul avea să se sfârșască:

Speranță și chin, întreaga viață cu toate grijile și cupĕrările, cu lumina dragostel și noriĭ desamăgirel.

— Maĭ sărută-mĕ o dată, iubite, se rugă Olga sprijinindu-și capul de pieptul lui Hillmar.

„Apasă-țĭ buzele tale pe ale mele și strânge-mĕ în brațe, să mor așa.

Hillmar o strînse la piept.

Își apropiă fața de-a eĭ și-și apăsă buzele pe buzele eĭ.

In această îmbrățișare păreaŭ a se cufunda într'un vis fericit din care nu se așteptaŭ să se maĭ deștepte.

— Hillmar, viața, fericirea mea, adio!...

— *Adio, iubită!*

„N'am putut să trăim împreună, dar e și o fericire să murim împreună.

— Sărută-mĕ, sărută-mĕ!

După aceste vorbe se făcu o tăcere adêncă în celulă.

Numaĭ din când în când se auziaŭ oftărĭ slabe.

Dar eraŭ atât de ușoare în cât nimenĭ n'ar fi putut să spună dacă eraŭ oftărĭ de durere saŭ de fericire.

XXXVIII

Ucigașa de copiĭ

Oaspeții doamneĭ La Bourde carĭ asistaseră la jocul desperat între contele Marco și Buller, iubitul Melanieĭ, dispăruseră cel maĭ mulțĭ în momentul în care văzură că glonța se îngroșa.

Fie-care se temea să nu nască vre-un incident şi să nu fie citat ca martor.

Incetul cu încetul se strecurau acum şi cei din urmă oaspeţi.

Şi Buller îşi îmbrăcă în cele din urmă mantaua şi întinse mâna de adio Melaniei.

— Şi când te voi revedea? întrebă fata.

Buller încreţi sprâncenile şi se feri să se uite în ochii fetei.

— Se poate, răspunse el cam încurcat să fiu nevoit să plec într'o călătorie mai îndelungata zilele acestea.

— Intr-o călătorie?

Melania îngălbeni.

Dar se reculese îndată şi esclamă:

— Să merg şi eu cu tine, Max!

„Te rog, te conjur să mă iei şi pe mine!

— Dar, draga mea, trebue să înţelegi că nu se poate.

„Sunt afaceri comerciale cari me chiamă în provincie, şi cei mai mulţi cu cari am afaceri cunosc pe nevastă-mea.

„Ce vor zice când mă vor vedea însoţit de tine?

— Lasă-i să zică ce-or vrea.

„Dacă te temi aşa de tare, eu mă voi ascunde, să nu mă vază.

— Insă...

Melania nu'l lăsă să sfîrşască.

— Ah! esclamă ea, ce gând grozav îmi trece prin minte!

— Ce gând?

— Max, tu vrei să mă laşi şi să fugi din Berlin.

„Ţi-ai perdut ultima rămăşiţă a averei astă noapte la joc şi acum eşti nevoit să te faci nevăzut ca să scapi de ruşinea falimentului şi de închisoare.

— Mă chinueşti în zadar, Melania... In adevăr, am perdut sume mari la joc, dar sunt departe de a 'mi fi compromis situaţia.

— Dar dacă ar fi aşa, şopti Melania, te rog să mă iei cu tine.

„Şi dac'ai ajunge cerşetor, împart bucuroasă cu tine o viaţă de mizerii...

„Aide să plecăm în altă ţară, departe.

„Să vezi cât vom fi de fericiţi!

Buller era mişcat.

— Fiinţă credincioasă şi bună, îi zise, nu sunt vrednic de iubirea ta!

„Dar lasă... mă voi gândi la propunerea ce mi faci...

„Să reîncep o viaţă nouă cu tine, dincolo de ocean, poate ar fi singurul mijloc ce mi-ar rămânea.

— Şi n'am pleca săraci de tot, urmă Melania; mama ne-ar da parale; ea are multe şi pentru mine e gata să se jertfească.

„Aidem să vorbim cu ea.

— Nu încă, se rugă Buller; lasă să ne hotărim întâiu noi.

— Dacă doreşti şi tu ca mine pentru noi amândoi o viaţă liniştită, să plecăm, Max, te rog, zise Melania, urmărindu şi ideia cu încăpăţinare.

„Şi nu-l aşa, adaose ea şoptind, că'mi promiţi să ne luăm şi copilul cu noi?

— Lasă, lasă, răspunse el silit, o să mai vorbim despre asta.

„Acum e târziŭ şi ne trebue odihnă la amândoi.

„Adio, dragă.

Se plecă spre dênsa şi o sărută.

Apoi dispăru şi el, cel din urmă óspe al dómnei La Bourde.

Melania se uită gânditoare în urma lui.

— Dar dacă nu mĕ mai iubeşte? şopti ea.

„Ah! atunci s'ar sfârşi *tóte*.

— Melania! strigă în acest moment dómna La Bourde din camera de joc, vino un moment încoace.

Fata se duse.

Ajungênd în odaia din fund găsi pe mamă-sa cu un plic în mână privindu-l cu atenţiune.

— Ştiŭ, copila mea, zise dómna La Bourde, că am obiceiul *tot*-d'auna să caut pe jos după terminarea jocului.

„E mai bine să pun de-o parte cŭ ce să pierde, de cât servitorii.

„Dar acum uite ce-am găsit sub seaunul lui Buller.

— Dă-o încoace, zise Melania, este o scrisoare deschisă.

„Aĭ citit-o?

— O, nu...

„N'am dreptul acesta.

„Dar cred că tu, copila mea, care aĭ jertfit atâta pentru acest om, eştĭ în drept s'o citeştĭ.

— Poate că nu s'ar cădea nici din partea mea, zise fica doamnei la Bourde, uitându-se la rêndul eĭ la plicul de hârtie ordinară purtând o adresă scrisă cu o scriere grosolană.

„Dar nu ştiŭ, pare că o voce secretă mĕ îndêmnă să citesc scrisórea.

„Da, trebue s'o citesc.

Scóse scrisórea din plic.

Privirile-i alunecară repede pe rîndurile strîmbe ale scrisorii.

Cu cât citea se vedea o nelinişte mare cuprinzênd-o şi crescênd mereŭ.

Când isprăvi căzu pe un scaun, esclamând:

— Dumnezeule! copilul meŭ!

Doamna La Bourde se apropiă îngrijată de fica eĭ.

— Pentru Dumnezeŭ, Melania, ce este?...

— Ah, mamă!...

— Ce s'a întêmplat?

— Scrisórea asta...

— Ce spune?

Melania îşĭ acoperi faţa în mâinĭ, ca şi când s'ar fi ruşinat de cuprinsul scrisorei.

Câte-va minute nu putu rosti nici o vorbă.

— Aĭ încredere în mine, copila mea, zise mamă-sa stăruind.

„Ştiĭ că eŭ nu sunt numaĭ mama ta, ci şi prietena ta cea mai bună.

— Mamă, mamă, esclamă înefîrşit fata şi începu să sărute mâinile mamei sale; citeşte acéstă scrisoare şi spune-mi ce trebue să cred despre omul pe care îl iubesc mai mult de cât îmi iubesc viaţa?

Doamna La Bourde luă scrisoarea fatală.

Cum o citi, i se întunecă şi ei faţa.

— E grozav! esclamă ea, acésta e o faptă mişeleascâ.

— Nu, nu, mamă, nu fi atât de aspră, se rugă Melania, nu ştim poate totul.

„A fost înşelat, poate şi dênsul.

„Dă-mi să mai citesc încă odată scrisoarea.

Două lacrămi mari căzură pe hârtie când Melania reîncepu să citéscă cu voce încétă, tremurătóre:

„Iubite, d-le Buller.

„Te vei mira că-ţi cunosc numele şi locuinţa.

„Dar nu suntem noi de ieri de-alaltă-ieri, trebue să ştim cu cine avem de-a face.

„Scopul acestei scrisori este să ţi dăm de veste că micul Max mai trăieşte, dar slăbeşte din zi în zi şi în puţină vreme va fi acolo unde tatăl sĕŭ doreşte să-l ştie...

„In caz când se va întêmpla ceva, ce nu se poate şti, te rugăm să ne trimiţi trei sute de mărci înainte pentru înmormêntare.

„După ce vom primi banii, credem că vom putea să 'ţi vestim întêmplarea tristă.

„Cu stimă

„Femeia cu piciorul de lemn".

„N. B. Adresa noastră o ştiţi. Suntem tot în strada Acker 24, în curte, catul al 4-lea.

Această scrisoare era cu multe greşeli de ortografie şi de gramatică, pe carî însă am crezut de prisos să le mai reproducem.

Se vedea după scrisoare că autoarea ei trebuia să facă parte din clasele cele mai de jos ale societăţii.

— Dar acesta e un omor! esclamă doamna La Bourde; un omor de copil!

„Şi crezi Melania, că e în adevĕr vorba aci de copilul tĕŭ?

Melania se ridicase.

Părea liniştită, după faţă.

Era în adevĕr hotărîtă.

— E copilul meŭ, zise ea; îndoială nu poate să fie.

„E timpul suprem să-l scap.

Voi să plec.

— Ce vrei să faci? esclamă doamna La Bourde.

„Nu cum-va vrei să pleci acum nóptea?

— Orce ceas, orce minut lăsat să treacă, este o întârziere criminală, réspunse Melania.

„Poate chiar în acest moment îmi omoară copilul.

„N'auzi tu cum strigă după mine, cum își întinde mânușițele spre mama lui?...

„Mă duc, copilul meu, mă duc.

Ieși.

Se urcă în odaia ei, își aruncă o manta pe umeri și își puse o pălărie.

Dómna La Bourde se duse după ea și încercă încă odată s'o oprească.

— Așteaptă cel puțin până diminéța îi zise, gândește-te că pot să ți-se întêmple neplăceri pe stradă.

— Ce-mi pasă!

— Lasă mă cel puțin să te însoțesc,

„Intr'un sfert de ceas mă îmbrac.

— Intr'un sfert de ceas copilul meu poate să fie omorît.

„Nu, mamă, lasă-mă să plec, n'am nicî un moment de pierdut.

— Du-te dar cu Dumnezeu, copila mea, esclamă bětrâna și strânse încă o dată în brațe pe fiica sa.

„Dar póte n'ai parale la tine.

— In adevěr, nu m'am gândit la asta.

— Ține dar punga mea.

„Sunt câte-va sute de mărci într'ênsa în aur și în bacnote micî.

„Cred că vei avea nevoe de banî; vei putea mai ușor să-ți răscumperi copilul.

Melania abia mai auzi cuvintele din urmă.

Eșise deja din casă

Peste câte-va minute se găsi în stradă.

Se grăbia cât putea să ajungă până în vr'o piață să găsească o birjă.

Intâlni câți-va bețivi carî se oferiră s'o însoțiască.

Un copilandru palid se agățâ de pașiî ei și nu voia să se depărteze de dênsa, cu tótă privirea desprețuitoare cu care ea răspunsese la vorbele lui.

— La dracu, fetițo, ce ești așa sělbatică șopti copilandrul.

„Crezi că nu știu eu ce fel de fată ești?

„Pe vremea asta se știe ce dame umblă pe stradă.

„Vino cu mine.

Își trecu brațul în jurul ei și încercă s'o strêngă la piept,

Dar Melania îl împinse cu atâta putere în cât copilandrul se clătină și era cât p'aci să cadă.

— Oho! ești sělbatică de tot, pisicuțo! esclamă acesta și se apropiă iar de ea.

„Dar e în zadar.

„Trebue să-mi dai o sărutare.

O cuprinse iar în brațe.

— Ajutor! strigă acum fata, ajutor!

In acest moment se ivi figura întunecoasă a unui bărbat lângă dênsa.

Două mâni puternice apucară pe tînerul palid și îl trîntiră în mijlocul stradeî.

— Mișel ce ești! strigă necunoscutul apărător al Melanieî, să mai cutezi să nu lași în pace pe dama asta, dacă vrei să afli ce palme știe trage un mașinist!..

— Domnule, eŭ sunt student; trebue să te baţi cu mine.

— Te bat cât poftești n'aĭ grijă.

„Dacă vreĭ ceva cu mine, să ştiĭ că mĕ numesc Iohann Stubenrauch şi sunt inspector la fabrica de maşinĭ a contelui Fernau.

— Scuzaţĭ, domnişară, zise întorêndu-se spre Melania care asistase tremurând de iritaţie la această scenă; scuzaţĭ că am fost silit să vorbesc cum am vorbit cu băieţandrul ăsta; dar l'am observat de mult timp şi nu m'am putu stăpâni să nu-ĭ daŭ o lecţie.

— Iţĭ mulţumesc domnule, zise fata grăbită; m'aĭ scăpat dintr'o situaţie penibilă cu atât mai penibilă cu cât mĕ grăbesc foarte şi nu pot găsi o birjă.

— Vino cu mine, domnişóră dacă vreĭ şi iţĭ voĭ găsi numaĭ de cât una.

„Alt-fel, dacă veĭ merge singură, la tot pasul ţi se pot întêmpla scene de astea.

„Voieştĭ să-mĭ daĭ braţul?

Melania simţia instinctiv că avea de aface cu un om cinstit.

Luă braţul lui Iohann.

— De sigur s'a bolnăvit cine-va la d-voastră acasă? întrebă acesta după un moment de tăcere.

„Căcĭ în adevĕr, trebue să mărturisesc că trebue mult curaj unei fete tinere ca să iasă din casă între unul şi două după miezul nopţiĭ.

„Cautĭ un medic, nu-ĭ aşa?

— E vorba în adevĕr de un bolnav, rĕspunse Melania şi primejdia creşte pe tot minutul.

„Dar slavă Domnului! iată şi staţiunea de birjĭ.

„Nu maĭ am de cât să-ţi mulţumesc pentru amabilitatea d-tale.

— Până la birjă însă trebue să-mĭ daĭ voie să te petrec, zise Stubenrauch rîzênd.

Observase că fata voia să se despartă de el înainte d'a auzi şi dênsul ce adresă avea să dea birjarului.

Nu se depărtă până când nu ajută Melaniei să se urce în birjă şi auzi cum dete birjarului adresa:

— Strada Acker, 24! Dar repede; plătesc îndoit!

. . . . . .

Casa din strada Acker, spre care ducea acum trăsura pe Melania, era o clădire înaltă, cu patru caturĭ, locuită de un mare numĕr de micĭ familiĭ.

Populaţia cea maĭ săracă a Berlinului locuia aicĭ.

Oamenĭ carĭ în luptă continuă pentru viaţă nu puteaŭ dobândi nicĭ măcar atâta ca să aibă mobilele lor propriĭ.

Partea dindărăt a caseĭ era şi mai mizerabilă; cu drept cuvênt putea fi numită o baracă.

Din etajul al patrulea al caseĭ, care venia imediat sub acoperiş, de obicel rĕsunaŭ ziua şi noaptea plânsete de copiĭ micĭ.

Din când în când înjurături femeeşti sau ceartă de oameni beţi venea să facă o variaţie la aceste concerte.

Aşa era şi în noaptea asta.

Fără să le pese de somnul celorlalţi locuitori ai casei, cei din catul al patrulea făceau un zgomot infernal.

Ba certuri, ba rîsete, ba cântece de oameni beţi răsunau toate de-a valma

— Iar scandal, ziceau locuitorii din celalte caturi, ticăloasa aia de la al patrulea îşi toacă paralele câştigate cu crime.

In adevăr aşa trebuia să fie.

Intr'o odaie cu tavanul jos, dar spaţioasă, din etajul al patrulea, în jurul unei mese pe care ardea o lampă, stau: femeia cu piciorul de lemn şi bărbatul ei, fostul cantonier.

După feţele lor aprinse se putea vedea că iar făcuseră un chef.

Pe masă, lângă lampă, era un samovar mare în care fierbea apă.

Lângă apă o sticlă mare cu spirt concentrat,

Turnau din sticlă în pahare şi peste spirt ceva apă fierbinte şi beau într'una.

— In sănătatea ta, esclamă Matias şi ciocni cu nevastă-sa.

„Al avut o ideie minunată să venim la Berlin.

„Aci poate câştiga, cine se pricepe, parale multe, şi noi ne pricepem... hahaha...

— Aşa-i, bărbaţele, că ne pricepem ? zise femeia cu piciorul de lemn rizând şi înghiţi paharul întreg.

„Am pus o sumuliţă frumoasă de-o parte.

„Dacă ne merge tot aşa, în curênd vom fi oameni bogaţi.

— Vom fi, drăguţo, poţi să crezi ,că vom fi.

„La mulţi ani, babo !

Iar se ciocniră paharele şi femeia cu piciorul de lemn se apropiă de bărbatul ei.

— Da-mi o sărutare, moşule, eşti un drac şi jumătate.

— Şi tu eşti o muiere îndrăcită, şi de şi nu'mi place să sărut de cât ceva tinĕr şi frumos, totuşi am să te sărut şi pe tine.

Se strînseră în braţe.

— Ştii, dragul meu bărbat, după ce vom fi strîns ceva părăluţe, ne luăm tălpăşiţa şi ne mutăm în alt oraş unde vom trăi boereşte cu banii noştri.

„Haha ! atunci o să putem fi şi noi cinstiţi, o să ne dea mâna !

Plânsetul încet al unui copil întrerupse planurile îndrăzneţe de viitor ale femei cu piciorul de lemn.

Ea se uită spre alcov a cărui uşă era deschisă.

Esclamă furioasă :

— Mi se pare că bastardul ăla de negustor iar ţipă.

„O să'l fac eu să tacă numai de cât.

— Strânge-l de gât, îngână Matias şi isbi cu pumnul în masă de săriră tóte paharele în sus.

„Nu te lasă nicĭ noaptea să'ţĭ bei în pace grogul.

„Strânge-l de gât!

— Lasă, bărbate, am eŭ alt mijloc ca să'l fac să tacă, zise femeia rîzênd, rachiul

Ticăloasa luă un pahar cu rachiŭ şi intră în alcov.

In curênd plânsetele copilului încetară.

Matias începu să rîdă.

— Se pricepe drăcoaica, zise el, se pricepe să umble cu copiiĭ.

„Haha! acu tace, şi-a luat porţia.

Peste câte-va momente femeia cu picĭorol de lemn se întoarse.

Se aşeză la masă şi zise;

— Să fi văzut, bărbate, cum se apăra vermele întâiŭ; dar l'am apucat de nas şi a trebuit să deschidă gura şi atunci i-am turnat porţia. Acum este amorţit.

— Dar ceilalţĭ? întrebă fostul cantonier.

— Aceia nu mişcă.

„Le-am dat câte o bătaie la tuspatru înainte de culcare.

„Adevĕrat că 'ţĭ daŭ mult de lucru, bărbate, dar e şi ăsta un venit bun.

— Dar şi noĭ ţinem la preţ.

— Aşa şi trebue! esclamă bĕtrâna şi îşĭ umplu iar paharul.

„Vezĭ, bĕtrâne, dacă sunt demoazele d'acele carĭ fac câte un pas greşit şi pe urmă ar vrea să 'şĭ ascundă greşala, ce s'ar face de n'ar fi oameni de bunăvoinţă ca noĭ carĭ să-i crească copiiĭ din florĭ?

— Şi nicĭ nu trebuie să-i creştĭ tocmaĭ marĭ, întrerupse Matias pe nevastăsa uitându-se cu ochĭ şireţĭ la ea.

Femeia răspunse la această observaţie a bărbatului eĭ cu un hohot de rîs.

— Aĭ dreptate, şopti.

„Copiiĭ aştia sunt fragezĭ ca nişte muşculiţe, numaĭ de cât răcesc şi pier. Nu ne aŭ murit chiar nouĕ treĭ în treĭ săptĕmânĭ?

— De acesa e bine să ieĭ tot-d'auna înainte un avans bun.

„De pildă pe câte un an înainte baniĭ de întreţinere.

— Dar pe unul din copiĭ îl hrănim de geaba, observă Matias.

„Maĭ bine l'am fi lăsat ghebosului.

„N'o să ne întoarcem nicĭ odată cheltuielile făcute cu el.

— Prostule, esclamă femeia cu picĭorul de lemn.

„Băiatul ăsta plăteşte cât nu ştiĭ, căcĭ acum ştim cine e nobilul care are face cu el.

„Aĭ trimis scrisoarea contelui?

— S'a trimis, zise Matias şi şi goli paharul într'o singură înghiţitură.

In acest moment se auziră paşĭ pe trepte.

Cei doi ticăloşi ascultară.

— Doar n'o fi poliţia? şopti fostul cantonier schimbând faţa.

— Eştĭ laş ca totdauna, răspunse femeia tot şoptind.

„Las'să vie şi poliţia, dacă vrea; la noi nu găseşte nimic ea.

— Dar copiii? întrerupse Matias îngânând.

„Poate ne-a denunţat cine-va, ştiĭ, pentru fiica cusătoresei care a murit aşa fără de veste şi mamă-sa nu voia să crează.

— Du-te de vezĭ, şi dacă vin la noi opreşte-i ori-cine ar fi, câte-va minute pe prag, zise femeia grăbită; pân'atunci să fac nitică regulă p'aci.

Matias, obicinuit s'asculte de nevastăsa, fără replică ieşi.

Femeia cu piciorul de lemn încuiă uşa în urma lui.

Apoi se grăbi cât putu cu piciorul ei de lemn în alcov.

Luă copilul din patul murdar pe care zăcea şi l duse în odaie, în patul ei.

Apoi ascunse repede sticlele şi paharele şi aruncă o privire neliniştită spre uşa care ducea din alcov în pod.

— Numai de nu s'ar deştepta maimuţoiĭ din pod, şopti ea, încolo tôte sunt în ordine.

Apoi se apropiă de uşa pe care eşise bărbatul ei şi ascultă.

Auzi o voce femeiască.

— Ce, iar o fi cusătorésa nebună? murmură ea,

„Vine iar să ne ceară copilul, de şi ar trebui să ştie că e mort şi îngropat de două săptămâni.

Deschise uşa şi scoase capul.

— Cu cine vorbeştĭ, bărbăţele? întrebă.

— Deschide, deschide, pentru dumnezeŭ, zicea vocea femeiască, vreaŭ să-mi vĕd copilul

Uşa fu împinsă de afară şi Melania să repezi în odae.

— Dar doamna, zise femeia privind cu lăcomie la îmbrăcămintea scumpă a străinei, nu ştiŭ nimic despre vre-un copil al d-tale.

Işi apropiă faţa obraznică de faţa Melaniei.

Fiica doamnei La Bourde, se dete îndărăt îngreţoşată de mirosul de rachiŭ ce respira ticăloasa.

— Oamenii cinstiţi nu umblă noaptea, murmură Matias.

„Tocmai voiam să ne culcăm, eŭ şi nevasta şi dracu să ia pe or-cine ne turbură la un ceas atât de târziŭ.

Melania îşi propusese să procedeze cu hotărîre de la început.

Era vorba să-şi redobândească copilul şi acest gând îi da înzecit curagiŭ.

— Dacă vorbiţi aşa cu mine, zise întorcêndu-se spre fostul cantonier, voi şti cui am să mĕ adresez ca să vĕ pun la regulă.

„Poliția nu e departe și am în mâinĭ dovezĭ carĭ ar putea să vĕ devie foarte neplăcute.

Femeia cu piciorul de lemn făcu semn cu ochiul bărbatuluĭ eĭ.

— Fiĭ pe pace, bărbate, ĭĭ zise.

„De ce să nu întrebe doamna de copilul ei?

„Fie-cine îșĭ iubește copilul și îndată ce vom ști de care îngeraș este vorba...

— E vorba de copilul pe care vi l-a încredințat negustorul Max Buler, zise Melania.

„Unde e?

„Arĕtați-mĭ copilul, vreaŭ sĕ-l vĕd.

Era atâta hotărîre, atâta seriositate amenințătoare în cuvintele-ĭ din urmă, încât femeia nu cutezĕ să se împotrivească și arĕtă cu mâna spre patul în care zăcea copilașul amorțit cu rachiŭ.

Fața-ĭ era palidă și slabă.

In jurul buzelor părea întipărit un zîmbet dureros.

Vinișoarele i se vedeaŭ la tĕmple iar la gât avea de jur împrejur o dungă subțire albăstrie care semăna grozav cu un semn de strangulare.

— Acesta e copilul meŭ, esclamă nenorocita.

„Femee, spune ce aĭ făcut cu el?...

Câte-va minute domni o tăcere adîncă în odae.

Nimic nu se auzia afară de oftatul ușor al mameĭ și respirația șuerătoare a copiluluĭ, respirația care de obiceiŭ anunță apropierea agonieĭ.

— Copilul meŭ! esclamă Melania și căzu pe patul pe care zăcea mititelul.

„Dragul meŭ copil!

„Mi te-aŭ asasinat, mi te-aŭ sugrumat, și eŭ te-am lăsat?

„N'am alergat să te apĕr, să ți ajut!...

„Ah, că nu știam unde să te găsesc!..

Se ridică de-odată și privind cu ochiĭ scânteietorĭ spre femeea cu piciorul de lemn, esclamă:

— Vreaŭ să știŭ adevĕrul, mĕ înțelegĭ, adevĕrul!

„A știut tatăl acestuĭ copil ce faceți voĭ cu dênsul?

„Spuneți-mĭ adevĕrul și poate nu vĕ voĭ denunța...

Femeia se uită încercată spre bărbatul eĭ.

Acesta însă se strecurase afară lăsând pe nevastă-sa să isprăvească singură ce avea de isprăvit cu străina.

— Nu vreĭ așa dar să vorbeștĭ, zise Melania amenințătoare.

„Bine, va ști poliția să te facă să vorbeștĭ.

— Pentru domnezeŭ, doamnă, nu te iuțĭ așa, îngână femeea, o să-țĭ spun totul...

„Dar îți jur eă am îngrijit de copil ca de ochiĭ din cap.

„Viermulețul însă de la început era slăbuț, și de aceia am zis bărbatuluĭ meŭ chiar d'atunciĭ:

„— Matias, băiatul acesta n'o s'o ducă...

„Şi zău, îmi părea rău din suflet, căci iubiam aşa de mult pe băiatul ăsta, ca şi când ar fi fost al meu.

Lăcrămă cu mare greutate şi-şi şterse ochii cu şorţul stropit de rachiu.

In acelaşi timp se uita chioriş spre Melania ca să vază ce efect făceau vorbele acestea asupra ei.

— Nu umbla cu mofturi, zise mama copilului cu voce aspră, văd eu foarte bine cum ai îngrijit de copilul meu.

„Şi că ai încercat să-l omori, sunt în stare să dovedesc, căci am în mâini o scrisoare în care oferi cui-va să omoră copilul în schimbul unei sume de 300 de mărci.

Femeea cantonierului se dete îndărăt speriată.

— Minţi, zise ea cu glasul şuierător, n'ai nici o scrisoare, n'am scris niminui aşa ceva.

— Dar asta ce e?

Melania scosese scrisoarea şi o ridică în aer.

Femeia se uită mai multe momente cu spaimă spre hârtie.

Deodată se repezi ca o pisică spre Melania şi voi să-i smulgă scrisoarea

— Dă scrisoarea, şopti cu glas sugrumat, saŭ de unde nu, nu mai ieşi viuă din această odae.

Melania nu se aşteptase la acest atac.

Isbită de femeia cu piciorul de lemn, ea căzu la pământ lângă patul pe care zăcea copilul ei.

Dar mai nainte că femeia să 'l fi putut lua scrisoarea, o ascunse iar în haină.

Femeia cu piciorul de lemn îi strigă încă o dată:

— Dă scrisoarea încoace îţi zic, saŭ se poate întâmpla ceva de ce o să-ţi pară rău!...

— Puteţi să mă asasinaţi, zise Melania ridicându-se de jos, dar să nu vă închipuiţi că această faptă ar rămânea ascunsă.

„Sunt mai mulţi cari ştiu c'am venit aici şi dacă nu mă voi întoarce veţi fi răspunzători.

Femeia cantonierului crezu de cuviinţă s'o ia pe altă coardă.

— Putem să vorbim înţelepţeşte împreună, zise ea.

„De ce să ne nenoroceşti şi să ne denunţi la poliţie?

„Ia-ţi copilul şi lasă toată istoria aceasta uitată:

„De sigur nici pentru d-ta n'ar fi lucru plăcut să afle lumea c'ai avut relaţii cu un om însurat.

Vorbele din urmă femeia le rosti cu deosebită espresie.

Voia să arate Melaniei că avea şi ea arme în mână.

— Această ameninţare e zădarnică zise fiica doamnei La Bourde.

„Numaĭ eŭ sunt rĕspunzĕtoare de faptele mele şi n'am să întreb de opinia lumiĭ.

„Dar ţi-am spus de maĭ nainte că sunt dispusă să uit unele lucrurĭ, dacă'mĭ veĭ rĕspunde la întrebarea : ştia tatăl copilului ce faceţi cu dĕnsul ?

Femeia cu piciorul de lemn stete la îndoială ca să rĕspundă.

— Să-mĭ spuĭ adevĕrul, esclamă Melania.

Cu toate astea vocea-ĭ tremura rostind aceste vorbe.

Ceea ce avea să spună ticăloasă aceea de femeie avea să hotărască dacă maĭ putea să iubiască pe Max saŭ dacă trebuia să-şĭ smulgă dragostea din inimă.

— Domnul care ne-a încredinţat copilul, zise femeia după o mică pauză, nu i-a dorit de cât bine.

— Aĭ spus adevĕrul esclamă Melania îmbucurată.

— Pot să jur.

„Domnul ne-a spus să îngrijim bine de copil.

— Dar cum a ajuns la voĭ? de unde v'a cunoscut.

— Noĭ avem anunţ în gazetă că ne oferim să creştem copiĭ micĭ pentru o remuneraţie modestă.

„Aŭ venit maĭ mulţi la noĭ să-şĭ lase copiiĭ, şi între eĭ şi domnul acela.

„Şi dacă vreĭ să-ţĭ spun tot adevĕrul, află că suma pe care o plătia pe lună pentru copil, ar fi fost de ajuns ca să se crească zece viermuleţi de ăştia.

— Va să zică aĭ abuzat într'un chip ruşinos de încrederea lui, zise Melania.

„Dar a fost şi greşala lui că n'a venit să vază cu ochiĭ cum îĭ îngrijiţi de copil.

— A venit de două orĭ, la început pe urmă n'a maĭ venit.

„Banĭĭ i-am primit regulat.

„Dar maĭ pe urmă când a venit, a luat copilul în braţe şi'a oftat :

„— Sărman copil, ar fi maĭ bine să nu fiĭ pe lume, căcĭ nicĭ odată n'o să 'ţĭ pot fi tată adevĕrat.

— Şi aceste vorbe voĭ le-aţĭ esplicat aşa că doria să-ĭ ucidă copilul ? esclamă Melania indignată.

— Poate a fost o neînţelegere, rĕspunse ticăloasa dând din umerĭ.

„Dar de obiceiŭ, iubită doamnă, copiiĭ ăştia sunt foarte de prisos pe lume şi iĭ face cine-va o adevĕrată pomană când îĭ ..

— Taci ! întrerupse Melania vorbele cinice ale ucigaşeĭ de copiĭ ; nu vreaŭ s'ascult planurile d-tale negre.

„Ajută-mĭ să îmbrac bine copilaşul şi în timpul acesta bărbatul d-tale să se ducă să caute o trăsură.

„Nicĭ un moment nu maĭ trebue să stea acest copil sub acoperemêntul d-v.

— Cum vreĭ, iubită doamnă, dar nu va fi bine să porţĭ afară copilul pe frigul ăsta, noaptea.

— Maĭ bine afară de cât aci.

„Repede hăinuţele copilului.

— Hăinuțele ? zise femeia batjocoritoare, dar de unde vrei să aibă hăinuțe ?

„Tată-său nu i-a adus și banii îi plătia numai pentru îngrijire, nu și pentru haine.

— Voi lua dar pernele pe cari dórme copilul.

„Iată, ți le plătesc.

Melania scoase punga și o deschise.

Șchioapa obraznică își vîri numai de cât nasul să vază cât era de plină.

Melania scoase două monede de aur și le întinse femeei.

— Cred că te mulțumești, zise.

Apoi se repezi spre pat, luă copilul, îl înfășură bine și-l luă cu dragoste în brațe.

— Acu o să fie altfel, o să fie bine, drăguțul meu; acum dragostea de mamă o să vegheze asupra ta și tu te vei însănătoși...

Se plecă să sărute copilul, dar se dete îndărăt speriată.

— Pentru D-zeu! ai dat copilului rachiu ! esclamă.

„Ah ce ticăloși! a avut să sufere copilul nevinovat.

„Dar acu, repede, să plec d'aci. Al vr'un șal să-l învălesc ?

Șchioapa dete din umeri.

— Așa bogați nu suntem.

— Dă-mi dar mantaua care mi-a căzut jos.

Femeia cantonierului se plecă. Dar tocmai în acel moment se auzi o bătaie ușoară la ușă.

— Ce-i asta ? murmură ea ; pare că e nouă vizită.

„A draculuĭ noapte !

Și întorcându-se spre ușă strigă :

— Așteaptă nițel, deschid numai de cât....

Apoi se întoarse iar spre Melania.

— Trec, te rog, un moment cu copilul în alcov.

„Voi da drumul numai de cât acestui vizitator.

Melania, cu necaz urmă pe șchioapă în alcov.

N'avea ce face.

Ajungênd în alcovul rece, Melania fu surprinsă de un sunet ciudat.

— Ascultă, ascultă, zise, mi se pare că aud niște sforăieli.

Șchioapa ridică lampa.

Pe pragul care ducea în pod era întins un om care ținea strînsă în mână o sticlă cu rachiu.

— E Matias, zise femeia furioasă.

„Vita draculuĭ iar s'a îmbătat !

„Dar nu-ți fie frică, nu-ți face nimic.

Și mai nainte că Melania s'o fi putut opri, șchioapa dispăru din alcov.

Trecu în odaia cea l'altă și deschise ușa.

Un bărbat înalt, înfășurat într o manta largă intră.

Își aruncă pălăria supĕrat pe un scaun și zise cu voce adîncă și sonoră :

— Prea mi-ai pus la încercare răbdarea, femeie!

— Ce vrei, d-le, cine ești și de ce nu vii ziua la noi?

— Pentru că știu că păserile nopții la ceasul acesta le întâlnești mai sigur.

„Știu eu ce fel de păsări sunteți voi.

„De alt-fel e ciudat că mă întrebi ce vreau eu.

„Nu mi-ați scris voi?

Femeia șopti cu fața înveselită de o dată:

— Ah, d-ta ești contele Marco?

— Eu sunt, zise contele măsurând de sus până jos pe ticăloasa șchioapă.

Femeia voi să se apropie de el, rînjindu-se.

— Indărăt, strigă contele, și află că nu-mi plac familiaritățile cu oameni de felul vostru.

„Să ne facem afacerea și atât.

„Unde e copilul de care mi-ați scris?

— Doarme.

„Vrei să-l vezi?

— Mai târziu.

„Acu spune-mi ce dovezi aveți că e copilul florăreseĭ mute, de care mă interesez?

— Da, te interesezi atât de mult, zise femeia pânditoare, în cât ai pus să se răpiască copilul sărmanei mute.

Contele Marco sări în sus cu sprîncenile încruntate.

— Ce vrei să zici, femeie? întrebă; am pus să se răpiască copilul, zici?

„Aceasta este o minciună sau o nebunie!

— Poate că în adevăr a fost o nebunie, zise femeia cu o privire veninósă, —ca omul pe care l-ai însărcinat cu aceasta să-și fi pus în joc viața pentru câte-va monede de aur și să fi ajuns în situația d'a fugi pe acoperișurile caselor, urmărit.

Contele Marco își revenise în fire.

— Imi placi, femeie, zise cu o nepăsare nobilă.

„Pari a fi vicleană, hotărîtă și activă.

„Ast-fel de oameni caut și eu, și-i plătesc bine când am nevoie de serviciul lor....

— Bărbatul meu și eu ne vom pune ori-când bucuros în serviciul domnului conte.

— Nu voi uita.

„Acum însă să vorbim de afacerea noastră.

„Ce dovezi aveți, așa dar, că băiatul e acela pe care-l caut?

— Poate știți, d-le conte, că băiatul când a fost răpit avea legat la gât un lănțușor de aur cu o medalie mică de argint?

— Da, e semnul de recunoaștere al familiei Grimm, murmură contele.

„Va să zică copilul purta acest semn?

— Da, și pe medalie erau săpate semne ciudate.

— Poți să-mi arăți această medalie? întrebă contele cu un interes vădit.

— Este la gâtul copilului, răspunse şchioapa.

„Bărbatul meŭ a vrut să l-o vînză, dar eŭ nu l'am lăsat.

„Ştiam eŭ că acel lănţuşor avea pentru noĭ un preţ de o mie de orĭ mai mare de cât ce puteam lua pe el vînzêndu-l.

— Aĭ făcut foarte înţelepţeşte!

„Adu-mĭ dar copilul încoace; vreaŭ să-l vĕd.

„E sănĕtos şi tare?

— Foarte tare şi frumos; nu l'am lăsat să slăbiască, de şi nu ne plătia nimenĭ nimic pentru el.

„Ştiam eŭ ce fac!

Porni să aducă copilul.

Dar în acel moment din alcov răsună un strigăt grozav

Uşa fu împinsă cu putere.

— Ce-ĭ asta? esclamă contele Marco; se întêmplă o crimă acolo?

Virĭ mâna în buzunarul mantalei să scoată revolverul.

Dar în acelaş moment lăsă să-ĭ cază mâna şi rĕmase cu ochiĭ pironiţĭ la uşa alcovului.

Nu putea să înţeleagă şi să-şĭ esplice ce vedea acolo naintea sa.

Pe prag era Melania care ţinea în braţe un copil, aĭ cărui ochĭ deschişĭ şi sticloşĭ par'că anunţaŭ mórtea apropiată.

Ca un strigăt sfâşietor de ajutor răsunară pe buzele eĭ aceste vorbe:

— Copilul meŭ móre, ajutaţi-mĭ, ajutaţi-mĭ!

Indărătul Melanieĭ se ivi umbra négră a beţivului care se deşteptase şi întindea braţele doritoare către tênĕra femeie.

— Aduceţĭ un doctor, repede, pentru Dumnezeŭ, strigă Melania şi strîngea copilul la piept.

„Poate mai este scăpare, poate i se mai póte da ajutor.

„Ce staţĭ şi vĕ uitaţĭ toţĭ la mine aşa disperaţĭ?

„Fie-vĕ milă d'o sĕrmană mamă, fie-vĕ milă!

Contele se apropiă să se uite mai bine la Melania.

Nu ĭ venia să crézĕ că vede în acel loc pe fiica dómneĭ la Bourde.

— Melania! esclamă el; d-ta eşti în adevĕr în acest loc al mizerieĭ.

Melania căzu în genuchĭ.

Picioarele n'o mai ţineaŭ.

— Conte, şopti ea cu vocea stinsă, scapă-mĭ copilul, copilul meŭ înbit!...

Contele Marco, se plecă asupra copilului care acum zăcea nemişcat la pieptul mameĭ sale.

— Prea târziŭ, zise, copilul e acum între îngerĭ; şi-a dat sufletul în braţele mameĭ sale.

Şi se uită cu durere şi cu milă la nenorocita mamă.

XXXIX

Blestemul părintesc

In camera joasă a unei locuinţe ţărăneşti, care nu se distingea nici printr'o prea mare curăţenie nici prin bună stare, zăcea Barnov pe un pat mare, cu capul palid adâncit în perne.

La căpătâiul său Rosica îi mângâia cu drag fruntea.

— Acum eşti scăpat, esclamă fiica cămătarului cu espresia unei nespuse fericiri.

„Doctorul când a plecat, mi-a dat asigurarea positivă că peste două sau trei săptămâni vei fi destul de restabilit ca să poţi pleca într'o călătorie mai mare.

— Şi eu mă simt mai tare, şopti bolnavul.

„De când doctorul mi-a scos glonţul din rană şi mi-a oprit sângele, ştiu şi eu că rana nu mă va omorî.

— Nu trebue însă să te oboseşti vorbind, zise Rosica.

„Cu cât te vei cruţa mai mult cu atât mai de grabă te vei însănătoşi.

— Trebue însă să vorbesc cu tine, zise Barnov, căci trebue să aflu în sfîrşit prin ce întâmplare s'a făcut să scap de şi glonţul ticălosului de Robin m'a lovit în ultimul moment.

Rosica împreună mâinile ca pentru rugăciune şi se uită spre cer cu privirî duioase.

— Şi mie mi se pare o minune, zise ea, şi atunci, în momentul îngrozitor în care mi-aî căzut în braţe fără cunoştinţă nu mai credeam să putem scăpa din ghiarele lui Robin.

„Strîngêndu-mî toate puterile de carî sunt capabilă te-am dus până la tufişul cel mai apropiat.

„Aci ţi-am apăsat o batistă pe rană din care curgea sânge mereu.

„Mi am întins mantaua pe jos şi te-am aşezat încet pe ea.

Rămăsei atunci gândindu-mă ce erai de făcut.

„Pe fie-care moment urmăritorii noştri se apropiau, de sigur, şi dacă întârziam mai mult, nu putea fi nici o îndoială că Robin şi oamenii lui aveau să ne descopere.

„— Deşteaptă-te, îţi strigam disperată aplecându-mă spre tine.

„Barnov, iubitul meu, deschide ochii şi spune-mi ce să fac.

„Dar tu nu te mişcai.

„Steteai palid şi cu ochii închişi, şi din rană sângele îţi curgea mereu.

„Atunci mă părăsi şi pe mine curajul...

„Nu puteam să fac nimic de cât să plâng amar.

— Iubita mea nevastă, zise bolnavul cu o privire de recunoştinţă şi dragoste, cât a trebuit să suferi din pricina mea.

— De aceea voĭ şi fi îndoit de mândră, rĕspunse Rosica, atunci când ne vom găsi în deplină siguranţă.

„Voĭ putea să zic atunci că mi te-am rĕscumpărat.

„Ascultă însă mai departe:

„Auziam deja glasul celor carĭ ne urmăriaŭ.

„Deja venia până la noĭ lumina făcliilor ce purtaŭ.

„Atunci deodată auziĭ îndărătul meŭ o voce care-mĭ zicea:

„— Acesta e omul care a fugit din casa de nebuni şi pe care'l caută acum. Dacă nu-l veĭ duce în grabă d'aci o să 'l găsiască şi o să-l ducă îndărăt de unde a fugit.

„— Nu, nu, esclamaĭ eŭ înspăimântată, asta nu poate să fie, nu trebue să se întêmple.

„Zicênd acestea, privirile-mĭ căzură asupra omuluĭ din faţa mea.

„Văzuĭ că era îmbrăcat sărăcăcios şi că din faţa-ĭ se vedea grija şi amărăciunea.

„Scosei punga, o deschiseĭ şi-ĭ arĕtaĭ conţinutul.

„Iţi daŭ toţi aceştĭ banĭ, îĭ ziseĭ în grabă, dacă ne veĭ găsi, omuluĭ acestuia şi mie un adăpost sigur.

„El se uită la noĭ esaminator.

„— Fie, zise după un moment, dar de grabă!

„Se plecă şi te ridică de jos.

„Îĭ ajutaĭ şi eŭ şi astfel te duserăm din parc peste şosea în pădure, cale de vre-o jumĕtate de ceas.

„Ne odihnirăm apoĭ un moment, în care timp îţĭ legarăm din noŭ ranele.

„Apoĭ plecarăm iar mai departe, până ce deterăm de o colibă dărâmată de jumĕtate.

„Era într-o stare cu totul părăsită. Cu greŭ se putea esplica, cum putea să fie locuită.

„Eŭ însă eram fericită că streinul ne dusese acolo, căcĭ îmĭ ziceam că de sigur era să fim găsiţĭ aci.

„Te aşezaĭ pe o canapea veche, singurul culcuş ce era în colibă.

„Necunoscutul nostru salvator aduse apă rece cu care-ţĭ spălaĭ ranele şi le legaĭ cât putuĭ mai bine.

— Şi atunci m'am deşteptat, zise Barnov.

„Imĭ aduc aminte bine, că eraĭ lângă mine şi că în mijlocul odăiĭ sta un om înalt şi bărbos.

— Te-aĭ deşteptat, dar numaĭ pentru câte-va minute, zise Rosica, căcĭ pe urmă aĭ căzut în niște friguri cu delir, carĭ mĕ puneaŭ iar pe grijĭ.

„Trebue să se scoată glonţul din rană, zise omul nostru, şi aceasta nu se poate face aci.

„Trebue să mergem în altă parte.

„In mijlocul odăiĭ era o masă mare rotundă pe care ardea o lumînare de seu.

„Iĭ puseĭ pe masă toţi banĭ pe carĭ îĭ maĭ aveam la mine şi-ĭ ziseĭ:

„— Iată, toți acești bani sunt ai dumitale.

„Acum nu ne lăsa, ci dă-ne sfat și ajutor.

„Omul luă banii.

„Atunci văzui că n'avea de cât un braț, cel stâng îi lipsea ; era numai un crâmpeiu.

„— O să vă părăsesc pentru o jumătate de ceas, zise el ; mă duc să văd dacă un prieten pe care l-am la Schönhausen e dispus să vă primească.

„Dar de sigur o să trebuiască să 'i dați și lui ceva.

„— O să-i dăm, răspunsei eu în grabă; am prieteni cari sunt gata ori-când să ne trimeață bani câți ne trebue.

„— Bine, zise ciungul.

„Apoi plecă.

„Inainte d'a ne lăsa, puse pe masă o ulcică cu cafea și o bucată de cârnat.

„— O să vă fie foame, zise, iată, mâncați; alt-ceva n'am. Eu trăesc simplu de tot.

„Rîse cu amărăciune și plecă.

„Eu mă întinsei în pat lângă tine și 'ți pândiam respirațiile.

„Mă gândiam ce-o să fie cu noi.

„Ce era să se întâmple dacă omul care ne primise la dênsul, se ducea să ne trădeze.

„Tremuram la acest gînd.

„Dar îmi ziceam că trama-mi era zădarnică.

„In adevĕr, ce putea să'l îndemne să ne trădeze, după ce 'ți dăduse toate silințele ca să te pună la adăpost ?

„Trecu mai multă vreme.

„In sfîrșit se apropiară pași de ușă.

„Omul nostru întră însoțit de altul îmbrăcat țĕrănește.

„— Aceștia sunt oamenii, Claus Wagner, zise ciungul.

„După cum ți-am spus, omul e rănit d'un glonț, care trebue scos cât mai în grabă d'un doctor, căci alt fel e rĕŭ.

„Casa d-tale e la capul satului, putem să ne ducem omul fără să fim observați și fără ca nimeni în sat să prindă de veste că ai adăpostit un strein în casa d-tale.

„Țĕranul, un tip de om avar și lacom, se scărpină după ureche.

„Câte-va minute ne lăsă în îndoială.

„— Aș face ce 'mi cereți, zise, dar numai moartea e gratis și cine știe dacă nu voiu veni ast-fel în conflict cu poliția ?

„— Prostule, dacă ar fi lucru curat și limpede, n'ar avea oamenii nevoie de tine, murmură omul nostru, ci s'ar adresa la cel d'întâiŭ spital.

„— Nici nu cer să ne primești de gĕbă în casa d-tale, ziseĭ eŭ uitându-mĕ rugătoare la țĕranul încăpățînat.

„Voi plăti împĕrățește, îndată ce voi primi bani de la niște prieteni.

„Claus Wagner rise ironic.

„— Afară numai dacă nu faceți o socotélă greșită, d-ră, zise, căci eŭ știŭ

că atunci când ceri bani de la prietenĭ, de obiceiŭ nu'ĭ găsești acasă.

„Dar fie; ceea ce pot însă să vĕ ofer nu e lucru mare.

„— Nicĭ nu cerem, rĕspunseĭ eŭ, de cât atâta numaĭ să putem da bolnavuluĭ cât maĭ curênd ajutor medical.

„Nu vedeţĭ că e în delir, şi că dacă întârziem multu, se poate întêmpla cea maĭ mare fatalitate.

„— Dar tocmaĭ de asta mĕ tem eŭ, zise Claus Wagner, că, dacă aducem doctor în casă, va da de veste în sat şi cine ştie ce mi se poate întêmpla.

„— Adu doctorul din satul vecin, zise ciungul.

„Acu însă, lasă vorbă lungă şi aide la lucru!

„Peste o jumĕtate de ceas eraĭ dus pe o targă, acoperit cu mantaua mea

„Aĭ fost transportat astfel în casa în care ne găsim şi'acum.

„In ziua următoare deja doctorul se afla la patul tĕŭ.

„Cu teamă nespusă am asistat la operaţia scóterei glonţuluĭ.

„Dar ce rază de bucurie îmĭ străbătu sufletul, când doctorul se întórse în sfârşit spre mine şi zise:

„— E scăpat!“

— Scăpat! şopti bolnavul; dar nu suntem scăpaţĭ cât timp ne găsim încă aicĭ...

„De sigur sunt urmărit, sunt căutat în tóte părţile şi dacă voĭ fi găsit aicĭ...

Faţa palidă a bolnavuluĭ se roşi de iritare şi vocea-ĭ amuţi aproape rostind vorbele din urmă.

— Te conjur, Barnov, nu te gândi la asta; să maĭ staĭ numaĭ opt zile şi veĭ fi destul de tare ca să te pot duce maĭ departe de aci.

— Dar unde? oftă bolnavul.

„Unde pot fi eŭ sigur?

„Unde nu voĭ fi urmărit şi în primejdie d'a fi prins?

„Dar ce aĭ, Rosica, plângi?

„Vezĭ, şi tu disperezĭ că putem să fugim maĭ departe?

Fiica luĭ Jonas Bruck îşĭ sterse repede lacrimile.

— Nu, nu e nimic, zise, nu disperez d'a putea scăpa.

„Ne vom duce în Olanda şi de-acolo maĭ departe.

„E indiferent unde ne vom găsi altă patrie; dar..

— Dar... acest nenorocit dar..., zise Barnov disperat.

Rosica dete din cap cu tristeţă.

— O piedică puternică ni se pune în cale, zise ea.

„Până acum nu ţi-am descoperit o; dar acum trebue să-ţĭ spun adevĕrul trist şi îngrijitor:

„Nu maĭ avem banĭ!

— Dar scrisorile pe carĭ le-aĭ scris, ladyeĭ, tatălui tĕŭ?

— N'am primit niciun rĕspuns.

— Claus Wagner, avea dreptate; nu poţi să te încrezi în nimeni.

O bătaie puternică la uşă întrerupse convorbirea.

Când Rosica se duse să deschidă, văzu pe ţăranul care îl primise în casă.

Faţa lui nu prevestia a bine.

Examină pe bolnav cu privirl obraznice de asemenea şi pe fată.

— Ei, zise el, cum vĕd, aţi trecut hopul...

„Eŭ am făcut ce am putut şi aţi scăpat în casa mea de moarte.

„Acum însă viŭ să vĕ întreb cum stăm cu rĕsplata făgăduită?

„Vĕ ţine-ţi de vorbă?

„Ei, rĕspundeţi!

Işi înfundă mâinile în buzunare şi se încruntă la el.

— Vil să ţi cerl banil, Claus Wagner, zise fiica cămătarului cu glas nesigur.

„Nu putem să-ţi luăm aceasta în nume de rĕŭ; eşti în dreptul d tale.

— Haha! rîse ţăranul, sunteţi prea bunl că voiţi să-mi recunoaşteţi dreptul meŭ.

„Dar cu atâta nu mĕ mulţumesc eŭ.

„Vreaŭ să vĕd ceva aicl în palmă, peşin.

„Dar mi se pare că e aşa cum băniuiam eŭ şi că m'aţi tras pe sfóră.

— Nu nu, despre asta să fii sigur esclamă Barnov strîngêndu-şi puterile renăscênde.

„Dar până acum n'am primit încă banil pe carl îi aşteptăm.

— Asta-i istorie veche, îl întrerupse Claus Wagner; mi-a spus-o şi d-ra asta şi de o sută de orl, dar acuma n'o mai cred.

„M'aţi păcălit, am vĕzut eŭ bine.

„Dar las, că şi pe d-ta, în locul patuluí cald pe care l-aí găsit aicl, te aşteaptă afară eşafodul.

Wagner se uită maliţios la bolnav.

Voia să vază ce efect făceaŭ vorbele lui.

Bolnavul căzuse îndărăt pe perinl cu o uşoară esclamaţie.

Rosica se uită la el palidă ca mórtea.

Ea ştia acum că totul era perdut, că trădarea 'l pândia afară şi că Barnov până a doua zi avea să fie dat pe mâna justiţiel.

— Nu ne nenoroci, omule, esclamă ea, nu ne trăda, te conjur, aí încredere în noi, îţi vom da banl câţi vreí.

Claus Wagner stete un moment la îndoială.

— Până mâine vĕ mai daŭ rĕstimp, zise cu asprime.

„Dar nu credeţi că mĕ mai las să fiŭ tras pe sfoară.

„Dacă până mâine seară nu'mi numĕraţi cel puţin 500 de mărcl, mĕ duc la oraş şi spun poliţiei c'am prins pasărea pe care o caută, pe Barnov, care a fugit din casa de nebunl şi care trebuia să fie ezecutat ca ucigaş.

„Ce e drept, e împușcat, dar tot mai poartă pe umeri un cap de decapitat.... ahah....

Rise cu cruzime.

Apoi eși din odae.

Trecu în camera lui.

Aci, la o masă sta un om bărbos care-și pusese pălăria jos și trăgea la fumuri dintr'o pipă scurtă.

— Aci ești, ciungule, zise Wagner, fără a se arăta prea bucurat de vizita oaspelui său.

„Ai împușcat ceva azi noapte?

— Nu, Wagner, n'am nimic astă zi, răspunse ciungul.

„Pădurarii sunt ai dracului, nu mai e de făcut nimic cu vînătoarea.

„Și cu toate astea'mi trebuiesc bani!

— Bani? știi că n'am nici eu.

— Minți, Claus Wagner. De sigur ți-au dat ceva străinii.

— Dracu să-i ia pe streinii tăi, murmură țăranul.

„Nu mi-au dat nici o para; ba și doctorul a trebuit să-l plătesc eu.

— Ce, crezi că mă păcălești pe mine cu minciuni de astea?

„Știu eu bine că ți-am adus în casă o adevărată comoară; fata este a bancherului Ionas Bruck din Berlin care e unul din cei mai bogați oameni din capitală.

— Și chiar d'ar fi tatăl ei Rosthschild, răspunse țăranul, îți spun că acu e săracă lipită.

„Dar acu i-am prins și eu; or îmi dai bani, or îi denunț.

Ciungul zîmbi ironic.

— Și... îmi făgăduești că dacă'ți vor plăti, îmi dai partea mea?

— Ce parte? răspunse Claus Wagner; par'că tu n'ai smuls cât ai putut penele străinilor ăstora; ba le-ai luat tot ce-au avut și mi i-ai pus mie în cârcă goi și cu punga goală.

„Ba dacă oi pune mâna și eu pe vr'o doi gălbenași, nu sunt prost să'i împart cu nimeni.

Ciungul puse d'o parte pipa.

— Va să zică, începu el cu o liniște teribilă, așa te porți cu mine?

„Bine, atunci îți spun și eu că n'o să capeți nici un gologan.

— Par'că asta ar atârna de la tine, zise Wagner disprețuitor.

„Poți să zici tu orce, până când îi voi avea pe ăștia în mână.

Arătă spre odaia în care erau Barnov și Rosica.

— Când le voi spune una și bună: bani, sau eșafodul! voi vedea eu cum vor alege.

— Ia citește mai întâiu ce zice aici, zise ciungul scoțând liniștit o gazetă din buzunar.

„Dacă știi citi, ia vezi ce spune aci.

Arătă un articol din gazetă.

Wagner dete din umeri și zise:

— Citește tu, ciungule, ce spune acolo.

— Să'ţi spun pe scurt, esclămă bărbosul.

„Teomai atunci când Barnov fugea din institutul doctorului Robin şi când acesta împuşca după dênsul, se dovedise nevinovăţia bietului om şi se dăduse ordin să fie pus în libertate.

„Ei, Claus Wagner, ce zici acum ?

Ţăranul isbi cu pumnul în masă de trosni toată.

— S'a dus draculu tot gheşeftul dacă oamenii mei află această veste.

— Dacă află, zise ciungul apăsând asupra vorbelor ; atârnă însă de la tine ca să nu afle.

„Promite-mi c'o să împarţi cu mine ce poţi să storci şi eu îţi promit că nu le voi spune nimic.

Sgârcenia ţăranului se revoltă.

Se schimbă la faţă de furie.

Dar îşi zicea că n'avea ce să facă!

Dete dar mâna cu ciungul şi zise oftând :

— Bine, ciungule, fie cum zici.

— Să'i bem dar aldămaşul, Wagner, ia scoate rachiul âla.

Ţăranul scoase o sticlă şi două pahare şi le umplu.

Bênd la pahare de rachiu, cei doi ticăloşi începură să-şi pună la cale gheşeftul.

In timpul acesta Rosica sta disperată pe patul lui Barnov şi'şi sprijinea capul de mână.

— Nu ţi-am spus, zise bolnavul, că n'o să fim nici odată fericiţi împreună. Aşa e scris în stele, sau — adaose întunecat — este poate în joc mâna răsbunătoare a soartei care mă loveşte pe mine, vinovatul, şi pe tine, care ţi-ai legat soarta de a mea.

O lacrimă se ivi în ochii lui limpezi şi fideli.

Rosica se plecă spre el şi 'l sărută.

— De ce te chinueşti şi de ce mă chinueşti şi pe mine cu gânduri d'acestea ? zise.

„N'ai făcut nimic ce să nu-ţi poată fi iertat de Dumnezeu.

— Nu ştiu, răspunse Barnov întunecat ; poate am comis odată un păcat greu...

„Dar alţii m'au pus ; am fost sedus şi înşelat.

Oftă adênc şi 'şi acoperi ochii cu mâna.

— Să nu mai vorbim însă de asta, zise după cât-va timp cu voce slabă.

„Poate va veni un timp când voi putea să-ţi povestesc tóte, dacă 'mi va fi scris să mai trăiesc mult.

Rosica se întoarse de la el şi se apropiă de fereastră.

Nu voia să o vază că plângea.

— Dar timpul trece şi trebue să luăm o hotărîre, zise după un timp, óre-care Barnov.

„Crezi, Rosica, că să mai poate să primim banii până mâne ?

— Tata trebue să ne ajute, zise Rosica cu hotărîre.

„Nu poate să ne lase să ne prăpădim, când n'are de cât să întindă mâna pentru ca să ne trimită cât ne trebue ca să mulţămim pe ţăranul ăsta şi ca să putem fugi.

— Ne trebuesc mai multe mii, zise Barnov.

— O să rog dar pe tata să ne trimeaţă cinci mii de mărci, zise Rosica.

„Ştiu că iubeşte banul mai presus de toate şi e rece ca piatra când îl roagă cine-va ceva.

„Dar cu copila lui nu va fi fără de inimă.

„Ne va ajuta.

Se aşeză la masa de lângă fereastră, luă o coală de hârtie şi începu să scrie.

Scrise vr'o două césuri.

Două coli întregi umplu cu rugăciuni şi adesea o năpădia lacrimile scriind.

— Ş'acu să duc scrisoarea la poştă, zise întorcêndu-se spre iubitul sêu, dar în acest timp nu sta gânditor şi întunecat.

„Trebue să fiu sigură de dênsa.

— Mă laşi singur? oftă bolnavul, singur cu acest om grozav care mă chinueşte cu ameninţări?

— Ştiu, iubite, ce greu îmi este să mă despart de tine.

„Dar trebue, pentru un sfert de cés.

„Nu pot să încredinţez scrisoarea asta unui om ca Wagner.

Rosica se învălui într'o manta cu blană, îşi puse o căciulă pe cap şi se plecă spre bolnav să-i sărute pe frunte.

— Incearcă să dormi, îi zise, mă întorc îndată.

Cu aceste vorbe voi să plece.

Dar se opri pe prag.

Îşi aduse aminte că ţăranul o oprise să iasă din casă.

Ce era să facă dacă-i ieşia acum în cale şi o trimetea îndărăt în odaia?

Deschise uşa cu precauţie.

Se uită prin prejur în tindă.

Îşi zicea că poate Wagner nu era acasă.

Dar nu!

Ţăranul sta în odaia d'alături, la masă.

In momentul următor însă Rosica tresări iar de bucurie.

Wagner căzuse cu capul pe masă şi dormia.

Rachiul îl îmbătase.

Rosica se strecură încetinel afară din casă.

Era o zi frumoasă de iarnă.

Curat şi proaspăt, aerul rece stîmpără fruntea arzătoare a fetei.

Dacă inima-i n'ar fi fost apăsată de alte griji, s'ar fi bucurat şi ea de frumuseţea naturei.

Aşa însă mergea grăbită prin sat.

Oamenii pe cari îi întâlnia erau toţi îmbrăcaţi de sărbătoare şi păreau a se îndrepta spre unul şi acelaş loc.

Rosica aruncă repede scrisoarea în cutia poștei, apoi se îndreptă și ea în direcția în care vedea mergênd pe toți.

Acorduri puternice îi resunară deodată în urechi și se vĕzu în fața bisericei.

Fata ovreiului simți inima strângêndu-i-se în piept.

Ca și inconscientă, se apropiă de casa Domnului.

Dar iar se opri.

— Ce fac eŭ? își zise.

„Nu sunt pe drum d'a păcătui?

„Eŭ o copiiă a lui Israil, vreaŭ să intru într'o biserică creștină?

„Nu, nu, să plec d'aci!..

Și totuși nu plecă.

Inima o îndemna să intre măcar pentr-va minute, în biserică.

Voia să se róge fierbinte pentru scăparea lui Barnov.

Voia să roage pe Dumnezeŭ să îmblânzească inima tatălui ei și să-l facă să trimétă banii pentru fugă.

Cu ochi plecați trecu pragul bisericei.

Nu vedea, dar simția că ochii ómenilor eraŭ îndreptați spre dênsa.

Într'un colț al bisericei, căzu în genunchi.

Preotul tocmai începuse predica.

— Sperați în Domnul! aceasta era tema pe care și o alesese.

Cuvintele preotului căzură ca un balsam pe inima tinerei fete.

Când se termină predica și ómenii începură să iasă din biserică, Rosica parea că nu mai era pe lumea asta.

Rĕmase tot în genunchi.

De odată simți o mână atingêndu-i ușor umĕrul și auzi o voce blândă zicêndu-i:

— Copila mea, nu ți-ai terminat încă rugăciunea?

„Ești singură în biserică

„A! ai plâns; va să zică ești nenorocită și ai căutat mângâiere și protecție la Dumnezeŭ?

Făcu semn din cap că da.

— Bine ai făcut, zise preotul Junny, căci el era; soarta d tale se va îmbunătăți de sigur.

„Dar dacă ai nevoie de ajutor omenesc, copila mea, atunci spune-mi mie ce gând te apasă și eŭ voi fi gata să ți staŭ într'ajutor cu fapta și cu sfatul.

Ca o rouă răcoritoare căderă aceste vorbe ale vrednicului preot pe inima întristată a fetei.

Instinctiv se simția atrasă spre acel bĕtrân respectabil și zise cu vocea mișcată:

— Am să-ți mulțumesc deja mult sfinția ta.

„Prin vorbele pe cari le-ai rostit adineaorĭ de pe amvon, m'ai mângâiat mult în durerea mea.

„In timpul din urmă pierdusem credința în Dumnezeŭ și în ómeni.

Trebuia o mână puternică să mĕ scape de disperare.

„Cuvêntul preotului creştin a mişcat şi inima ovreicei.

— Ovreicei? întrebă preotul Junny, eşti evreică d-ta?

— Da, răspunse Rosica, şi nu-mi voi tăgădui nici odată credinţa.

— Dar cum ai ajuns în biserica nóstră?...

— Am simţit o trebuinţă neînvinsă de rugăciune.

„Este indiferent, în asemenea momente dacă eşti sub acoperemênt creştin sau ovreŭ, destul numai să păşeşti înaintea lui Dumnezeeŭ cu conştiinţă curată.

„Nu e oare Dumnezeŭ pretutindeni să ne asculte?

— Şi de sigur te-a auzit, bună copilă zise preotul şi întinse fetei mâinile amêndouĕ.

„Vino cu mine în casa mea şi povesteşte-mi ce te-a întristat aşa de mult şi te-a făcut să plângi?

Rosica porni maşinaliceşte după preot.

Ea ar fi dorit să se întoarcă mai de grabă acasă la iubitul eĭ bolnav.

Ajunseră însfârşit.

Junny conduse pe tênĕra fată în camera sa de studiŭ şi o rugă încă odată să aibă încredere într'ênsul şi să-şi deschidă inimă naintea lui.

Rosica începu, mai întâiŭ cu voce încetă şi sfiósă, apoi din ce în ce mai curagioasă să-i povestească tot.

Îi spuse cum iubise pe Barnov şi cum îl urmase în nefericire, cum îl scăpase din casa de nebuni şi-l adusese acolo în sat.

Cu cât vorbia mai mult, cu atât mai mare mirare inspira preotului.

Îşi trecu de mai multe orî mâna peste frunte, ceea ce făcea tot-d'auna când se gândia adânc la ceva.

De odată esclamă adênc mişcat:

— Barnov, Barnov, acest nume l-am mai auzit saŭ l'am citit de curênd.

„Imi aduc aminte că m'a mişcat fórte mult soarta acestui Barnov..

„Da, da, a fost condamnat la mórte şi pe urmă...

„Sofia! Sofia!

Se deschise uşa camerei de alăturĭ.

Muta se arătă pe prag şi se uită întrebătóre la preot.

— Unde e gazeta aceea Sofio, în care vorbia de Barnov?

Sofia se se duse la biuroŭ şi căută prin hârtiĭ.

Peste câte va minute veni şi întinse preotului o gazetă.

Acesta o desfăcu cu mâna tremurătóre şi citi, lăsând şi pe Rosica să se uite în gazetă:

Condamnat fără vină

In ultimul moment ni se comunică din partea poliţiei ştirea uimitóre că Barnov, care fusese condamnat la moarte şi care acum se află într'o casă de nebuni, ca să i se examineze starea mintală, a fost condamnat cu desăvêrşire fără vină.

Adevěratul făptuitor al omorului ce se pusese în sarcina lui Barnov a mărturisit totul.

Dus la închisoare, el s'a otrăvit, fără ca temniceril să bage de seamă de cât atunci când era prea târziu.

Acest nenorocit a espirat în închisoare.

Barnov va fi pus imediat în libertate.

Un țipăt puternic întrerupse citirea preotului

Rosica, palidă la față, căzu pe un scaun și era acum adênc leșinată.

Muta alergă și se sili să recheme fata în viață.

Preotul se uită zimbind la dênsa și murmură :

— Atât de curênd știe Dumnezeŭ să se arate celor carĭ se încred într'ênsul.

Rosica deschise iar ochiĭ încetinel.

Îndată ce simți puterile revenindu-i, sări în sus și luă gazeta.

— Lasă-mĕ acum, esclamă rugătoare, nu mai trebue să pierd nicĭ un minut.

„Trebue să duc știrea îmbucurătoare iubitului meŭ care a suferit atâta.

„Doamne, Doamne, numaĭ de nu l-ar înebuni știrea acésta !..

— Te voĭ însoți, dacă vreĭ, esclamă preotul Junny.

Își luă pălăria și porni cât îl puteaŭ purta picioarele bĕtrâne, pe urmele feteĭ.

Dar înainte da a părăsi odaia, se întoarse încă odată spre Sofia și esclamă :

— Pregătește în grabă o supă bună, copila mea, și ceva potrivit pentru un bolnav.

„Și tot ce veĭ mai găsi de cuviință din casă, să împachetezi într'un coș și să trimiți la Claus Wagner.

Apoĭ plecă după Rosica.

Fata lui Jonas Bruck era deja departe.

Mai mult sbura de cât mergea.

Iar cu sufletul era în cerul fericireĭ și al bucurieĭ celeĭ mai curate.

Cu mâna sigură deschisĕ ușa caseĭ lui Claus Wagner și nu se speriă nicĭ de cum când țĕranul îĭ ieși în cale cu fața încruntată.

— Unde aĭ fost ? strigă el cu ochiĭ mânioșĭ, ți-am spus că nu ți daŭ voie să ieși din casă ?

Rosica rĕspunse cu mândrie :

— Nicĭ n'am nevoie de voia d-tale pentru ca să ies din casă când îmĭ place.

Țĕranul se uită cu mirare la fata îndrăzneață.

— Ce, o ieĭ pe coarda obrăznicel ? zise el.

„Fiindcă vezĭ că cu binișorul nu poți face nimic, crezĭ c'o să isprăvești mai mult cu rĕul.

„Dar bagă de seamă, știi că o singură vorbă din parte'mĭ poate să vĕ afunde în prăpastia nenorocireĭ.

Rosica îl mĕsură de sus până jos și nu i rĕspunse nimic.

Intră în odaia bolnavului.

— Ce mult aĭ stat, esclamă Barnov când o vĕzu, şi ce mult am avut să suĭĕr în lipsa ta.

„Acest om nemilos, crud, în mâinile căruia am căzut, m'a ameninţat iar.

— Bate-ţi joc de ameninţările luĭ, iubite, zise Rosica şi se aşează lângă pat.

„Dar făgăduieşte-mĭ mai întâiu că vei rĕmânea liniştit la cele ce ţĭ voĭ spune, căcĭ ştiĭ că doctorul a spus că vre-o mişcare poate să ţi strice.

— Ce s'a întêmplat? întrebă Barnov grăbit.

„Ochiĭ tĕĭ strălucesc, vocea 'ţĭ tremură.

„Acesta nu mai este iritarea produsă de nefericire.

„*Fericirea vorbeşte în ochiĭ tĕĭ.*

— Fericirea, da! esclamă Rosica; fericire fără nume.

„Nevinovăţia ta, iubite, s'a dovedit... Eştĭ liber, nu mai eştĭ ucigaş, nu mai eştĭ urmărit.

„Eştĭ al meŭ!

Bolnavul părea că uitase toate recomandările doctorului.

Sări din pat şi, stând drept, cuprinse cu amêndouĕ mâinile pe femeia iubită.

O strânse în tăcere la piept.

In sfîrşit îşĭ recăpătă şi vocea.

Primele cuvinte pe carĭ le rosti, fură:

— Acum sunt mai vrednic de tine, fiinţă bună şi iubită care aĭ împărţit cu mine toate durerile.

„De-ar da D-zeŭ să fiŭ în stare să te răsplătesc pentru sacrificiele tale.

— Amin, zise o voce bărbătească din uşă.

Pe prag apăru figura demnă a preotului.

Toată dup'amiazĭ preotul rĕmase cu tînĕra pereche.

Un om aduse din casa preotuluĭ deale mâncărĭ pregătite pentru bolnav.

Fericirea venise acum să lumineze casa sărăcăcioasă.

Seara, când preotul plecă, luă pe Rosica d'o parte şi-ĭ zise:

— Acum lucrul de căpetenie pentru dumneata e să împacĭ pe tatăl d-tale, ca să 'ţĭ dea bine-cuvêntarea pentru cununie.

— Tata este cam încăpăţinat, zise fata întristată.

„Mĕ tem că nu va ierta aşa de lesne pe Barnov care s'a convertit la creştinism.

— Eĭ, o să vedem, răspunse preotul Junny.

„Adesea peste noapte îţĭ vine câte un gând bun, cine ştie dacă nu mi-o veni şi mie unul.

Rosica fu foarte mirată când a doua zi, pe la amiazĭ, veni un om şi o invită din partea preotului.

Putea acum să lase singur pe Barnov.

De când fusese preotul în casa luĭ, Claus Wagner se schimbase cu totul.

Era acum omul cel mai supus și mai prietenos.

Pe de o parte se credea dator să caute a șterge impresia urîtă ce lăsase ódspeților sĕĭ până atunci, pe de alta, credința sigură că va fi plătit îl dispunea bine.

Când Rosica sosi la casa preotului, fu primită cu dragoste de fata mută și condusă într'o odăiță.

Muta îi strîngea mâna cu priviri voioase ca și când ar fi vrut să-i dea de veste că o aștepta o bucurie mare.

Peste un sfert de ceas veni preotul Janny, o salută și el cu prietenie și o rugă să treacă în cancelarie, căci avea să-i comunice ceva important.

Rosica fu cuprinsă de un sentiment cu neputință de descris, când preotul deschise ușa și o lăsă să intre în cancelarie.

Dintr'un colț al odăiĭ se ridică un om mic și gârbov, îmbrăcat într'o blană rósă de molii.

Rosica se uită la dênsul.

Vĕzu doĭ ochĭ, cu pleoapele roșite, țintiți asupra eĭ.

Esclămă mai mult temĕtoare decât veselă :

— Tată ! eștĭ aci !

— Da, aci sunt, zise Jonas Bruck iritat ; am venit să-mĭ vĕd copila nemulțumitoare și care și-a uitat de cinste.

„Scrisoarea pe care mi-a scris-o acest respectabil domn, în care spune cu atâta elocință despre iubirea aproapelui și despre pelicanul care-și nutrește puiĭ cu sângele luĭ, — scrisoarea acéasta singură m'a făcut să vin.

— Îți mulțumesc, de o mie de orĭ îți mulțumesc, zise Rosica întinzând amêndouĕ mâinile spre tatăl eĭ.

Dar Jonas Bruck se întoarse de la dênsa.

— Acum nu pot să 'ți iaŭ mâinile, zise, câtă vreme ele sunt încă ale altuia, ale unui om pe care 'l urăsc și 'l disprețuiesc pentru că a tăgăduit credința părinților sĕĭ și s'a făcut creștin, spre rușinea oamenilor noștri și a religiei noastre.

— Nu vrei să ierți în vecĭ pe Barnov ?... esclamă tînĕra fată în durere. Ce, fiind creștin nu poate oare să fie om atât de bun și de vrednic ca orĭ-care ovreiŭ ?

— Fiica d-tale are dreptate, zise preotul Janny; e o rușine în veacul al nouĕsprezecelea să se facă astfel de deosebirĭ ...

„Catolicul, ortodoxul, ovreiul, sunt deopotrivă fiiĭ luĭ D-zeŭ, cel prea bun care a poruncit fápturilor sale : iubire, pace și bună înțelegere.

„Întinde mâna fiicei d-tale și dă-i binecuvêntarea să se cunune cu acela pe care l'a ales și care de sigur îți va fi un fiŭ bun !

Jonas Bruck însă dete din cap cu energie și rĕspunse : .

— Noĭ ovreĭ avem o carte veche în care e toată înțelepciunea și în care zice că nu trebuie să laș pe aĭ tĕĭ să cază în pierzare.

„Și eŭ nu vreaŭ să las pe Rosica...

— Dar tată, eŭ nu pot fi fericită de decât cu Barnov.

— Aĭ fi nefericită cu el, îțĭ spun eŭ, căcĭ un om care 'șĭ părăsește credința e capabil de or ce rĕŭ și e deaprețuit de toțĭ oameniĭ.

— Tată, să nu 'l vorbeștĭ de rĕŭ!...

Dar Jonas Bruck nu mai asculta. Din ce în ce maĭ iritat, urmă:

— Ce, am pus la o parte tótă viața mea, am făcut afacerĭ bune și rele, cu primejdie și cu noptĭ nedormite, am câștigat o avere, pentru că ăla să mĕ petreacă la îngropăciune și să 'mĭ zică:

— Bine că a murit!

„Și să'mĭ ia banĭĭ, aurul meŭ drag și să'l împrăștie în cele patru vênturĭ, până la cel din urmă gălbĕnaș.

„Nu, nu, maĭ bine nu 'mĭ maĭ trebue copiĭ, dacă nu te laș de omul acesta....

— Nu pune pe fiica d-tale în fața uneĭ alegerĭ atât de grozave, zise preotul Junny.

„Este un păcat ceea ce facĭ.

— Păcat! esclămă Jonas Bruck, dar ceea ce a făcut dênsa, când și-a părăsit pe tatăl eĭ bĕtrân și a fugit după acel criminal, după acel....

— Nu'l maĭ insulta, tată, că 'mĭ sfâșiĭ inima.

„Și dacă în adevĕr îmĭ impun să aleg între tine și Barnov, știĭ pe cine am să aleg: iubesc pe Barnov și nu 'l voĭ părăsi....

Jonas Bruck se dete îndărăt furios. Fața'ĭ galbenă îngălbeni și maĭ mult. Ochiĭ-ĭ micĭ străluciaŭ de mânie.

Strînse pumniĭ și strigă cu vocea răgușită:

— Te blestem!.. nu maĭ eștĭ copila mea!...

„Voiŭ maĭ bine să mor singur și părăsit, de cât să te vĕd la patul meŭ de moarte!

— Tacĭ, nenorocitule, esclamă preotul, tacĭ, căcĭ nu știĭ ce vorbeștĭ.

— Ba știŭ, ba știŭ, strigă cămătarul; știŭ ca în acest moment mi-am îngropat copila și că acum mĕ duc să pun doliŭ și să'mĭ presar cenușă pe cap și să uit p'acéstă nevrednică.

Se întoarse să plece. Dar Rosica se aruncă naintea luĭ în genunchĭ și zise suspinând:

— Nu, nu se poate, tată, să respingĭ de la tine pe singura ta copilă, numaĭ pentru că Barnov s'a făcut creștin.

— Dacă eștĭ nevasta luĭ, trebuie să crezĭ ceea ce crede și dênsul.

„Și cine știe dacă n'aĭ și părăsit deja casa luĭ Israil.

„Aĭ putea oare să-mĭ jurĭ că piciorul nu ți-a călcat încă într'o biserică creștină?...

— Jur!... voĭ să rĕspundă Rosica.

Dar amuți înainte de a putea rosti această vorbă.

Ca un trăsnet o isbi gândul că în adevĕr în ziua trecută chiar intrase în o biserică creștină și se rugase.

— Taci, esclamă bĕtrânul, taci, nu poți să juri...

„Ai părăsit și tu credința părinților tĕi !... Ah ! ce a trebuit să dea peste mine la bĕtrânețe !...

Se îndreptă spre ușă.

Preotul făcu o ultimă încercare să-l oprească.

Dar el se smuci și arătă cu un gest că totul se sfîrșise.

Sofia și preotul își deteră tóte silințele să mângâie pe Rosica.

Aceasta însă rĕmase nemângâiată multă vreme.

Lacrămi fierbinți îi picurau din ochi. Blestemul părintesc o apăsa greŭ.

Trecură 14 zile.

Frigul iernei începea să slăbiască. Barnov se ridicase din pat.

De mult perechea își făcuse planul pentru viitor.

Voiaŭ să se ducă să-și caute norocul în țĕri depărtate.

Mai întâiŭ voiaŭ să se ducă la Hamburg și acolo să aștepte o ocazie ca să plece la America saŭ la Australia

Poate, așa spera Barnov, isbutia și el să găsiască o slujbă pe un vapor care să-l transporte gratis.

Preotul Junny stăruise ca Rosica să primească împrumut de la el trei sute de mărci pentru călătorie la Hamburg și pentru primele cheltuieli indispensabile.

— O să-mi înapoiezi acești bani, îi zisese îndată ce vei putea.

— Știu că nu-mi pierd banii împrumutându-ți I d-tale.

Era o zi frumoasă de sfîrșit de iarnă când trăsura preotului porni cu călĕtorii de la casa lui Claus Wagner.

Înainte de a porni însă, preotul le zise :

— Așteptați încă un moment. Sofia a împachetat niște lucruri de cari aveți nevoie în călĕtorie.

„Afară de asta trebuie s'o așteptați ca să facă și ea cunoștință cu d. Barnov.

Barnov pân'atunci nu ieșise de loc din casă, ca să nu se espună curiozităților țăranilor.

— A ! iat-o că vine ! esclamă Junny și arătă spre Sofia.

Muta venia încet, cu un coș mare în brațe.

— Adio, dragă copilă, îi zise Rosica de departe ; nu ne uita. Noi ne vom gândi tot-d'auna la tine.

Sofia se apropiase de trăsură.

Se uita cu un zîmbet gata pe buze spre perechia din trăsură.

Dar în acelaș moment se dete îndărăt îngrozită.

Un țipĕt nearticulat îi ieși din gâtlej. Era ca și țipĕtul unui rănit de mórte.

Apoi căzu leșinată în brațele preotului.

Barnov îngălbenise ca un mort. Se uita la fata mută cum s'ar uita cine-va la o stafie.

Apoi strigă vizitiului:

— Mână, mână mai repede!

Și cum acesta nu prea grăbia, îi luă hățurile din mână și dete bice calului.

Acesta sări odată în sus sub usturimea biciului, apoi porni ca glonțul

Preotul rĕmase uitându-se nimit când la fata leșinată, când în urma trăsurei care nu întârzia a dispărea în depărtare.

Apoi clătină din capu 'i cărunt și șopti:

— Un secret grozav trebuie să fie la mijloc....

„Sĕrmană copilă, acéstă emoțiune póte să'ți fie fatală!

XL

Spiritistul

In odaia lordului Nelson sta agentul Belling în atitudinea-i supusă, plecat.

Lordul tocmai îi oferise o țigară și 'l rugase să șază lângă dênsul.

— Vĕd din fața d-tale, iubite Bristol, zise lordul, că iar îmi aduci o veste bună.

„Nu mĕ mai lăsa deci să aștept mult. Vorbește.

Detectivul care, de câte ori intra în casa lordului, ca să nu fie recunoscut de servitori luă masca agentului Belling, se așezĕ, își aprinse țigara și rĕspunse:

— Milord, sper că zilele acestea voi termina afacerea noastră.

„Acum am dobândit și eŭ convingerea că lady a otrăvit pe rĕposatul dumitale frate.

„Acum nu ne mai lipsește de cât o mărturisire din partea ei.

— O mărturisire, zise lordul neîncrezĕtor; femeia aceasta e în stare să tăgăduiască chiar și sub sĕcurea călăului.

„Nu, în această privință să nu speri nimic; acum însă, când ai o mulțime de motive de bănuială, Bristol, acum ar trebui, d-ta, criminalistul dibaciŭ și în acelaș timp influent, să cerĭ de la autoritățile de aci să desgroape cadavrul fratelui meŭ și să l examineze interioarele.

Bristol zîmbi.

Rĕspunse:

— Milord, aceasta s'a făcut. Erĭ nópte s'a desgropat cadavrul și a fost examinat de doĭ medicĭ cunoscuțĭ și de unul din cei dintâiŭ chimiștĭ de aci.

Lordul Nelson sări în sus uimit și se apropiă și mai mult de detectiv.

— Ce spuĭ! esclamă, va să zică desgroparea s'a făcut?

— S'a făcut, da.

„Insă nu în chip oficial.

— Unde e copilul?

„Pe calea aceasta ar fi trebuit să împlinim formalităţi cari ar fi ţinut săptămâni întregi, şi atâta vreme noi n'avem.

— Dar atunci nu înţeleg cum s'a făcut autopsia.

— Milord, noi americanii avem o de.

visă care zice : Ceea ce nu mi se permite, îmi permit eŭ.

„Well, așa am făcut și eŭ.

— Va să zică aĭ făcut lucrurile în secret ?

— Cu desăvêrșire în secret și pot să ĭți spun, milord, că toată afacerea nu ne-a luat timp mai mult de treĭ ore.

„Ce crezĭ c'am venit la Berlin să-mĭ pierd timpul în zadar ?

„De două sĕptămânĭ am vizitat zilnic cimitirul în care odihnește fratele d-tale. Am făcut cunoștință de-aproape cu toțĭ gropariĭ.

„Paznicul cimitirului este un om care nu disprețuiește argintul.

„De acea nicĭ eŭ n'am lipsit aĭ pune în palmă câte un bacșiș gras.

„Așa, cu încetul l-am convins.

„La început a cam făcut nazurĭ când i-am spus ce planurĭ aveam.

„Dar în loc de argint am scos atunci aur, și în sfîrșit s'a învoit ca să mĭ scótă pentru câte va césurĭ cadavrul lordului *Nelson* din *mormênt*.

— Dar doctoriĭ, chimistul ?

— Milord, cu banĭ găsești or ce oameni ĭți trebue.

„Erĭ noapte, pe la 12 ore, eram adunațĭ toțĭ în jurul mormêntului fratelui d-tale.

„Paznicul cimitirului cu doĭ groparĭ scoaseră sicriul din *criptă* și l duseră într-o odae din casa celui dintâiŭ.

„Acolo învețațiĭ se puseră numaĭ de cât pe lucru.

— Și rezultatul autopsieĭ ?

Bristol tăcu un moment. Sufă cenușa de la țigară.

— Nu s'a găsit nicĭ o urmă de otravă.

— Nicĭ o urmă ? esclămă lordul ; va să zică bănuiala noastră nu era întemeiată ?

— Pentru mine unul, rĕspunse detectivul, autopsia n'a dovedit altceva decât că femeia și compliciĭ sĕĭ aŭ fost destul de șireți ca să aleagă o otravă care nu lasă urme.

„Cunoștința mea de oameni însă nu face decât să-mĭ întărĕscă bănuielile.

„Am observat destul pe lady pentru ca să știŭ că e capabilă de or ce. Da, sunt convins că e o criminală.

„Vreaŭ însă să scot mărturisirea din chiar gura eĭ.

— Asta n'o să poțĭ dobândi nicĭ odată ! esclamă lordul Nelson.

Începu să se plimbe în sus și în jos prin odaie.

Apoĭ urmă :

— N'o să'și iscălĕscă ea însăși nicĭ odată condamnarea la moarte.

— Ceea ce nu ne va spune de bună voie, zise iar Bristol cu liniștea luĭ obicinuită, — vom ști să scoatem dintr'ênsa prin alte căĭ. Sper că am descoperit aceste căĭ.

„Trebuie să prinzi omul totd'auna în partea lui slabă.

„Lady are o groază mare de stafii, este foarte superstiţioasă.

„E vorba să ştim esploata această superstiţiune a ei.

— Dar cum?

„Ce legătură poate fi între frica de stafii a ladyei şi mărturisirea pe care voim să i o stoarcem?

— Acesta e secretul meu, răspunse Bristol.

„Dar, ca să 'mi pot pune planul în lucrare, am nevoie de ajutorul dumitale, milord.

„D-ta trebue să joci un rol în comedia pe care trebuie s'o aranjăm *Primeşti*?

— Sunt cu totul la ordinele d-tale, răspunse lordul Nelson convins.

„Dispune de persoana mea cum vrei. Ce trebue să fac?

„Ce rol mi-ai rezervat?

Detectivul scoase cartea de notiţe, rupse o foae şi scrise pe ea o adresă.

— Fi-vei atât de bun, milord, zise el, să te duci astă séră între opt şi nouă césuri la acest domn şi să-i spui că vii de la amicul Franzisimis de la New-York şi te pui la dispoziţia lui pentru probă?

„Apropo! Am nevoe de fotografiile fratelui d-tale, de toate de cari dispui...

Lordul aduse mai multe albumuri, le răsfoi şi dete americanului mai multe fotografii de ale fratelui său.

Bristol se uită la toate cu mare atenţiune.

— Fratele d-tale era mai înalt sau mai mic ca d-ta, milord, întrebă.

— Eram de aceiaş statură, şi asemănarea între noi era atât de mare, încât mai de mult se întêmpla adesea că eram confundaţi unul cu altul.

„Numai în timpul din urmă boala l'a schimbat mult.

— *Îţi* mulţumesc, răspunse Bristol, acum ştiu destul.

Învêli portretele într'o bucată de hârtie şi le puse în buzunar.

Apoi îşi încheiă haina şi 'şi luă pălăria.

Lordul îşi luă ziua bună cu multă căldură de la el.

Peste câte-va minute, agentul Belling, bătrân şi bolnăvicios, se cobora greoiŭ pe trepte şi ieşia din casa lordului.

Tot aşa greoiŭ şi tuşind din când în când, se întoarse acasă şi urcă cele patru rênduri de trepte până la locuinţa sa de la vêduva Graumann.

Gazdă-sa îl deschise uşa şi'i şopti repede:

— Calăul Krantz e aci. Zice că i-ai scris.

„L'am dus în camera cea sărăcăcioasă.

— Bine, foarte bine, răspunse detectivul şoptind.

Printr'un zîmbet îşi arĕtă mulţumirea ce'l pricinuia acéstă ştire.

Deschise uşa anticameréi şi intră repede.

In mijlocul odăiĭ sărăcioase pe care o cunoaştem, sta calăul Krantz şi se uită curios la omul care intra.

— Eŭ sunt agentul Belling, zise detectivul inclinându se politicos.

„Cu cine am cinstea?

Krantz scoase din buzunarul mantalei o scrisoare.

— Cu cel căruia i-aĭ scris aceasta, zise scurt.

Bĕtrânul aruncă o privire asupra pliculuĭ şi esclamă mirat:

— A l d ta eştĭ calăul Krantz? Iţĭ mulţumesc că aĭ venit.

„Te rog, şezi.

„Iţĭ voĭ spune numaĭ de cât de ce e vorba.

— Sunt curios să aflu, să-ţĭ spun drept, rĕspunse Krantz şezênd pe un scaun.

„De când am primit scrisoarea d-tale în zadar mi-am bătut capul să ghicesc ce poţĭ să doreştĭ de la mine.

— Veĭ afla numaĭ de cât, onorabile domn Krantz.

„Dă-mi voie numaĭ un moment. Eŭ, om bĕtrân sunt obicinuit cu pipa şi aş vrea să-mi aprind una înainte d'a începe să vorbim.

Nu fără un scop oare care, detectivul luă o pipă din cuiŭ şi o umplu de tutun; nu fără scop o aprinse încet şi îşi dete toată silinţa ca pipa să nu rĕsufle bine.

Bristol voia să câştige câte-va minute ca să-şi facă bine planul în ce chip să smulgă de la calăŭ mărturisirea relaţiilor ce avea cu lady.

Vizita calăului venise maĭ curênd de cât o aşteptase.

Era însă destul de şiret ca să nu rĕmână mult timp în încurcătură.

— Uite ce e, iubite domnule Krantz zise el.

„Sunt agent şi iaŭ asupră-mĭ or ce însărcinărĭ din carĭ pot câştiga câte ceva.

„E vorba acum de o afacere delicată. Ţi s'ar cere să daĭ o mărturisire în o afacere foarte importantă pentru o familie nobilă şi stimată.

„Cunoştĭ pe lady Cristina Nelson?

Krantz trĕsări.

Se uită fix la Belling, fără să rĕspundă.

— Ce vreĭ cu această întrebare? zise după câte-va momente.

— Vreaŭ să ştiŭ dacă cunoştĭ pe lady în persoană?

— Da; i-am făcut cunoştinţa.

— Şi-aĭ câştigat prietenia, adaose agentul Belling uitânduse chioriş la Krantz.

Calăul sări în sus.

— Nu cred c'aşĭ fi dator să-ţĭ rĕspund la aceasta, zise iritat.

— Nu eştĭ dator, zise Belling dând din umerĭ.

„Dar ar fi bine să ne înțelegem cu binișorul.

„Sunt dovezi sigure că ai avut relații amoroase cu lady, că...

— Domnule, ce vrei cu toate astea, strigă Krantz încruntat, vrei să storci bani de la lady pretinzând c'ai ști un asemenea secret?

— Leafa mea mi-o primesc din altă parte, zise bătrânul nepăsător și fumându-și pipa în liniște.

„Și ca să nu crezi, continuă, că am intenții rele, iubite domnule Krantz, să îmi dați cărțile pe față.

„Lady ar avea să aștepte de la o rudă bogată și nobilă, a bărbatului ei, o moștenire însemnată, pe care însă ar pierde-o dacă s'ar ști că lady are aventuri galante.

„Acum, s'a denunțat acestei rude bătrâne, de către o altă rudă, că lady trăește foarte ușuratic aci la Berlin și că, între alții te-a avut și pe d ta amant.

„Acea ruda bogată a dorit să afle adevărul și ast fel m'a însărcinat să cercetez eu afacerea și să-i raportez

— Dar cine poate afirma că eu am avut relații amoroase cu lady? întrebă călăul iritat.

— Tocmai asta e vorba, onorabile, răspunse Belling.

„O cameriera spune că te a pândit pe gaura cheii și te-a văzut sărutându-te cu lady...

— Da! esclamă Krantz fără voie, dar a fost numai o comedie din partea ladyei pentru ca să-mi smulgă un secret.

„M'a sărutat și m'a strâns în brațe, dar numai ca să 'i spun ce s'a făcut copilul pe care mi l-a furat ticălosul ăla de ghebos, nu știu cum și pentru ce.

Detectivul ascultase cu mare băgare de seamă aceste vorbe.

Vorbele despre secretul pe care lady voia să-l smulgă călăului, dispariția misterioasă a copilului,— toate acestea i se păreau fapte foarte importante.

Tocmai voia să încurce pe călău în astă convorbire, când se deschise ușa odăii sale care da în coridor.

Un omuleț apăru pe prag și începu cu o voce ascuțită:

— Știri importante, d-le.

„Astăzi contele Marco..

Deodată însă scoase o esclamație de groază.

Era Ralph ghebosul.

Palid ca moartea, rămase rezimat de ușă.

Călăul, cum îl zări, se repezi la el cu o săritură puternică și îl prinse de piept cu putere.

— Ce-ai făcut cu copilul? strigă furios.

„Mărturisește, ticălosule, ori te sugrum!

— Copilul, copilul! esclamă ghebosul tremurând de spaimă, nu știu unde e..

„Mi l'aș furat și l-am căutat în zadar.

— Minţi! strigă el; ascultă domnule cu ce minciuni umblă băiatul ăsta!...

Zicênd acestea, calăul se întoarse iar spre detectiv şi slăbi din mâini pe Ralph.

Ghebosul se folosi d'acest moment.

Se smuci odată cât putu şi se repezi pe uşă afară, trântind'o după dânsul.

Un singur moment avu vreme.

Dar acest moment îi fu de ajuns ca să învârtească cheia în broască

Krantz isbi furios cu pumnii în uşă.

— Trebue să-l prinz! strigă, trebue să pun mâna pe el, mincinosul şi hoţul de copil, ca să-l pedepsesc după cum merită.

Doamna Graumann alergă speriată şi descuiă uşa.

Calăul se repezi ca o săgeată pe urmele ghebosului.

— A întârziat, zise detectivul zîmbind şi uitându-se în stradă.

„Ralph a dispărut de mult în colţ şi n'o să-l mai prindă.

„De altfel eŭ nu pot dori decât ca să scape ghebosul; e cel mai bun spion ce am.

Peste trei zile detectivul se urcă, pe la unsprezece ceasuri seara, într'o cupea care îi aştepta într'un colţ de stradă.

Dete birjarului adresa unei case din strada Kanonier.

Bristol îşi făcuse toaleta cu îngrijire. Imbrăcase frac negru, puese legătură neagră de mătase şi luase pălărie négră înaltă.

Uitându-se în oglinda atârnată îndărătul capelei, trebui să şi mărturisească lui însuşi că avea înfăţişarea unui om care mergea la o îngropăciune.

— Acest instrument ce e drept nu se potriveşte cu costumul, urmă scoţând din buzunar un revolver mic dar solid.

„Nu cred ce e drept, să am nevoie de el azi, dar nu se ştie ce va zice domnii spiritişti despre surprinderea ce li se pregăteşte.

După un drum de un sfert de ceas, trăsura se opri în faţa unei case elegante din strada Kanonier.

Bristol se coborî şi intră în curtea splendid luminată.

— Incotro? întrebă glasul portarului.

— La mister Slade, răspunse detectivul încet.

— Aĭ cartă?

Bristol scóse o cartă mică pătrată pe care era o pecetie curioasă ce reprezinta un cap de mort mâncat de şarpe.

— Poţi să treci, domnule zise portarul.

Americanul porni repede pe trepte în sus.

Un tênĕr îl primi la etajul de sus.

Era secretarul lui mister Slade, însoţitorul şi ajutorul sĕŭ.

Părul stufos şi blond al tênĕrului era despărţit la mijloc şi lipit pe frunte.

Purta o haină încheiată până jos care îl da înfățișarea unui teolog.

— Domnul meŭ, zise ajutorul lui Mister Slade lui Bristol, d Slade nu primește încă...

„Ședința nu se va deschide de cât peste un ceas, în care timp am ordin să nu-l turbur.

— Or cum, răspunse detectivul, ai bunătatea și spune lui mister Slade că amicul Franzis din America e aci și voiește cu orĭ-ce preț să-l vorbească nainte de ședință.

„De alt-fel știŭ, domnule, că în zilele din urmă am vizitat de mai multe orĭ pe mister Slade și tot-d'auna am fost primit.

— Să încerc, zise bălanul.

„Dar nu e bine să fie turburat mister Slade în rugăciune.

„Spiritele trebuesc rugate cu rugăciuni zelóse ca să apară.

— Bine, bine, zise Bristol nerăbdător, te rog du-te numaĭ...

Peste câte-va minute secretarul lui Slade se întoarse și vesti că meșterul vrea să vorbiască numaĭ de cât cu amicul Franzis.

Bristol fu condus printr'un șir de odăĭ ciudat mobilate, până i se deschise o ușă scundă prin care se vedea într'o odaie mică scundă.

Era odia de rugăciune a spiritistului.

Tavanul acestei odăĭ era zugrăvit în formă de firmament cu stele.

Pereții reproduceaŭ scene grozave de pe timpul potopului, oameni și animale luptânduse pentru viață în valurĭ coplesitoare.

Intr'un colț era un scaun de rugăciune de lemn negru.

O carte groasă era deschisă pe el.

Mr. Slade era în genuchĭ înaintea scaunului.

Când intră Bristol, spiritistul se sculă repede, își șterse cu o batistă sudoarea de pe frunte și ieși naintea vizitatorului.

— Mĕ iartă, meșter Slade, zise Bristol întinzênd mâna spiritistului, mĕ iartă dacă ți-am întrerupt convorbirea cu spiritele.

„A trebuit însă să vorbesc încă odată cu altă persoană înainte de a începe ședința.

„Sunt toate în ordine, meșter Slade?

Vestitul spiritist își resuci mustața mică neagră, zimbind.

Apoĭ răspunse:

— S'aŭ făcut toate pregătirile, amice Franzis, n'aĭ nicĭ o grijă.

„Dacă dama despre care vorbeștĭ e câtuși de puțin încrezătoare în secretele artei mele, apariția nu va rĕmânea fără efect asupra ei.

— Foarte bine, răspunse detectivul, ești în adevĕr un meșter, d-le Slade, și nu pot să nu-ți esprim admirația mea cu care știĭ să stăpânești pe oamenĭ și să le inspirĭ iluziĭ.

Slade se uită la Bristol cu ochiĭ sĕĭ mariĭ, serioşĭ şi strălucitorĭ.

— Nu crede, amice Franzis, zise el, că tot ce vezĭ la mine e produs numaĭ de dibăcia unuĭ prestidigitator.

„Iţĭ jur că sunt în adevĕr lucrurĭ între cer şi pămênt despre care ştiinţa nóstră de azĭ n'are nicĭ o idee.

„Am vĕzut şi eŭ multe lucrurĭ despre care trebue să mărturisesc că nu sunt în stare să le esplic.

„Spiritele umblă încoace şi în colo, intră într'o legătură misterioasă cu cei viĭ şi am convingerea tare că după mórte nu se sfârşeşte totul, că sufletul nu pĭere de odată cu trupul.

— Şi ce crezĭ, mister Slade, că se întêmplă cu noĭ după ce suntem înmormêntaţĭ şi s'aşează de-asupra noastră o piatră grea mormêntală?

— Umbra mortului călĕtoreşte nevĕzută printre noĭ.

„Ea stă adesea în apropierea noastră atunci când bănuim maĭ puţin; se amestecă în viaţa noastră, făcêndu-nĕ bine saŭ rĕŭ, după cum ne e prietină saŭ duşmană.

„Sunt şi momente în carĭ umbra aceasta se arată vizibilă, e vorba numaĭ să avem puterea magnetică ca să chemăm şi să reţinem spiritele.

— Dar, meşter Slade, observă Bristol, eŭ însu-mĭ am fost martor la pregătirile ce aţĭ făcut pentru aceste apariţiĭ de spirite....

„Gândeşte-te numaĭ la criminalul din Chicago pe care l'am demascat cu ajutorul d-tale.

— Da, amice Franzis, rĕspunse spiritistul, şiţĭ mărturisesc sincer că puterea pe care o am asupra oamenilor carĭ cred, o folosesc adesea pentru a urmări un scop al meŭ saŭ pentru a face serviciĭ poliţieĭ saŭ altora carĭ aŭ banĭ destuĭ ca să'mĭ plătéscă.

„Acésta însă nu schimbă faptul în sine, că sunt apariţiĭ şi că adesea mĭ s'aŭ arĕtat.

— Well, Mr. Slade, fie cum zicĭ.

„Astă-zĭ însă te rog să facĭ tot posibilul ca să reuşim.

— Voĭ face ce mĭ va sta prin putinţă şi sper că lordul....

— Va face şi el ce i stă prin putinţă, întregi detectivul.

„Mr. Slade, sunt însărcinat să iţĭ numĕr 500 de funţĭ sterlingĭ îndată ce şedinţa va avea succesul dorit.

O bătaie surdă în zidul camereĭ anunţă spiritistului că membriĭ şedinţeĭ din acea zi eraŭ în numĕr complect în sala de primire.

Era timpul să încépă.

Rugă pe compatriotul sĕŭ american să treacă cu ceilalţĭ oaspeţĭ în salon şi îndemnă să vină şi el îndată.

Salonul în care se strînse societatea spiritistă era mobilat bogat şi luxos, ca şi când stăpânul acelei case ar fi fost milionar.

Bărbaţi şi dame staŭ în grupuri prin diferite colţuri ale salonului.

Toţi eraŭ îmbrăcaţi în negru.

Toţi aparţineaŭ societăţi celei mai înalte din Berlin, dar pe feţele lor se citea sila de viaţă şi stingerea or-cărei energii.

Convorbirea se ţinea şoptind.

Nu s'auzia nicî un cuvênt tare.

Servitorii se strecuraŭ în tăcere printre oaspeţi şi le prezintaŭ ceştî cu ceaî tare, aromat.

Bristol, intrând în salon, privi în tóte părţile şi constată numaî de cât cu mulţămire că lady, precum şi contele Marco, eraŭ acolo.

Amândouĕ aceste persoane, atât de importante pentru dênsul, staŭ convorbind lângă cămin, în care ardea focul.

Lady şedea pe un scaun lângă un paravan, iar contele în picioare înaintea eî.

Detectivul se strecură neobservat în dosul paravanului.

Putea, de aci, să asculte cel puţin o o parte din convorbirea celor doî.

— Sunt nimic că te găsesc şi pe d-ta aci lady, şoptia contele Marco.

„Ce şi d-ta eştî o admiratoare a minunilor misterioase pe carî le invócă acest om minunat, Mister Slade?

— Da, sunt şi eŭ, răspunse lady Nelson, şi totuşî n'aş fi crezut nicî odată să iaŭ parte şi eŭ la o şedinţă spiritistă... Închipueşte-ţî însă ce mirată am fost când am primit azî dimineaţă o scrisóre cu o invitare misterioasă.

— Tocmaî aşa am păţit şi eŭ răspunse Marco; şi eŭ am primit o invitare misterioasă, dar trebue să mărturisesc că am primit-o cu bucurie.

„Apropos, lady, cum maî merge cu tabloul d-tale?

„Ţi-a terminat portretul favoritul d tale acel domn Waldorf?

— Nu-mî maî aduce aminte de acel nemulţămitor, răspunse lady plecând ochiî cu cochetărie.

„Închipueşteţî, conte, că într'una din zile a dispărut fără de urmă, fără ca să mî fi isprăvit portretul şi fără să-mî fi lăsat un rînd de adio...

„Ce ziceî la acest capriţiŭ de artist?

Contele încreţi sprîncenile şi şopti:

— Crezî că e un capriţiŭ de artist?

„Eŭ, lady, doresc din inimă pentru d-ta, să fi fost numaî un capriţiŭ şi să nu fi fost acest presupus pictor alt-cineva...

— Alt-cineva?...

„Ce vreî să ziceî cu asta?

„Ă! conte, mi se pare că atmosfera din această casă a început deja să aibă influenţă asupra d-tale.

„Aî început deja să vezî stafiî.

„Or poate crezî că acest Waldorf era vr'un agent deghizat?

— Nu cutez să cred aceasta, zise Marco cu răceală; dar nu e cu nepotinţă.

„Eŭ unul m'am ocupat mult cu per-

soana acestuĭ artist şi am luat mai întâiŭ informaţiĭ dacă există un pictor Walldorf.

— Firește că există! şopti lady; este chiar în galeria de tablouri, un tablou semnat de el.

— Aşa este; dar acel Walldorf a murit acu treĭ anĭ într'o călătorie pe care a făcut'o în Egipt.

Lady îngălbeni şi voĭ să răspundă ceva.

Dar înainte d'a putea zice o vorbă, uşa salonuluĭ se deschise şi Mr. Slade intrând, invită pe oaspeţiĭ sĕĭ să 'l urmeze.

Spiritistul duse pe oaspeţi, vr'o 24 la numĕr, într'o sală mare întunecată şi 'i rugă să ia loc în jurul uneĭ mese acoperită cu postav negru.

După ce se aşezară cu toţiĭ, îĭ puse să'şĭ aşeze mâinile pe masă aşa ca degetele fie-căruia să se atingă de degetele vecinilor sĕĭ.

Bristol se aşezase lângă lady.

Prin întuneric el căuta mereŭ să citească espresia feţeĭ frumoaseĭ femeĭ.

Trecu vr'o jumĕtate de ceas, fără că niciunul din ceĭ de faţă să fi rostit vr'un cuvânt.

Tăcerea adâncă, întunericul odăiĭ, degetele întinse, începură a'şĭ face efectul lor magnetic asupra simţurilor.

Deodată se făcu o mişcare în cerc şi masa începu şi ea să se miște, încoace şi încolo, ca şi când e'ar fi aflat p'o corabie jucată de valurĭ.

Iritaţia care cuprinse pe spiritiştĭ, creştea din ce în ce.

Ochiĭ începeaŭ să le strălucéscă prin întuneric.

Se auziaŭ oftărĭ, respiraţiĭ grele şi mâinile de pe masă începură să tremure şi să se strângă ca de crampe.

Masa se clătina mereŭ ca şi sguduită d'o forţă nevĕzută.

Incetul cu încetul însă mişcarea acésta se potoli şi ceĭ de faţă căzură îndărăt, pe scaunele lor, obosiţĭ.

— Aceasta e introducerea, îşĭ zicea Bristol.

„Efectul e făcut; apariţia spiritelor poate să înceapă.

Şi începu.

Deodată se auziră treĭ loviturĭ carĭ nu se puteaŭ hotări de unde veneaŭ.

— Spiritele se anunţă, zise vocea gravă a luĭ Slade.

„Pot să apară?

— Să apară, ziseră maĭ multe vocĭ ale oaspeţilor înmărmuriţĭ.

— Şi care din ceĭ răposaţĭ să vină şi să ne vorbiască?

Câte-va momente domni o tăcere adâncă.

Apoĭ o voce răspunse:

— In cimitirul Friedrichshain, unde zac ceĭ căzuţĭ în revoluţia din Martie 1848, este un mormânt pe care e scris: „Un necunoscut“.

„Cine a fost acela al cărui mormênt n'a fost stropit de lacrimile nici unei rudenii, nici unui prieten ?

„Să ne apară acest necunoscut !

Iar resunară trei lovituri, cari acum păreau a veni dindărătul zidului care se afla în faţa lui Slade.

O lumină fosforescentă trecu deodată asupra acestui zid şi se arătă o figură albă, în formă de umbră în mijlocul lui.

Se putea deosebi esact figura unui tinér de vr'o opt-spre-zece ani, înconjurată de un pér stufos.

— Tu eşti necunoscutul ? întrebă Slade şoptind aproape; mormêntul tĕŭ e în cimitirul de la Friedrichshain ?

— Eŭ sunt, réspunse apariţia, şi vocea cu care rosti aceste vorbe părea a veni din adêncimea unui mormênt.

Spiritiştii fură cuprinşi d'un fior adênc.

Chiar şi Bristol nu se putea opri d'a se simţi cam mişcat.

— Spune-ne dar cum te numeşti şi cum ai fost omorît ? întrebă Slade.

— Un glonţ m'a lovit pe când treceam pe stradă.

„Eram student, speranţa unică a unei sĕrmane vĕduve care n'a mai aflat nici odată, din oraşelul ei din Westfalia, ce i s'a făcut copilul ei dispărut.

Din ce în ce, apariţia de pe zid începu să se şteargă, până ce dispăru cu desăvêrşire.

— Spiritele nu réspund la mai mult de trei întrebări, zise Slade.

„Dar ce-i asta ? esclămă el deodată.

Se auziau nişte bătăi puternice şi imperioase în zid.

— Un spirit cere să'l ascultăm, zise, şi cunosc după bătăi că are să ne spună ceva important.

„Are să ne facă o descoperire îngrozitoare.

Fără voie oaspeţii spiritistului se strînseră mai aproape unul de altul.

Fie-care presimţia că avea să urmeze o scenă de groază.

— Te auzim, spirit, care cerî să te ascultăm, esclamă Slade.

„Te aşteptăm să ne apari şi să ne spui de ce nu ai linişte şi pace ?

Iarăşi se ivi lumina fosforescentă pe zid.

O umbră începu să se arate iar.

Faţa acestei umbre avea o asemănare isbitoare cu acea a lordului Nelson care fusese îngropat cu câte va luni înainte.

O esclamaţie uşoară résună.

Dar imediat ea amuţi.

Contele Marco închisese cu palma gura ladyei Nelson.

— Tăcere saŭ totul e pierdut, şopti el.

— Ce vrei, spirite, întrebă Slade, şi de ce ne-ai apărut ?

— Vreaŭ résbunare ! réspunse un glas grozav, înfiorător.

— Résbunare ? Asupra cui vrei résbunare ?

— Asupra celor carĭ m'aŭ asasinat, carĭ m'aŭ otrăvit când eram bolnav şi fără apărare.

— Şi cine sunt ucigaşiĭ tĕĭ?

Spiritul privi cu ochĭ sticloşĭ spre scaunul pe care şedea lady şi întinse mâna spre dênsa.

— Iertare! iertare! strigă în acest moment vocea uneĭ femeĭ şi o figură întunecată sări în sus de pe scaun.

Dar o mână de fier o ţinu în loc.

Era detectivul.

O sili să se aşeze iar pe scaun, şi i şopti în ureche:

— Otrăvitoare!... Eştĭ demascată!..

Dar pe când zicea aceste vorbe, trebui să lase braţul ladyeĭ, căcĭ de odată simţi o durere arzătoare la încheietura mâneĭ.

Un cuţit ascuţit îĭ tăiase, cu iuţeala fulgerului, vinele.

Bristol simţi că leşină.

I se făcu negru înaintea ochilor, nu maĭ vĕzu de cât douĕ figurĭ repezindu-se spre uşă.

Apoĭ auzi o voce cunoscută esclamând:

— A fugit; urmăriţĭ pe ucigaşă!...

Apoĭ nu maĭ auzi nimic.

Leşină adênc.

XXXXI

Familia Buller

Max Buller, iubitul Melaniel locuia în centrul Berlinului într'o casă mare şi bine împărţită.

In această casă îşĭ avea şi biroul.

Buller moştenise şi casa şi negoţul de la părinţiĭ sĕĭ.

Aceştia câştigaseră cu muncă onestă, ca negustorĭ de cafea şi zafăr, o avere frumoasă.

Buller făcuse şi el ca mulţĭ alţiĭ, cărora le cade în braţe fără veste o avere mare.

Nu-şĭ putea închipui că averea pe care o avea putea să se sfîrşească vre-odată, cu atât maĭ mult că negoţul continua şi înflorea.

Vechiul şef al întreprinderel, Tobias Knabe, care servise şi sub tatăl luĭ Buller, conducea şi acum afacerile cu mult zel şi dibăcie.

Buller sta în biroul sĕŭ particular, o cameră mică dar mobilată cu un lux plăcut.

Inainte-l avea un registru mare.

Tobias Knabe, un om mic, gras, cu părul tăiat scurt cărunt, ras pe faţă şi foarte curat îmbrăcat sta înaintea luĭ.

— Iubitul meŭ Knabe, zicea Buller nerăbdător, ştiĭ că preţuesc şi stimez esperienţa d-tale şi sufĕr să-mĭ spuĭ multe,

având în vedere că eşti de 40 de ani în casa noastră.

„Dar ce e prea mult, e prea mult.

„Te rog să întrerupem convorbirea.

— Să întrerupem convorbirea esclamă omul mic şi gras; aşa zicî tot-deauna Max, când ţi e greŭ să mai asculţi adevĕrul...

— Adevĕrul, întrebă Buller p'acela îl ascult bucuros orî-când.

„Dar ceea ce-mî spuneaî adineaurî Knabe, să nu-mî iaî în nume de rĕŭ, dar nu e adevĕrul.

„Nu suntem ruinaţi, căcî casa Buller şi fiî, nu cade aşa uşor, la orî-ce suflare de vênt.

— Nu suntem ruinaţi, nicî n'am zis aceasta; nu suntem încă, dar suntem pe cale d'a ajunge.

„Falimentul Gotthilf Frey şi Comp din Bremen ne costă deja 80,000 de mărcî. E o lovitură puternică.

— O lovitură puternică, repetă Buller. Dar din aceassa nu mi se poate face o vină. E o nenorocire comercială.

— Nicî un negustor nu e apărat de asemenî nenorocirî, zise iar Knabe, dar pentru ca să le putem suporta, ar trebui să stăm mai bine de cât stăm, ar fi trebuit să facem ceva economiî, şi nu le-am făcut, iubite d-le Max.

„In aniî din urmă aî cheltuit sume enorme pentru d-ta.

Buller se ridică supĕrat.

— Cred că nu staŭ sub controlul d-tale, zise; fac cu baniî meî ce poftesc ş'atât.

— Nu vorbesc acum ca procurist al caseî d-tale, ci ca prieten, iubite d-le Max ca prietinul d-tale şi al răposatuluî d-tale părinte.

„Crede-mĕ că nu sunt dintr'aceî bĕtrânî carî nu ştiŭ de cât să fie aspri şi neînduplecaţi cu ceî tinerî.

„Aî tot dreptul, iubite Max, să trăieştî în oare-care lux, de şi ştiŭ că consoarta d-tale nu prea e iubitoare de strălucire şi paradă.

„Dar pentru d-zeŭ, iubite Max, spune-mî în credinţă ce s'aŭ făcut sumele enorme carî s'aŭ strecurat în anul din urmă din casa noastră?

— Eî, am avut şi eŭ nevoe! esclămă Buller; am datoriî din vremea tinereţeî, am prieteni carî trebuesc ajutoraţi.

— Nu eştî sincer, şi asta mĕ doare, d-le Max, nu se poate să cheltueştî cu astfel de lucrurî sume aşa de marî.

„Eŭ socct că trebue să fi speculat la bursă.

— N'am speculat.

Bĕtrânul procurist dete din cap cu tristeţă.

— N'aî încredere în mine aşa dar? zise cu durere.

„Nu ştiî cât de mult mĕ întristezî şi cât de puţin lucrezî în interesul dumitale.

„Dar bine; fie cum vrei....

„Trebue să'ți mai reamintesc că mâne e termenul de plata ai poliței date lui Karl Müller la Hamburg.

— Deja espiră ? Credeam că mai e timp.

— De patruzeci de ani de când servesc în această casă nu mi s'a întêmplat nici odată să mĕ înșel asupra datei vr'unei *polițe*, *rĕspunse Knabe dând din umeri.*

„Trebue să plătim douĕzeci de mii de mărci.

„Afară de aceea ¿avem să limpezim, tot mâne, socoteala cu fabricele de zahar din Magdeburg.

— Ce dracu ?!... și ce sumă este de plată ?

— Un-spre-zece mii cinci sute de mărci.

„Am cerut deja două amânări și dacă nu plătim mâne, riscăm d'a fi declarați în stare de faliment.

— In adevĕr și suntem aproape în această stare, oftă Max

„Acum vĕd și eŭ.

„Am incasat tot ce-am avut de incasat; am esploatat creditul la estrem.

„Ce să facem, Knabe, ce să facem ?

— Nu știŭ de cât un mijloc, zise procuristul, care ne poate scăpa din încurcătură și te rog să nu te gândești multu ci să'l alegi p'acesta.

„Știi că ți-am încredințat acum câți-va ani economiile pe cari le-am făcut în viață, 60,000 de mărci, într'un plic mare....

„Ei, nu fi mândru, Max, și primește această sumă împrumut.

Buller întoarse repede fața și părea a evita privirea procuristului sĕŭ.

— Rĕspunde, zise Knabe, și zi da...

„Dar de ce ai îngălbenit așa ?

„Ce, te-ai supĕrat că ți-am oferit eŭ un împrumut ?

„Dar tot în casa d-tale i-am câștigat...

„Aide, nu mai sta la îndoială; nu vez că nu e alt *mijloc* ?

— Nu, nu, esclamă Max, nu pot, nu pot; nu mai zice nici o vorbă despre asta !...

— Nu poți, zise Knabe cu stăruința ce-i era proprie; bine voi face dar eŭ plățile cum voi ști.

„Te rog dă mi plicul meŭ sau dă-mi voie să mi-l iaŭ din casă.

Bĕtrânul se îndreptă spre casa cu bani.

Dar Max îl opri.

— Te rog, zise cu vocea nesigură; lasă, nu primesc jertfa d-tale.

— Bine, dacă n'o primești.

„Dar te rog să mi dai banii căci în acest caz nici eŭ nu mai primesc procentele bogate pe cari mi le ai plătit până acum.

„Da, da, nu te uita la mine așa, vreaŭ să-mi dai banii.

Max se apropiă și mai mult de Knabe

îi puse mâna pe umeri şi-i zise cu vocea mişcată:

— Mă sileşti să-ţi fac o mărturisire din cele mai penibile.

In ochii bătrânului se ivi de odată o rază de durerósă înţelegere.

— Vrei să-mi faci o mărturisire zise Knabe cu vocea tremurătoare.

„Înţeleg..

„Vrei să-mi mărturiseşti că banii mei...

— Nu-i mai am, răspunse Buller cu vocea sugrumat; s'au dus şi ei cu cei-alţi..

— Cum, economiele, unei vieţi întregi, siguranţa bătrâneţelor mele, s'a dus de tot... nu ţi-a mai rămas nimic.

— Nimic! şopti Max.

„Zi-mi ticălos, zi-mi hoţ, sunt vrednic să-mi zici.

Căzuse pe un scaun lângă masa de scris şi-şi ascunsese faţa în mâini.

Knabe îşi şterse o lacrimă.

— Ticălos, hoţ, murmură el, nu, aceasta n'o voi zice.

„Ai zis-o d-ta.

„Eu însă nu 'ţi voi face nici o imputare, cum nu ţi-am făcut în viaţa mea

„Am făgăduit la patul de moarte al bătrânului meu prieten Buller să nu părăsesc nici odată pe fiul său, cât va trăi.

„Imi voi ţine jurământul.

„Dar, domnule Buller, adaose ridicând vocea şi arătând în sus spre locuinţa particulară a lui Max, colo sus e o tânără femeie palidă de suferinţe şi doi copii cari nu ştiu ce-i aşteaptă în viaţă, şi cari ar fi în drept să te tragă la răspundere şi să-ţi zică:

„— Ce faci? Ne risipeşti averea, ne răpeşti hrana vieţei, ne pătezi numele lăsat curat şi onorabil de părintele tău!...

„Ce te-a putut îndemna la aceasta?...

— Să-ţi spun eu, zise din uşă o voce limpede dar în acest moment dureros mişcată.

„Să-ţi spun eu ce l-a făcut pe acest om să se arunce într'o prăpastie fără fund.

Tobias Knabe se întórse speriat.

— D-ta eşti, doamnă Buller, îngână, ai fost dar aci, ai auzit.

— Am auzit tot, răspunse nevasta negustorului şi ştiu destul.

„A căzut legătura care-mi acoperia ochii şi mă orbia.

„Ştiu acum de'ce om mi-am legat viaţa pe vecie.

Vocea-i era înecată de lacrămi.

Buller se *ridică* şi se apropiă încet de dênsa.

— Matildo, zise el, ceea ce avem de vorbit noi, trebue să se vorbiască între patru ochi.

„Vino sus.

— D. Tobias Knabe poate să audă tot ce avem să ne spunem, răspunse femeia, o tênără cu o înfăţişare din cele mai plăcute; de ce să ne temem acu de

martorĭ, când tu în faţa a o mulţime de martorĭ aĭ făcut ceea ce aĭ făcut.

„Da, ştiŭ acum unde ţĭ petreceaĭ noptile; în o casă de joc din cele maĭ mizerabile, la o amantă, fata femeeĭ care ţinea casa de joc.

Max se dete îndărăt.

Se descoperise dar totul!

Nevastă-sa trebuia să 'l dispreţuiască.

N'avea nicĭ o scuză, nu găsia nicĭ un răspuns.

Trebuia să sufere în tăcere acuzarea ce i se făcea.

Tobias Knabe sta cu mâinile împreunate şi se uita cu ochiĭ ficşi la nenorocitul sĕŭ patron.

— Va să zică în joc de cărţi s'a dus totul, şopti el, o avere întreagă şi cinstea acesteĭ case!

— Eĭ; da, am jucat! esclamă Buller, am fost înamorat d'o fată care m'a biruit cu farmecile eĭ.

„Pasiunea m'a subjugat.

„Ce, sunt şi eŭ un om şi nimic maĭ mult.

„De ce să ne maĭ chinuim acum unĭĭ pe alţiĭ?

„Dar nu maĭ sunt acum de cât două căĭ.....

„Saŭ mĕ ierţĭ şi eŭ îţĭ făgăduesc că mĕ voĭ lăsa de viaţa de până acum, saŭ nu, şi atunci trebue să ne despărţim...

— Pentru D-zeŭ, numaĭ asta să nu faceţĭ! esclămă Knabe.

„Spune I că acéta nu se poate, d na Buller, gândeşte la copilaşiĭ!

— Mĕ gândesc la copiiĭ meĭ, răspunse Matilda.

„Şi mĕ gândesc la aceea că acestuĭ om nu i-aş face de cât o plăcere dacă i-aş reda libertatea.

„Dar nu; nu voĭ cere să ne despăţim...

„Insă nu'l voĭ ierta nicĭ odată.

— Dar ce viaţă o să fie acésta? zise Buller întunecat.

— Fie-care din noĭ va trebui s'o suporte cum poate, zise Matilda, de bine de rĕŭ.

„Aĭ călcat în picioare o inimă credincioasă şi aĭ nesocotit cinstea femeeĭ tale

„Poate că în viaţa lungă ce 'ţĭ maĭ rĕmâne de trăit veĭ simţi şi tu ce va să zică a trăi fără iubire.

Şi plânse.

In acest moment uşa se deschise cu violenţă şi intră o camerieră.

— Cum cutezĭ să intri aci fără să baţĭ la uşă? esclamă Knabe.

Dar cameriera nu răspunse.

Era palidă şi plecă ochiĭ.

— N'o certa zise Matilda cu blândeţe; a intrat abia de ierĭ în serviciul meŭ şi e încă neînvĕţată.

— Ce este, Hedvigo, ce vreaĭ?

— O damă e sus şi vrea să vorbească cu domnul, zise fata încet.

— O damă care vrea să vorbească cu mine, esclamă Buller.

„Viŭ; dar nu pot să-mĭ esplic cine poate să fie.

— Imĭ dai voe să primesc eŭ în locul tĕŭ această vizită ciudată zise Matilda cu hotărîre.

„Cred că e mai cuviincios să primesc eŭ vizita unei femeĭ.

Plecă din biurocŭ.

Cameriera ieşi după ea. Era tot cu ochiĭ plecaţi.

Vorbele lui Knabe părea că făcuseră o mare impresie asupra eĭ.

— Eşti bolnavă, Hedwigo? întrebă Matilda.

„Aĭ o înfăţişare suferindă.

— Nu, rĕspunse fata, sunt sănĕtoasă.

— Poate nu ’ţi place în casa mea? Eşti tot abătută.

„De şi te-am primit numaĭ după recomandaţia d-lui Bindermann, se părea însă că primeştĭ bucuros să intri la mine.

Fata, drept orĭ-ce rĕspuns, se plecă şi sărută mâna stăpânei sale.

— Poate dorul de casă o întristează aşa, îşi zise Matilda, sĕrmana fată!

Intr’acestea sosise sus.

Deschise uşa salonuluĭ în care se introduceaŭ de obiceiŭ străiniĭ.

In mijlocul camereĭ era o femeie tĕnĕră, elegant îmbrăcată.

La vederea d-neĭ Buller, ea tresări uşor şi salută cu capul.

— Vreĭ să vorbeştĭ cu bărbatul meŭ? începu Matilda cu răceală.

„Sper însă că ceea ce aĭ să-ĭ spuĭ, poţĭ să ’mĭ încredinţezĭ şi mie, nevasta lui.

— D-nă, rĕspunse străina cu o politeţă rece, poţĭ să ’ţĭ închipuieşti că presupuneam, când am intrat în acĕstă casă, că pot să te întâlnesc şi pe d-ta.

„Dar afacerea pentru care am venit...

De o dată străina păru că-şi schimbă hotărîrea.

— In sfîrşit fie, zise.

„Doamnă, înaintea d-tale vezĭ p’o nenorocită.

— O nenorocită? întrebă Matilda neîncrezĕtoare.

„Şi pot eŭ să-ţĭ ajut?

— Negreşit, d-nă, şi de la vorbele ce aĭ să esprimĭ atârnă fericirea vieţiĭ mele.

„D-ta poţĭ să hotărăştĭ de fericirea şi onoarea mea, şi sentinţa d-tale, doamnă, poate să mĕ omoare.

— Sunt crime carĭ nu pot fi ispăşite de cât cu moarte, rĕspunse Matilda cu intonaţie aspră.

„Dar vorbeşte, şi spune-mĭ maĭ întâĭ cum te chiamă?

— Mĕ chiamă Melania La Bourde.

Matilda făcu câţĭ-va paşĭ îndărăt.

— Melania La Bourde? întrebă ea, aşa dar d-ta porţĭ numele acesta, şi totuşĭ îndrăzneştĭ să intri în casa mea pe care o-aĭ necinstit şi sguduit din temelii?

Melania îngălbenise.

Ea se ţinu de dunga mesei ca să nu cadă.

Căută să răspundă dar nu găsi nici un cuvênt.

Soţia negustorului urmă înainte cu patimă :

— D-ta, pe cât ştiŭ, eşti fiica unei proprietărese de casă de joc.

„Asta poate să fie pentru d-ta o scuză oare-care, căci nu ţi s'a dat creşterea cuvenită.

„Dar chiar şi femeile căzute si necinstite nu se atig de bărbaţi însuraţi. Dar d-ta ai răpit unei soţii pe bărbatul său, d-ta ai sdrobit fericirea unei familii, ai călcat în picioare reputaţia unei case de comerţ.

„Spune'mi dar acum ce vrei, ce cauţi, ce ai să'mi spui ?

Melania suspină adênc şi răspunse :

— Acuzările d-tale sunt grele, dar adevărate, d-nă.

„Se poate că am făcut tot ce 'mi imputaţi, dar inconscient, asta v'o jur.

„Când am început să iubesc pe Buller, nu ştiam că mai e cine-va care are dreptul la dênsul.

— Şi socoţi că poţi să mă faci să cred asta ? Să mă mulţumesc cu minciuna aceasta ?

— Eŭ nu mint nici o dată, d-nă, şi n'am mințit nici de astă dată.

Şi fiica doamnei La Bourde se ridică drept în sus.

Apoi urmă :

— Dacă aş vrea să duc o viaţă de minciuni şi înşelăciuni, atunci n'aş sta aci în faţa d-tale, şi nu ţi-aş spune acea ce vreaŭ să'ţi spun.

„Trebue să ne lămurim.

„Eŭ am greşit iubind pe d. Buller cu toată puterea sufletului meŭ tênăr.

„Dragostea aceasta fu atât de puternică în cât n'o să treacă nici peste zecimi de ani.

„Dragostea aceasta de sigur scuză ce am făcut. Ea poate fi fericirea saŭ perzarea mea.

— La obiect, strigă Matilda, vremea trece.

— O să spun pe scurt. Am fost iubită. Şi ştiŭ că amantul meŭ nu doreşte de cât să meargă mână în mână cu mine prin viaţă.

„Aşa dar te rog doamnă, te conjur, renunţă la inima ce nu-ţi mai aparţine şi eŭ o să te binecuvintez până în césul de moarte.

Un rîset ascuţit fu răspunsul la vorbele acestea.

Apoi soţia negustorului se îndreptă spre uşa ce ducea în interiorul odăii, o deschise şi strigă :

— Ia veniţi încoace, Max, Gertruda, veniţi iute!

Doi copii bălani şi drăguţi ieşiră din odaia laterală, o copilă cam de cinci ani şi un băiat de patru ani.

Ei se alipiră de mama lor şi se uitaŭ cu ochi sfioşi la streină.

— Vedeţi femeia aceasta, zise femeia negustorului cu glas violent, ea vrea să îmi răpească pe tatăl vostru, ia rugaţi-o să nu facă asta.

Copila începu să plângă, băiatul strînse din pumnişorii săi mici, dete cu piciorul în pământ şi zise :

— Ieşi femee murdară, şi noi iubim pe tatăl nostru.

Melania începu să lăcrimeze.

Ea se gândi în momentul acesta la micul cadavru ce-l pusese în pământ cu câte-va zile naainte de aceasta. La copilul ce era sângele şi carnea ei şi care forma singura verigă în lanţul iubirei ce o lega de Buller.

Numai mama ei şi dênsa steteau lângă groapă şi când groparul zise : Să ne închinăm, atunci ea se puse în genunchi şi începu să se roage lui D-zeŭ, nu însă pentru mântuirea sufletului bietului copilaş, ci cu gândul la Max al ei.

La groapa copilaşului se hotărî ea să termine odată cu această viaţa plină de minciuni şi să lămurească raportul între dênsa şi soţia lui Buller.

— Acum ştiŭ ce am să-ţi răspund, zise Matilda cu asprime, ai auzit ce ţi a spus copilul.

— Doamnă, încă o dată te rog, cedează-mi pe bărbatul ce nu te mai iubeşte.

Matilda îşi ridică capul cu mândrie.

— Cine ţi-o spune, strigă ea, bărbatul meŭ a greşit, dar o să se întoarcă la mine îndată ce 'l voiŭ da iertarea ce mi-a cerut.

— Cum ? iertarea ce ţi-a cerut ? bolborosi fata doamnei La Bourde, nu se póte doamnă, nu se poate. Asta ar însemna că mă înşală, că mă trage pe sfoară.

Matilda rise cu ironie.

— Crezi că nu se poate ca un bărbat să-şi înşele amanta, precum şi-a înşelat soţia ? întrebă ea cu glas batjocoritor.

In momentul acesta se deschise uşa şi Buller intră.

Când se află în faţă cu cele doue femei se dete îndărăt speriat.

Chiar voia să se retragă când de odată îl opri strigătul soţiei sale.

— Bine că vii, zise Matilda, vorba ta o să hotărască.

„Te rog, apropie-te.

Max se apropiă.

Privirile lui se feriaŭ de ochiĭ Melaniei, care voia să îşi citească sentinţa din obraz.

— Priveşte la copiĭ tăĭ, zise Matilda cu glas tare, priveşte la mine, căreia mi ai jurat la altar credinţă pentru viaţa întreagă şi priveşte la amanta ta căreia într'un moment vesel îi veĭ fi dat o promisiune uşoară, şi te hotăreşte acum iute şi fără reservă.

„Vreĭ să te ţiĭ de cuvêntul dat ei, or de cuvêntul dat nouĕ, de care te leagă legătura de sânge şi jurământ sfînt ?

Max puse capul în pământ

— Vorbește, stărui Matilda.

Copiii se apropiară și 'l cuprinseră genuchii zicênd :

— Vorbește, tată, vorbește.

— Da, vorbește, strigă și Melania al cărei obraz se aprinse de emoțiune, hotărăște, tu știi că ești al meu căci eu mi-am jertfit ție tinerețea mea ; inima ta bate pentru mine, mi ai jurat-o de o mie de ori. De ce șovăești acum? Acum e momentul să rupi ori-ce stavilă și să te dai pe față !

Max își ridică ochii încet și se uită cu priviri duioase la Melania.

Apoi își întoarse ochii la copii săi. Se uită la capetele lor drăguțe care se ridicau la el cu priviri dulce și încrezătoare

— N'am voe să stau la îndoială, ca să aleg, mormăi el, copiii mei, nevasta mea, 'mi impun să rêmân cu dênșii, alt-fel ce s'ar întêmpla cu ei ?

— Și ce o să se întêmple cu mine ? strigă Melania cu ochii aprinși, eu care sunt nimicită fără tine, Max ?

— Iartă-mă, Melania, iartă-mă ; am păcătuit față de tine, dar sper ca să 'mi pot repara vina pe altă cale.

Fata doamnei La Bourde șovăi câți-va pași îndărăt.

— Pe altă cale ? strigă ea îngălbenind, tu crezi că poate prin o sumă de câți-va bani ce'mi vei arunca la picióre drept milă, poți să 'mi vindeci rana ce mi-ai făcut.

„Nu, aici nu este alt mijloc, tu trebue să mă faci nevasta ta.

Ea se sforță să'și ascundă lacrimile și se rezimă cu mâna de masă ca să nu cază.

Buller se apropiă de ea și se încercă să o prindă de mână.

Ea însă își băgă mâna repede în manșon.

— Lasă-mă, zise ea cu glas năbușit, am îmbătrânit în momentul acesta cu zece ani, căci văd că viața mea va fi de acum înainte pustie și fără scop.

— Pustie ? repetă Max, trebue să înveți a uita.

„D ta o să găsești o inimă care să se potrivească cu a d tale, și care să te despăgubească de suferințele ce ai îndurat.

— Nici odată, strigă Melania, aș fi avut încă o mângâiere dacă nesocotința d tale nu mi-ar fi sdrobit cea din urmă speranță.

— Ce fel ? strigă Max în vreme ce Matilda se uita curioasă la interlocutoare.

— Copilul meu, Max, copilașul nostru e mort.

„Ticăloasa căreia l'ai încredințat, l'a chinuit de moarte, și bietul copilaș a murit în brațele mele.

— A murit ? strigă Max și plecă capul.

El simți că privirile riguroase ale nevestei lui erau îndreptate spre dênsul.

— L'am îngropat, zise Melania cu glas tremurător.

„Eŭ şi mama eram singure la groapa luĭ.

„Copilaşul e mort, sunt grozav de singură.

Copila şovăi şi căzu pe covor.

Pe când se deşteptase, era pusă într'un colţ al canapelei.

Buller nu se afla în odae.

Soţia luĭ şi copiiĭ steteaŭ în mijlocul odăiĭ şi păreaŭ a aştepta deşteptarea eĭ.

Melina se ridică în sus.

— Aĭ auzit ce aĭ să faci, îĭ zise Matilda, să încunjuri casa aceasta şi să-ţi petreci viaţa în ispăşănie şi în ruşine.

— Ştiŭ ce am să fac, răspunse fata doamneĭ La Bourde, crezi doamnă că cinstea şi viitorul se jertfeşte numaĭ aşa pentru nimicuri, că omul se dă biruit îndată după cea dintâĭ învingere?

„Nu, doamnă, eŭ maĭ am arme cu care să mă lupt. Şi am să întrebuinţez aceste arme: să te păzeştĭ pe cât îţĭ este cu putinţă.

Soţia negustorului rîse în bătae de joc.

— Eŭ să mă lupt cu d-ta pentru bărbatul meŭ? strigă ea.

— Da, aĭ să te lupţĭ strigă Melania cu o sinistră hotărîre, o luptă cu cuţite, până ce una din douĕ are să cază.

„Până atunci nu mă liniştesc şi n'o să am pace.

Matilda arătă cu mâna spre uşă.

Apoĭ strigă:

— Afară din casa, a cărei cinste aĭ călcat-o în picioare.

— Eŭ mă duc, dar răsbunarea mea o să te ajungă.

Peste câte-va minute Melania părăsi odaia şi plecă în birjă spre casă.

Ea se puse într'un colţ al birjeĭ şi plângea amar.

Apoĭ şopti din timp în timp:

— Da, la luptă Să învingi or să fiŭ învinsă. M'a atins prea adĕnc când m'a părăsit, şi m'a pus maĭ jos de cât pe slujnica luĭ.

XLII

Duelul

Contele Marco şi lady părăsiră iute casa spiritistului şi se urcară în trăsura ce-l aştepta la poartă.

Marco ajută ladyeĭ să se urce. Apoĭ strigă vizitiuluĭ:

— A casă, în grabă, chiar de ar crăpa caiĭ.

Caiĭ o luară la goană. Copitele lor abia atingeaŭ pământul, şi cele-l-alte trăsurĭ ce circulaŭ pe stradă abia puteaŭ să i ferească.

Gardiştiĭ făceaŭ semne să întrerupă această goană nebună.

Dar vizitiul conteluĭ ştia ce plăteşte stăpânul sĕŭ, căruia nu-i păsa chiar de ar călca pe câţi-va oameni.

„În opt minute fură acasă cu caii plini de spumă.

Contele se dete jos şi ajută şi ladyei să se coboare.

Amêndoĭ intrară în casă.

Ajunsă în odaia contelui frumósa dómnă se aruncă pe un fotoliŭ, îşĭ dete capul îndărăt şi închise ochiĭ obosită.

Între acestе contele dete slugeĭ sale poruncile necesare şi încuiă uşa odăiĭ sale.

Apoĭ începu să se plimbe cu paşĭ marĭ prin odaie, puse capul pe piept şi deveni gânditor.

Din când în când îşĭ aruncă ochiĭ la lady şi în privirea luĭ era ceva rĕutăcios şi ironic.

După ce lady Nelson deschise ochiĭ, contele se opri dinaintea eĭ, îşĭ puse mâinile peste piept şi o întrebă cu glas plin de compătimire.

— Eĭ, cum te maĭ afli frumoasă doamnă?

— Ce mĕ maĭ întrebĭ, rĕspunse lady, sunt aproape să disper

„Totul s'a descoperit. Eŭ trebue să mĕ aştept în fie-care moment ca să fiŭ târîtă în închisóre ca ucigaşă.

Ea sări în sus şi umbla emoţionată prin odae.

— In casa mea, zise contele, eştĭ sigură pentru câte-va ceasurĭ maĭ târziŭ o să aflu vre-un chip de a scăpa de urmărire.

— De urmărire? Aşa dar crezĭ că sunt urmărită.

Marco dete din umerĭ.

— In privinţa aceasta n'aĭ să-ţĭ faci ilusiunĭ, frumoasă doamnă, răspunse el, d-ta te-aĭ rostit atât de limpede şi solemn pentru omorul soţuluĭ d-tale în cât judecătorul n'are de cât să se provoace la vorbele d-tale, gentru a avea destulă bănuială.

„Dar cum aĭ şi putut să te laşĭ a fi ast-fel înşelată?

— Ce fel? D-ta crezĭ că n'a fost realitate.

„Dar asemănarea ce avea spiritul cu lordul, glasul luĭ, hotărîrea cu care şi-a făcut acusarea?

— Dibăcia nu e vrăjitorie, rise contele Marco, d ta eştĭ jertfa unuĭ prestidigitător dragă Christină, aĭ căzut într'o cursă proastă.

— Intr'o cursă? Dar cum s'aŭ făcut toate acestea.

— S'o fi făcut fratele lordului, omul de nesuferit care provocase scena de la mormênt.

„Iar acum să maĭ ştiĭ frumósă dómnă că favoritul d-tale, cinstitul pictor german n'a fost alt-ceva de cât un detectiv mascat care însă trebue să mărturisesc că şi-a jucat rolul admirabil.

— Aşa dar conte crezĭ, zise lady punându-şi mâna pe umerĭĭ luĭ, că partida mea e pierdută.

— Da aĭ făcut o prea mare greşală.

In momentul acesta s'o fi făcênd percheziție domiciliară la d-ta, ești căutată pretindenĭ pentru a te aresta.

— Atunci n'am încotro de cât să fug în străinătate și încă în noaptea acésta.

— Spre a fi arestată de autoritățile unde ești căutată.

Marco esprimase vorbele acestea cu un accent atât de sdrobitor în cât ea căzu pe un scaun și strigă :

— Ce să mĕ fac? Sunt pierdută.

— Nu ești perdută, zise Marco, dacă urmezĭ sfatul meŭ.

— Și ce ai să mĕ sfătuești? Marco te conjur nu mĕ părăsi. Și d ta ești în primejdie dacă pune mâna pe mine.

Contele zîmbi.

— Nu te gândi la mine, lady, rĕspunse el, eŭ o să știŭ să'mĭ scot gâtul din laț!...

„Afară de acea nimenĭ n'ar putea să bănuiască că este vr'un raport între feciorul Lafleur și contele Marco.

„Dar ia ascultă ce am aflat eŭ de bine pentru siguranța d-tale.

El tocmaĭ voia să se pue pe un scaun și făcuse semn doamneĭ să facă asemenea, când se auzirĕ de o dată glasurĭ în sală carĭ se certaŭ.

Contele îngălbeni și zise ladyeĭ :

— Ce-ĭ asta? te caută la mine? asta e prea mult.

Frumoasa femeie se uită încremenită spre ușă.

— Vin, strigă ea, o să ne găsească, scapă-mĕ, Marco, aĭ milă de mine, scapă-mĕ.

— Să nu'țĭ perzĭ cumpĕtul lady, șopti contele.

„N'o să te găsească aicĭ, bizuie-te pe mine.,

— Dar unde să fug? casa se va inspecta.

— Vino pe canapea, culcă-te, șopti contele; întinde-te, așa.

„Acuma aĭ curaj.

— Ce vreĭ să facĭ? întrebă lady speriată; Marco, pot să mĕ bizuĭ pe d-ta?

— Da.

„Și apoĭ nicĭ n'aĭ în cotro.

„Auzĭ se sparge ușa, nu maĭ e timp de pierdut.

El apucă sfoara de mătasă ce atârna de asupra canapeleĭ și o trase sdravăn.

Canapeaua se cufundă încet ca odinióră cu nenorocita Hedwiga care zăcea în somn hipnotic.

Și covorul se strînse iar asupra loculuĭ unde fuse canapeaua.

In momentul acesta ușa se deschise și intră inspectorul polițienesc Scharf, lordul Nelson și maĭ mulțĭ slujbașĭ criminaliștĭ.

Contele Marco le eși înainte.

— Domnilor, întrebă el, cu ce drept pĕtrundețĭ astfel în casa mea?

„D-le inspector polițienesc Scharf, presupun că d-ta vĭ din oficiŭ, dar nu 'mĭ esplic ce cauțĭ la mine.

— Pe o ucigașă, rĕspunse inspectorul

poliţienesc şi se uită scrutător prin odaie

Apoi adăogă :

— Scuză-mĕ, conte, că n'am putut să împlinesc formele obicinuite la intrare... Dar misiunea mea e grabnică.

— Nu ştiam că poliţia sparge uşile şi intră noaptea la oameni pacinici, chiar când are grabă, rĕspunse contele cu glas sarcastic.

„Fiind însă că bănueşti o să fie o ucigaşă în casă mea, te rog să 'mi dai lămuriri mai amănunţite.

— O să le ai.

„Domnul acesta, zise inspectorul poliţienesc arătând pe cel de lângă sine, e lordul Nelson, al cărui frate a murit repede acum câte-va sĕptĕmâni.

„Se bănueşte că ar fi fost otrăvit de cătrĕ soţia sa.

— De lady Christina Nelson, zise contele. Ah, acum încep a pricepe.

— Ai asistat un ceas înainte la o şedinţă spiritistă în casa lui Mr. Slade.

— Sper că nu comit vre-o indiscreţie spunênd că da, rĕspunse Marco, am primit invitaţia şi m'am dus.

„Altfel cu greu m'ai fi aflat la césul acesta în costum de salon.

Inspectorul şi lordul schimbară priviri semnificative.

— Şi ai întâlnit acolo pe lady Nelson? întrebă Scharf.

— Da.

— Dar ca să nu ai 'mi face întrebări, iacă îţi rĕspund eu înainte.

„Am băgat de seamă că lady, la a paritiunea spiritului bărbatului sĕu s'a arătat foarte emoţionată şi suspectă.

„Am descoperit numai de cât că i să întins o cursă, şi că cunoscuţii ei vor fi puşi să asiste la o scenă foarte penibilă. Şi de oare-ce eu nu sunt dispus să fiu citat ca martor care a asistat la o şedinţă spiritistă, m'am retras cât de iute.

— Ai plecat singur, fără să fii însoţit de vre-o damă?

— Fără ori-ce însoţire. Pe cine să fi luat cu mine?

— Pe lady, rĕspunse lordul, ea trebue să se afle încă în casa acésta.

— Domnul meu, eu nu cred că eşti în drept să-mi vorbeşti cu glasul acesta strigă Marco lordului.

„Eu n'am să rĕspund de cât acestui slujbaş, şi dacă te sufĕr aci, este numai din consideraţie pentru domnul inspector poliţienesc Scharf, cu care am cunoştinţă de aproape şi pe care-l stimez.

Lordul nu rĕspunse nimic.

El strînse din dinţi şi abia se putu stăpâni.

— Sunt nevoit, urmă inspectorul poliţienesc, pe lângă declaraţia d tale lămurită, să-ţi mai fac o întrebare.

„Nu porţi asupra-ţi un briceag mic ascuţit, pe care poate din întêmplare îl aveai la d-ta în vremea şedinţei?

— Dacă suposezi o astfel de armă la mine, d-le inspector, atunci îți dau voie să mă vizitezi, și îți pun la dispoziție toată casa mea.

Inspectorul răspunse:

— Da, o să usez de voia ce-mi dai.

El se adresă la slujbașii criminaliști ce se aflau cu dênsul și le porunci să inspecteze casa de sus până în beciu și în toate colțurile.

El însuși rugă pe conte să-și arăte buzunarele în odaia sa de lucru.

Dar nici Scharf nici slujbașii sĕi nu ajunseră la nicĭ un rezultat.

Din contra, se încredințară că lady nu se află în casa acea.

Scharf dete din umeri și se adresă lordului.

— Aĭ vĕzut, milord, că ne-am aflat pe urmă falșă.

„Noĭ n'avem de cât să cerem contelui scuze, și să-l mulțumim că *nu* ne-a pus piedicĭ în împlinirea datorieĭ noastre.

Contele se plecă ușor la aceste cuvinte.

Apoĭ zise:

— Sper că autoritatea va isbuti să pună mâna pe pretinsa ucigașă.

„Trebuie însă să mărturisesc că eŭ nu pot bănui pe o damă atât de superioară și inteligentă de o crimă atât de josnică.

— Că ea este ucigașa nu mai e îndoială, răspunse inspectorul, fiind că vorbele spuse de ea sub impresiunea aparițiunei spiritului sunt o mărturie destulă. Afară de aceasta lady până în momentul acesta nu s'a întors acasă la ea, probă că dênsa știe că poliția a descoperit crima și că o așteaptă acasă.

— Cum se poate, strigă lordul uitându se cu neîncredere spre conte, ca ucigașa să scape.

— D ta eștĭ de vină, răspunse Scharf, espedientul născocit pentru a scoate mărturisirea a fost bun și eficace, dar trebuia mai întâĭ să avisezĭ autoritatea și să'ĭ cerĭ ajutor.

„Dacă aș fi pus lângă casa lui Mr. Slade slujbași de încredere, aș vrea să vĕz cine mi-ar fi scăpat.

— Așa dar, întreaga comedie din casa spiritistului a fost gluma acestui domn? întrebă contele cu răceală ironică.

Apoĭ adresându se lordului adăugă:

— Atunci trebue să'ți mulțumesc pentru invitația la această petrecere curioasă.

„Și dacă aĭ de gând să mai improvisezĭ vre-o asemenea surpriză, te rog cu umilință să nu mĕ uiți pe mine.

— Prea bine, răspunse lordul, sper că o să ne revedem.

Se întoarse și însoțit de inspector și de slujbași părăsi odaia.

Contele își chemă feciorul.

— Antóne, trimite pe un om de încredere să vază dacă oamenii aceștia aŭ părăsit casa și vezĭ dacă nu cum-va vre-

inul n'a rămas în împrejurimile caseĭ să pioneze.

Apoĭ contele Marco se puse la masă, uă o carte şi începu să citească.

Dar gândul lui era aiurea.

Se părea că el îşĭ făcuse deja planul, căci din când în când trecea câte un zîmbet ironic pe buzele sale.

— Întêmplarea mĕ favorisează, mormăi el după ce se uită prin odaie ca să se încredinţeze dacă nu'l ascultă nimenĭ; am două motive ca să înlăturez pe femeia aceasta cu orĭ-ce preţ.

„Mai întâĭ că'mĭ cunoaşte secretul de monetar falş, fiind că ea a fost turcóica deghizată pe care o-am întâlnit la serbarea monetarilor falşĭ.

„Apoĭ dacă ar ajunge în mâinile poliţieĭ, ar începe să povestească şi de feciorul Lafleur

„Ea îmĭ stă în cale, trebuie deci să dispară.

„Robin este omul meu.

„El o va primi în casa lui şi mĕ va scăpa de ea.

În acest moment uşa se deschise şi intră Anton.

El ajunse contelui că n'a observat nimic suspect în jurul caseĭ şi că un om de încredere trimis după urma poliţiştilor, a văzut cum inspectorul şi lordul s'aŭ urcat într'o birjă.

Ceilalaţĭ slujbaşĭ s'aŭ risipit în toate direcţiunile.

— Bine, zise Marco, dar paza la poartă să se facă de aci nainte cu mare băgare de seamă.

„Tu, Anton, să 'mĭ daĭ de ştire imediat ce vei observa cel maĭ mic lucru suspect.

Anton plecă.

Contele scoase din sĕrtarul meseĭ o cheie mică.

Se apropiă d'o uşă de fier care era ascunsă şi o deschise.

Intră şi se coborî în odaia subterană.

— Cine-l? întrebă un glas tremurător de femee.

— N'aĭ teamă, frumoasă d nă, şopti Marco, eŭ sunt, dă 'mĭ voie înainte de toate să fac lumină în întunericul ăsta.

El întoarse un robinet ce se afla lângă uşă şi odaia se lumină de o lampă ce se afla în tavan.

— D-ta eştĭ, strigă lady uşurată, mĕ temeam că poliţiştiĭ aŭ descoperit ascunzĕtoarea mea şi aŭ venit să mĕ înhaţe.

„Ah, Marco, cât am suferit în acest ceas.

„Mi s'a părut că mi se albise părul.

„Le auziam glasul, paşiĭ lor, ameninţările lor care ajungeaŭ la urechea mea şi în fie-care moment socoteam că intră.

— Da, aŭ fost cam aprinşĭ domniĭ aceştia.

„Dar primejdia a trecut.

„N'aĭ de cât să fiĭ cuminte ca să nu cazĭ în mâinile poliţieĭ.

— Ah, Marco, cum să-ţĭ mulţumesc... m'aĭ scăpat.

„Te aĭ purtat nobil cu mine.

Contele Marco se plecă.

— Incă n'aĭ cuvênt să-mĭ mulţumeştĭ; nicĭ nu eştĭ scăpată, rĕspunse el, dar ia ascultă-mĕ.

El se puse pe canapea lângă ea.

Işĭ scoase tabacherea şi începu să 'şĭ sucească o ţigară.

Apoĭ zise:

— D ta trebue să disparĭ pentru un interval de timp.

„Spre scopul acesta trebuie să intri într'o casă care să 'ţĭ ofere paza necesară

„Eŭ cunosc o astfel de casă şi pot să mijlocesc ca să fiĭ primită. E casa de nebunĭ a doctorului Robin.

Lady se cutremură.

— In casa de nebunĭ? întrebă ea tremurând.

„Trebue să 'ţĭ mărturisesc, Marco, că la ideia de a fi internată în acest adăpost al mizerieĭ, groaza mĕ cuprinde.

„Să trăeştĭ între nebunĭ...

„Să vezĭ la fie-care moment tulburarea sufletului omenesc... asta e prea teribil.

— Dar nu este altă alegere pentru d-ta Cristino, numaĭ doctorul Robin te poate apăra de urmăririle poliţieĭ.

— Chiar doctorul acesta mi-a făcut o impresie puţin simpatică, când l'am vĕzut la balul consolului englez.

„Este ceva şiret şi bănuitor în ochiĭ sĕĭ.

— L'o fi lănţuit farmecile d tale, frumoasă d-nă, rĕspunse contele cu un zîmbet năbuşit.

„Robin e galant

„Şi cu toată vêrsta sa, e foarte simţitor pentru frumuseţea femeiască.

„Decide-te, timpul e scurt.

— Sunt decisă, rĕspunse lady şi se ridică

„Sper că va veni vremea când mĕ veĭ scăpa din închisoarea mea.

— Negreşit.

„Peste un an maĭ slăbeşte poliţia cu urmăririle.

„Alte incidente vor veni să-l atragă băgarea de seamă.

„Te uită pe d-ta şi atunciĭ poţĭ să ieşĭ, să trecĭ în străinătate unde să trăeştĭ în veselie şi belşug.

— D-ta uiţĭ, conte dragă, că în vremea de faţă sunt săracă.

„Moşia mea, casa mea, briliantele mele, totul se află în mâinile poliţieĭ, şi nu sper a le căpăta nicĭ odată. Sunt o cerşetoare.

— O d-nă frumoasă ca d-ta nu e săracă, nicĭ odată, rĕspunse contele galant.

„Dar acum trebue să te părăsesc, să vĕz ce fac sus.

„Treĭ zile trebue să te mulţumeştĭ cu această locuinţă, pe urmă o să te transportez.

El ieşi din odaie.

După câte-va momente Marco se întâlni cu Anton.

Acesta îi zise :

— D-le conte, bănuiala d-tale s'a realizat.

„Casa este înconjurată... suntem observaţi.

Contele dete din cap.

— Lasă pe câinî să-şî facă treaba, noî totuşî o să-l tragem pe sfoară.

Câte-va zile în urmă, spre seară, un băiat îmbrăcat în sdrenţe părăsi casa contelui.

Semăna unuî savoiard.

Pe cap purta o pălărie cu mărginele late care umbria ochiî luî marî şi fricoşi.

Ajuns pe stradă el strînse cu o mână mantaua pe umerî, iar cu cea l-altă atrase la sine fiaşneta şi maimuţa ce se afla pe ea.

El nu ajunse însă la colţul stradeî când un străin se apropiă de dênsul şi îi întrebă :

— Vii din casa contelui Marco, băete, ceî aî căutat acolo.

— Signore, răspunse el cu glas gingaş, din care se putu recunoaşte vêrsta luî, să nu mi tradeze, io fost la signor Antonio cari si face servante del conte Marco şi care mi dat di mancare căcî mi fost foame.

Străinul rîse de vorbele băiatuluî şi întrebă :

— Cum te chiamă?

— Beppo, boerule. Mi zice Beppo şi moimiţ mio si chiama Jocco.

— Eî atunci du-te draculuî cu maimuţă cu tot, zise străinul şi băgă mâna în buzunar şi 'I dete un ban.

— Grazie, signore, zise savoiardul şi o şterse înainte.

La câţi-va paşi însă streinul îl strigă din nou.

O sguduitură trecu peste tot corpul savoiardului.

Străinul se apropiă de el şi îl esamină cu neîncredere.

— De ce tremuri, băiete, zise el, ţi-e frică ?

— Io tremolo ca boerul să nu lua banul ce dat luî povero Beppo.

— Fiî liniştit n'o să ţi-l iaü, dar ia spune-mî Beppo ..

Străinul îşî puse obrazul aproape de urechia băiatului :

— N'aî vêzut în casa conteluî vre-o damă elegantă, ia gândeşte-te niţel Beppo ; poţi să-ţi faci norocul.

Savoiardul clătină trist din cap.

— N'o mi face noroco, răspunse el, io n'o vidute nicî una signora, dar io mi face atento daca veni mane di novo.

— Da şi dacă vei observa ceva, vino pe vremea aceasta aci, în colţul acesta.

— A rivideri signor, strigă băiatul şi o luă înainte.

Iute coti într'o stradă şi luă în curmeziş aproape întreg Berlinul până ce ajunse la şoseaua ce duce la Pankov.

Aci îl aştepta în drum un muncitor îmbrăcat sărăcăcos.

El îl întinse mâna.

— Ai ieşit bine? întrebă muncitorul.

Savoiardul dete din cap.

— Bine, răspunse acesta, cred că masca mea e bună fiind că un slujbaş criminalist a vorbit cu mine şi totuşi nu m'a recunoscut.

„Dar şi d-ta conte, Marco, încă eşti bine deghizat.

„Peruca şi barba te prind de minune.

— Nu aminti nici un nume, şopti muncitorul, de şi nu vezi pe nimeni în jur, dar totuşi e bine să fim cu precauţiune.

El merseră cam o jumătate de ceas, când de odată o căruţă le veni în faţă.

Vizitiul nu era alt-cineva de cât Stefan; îngrijitorul din casa nebunilor.

— Iacă căruţa, şopti muncitorul, ne-o trimete Robin, să ne urcăm şi suntem scăpaţi,

Încă odată se uitară în jur să vază dacă nu-i vede nimeni, apoi iute se urcară amândoi în căruţă, care o luă naînte pe şoseaua acoperită cu zăpadă.

— Sunt scăpată, zise lady şi întinse contelui de lângă dênsa mâna.

— E pierdută, îşi zise Marco, care se plecă şi duse la buze mâna ei albă şi fină...

. . . . . .

Cam la patru-spre-zece zile după ce lady se descoperise în şedinţa spiritistului, contele Marco şedea la masa sa de scris şi dicta lui William o scrisoare în vreme ce Anton îi aducea mâncarea pe o tavă de argint.

Secretarul bolnăvicios al conteluî îşi ducea repede condeiul pe hârtie, de odată se adresă lui Marco şi zise:

— Vreţi să iscăliţi, d-le conte?

Marco se ridică, bău paharul de Port ce avea pe masă şi iscăli scrisoarea.

— Aşa dar ce ai scris lui Bruck, William? întrebă contele plecându-şi niţel capul spre secretar.

— Aceea ce mi-ai spus d-le conte, răspunse William tuşind; i am scris că eşti dispus să cumperi o moşie, şi el care este agent de afaceri de acestea, să caute dacă poate găsi unde-va una potrivită. Preţul nu e de importanţă, d-ta plăteşti în bani gata.

— In bani gata, repetă contele Marco.

Apoi adăogă:

— Sper că împrejurarea aceasta o-ai accentuat, fiind că eu îmi cunosc pe omul meu şi ştiu ce impresiă vor face asupra lui aceste vorbe.

„Expediază scrisoarea numai de cât la adresă.

— La poruncă, d-le conte.

William ieşi cu scrisoarea.

In momentul acesta intră Anton.

El anunţă:

— Căpitanul de marină, Constantin de Lambert.

— Căpitanul Lambert? îşi zise Marco în sine, dar eu n'am nici un cunoscut cu numele acesta.

„Haha, în fine va fi domnul limbut din salonul dómnei La Bourde.

„El va fi venind în persoană, îl loc să-mi trimită secundanții sĕi, asta e original.

Ordonă lui Anton să l introducă.

El însu-și aștepta în mijlocul odăi.

Contele nu se amăgise.

Era în adevĕr căpitanul ce l'a ofensat în vizuina cartoforilor și care a primit provocarea sa la duel.

— Domnule, mĕ miră că vii, zise Marco care rĕspunse cu o plecare uşóră la salutul milităresc al căpitanului, eŭ aşteptam în loc de d-ta pe secondanții d-tale.

„Dar te rog, şezi.

Căpitanul mulțumi de invitație, dar rĕmase ca și cum ar fi fost de piatră în acelaș loc.

Cu o mână ținea mânerul sabiei iar în cea-l-altă avea căciula cu trese de aur.

— Prin împrejurări am fost silit să viŭ în casa d-tale, d-le conte, zise căpitanul cu glas sonor, pentru că când am primit provocarea nu m'am gândit că un duel în sensul adevĕrat al cuvêntului nu poate să aibă loc între noi.

„Mai întâiŭ că sunt cu desăvârșire strĕin în Berlin și nu cunosc pe nimenĭ care mi s'ar oferi să-mi fie secondant.

„Mai departe rangul meŭ de militar îmĭ opreşte orĭ-ce duel, ce n'ar fi adus mai întâiŭ la cunoștința superiorilor. —

— Ah! atunci vii să-ți retractezĭ ofensa? strigă contele zîmbind.

— De loc, d-le rĕspunse căpitanul cu hotărire, pe cât știŭ am zis că un duel în sensul adevĕrat nu poate să aibă loc între noi.

„Dar esistă un alt fel de duel, fără publicitate și fără scandal.

„Și cu toate acestea tot atât de primejdios.

— Vrei să 'mĭ ziĭ duelul american, strigă Marco și sări în sus de pe scaun.

„Așa dar d ta vrei ca soarta să decidă între noi.

„El bine eŭ sunt gata și la aceasta, dar trebue să te rog ca termenul sentinței de mórte să fie pus la șase luni.

— Primesc, zise căpitanul Lambert, și te rorg să-mĭ faci propunerile referitoare la felul de esecutare.

— Hotărăște d-ta, zise Marco rece.

„Dacă îți place o partie de piquet, șase-zecĭ și șase, dacă vrei soarta, orĭ capul.

— Nimic din toate acestea, zise căpitanul, să nu ne pierdem viața prin un joc de hasard, de vreme ce însă unul din noi trebue să moară, eŭ fac o altă propunere.

— Mĕ rog, vorbește.

Contele Marco îșĭ turnă un pahar de vin și îl goli de odată.

— Eŭ îți propun duelul ce se obicinuește la indienĭ și care se chiamă proba de foc.

— Proba de foc? Sunt curios!

— Când indienii aŭ vre o afacere de onoare, ei nu recurg la arme, căci sunt cu drept cuvênt convinşi că aici cel mai tare bate pe cel mai slab. Oamenii de pe Gange cer sentinţa lui Brahma, şi ei recurg la proba de foc.

„Se aprind doi rugi egali de lemn de acelaşi soiŭ şi fie-care din adversari îşi designează unul de al sĕŭ.

Fie-care arde în sus şi adversarii staŭ fie-care lângă rugul sĕŭ, rugându-se lui Brahma să li se arate graţios.

„Acela pe al cărui rug flacăra se stinge mai iute se consideră învins, şi n'are de cât să aleagă o moarte în Gange orĭ cu pumnalul în piept.

— Asta e negreşit o variaţie interesantă a duelului american, zise contele Marco, şi eŭ mĕ învoesc la ea, dar mĕ tem că în Germania această probă de foc n'o să ni se conceadă.

— Atunci să traducem în alt obicein ceea ce fac adepţii lui Brahma.

„Să alegem două lumînări şi să le aprindem deodată.

„Acela a cărui lumînare se stinge întâi va fi nevoit să şi pue capĕt vieţii în interval de şase luni.

„Te învoeşti?

— Negreşit, răspunse contele.

„Hotăreşte timpul şi locul unde avem să ne întâlnim.

— Eŭ socot ca să nu amânăm tréba mult.

„Să facem duelul sĕra.

„Locul să fie într'un cabinet particular al vr'unui restaurant.

„Eşti liber să hotăreşti d-ta care restaurant.

— Bine, fie, răspunse contele.

„Aleg restaurnantul de sub tei, promiţĕnd că pe la zece ceasurĭ mĕ voĭ afla acolo.

Căpitanul se plecă şi ieşi.

Contele îl însoţi cu galanteria unui cavaler până la uşă.

După ce se închise uşa în urma căpitanului, Marco rîse cu hohot.

Şi bolborosi:

— O să vedem cine o să piară în acest duel curios, tu or eŭ.

„Mi se pare că căpitanul acesta nu e făcut să suporteze puterea magnetică a ochilor mei.

„Dar chiar dacă luminarea mea s'ar stinge mai întâi, tot mai am un interval de şase luni în carĭ pot să-mĭ aranjez treburile şi să părăsesc Europa pentru totd'auna.

Intrarea lui Anton întrerupse monologul sĕŭ.

— O doamnă simplu îmbrăcată aşteptă să vorbiască cu d-l conte, zise feciorul; ea are un picior de lemn şi nu inspiră prea mare încredere.

— Trebuie ascultat fie-care, zise contele rizênd.

„Fă-o să intre Anton, eŭ sunt azi în prea bună dispoziţie.

Câte-va minute în urmă, femeia cu piciorul de lemn intră în odaia contelui.

Ea se îmbrăcase cât putut de bine; avea un şal turcesc pe umeri, care de sigur era de furat.

Contele îi zise:

— Aşa dar d-ta eşti, d-nă.....

— Henrieta Holz este numele meu, zise femeia când văzu că Marco nu 'şi mai amintia numele ei.

„Viu pentru afacerea ca am tratat alaltăieri şi am fost întrerupţi prin mórtea copilului.

„Pentru băiatul ce se interesează d-nul conte?

— Ei, da, eu sunt dispus să primesc pe băiat, răspunse Marco, şi pentru îngrijirea lui de până aci să-ţi ofer câte-va sute de mărci.

Femeia isbucni într'un hohot insolent.

— Câte-va sute de mărci, strigă ea, d-l. conte glumeşte. Noi nu suntem atât de proşti precum îţi închipueşti d ta. Noi ştim că băiatul are un preţ oare-care. Işi are băiatul istoria sa, căci alt-fel n'ai fi pus d-le conte ca să fie răpit de la florăreasa mută.

— Şi cu ce preţ vrei să-mi cedezi băiatul? întrebă Marco.

Se pare că femeia aceasta aştepta această întrebare.

— Cinci mii de mărci, răspunse ea, şi de aci nu se scade nici un ban.

— Cinci mii de mărci? strigă contele cu glas batjocoritor, atunci vei fi nevoită să-l mai hrăneşti multă vreme, căci pentru mine băiatul e departe să aibă această valoare.

— Ei, ce vrei dar să-mi dai pentru el? întrebă femeia cu piciorul de lemn cu un glas atât de negustoresc ca şi cum ar fi fost vorba de vênzarea unui câine.

— La cererea aceasta nu pot să-ţi ofer nimic.

— Ei oferă, dar mai ieftin de patru mii de mărci nu-l dau. Mai bine căutăm noi ce este la mijloc şi esploatăm înşi-ne secretul.

— Faceţi ce vă place şi nu mă mai deranjaţi.

„Pleacă.

Femeia se apropiă de uşă.

— Iar de vrem, scrâşni ea de pe prag, noi îl aruncăm în apă azi ori mâine căci nu-l mai putem hrăni.

Nevasta fostului cantonier se uită pândind la conte.

Ea spera că la această ameninţare să înceapă din nou a trata.

Dar Marco îşi puse cu indiferenţă mânile în buzunar şi zise:

— Dacă îl omoriţi, căutaţi să nu fiţi prinşi, căci v'ar costa prea mult. Acum pleacă.

Femeia cu piciorul de lemn ieşi.

Trecênd prin celelalte odăi, ea se uită cu băgare de seamă la toate lucrurile din jurul ei.

Când eşi afară din casă, ea îşi zise în sine:

— Dumnezeule, ce să făcut copilul?

— O să vedem, d-le conte.

„Am planul meŭ.

Iar Marco rĕmas singur, murmură:

— O să caut să vĕ iaŭ copilul în alt chip.

„Vĕ voĭ lua înainte.

„Nu veţi realiza planul vostru mizerabil.

Seara, contele ordonă ca trăsura să stea gata, căci trebuia să se ducă la *restaurantul de sub tei*, unde era fixată întâlnirea cu căpitanul.

Tot pe acelaş timp se apropiaŭ de acelaş restaurant, doi *oameni*, căpitanul Lambert şi lordul Nelson, în convorbire confidenţială.

— Aşa dar d-ta vrei să împingi causa atât de departe, şopti lordul, şi să executezi într'adevăr duelul, dragă Bristol?...

— N'am să pierd nimic, zise detectivul.

„Dacă pierd, atunci fac ca căpitanul de marină să dispare, ceea ce este lesne.

„Dacă perde *contele*, sunt încredinţat că el n'o să se omoară, cel mult o să părăsească Europa.

„Pentru mine însă afacerea e foarte importantă.

„Eŭ sper că contele în timpul duelului se va lăsa să fie transportat de violenţă, ceea ce mi ar risipi cea din urmă bănuială despre viaţa sa de aventurier.

„Dar acum să te desparţi de mine, lordule.

„Ar putea să ne vază contele şi să ne bănuiască.

— Mărturisesc, zise lordul, că azi nu mĕ despart bucuros de d-ta.

„Mĕ îngrijeşte ideia că aĭ să fiĭ singur cu contele într'un cabinet separat.

„In serviciul meŭ, d-ta ţi-aĭ pricinuit deja o rană gravă.

„Apropo, cum maĭ merge cu mâna?

— Mulţumesc, vindecarea progresézĕ. Şi spre norocul meŭ, nu s'a tăiat nicĭ o o rănă orĭ tendon maĭ important. Mănuşa *mea acopere rana* şi pansamentul aşa în cât nu se poate observa nimic.

— Şi eşti încredinţat că contele Marco ţi-a făcut *această rană*?

— N'a putut să fie alt-cineva.

— Dar nu se poate ca lady să fi purtat vre-o armă ascuţită asupra sa?

— Nu.

„Eŭ am simţit că briceagul a venit de la spatele ladyeĭ pe care o ţineam sdravăn de braţ.

„Dar acum adio; eŭ vin peste nópte la d-ta; să facĭ ca să nu fiŭ observat de slugĭ.

Eĭ se despărţiră prin o strângere de mână.

Pretinsul căpitan intră în odae

Chelnerul îĭ spuse să intre în odaia unde îl aştepta deja contele

Marco se ridică şi salută pe adversarul sĕŭ cu o plecare indiferentă.

Apoĭ se întoarse la locul sĕŭ, şi umplu paharul sĕŭ, cât şi un alt pahar cu şampanie spumegéndă.

— Eĭ, acum să bem înainte de a începe lupta noastră pe viaţă şi moarte, zise el.

— Mulţumesc, răspunse căpitanul, cred

că ar fi bine să isprăvim mai întâiŭ cu afacerea noastră serioasă ; din parte-mi îmi place să fiŭ treaz chiar când staŭ față în față cu moartea.

— Ah, poate, d-le, bănuești, zise contele, că te invit la un vestit restaurant italian, unde se toarnă otravă în chip de vin gustos.

„Dar n'aĭ teamă, nu ți-am pus otravă; și la ce mi-ar servi ?

„In cadavrul d-tale s'ar găsi otrava, și bănuiala ar cădea imediat asupra mea....

— Dar există și otrăvurĭ carĭ nu lasă nicĭ o urmă, zise căpitanul cu intonație aspră.

Apoĭ adăogă :

— Se zice că lordul Nelson în chipul acesta a fost otrăvit.

Contele își umplu paharul pentru a treia oară și strigă :

— Nimic mai bun de cât Cliguot, el este regele vinurilor — așa dacă lordul Nelson a avut nenorocirea să fie otrăvit de către drăgălașa sa soție, cadavrul lui a fost desgropat, dar nu s'a găsit nicĭ o urmă din licuidul otrăvitor într'ênsul.

— Parĭ a fi bine informat în causa aceasta, răspunse pretinsul căpitan, fiind că până acum n'am știut că otrava ce i s'a dat a fost licuidă, putea să fie tot așa de bine în prafurĭ.

Contele Marco isbi paharul așa de tare de masă în cât se sparse.

— Asta însemnează noroc, strigă contele Marco și se făcu că nu aude observația căpitanului, acum sunt dispus să mĕ pun la treabă.. Vreĭ, domnule căpitan ?...

— Negreșit, domnule, sună să se aducă luminărĭ.

Contele apăsă pe butonul unei sonerii electrice și de o dată apăru un chelner. Acesta primi ordinul să aducă numaĭ de cât douĕ luminărĭ de aceiaș lungime, de stearină.

Câte-va minute mai târziŭ luminările se aflaŭ în mâinile contelui.

Marco încuiă ușa pe din năuntru.

— Nu trebue să ne surprindă cine-va, zise el.

— Nu, nu, negreșit, răspunse detectivul și puse mâna pe revolverul încărcat ce-l avea în buzunar.

Aflându-se față în față unul cu altul, ei încălzirĭ capătul dedesubt al luminariĭ la flacără și își puse fie-care pe a sa pe masă.

Apoĭ le aprinserĭ în acelaș moment Luminarea detectivului se aprinse și începu să arză cu flacără vie.

Feștila de la luminarea contelui Marco se aprinse mai încet.

— El și-a muiat degetul în buzunar cu benzin și a atins feștila luminăreĭ mele, își zise Bristol, dar bine lasă să aibă acest avans.

— Eĭ, acuma să lăsăm luminările să arză, zise contele Marco, lăsându-se pe spate într'un colț al canapeleĭ, și să con-

versăm ca şi cum n'am asista la arderea făcliilor de îngropare a unuia dintre noi. D-ta eşti căpitan, vei fi făcut călătorii interesante.

„D-ta vei fi ştiind să povesteşti multe lucruri din lumea mare.

— În călătoria mea din urmă, zise căpitanul, am fost în Cuba.

„Ah! nu poţi să-ţi închipuieşti ce ţară admirabilă.

„Eŭ am prietini buni pe acolo, fiind că am fost adeseorĭ pe insulă.

„Din nenorocire însă călătoria mea din urmă a fost turburată prin un incident trist.

„Un prieten al meŭ, proprietarul unei plantagiĭ de cafea a fost omorît de către nevasta sa.

„Miserabila întreţinea relaţiunĭ amoroase cu un tênĕr pe care l'am întâlnit din întâmplare la o escursiune de călărit.

„Şi închipuiţi-vă ticălosul a avut obrăznicia să se strecoare în casa bărbatuluĭ înşelat sub o mască.

— Curios, strigă Marco, şi ca ce s'a strecorat?

— Ca fecior de casă.

Contele Marco îşĭ ţinea ochiĭ aţintiţĭ la obrazul căpitanuluĭ.

— Ca fecior de casă, repetă el şi glasul lui nu dovedea nicĭ o mişcare sufletească, şi el n'a fost descoperit sub masca aceasta?

— Nu, fiind că părul sĕŭ negru şi-l acoperise cu o perucă blondă şi luase un nume franţuzesc.

— Foarte interesant ceea ce spuĭ zise contele Marco zimbind, dar eŭ cred că ast-fel de lucrurĭ aventuroase nu se pot întâmpla.

— Ah! aventurierĭ se află şi în Berlin, pe lângă toată poliţia escelentă, ba aşĭ putea zice că tocmaĭ pentru că poliţia e escelentă, de óre-ce cunoştĭ principiul că criminaliĭ locuescmaĭ bucuros în aceiaşĭ casă cu poliţia.

— Ce spuĭ? Iţĭ mărturisesc că nu mĕ pricep în lucrurĭ de acestea.

„Dar ce ne pasă nouĕ de criminalĭ să ne vedem de lucrurile nóstre.

„Vezĭ, a d tale era înainte niţel daĭ acum a ajuns-o a mea.

Într'adevĕr luminările ardeaŭ aproape egale.

Cam un sfert de ceas domni o tăcere adâncă în odae.

Nicĭ unul nu zise nimic. Eĭ se uitaŭ la flăcările ce ardeaŭ încet dar cu siguranţă.

— Aşteptarea aceasta e plicticósă, zise de odată contele Marco, ce rĕŭ e că omul nu poate să intre în pământ într'un chip maĭ înveselitor.

„Nu eşti dispus să facem un joc, d-le căpitan?

— Ba da, d-le conte, zise căpitanul, să cer cărţi?

— Nu e nevoe; eŭ am lăsat să se aducă înainte de a veni d-ta. Iacă-tăle.

„Facem o partidă de piquet.

Marco amestecă cărţile şi le împărţi.

Pretinsul căpitan ridică pe ale sale de pe masă şi le ţinu în mâna stângă, fiind că mâna dreaptă era rănită.

Contele observă aceasta.

— D-ta ţii cărţile în mâna stângă ? zise el.

— Un obicei din copilărie, răspunse detectivul.

„Eă fac multe lucruri cu mâna stângă scriu, mănânc, etc., dar trag la ţintă cu mâna dreaptă.

— Bine, să începem jocul.

Acesta dură peste un ceas.

Amêndoi uitară aproape cu desăvêrşire de luminări.

Deodată contele puse cărţile pe masă şi zise :

— La dracu, luminările aŭ scăzut şi mi se pare că a mea vrea să se isprăvească mai întâi.

— Intr'adevĕr nu pot să tăgăduiesc că flacăra luminărei d-tale şovăie în chip îngrijitor, semn că stă să se stingă.

— Se simte apropierea morţii, răspunse Marco.

„Dar vezi, d-le căpitane, eŭ primesc liniştit moartea.

Ochii contelui se aţintiră în privirea căpitanului şi păreau că se afundă în creerii lui.

Bristol simţi ceva curios sub privirile acestui om.

Un sentiment de grijă şi de supĕrare îl cuprinse fără să'şi dea seama.

Privirea rece a contelui îl era aprópe insuportabilă şi cu toate astea nu se putea feri de ea.

Nu'şi putea desface ochii din ochii adversarului sĕŭ.

Ce era asta ?

El nu bĕuse, nici nu atinse paharul cu buzele, şi totuşi simţi deodată o oboseală, o slăbire a voinţei sale, un nor de ceaţă peste simţurile sale.

Bristol îşi adună toată energia, dar paralisia gândurilor sale era din ce în ce mai considerabilă.

El simţia că trece cu încetul în inconscienţă.

In momentul acesta el făcu o mişcare şi apropiă din întêmplare mâna rănită de obraz.

El sorbi de o dată mirosul intens de carbol, în care îşi înmuiase mâna, şi aceasta avu un efect miraculos

Simţia cum îşi vine în fire, cum i se întăreşte voinţa, şi de o dată pricepu ce se întêmplă cu el.

Contele voia să'l hipnotiseze, el poseda forţa magnetică şi prin asta voia să 'l stăpânească.

Detectivul se hotări să observe cu mare băgare de seamă pe adversarul sĕŭ.

Dacă contele Marco poate într'adevĕr să hipnotiseze pe oameni, atunci forţa acésta, în stăpânirea acestui om îndrăneţ şi aventurier, este de o primejdie i-

mensă, și poate e cheia unor crime ce o fi comis deja.

Pretinsul căpitan nu se mișca, el ședea cu ochii pe jumătate închiși și prefăcându-se a fi cuprins de somn magnetic, observă manipulațiunile contelui.

Năduşeala se ivi pe fruntea contelui Marco.

El se sforța grozav să taie voința căpitanului.

Un zîmbet de triumf era acum pe buzele sale.

El credea că a triumfat și strigă cu glas poruncitor:

— Dormi, dormi!

Detectivul se făcu ca și cum aceste vorbe ar produce asupra lui efectul dorit el începu să respire regulat ca unul ce doarme, genele lui se lăsară în jos atâta în cât numai obrazul adversarului său putea să fie văzut.

— Ridică mâna, porunci contele Marco, și în momentul acesta Bristol înțelese ce vrea primejdiosul său adversar.

— Are bănuieli, trecu de odată ca fulgerul prin mintea lui, că eu aș fi acela pe care l'a rănit cu briceagul la mână și acum vrea să se încredințeze.

El ridică încet stînga.

Contele clătină nerăbdător din cap.

— Cea l-altă, zise el poruncitor.

Detectivul n'avu încotro.

Dacă ar șovăi acum contele ar afla că somnul a fost simulat și poate ar recurge la vre un act de brutalitate.

Marco sumese încet și cu precauțiune mănușa de pe dreapta căpitanului.

Se dete însă îndărăt ca isbit de trăsnet când văzu că în jurul mânei lui Bristol e un pansament.

— Asta nu e întîmplare, bolborosi el, e dînsul, dar de ce mă urmărește, de ce mă urmărește, de ce se amestecă în tóte trebile mele, ce interes are în toate acestea? Ah, luminarea s'a isprăvit. Sentința mea de moarte.

O flacără mică, apoi o linie de fum și s'a stins.

Luminarea căpitanului mai avea să ardă câte-va minute.

Marco trase din nou mâna dreaptă adversarului său, când observă că genele hipnotisatului încep să se ridice.

— Se deșteaptă, șopti el, mi-am risipit gândurile și nu le-am îndreptat în de ajuns spre somnul lui, dar iute mai e încă timp.

Cu dibăcia unui prestidigitator ridică iute masa și o suci fără sgomot așa că luminarea aprinsă a căpitanului se afla dinaintea lui, pe când în partea adversarului stetea mucul stins al luminărei lui.

Apoi puse pe adversarul său iute la loc, iar el se lăsă în colțul canapelei.

— Haha, căpitane, deșteaptă-te, mi se pare că dormi, strigă el cu glas brutal.

Bristol se făcu că se deșteaptă.

— Ce-i asta? strigă el cu o mirare prefăcută, frecându-și ochii, mi se pare

că am adormit. Dar D-zeule, luminarea mea s'a isprăvit și a d-tale conte..

— Are buna voință să mai arză, complectă Marco cu o reflecsiune tiranică. D-ta știi căpitane ce ai de făcut.

— Știu, rĕspunse Bristol cu intonare accentuată.

El se ridică.

— D-le conte, zise el adresându se adversarului sĕu, d-ta e să auzi de mine.

— Sper, rĕspunse Marco cu o privire șireată.

— Crez că am avut afaceu cu un om de onoare și aștept în intervalul de șase luni anunțarea morții d tale.

Căpitanul se plecă în tăcere și părăsi odaia.

Cu o ură sĕlbatică privi Marco în urma lui.

— Ar fi trebuit să'l omor în hipnosă, mormăi el, e o greșală să 'l las să iasă viŭ din cabinetul meŭ.

„El o să se rĕsbune pe mine, căci eŭ simt — și nu mĕ înșel — că omul acesta este vrăjmașul meŭ de moarte.

„Din partea lui mĕ amenință o mare primejdie.

Pretinsul căpitan o luă cu pași repezi pe sub teĭ cătrĕ grădina zoologică.

Arborii din grădină, acoperiți de ză padă, străluciaŭ sub lumina limpede a lunei.

Aerul era rece și înțepĕtor

Bristol luă drumul spre locuința lordului.

Inima lui era plină, sufletul lui lucra cu fierbințeală.

El simția că avea nevoie să facă o plimbare mai lungă.

Lordul Nelson îl aștepta în poartă.

— N'am avut odihnă, zise englezul, am vrut să mĕ informez de soarta dumitale și de rezultatul duelului.

Detectivul întinse lordului mâna, apoi se plecă la urechea lui și'i șopti:

— Contele Marco e criminalul cel mai mare și mai primejdios ce mi s'a întâmplat să întâlnesc.

— Ai probe pentru a 'l face justițiabil?

— Incă nu, dar o să le găsesc, rĕspunse Bristol, și un foc de emoțiune eși din ochii lui.

„Mie îmi este ca și cum aș auzi cornul ce te invită la vĕnătoare, și eŭ plec și vreaŭ să omor gliganul chiar dacă m-ar costa viața.

XLIII

In iadul Berlinului

Tăcere mormântală domnia în celula în care eraŭ închise victimele doctorului Robin și se luptaŭ contra miseriei ce îl isbia în sĕptĕmâna din urmă.

Capul Olgei zăcea nemișcat pe pieptul lui Hillmar.

Ea deschise ochiĭ pe jumĕtate şi se uită la iubitul sĕu.

Dar nu se schimbă nicĭ un cuvênt între cei doĭ iubiţi.

Ei ştiaŭ ce 'l aşteaptă, nu mai aveaŭ nimic să şĭ spună; ştiaŭ că pentru eĭ nu era scăpare şi nu aveaŭ de cât prospectul de a muri dimpreună.

Şi pustnicul renunţă la orĭ ce idee de scăpare.

El se întinse pe pĕmênt şi se uita cu ochĭ sticloşĭ în gol.

Gândurile luĭ pribegeaŭ prin trecut, el se gândia la aceea ce a fost odinióră.

Câte nu i-a fost făgăduit viaţa şi ce puţin ia dat.

Avea odinioară o poziţie înaltă, era om de influinţă şi de autoritate, curtesanii unui prinţ se plecaŭ dinaintea luĭ. Dar astea tóte eraŭ puţin.

Moşneagul se gândi la copila pe care o ţinea odinioară pe genunchĭ, fata sa

Ce planurĭ nu făcuse eĭ pentru dênsa ce viitor îĭ croise, cum era să-l înzestreze viaţa cu bucuriĭ şi plăcerĭ şi apoĭ de odată un diavol îşĭ întinse mâna la fericirea luĭ, un demon îl prigoni cu ura sa satanică, şi clădirea vieţiĭ sale căzu în ruine.

Tot ce înveselia inima luĭ fu nimicit ca sĕmănătura tinĕră prin care trece un batalion de vrăjmaşĭ, copiĭ i s'aŭ răpit iar el a fost aruncat în închisoarea ticălosuluĭ de Robin, unde stă acum aprópe jumĕtate din vêrsta omenească.

Şi acum să scape?

Da, ar fi murit, dacă nu s'ar mai fi gândit la copiiĭ sĕĭ.

Copiiĭ sĕĭ!

Ce s'a ales de dênşiĭ, unde i-a dus soarta?

S'aŭ făcut fericiţi orĭ diavolul ce i-a sdrobit viaţa luĭ s'a atins şi de soarta lor cu mâna sa brutală?

Fiind că fără apărare şi fără razim bietele copile aŭ putut să rĕtăciască şi să ajungă în ruşine şi batjocură.

Ochiĭ luĭ se înecară în lacrimĭ şi un oftat îĭ ieşi din piept.

— Copiĭ meĭ, se auzi de pe buzele luĭ, orĭ unde v'aţi afla, or ce s'ar fi ales de voĭ, primiţĭ bine-cuvêntarea muribundului vostru tată.

„Această bine-cuvêntare să vĕ ridice de vĕ aflaţĭ în ruşine, să vĕ consoleze de sunteţĭ în *miserie*.

„Copiiĭ meĭ, adio, adio.

„Ah, că nu vĕ pot strînge măcar o dată în braţe, nu pot cu o sărutare părintească să'mĭ iaŭ ziua bună de la voĭ

„Vorbele mele de binecuvêntare nu străbat aceştĭ pereţĭ groşĭ, cu toate acestea strig mereŭ, mereŭ: Vĕ binecuvêntez!

După ce zise aceste cuvinte, îşĭ puse capul jos ca şi cum aştepta moartea în cea mai mare linişte.

Dar trupul luĭ bĕtrân şi sdrobit, avea încă mai multă forţă de cât credea el.

Poate că se obișnuise de zecimi de ani la această dietă insuficientă.

Și în vreme ce Olga și Hillmar zăceau într'o stare de amețeală, pustnicul își avea toate simțurile și 'și da seamă de toate ce se întêmplau în jurul lui.

— Că mi se sfârșește viața, murmură el, pentru aceasta n'am de cât să mulțumesc lui D-zeŭ.

„Ușa închisorii mele se va deschide și puterea schigiuitorilor asupra mea piere îndată ce sufletul părăsește trupul.

„Dar cu tinerii aceștia ?

„Pentru ei visasem o viață de fericire....

„Ei carî sunt plinî de viață, să termine aicî în închisorile aceste, în chip atât de mizerabil...

„Asta e prea mult... cerul nu va permite....

„Eî sunt arât de bunî și nobilî în cât e păcat de eî.

„Dumnezeul meŭ, nu lăsa să'și piarză nădejdea în tine....

„Să consolezî ceasul meŭ din urmă...

Un sgomot curios făcu pe bătrân să tacă.

El se îndreptă pe jumătate în sus și ascultă.

Pustnicul esclămă :

— Ce a fost asta?

„Ce ființă vieŭitoare a produs sgomotul acesaa ?

Intr'un zid al închisorei se auzi o tăiere și ciocănire, o răzălire și frecare ce nu putea să provină de cât de o lucrare ce se făcea afară.

Pustnicul se ridică cu greŭ și se apropiă de zidul unde se făcea sgomotul.

El ascultă cam un sfert de ceas.

In vremea aceasta el repetă de zece orî vorbele :

— Ce o să fie ? ce o să fie ?

El își reaminti tot ce i-ar putea da o lămurire oare-care.

Până aci în locul acela se afla o masă.

Abia cu câte-va zile înainte o mutase Hillmar și o puse în mijlocul odăii.

— Trebue să fie vre-un animal, zise pustnicul tremurând.

Și apropiindu-se de perete de unde venea sgomotul, adăogă :

— Poate e vre-un gușgan care vrea să iasă.

Moșneagul se opri și plecă capul gânditor.

— Da... strigă el, nu poate să fie alt fel.

„Combinațiunile mele nu se înșală.

„Dar dacă se află aci un animal, însemnează că zidul e gol, și unde este o golitate este și o deschizătură.

„Aci staŭ de față cu o descoperire interesantă.

El se apropiă de masă cu hotărîre și luă un briceag.

Apoi se apropiă de perete.

Cu toată puterea ce'l mai rămânea începu să răzelniască varul.

El lucră un ceas întreg.

In sfirşit dete de bolovanii mari din care consta zidul.

Trecu un ceas.

Puterile îl părăsiră.

Deodată căzu o bucată mare de var de pe zid

Se făcu o deschizătură de mărimea unui cap de copil.

Bătrânul bägă mâna 'în deschizătura aceasta.

Spre marea lui mirare află că poate să pătrundă până în umăr cu braţul. Asta îl făcu să se convingă că aci nu e vorba numai de o deschizătură, ci de o ieşire veritabilă.

Retrăgêndu-şi braţul pusnicul observă spre marea lui mirare că de pe degetele lui uscate pica apă curată.

El duse degetele la buze şi 'şi răcori limba sa uscată.

El se apropiă de patul unde dormiau Hillmar şi Olga.

El se plecă spre ei şi începu să 'i sgăţâie.

— Deşteptaţi-vĕ, deşteptaţi-vĕ, strigă el, *D*-zeŭ o să ne ajute, el nu ne-a părăsit cu totul.

Hillmar îşi deschise ochii mai întâi şi îşi ridică capul niţel.

— A trecut tot ? întrebă el.

— Nu, răspunse pusnicul.

„Scoală-te, Hillmar dragă, scăparea e aproape.

— Scăparea !

Această vorbă avu un efect mai mare de cât ori-ce băutură răcoritoare or mâncare scumpă.

Scăpare !

O nouă viaţă curgea în vinele lui Hillmar.

O forţă vie îl umplu trupul.

El începu să repete cu glas slab ca un muribund :

— Scăpare spui, scăpare ! Ah ! nu mĕ înşela !

— Nu te înşel, Hillmar, dacă eŭ nu mĕ amăgesc.

„Dar vino însu-ţi şi vezi.

„O deschizătură în zid, şi apa, apă scumpă răcoritoare.

Hillmar scoase un ţipĕt slab.

— Visul meŭ, strigă el mişcat, visul meŭ !

Apoi se ridică în sus cu ajutorul pustnicului

Bătrânul îl conduse la locul unde se vedea deschizătura în zid.

Hillmar îşi bägă mâna înăuntru la porunca pustnicului şi strigă numai decât :

— Aici e apă... pot s'o scot cu pumnul !...

— El îşi trase îndărăt braţul îi bĕu cu aviditate picăturile de apă ce putu scoate cu mâna.

— Cum îţi explici toate acestea ? întrebă moşneagul ?

Tînĕrul medic răspunse cu ochii focoşi :

— Foarte lesne.

„Este o țeavă laterală a canalisației, în care numai vara străbate câte-va picături de apă

„S'aŭ pus canale de fier spre a avea un al doilea conduct, dacă țeava principală se strică.

Moșneagul ascultă cu emoțiunea crescândă vorbirea tênĕrului medic.

— Și crezi, zise el, că acesta poate să fie un drum de scăpare?

— Crez și sper necondițional. Pentru că fie-care din aceste țevi e atât de mare și voluminósă încât cinci bărbați de-alăturea pot străbate prin dênsa, aci e chestia numai ca să lărgim puțin intrarea.

— Asta se poate, zise moșneagul cu încredere nestrămutată, dacă D-zeŭ ne-a condus până aci, o să ne arate el calea și mai departe.

„Să ne punem la lucru și să muncim înainte.

— Mai întâi să ducem însă Olgei nițică băutură, apa îĭ va face bine și o va întări.

Hillmar nu se înșelase.

La cele dintâi picături de apă respirația copilei se liniști, încordarea dispăru de pe trăsurile ei, și Hillmar strigă vesel:

— Acum somnul o va restabili!

Amândoi bărbații lucrară în interval de opt ceasuri, până când deschizătura fu atât de mare în cât la nevoe putea un om să pĕtrunză prin dânsa.

Dar munca lor fu rĕsplătită.

Hillmar lumină nițel în canal și strigă vesel:

— Canalul se lărgește înăuntru. Putem să străbatem, drumul ne este deschis.

— Dacă o să găsim însă și o ieșire? întrebă pustnicul.

Hillmar dete din umerĭ.

— Nu știŭ, rĕspunse el, dar tot n'avem de pierdut nimic, și trebue să riscăm. O să deșteptăm pe Olga și apoi înnainte.

Bărbații se îmbrățișară în tăcere. Fiecare știa ce mult bine îĭ dorește celi-alt.

Apoi se apropiară de patul copilei.

Hillmar se puse în genuchi lângă dênsa și șopti:

— Olga, dragă Olga, deschide-ți ochiĭ, ceasul mântuirei a sosit.

Olgĕi i se păru că visează.

Ea își puse brațele în jurul gâtului iubitului ei și șopti:

— Suntem scăpați Hillmar, sunt a ta.

— Încă nu suntem scăpați, strigă tîrul, dar cu ajutorul lui D-zeŭ o să ieșim din temnița aceasta, atunci ești a mea și nimic nu ne mai desparte.

Acum se deștepta Olga din amorțeala în care se afla până aci, și ascultă cu plăcere vorbele iubitului ei.

Ea se oferi numai de cât să risce drumul prin canal, și făgădui ca va învinge orĭ ce greutate.

Un sfert de ceas mai târziŭ ei se a

fiaŭ dinaintea deschizăturei gata să facă drumul cel greŭ.

— Acum adio, tu locaşul suferinţelor mele, de unde am dorit atât de mult să scap, am scăpat şi fie ca nicĭ un picior de om să nu mai între aicĭ. Ei acum să ieşim dragiĭ meĭ, tot nu putem dăm de ceva mai mult pe drumul nostru de cât de moarte.

Hillmar intră cel dintâiŭ în deschizătura întunecósă, în urma lui veni Olga şi cel din urmă pustnicul.

Nóptea négră îl coprinse şi numaĭ cu greŭ puteaŭ străbate.

Ei eraŭ până în glesne în apă, dar ei nu băgaŭ acestea în sémă, ci mergeaŭ înainte pătrunşi de *forţă şi hotărîre*.

De o dată Olga ţipă şi căzu în braţele lui Hillmar care o întrebă ce s'a întêmplat.

Ceva viŭ trecuse peste piciorul Olgeĭ şi fugi când copila dete cu piciorul.

— A fost un gusgan, „zise Hillmar zimbind, şi de áştia o să mai întâlnim mulţi pe drumul nostru.

„Dar presenţa lor trebue să ne bucure fiind că acésta probează că aicĭ pot să tráiască fiinţe vieţuitoare şi că esistă o ieşire din acest labirint de canale.

— Inainte cu curaj, copiilor, strigă şi moşneagul.

„Noĭ n'o să ne sinchisim de întuneric *cine ştie poate dăm de lumină numaĭ* de cât.

Trecură douĕ ceasurĭ lungĭ şi triste şi eĭ mergeaŭ nainte prin tunelul întunecos fără ca drumul lor să fi fost întrerupt prin vre-un incident favorabil orĭ nenorocos.

Moşneagul se sforţă să menţină buna dispoziţie în eĭ; fiind că* însă tot nu dădeaŭ de vre-o ieşire nicĭ de vre-o lumină, Hillmar şi Olga începeaŭ a se îngriji.

Medicul se plângea d'o durere de cap, de o apăsare în craniŭ, şi el trebuia să se aplece desé-orĭ spre a-şĭ umezĭ fruntea orĭ a şi stinge setea.

Eĭ nu eraŭ cu totul lipsiţĭ de alimente. Moşneagul luase cu sine resturile de pâine ce mai avea, aceste cojĭ de pâine *muiate* în apă tot mai eraŭ un aliment suportabil.

In fine, interveni o împrejurare care făcu să se deştepte curagiul în el.

Hillmar răzeini cu mâna pe perete şi căzu zingănind un object de metal la pământ.

Tinĕrul medic făcu lumină cu chibritul şi recunoscu în objectul căzut o mică lanternă în care luminarea nu era arsă de cât pe jumĕtate.

— Cum a ajuns lanterna asta aicĭ? întrebă pustnicul.

— Vĕ spun eŭ, rĕspunse Hillmar, în canalul unde ne aflăm, a fost nevoie de o reparaţie.

„S'a trimis o mulţime de lucrătorĭ şi unul din aceştia a uitat aicĭ lanterna aceasta.

Intre aceste el aprinse luminarea ce se afla în lanternă şi astfel puteaŭ străbate mai cu uşurinţă prin întuneric.

— Numai de-am găsi odată o ieşire, se plânse Olga.

„Incep să mĕ doară picioarele stând mereŭ în apă.

Nimenĭ nu-l rĕspunse.

Atât Hillmar cât şi moşneagul eraŭ încrĕdinţaţĭ că asta nu putea să dureze mai mult de o jumĕtate de ceas.

Cu toate astea ce era de făcut? Trebuia să-şĭ urmeze drumul dacă nu voiaŭ să renunţe la orĭ-ce scăpare.

— Ce-l asta? strigă deodată Hillmar, ţeava s'a afundat, orĭ ce?

„Eŭ sunt în apă până în genuchĭ, în vreme ce adineaorĭ nu ajungea apa de cât până la glesne.

— Nu s'a afundat, rĕspunse cu glas înfundat bĕtrânul, ci am făcut o descoperire teribilă.

„Apa începe să crească.

— Să crească? strigară deodată Olga şi Hillmar şi se uitară în ochiĭ moşneagului.

Acesta se plecă cu lanterna în jos şi arătă la bulbucil de apă ce veneaŭ din fund la suprafaţă.

— Asta e semnul netăgăduit ca apa creşte.

„Creşte şi încă foarte repede.

— Atunci suntem perduţĭ, strigă Hillmar, ţeava în care ne aflăm să va umple şi atunci suntem pierduţĭ cu desăvêrşire.

Olga se aruncă la pieptul iubituluĭ sĕŭ, spăimêntată.

— Ah, şi eŭ sperasem că tot o să ajungem odată la lumină, că tot o să ne întoarcem la viaţă.

— Apa îmĭ ajunge până peste genuchĭ, strigă moşneagul, şi tot nu e nicĭ o ieşire, nicĭ o scăpare.

— Cel puţin să nu ne oprim, strigă Hillmar.

„Moartea tot o să ne ajungă, dar să ne luptăm cu ea.

Eĭ străbăteaŭ înainte, dar foarte încet, fiind că apa creştea mereŭ, şi după un sfert de ceas ea ajunse până la pieptul lui Hillmar.

— Eŭ sunt un notător dibaci, zise tînĕrul medic, dar de şi ne-am ţine un ceas la suprafaţă, în urmă tot o să pierim!...

— Luptă-te, Hillmar, strigă moşneagul, luptă-te până este o sufiare în tine; dar, Dumnezeule, unde e Olga?

— Unde e? strigă Hillmar disperat, în minutul acesta era lângă mine şi am lăsat braţul eĭ numaĭ pentru un moment.

— S'a afundat! rĕspunse trist pustnicul.

Hillmar nu maĭ auzise cuvintele acestea.

Eĭ se plecase să o caute.

Trecu o jumĕtate de minută grozavă.

Apoi se ridică şi în braţe ţinea pe

iubita sa, care era leşinată, dar tot în viaţă.

Tînărul medic se apucă cu mână de coperişul ţevei, prinse un mâner de fier şi se ficsă cu o mână în vreme ce cu cealaltă ţinea pe Olga.

Părul copilei se despletise şi se lăsa în plete lungi în jos.

Obrazul ei palid semăna cu al madonei.

Hillmar se uita, cu toată situaţia primejdioasă în care se afla, la formele ei frumoase.

Dar el nu putu gusta mult această fericire contemplativă, căci glasul moşneagului îl deşteptă din visul său. Bătrânul întrebă :

— Ei, şi-acum ?

— Ei, şi-acum ?... repetă Hillmar cu disperare. Eu nu ştiu. Eu nu pot să stau nici trei minute în poziţia aceasta. Braţul mi-a amorţit, şi eu o să mă las în cufund cu Olga împreună în apă.

— Ochii mei se întunecă, se plânse moşneagul, iar de pe picioare....

El tăcu şi plecă capul cu disperare. Deodată se cutremură.

Un ţipăt nebun ieşi de pe buzele lui; el strigă :

— Oameni, Hillmar, oameni !

Tînărul medic se sgudui.

El crezu că bătrânul şi a pierdut minţile.

Dar în momentul următor moşneagul se apropiă de el şi 'l zise :

— N'aï auzit, Hillmar, aŭ fost glasuri de om ; le-am auzit lămurit, trebue să fie în apropiere vre-o ieşire.

Hillmar ascultă cu încordare, de odată strigă :

— Da, e glas de om, e în apropiere.

— Atunci înainte, strigă moşneagul, stringeţi-vĕ încă odată toate puterile şi să mergem în direcţia de unde mi-a venit glasurile.

Incă odată îşi strînseră nenorociţii tóta forţa şi tot curagiul şi merseră înainte. Hillmar ducea pe Olga când mergênd când înotând.

— Lumină, strigă moşneagul cu glas tremurător şi lăsă laterna în apă fiind că nu mai avea nevoe de ea.

Dalba lumină a soarelui îi copleşi de sus şi le arătă scurtul drum ce mai aveaŭ de făcut.

Hillmar puse mâna pe o scară ce era pusă în apă şi se urcă în sus, ducând pe Olga cu sine.

Moşneagul îi urmă.

Scara ducea într'un şes singuratec ce aparţinea marelui basin de lângă Berlin. Nici un om nu se vedea în apropiere. Dar clădiri uriaşe se vedeaŭ la câţi-va paşi.

— Scăpaţi, strigă moşneagul şi îşi ridică mâinile spre cer.

— Scăpaţi, strigă şi Hillmar şi căzu leşinat lângă Olga leşinată.

Moşneagul se uită cu privii clarificate spre soare.

Lacrimi mari lunecau pe obrajii lui uscăţivi.

— Te revĕd, soare splendid, a cărui lumină am dorit-o atât de mult, strigă el covĕrşit de sentimente.

Apoi adăogă:

— Dumnezeul meŭ, ce frumoasă e lumea ta, şi cum am petrecut eŭ o jumĕtate de viaţă visând.

XLIV

Spargerea

In aceaşi odae unde nepotul doamnei La Bourge îşi espiră micul sĕŭ suflet, şedea la masă Matei cu o sticlă plină.

Faţă cu el se afla un alt bărbat de aspect îndoelnic, care închina des gazdei şi umplea paharele îndată ce se goliaŭ. La cea dintâi privire aflăm că musafirul fostului cantonier este Magistrul, al cărui unic ochi străluciа în coloare verzie, iar cel de sticlă era de-o rigiditate lugubră.

— Bea, Matei, strigă chiorul, şi fie uitat tot ce s'a întâmplat între noi.

— Aşa e, răspunse Matei şi îşi întinse Magistrului mâna, crede-mĕ, n'am fost eŭ de vină că te-am lăsat singur cu cocoşatul şi am şters o cu copilul... Nevastă-mea socotea, adică zicea.... noi gândiam....

— Ştiŭ frate, ştiŭ, întrerupse Magistrul, cunosc pe nevasta ta, te cunosc şi pe tine şi ştiŭ cât preţuiţi.

„Vivat, noi o să mai facem trebşoare bune.

— Trebşoare bune, asta e lucrul de căpetenie, strigă Matei, ei, n'avem cuvênt să fim nemulţumiţi, ne curg banii ca apa.

— Sunteţi norocoşi, răspunse Magistrul, căci azi e greŭ al dracului să fii necinstit.

El rise de gluma sa, îşi goli paharul, apoi adăugă.

— Opinia mea este, şi o vĕz mai bine de cât pe mine, că ascunzătorii şi zarafii aŭ devenit foarte dificili, albaştrii îi pândesc prea mult, şi de aceea nu prea îndrăsnesc să facă treburi cu noi. Mie îmi merge rĕŭ, Matei, trebue să mĕ apuc de ceva căci altfel daŭ faliment.

— Dacă vrei să câştigi parale, ţine-te de noi, zise fostul cantonier lăudăros, pe ce punem mâna se preface în aur, şi nu-ţi poţi închipui ce şireată şi necesară e bătrâna mea. O femee admirabilă, ţi o spun.

Magistrul zîmbi.

— Da, da, schiloada, e potrivită pentru treburi, are ochi ce vĕd tot, mâini ce iaŭ tot.

— Ai dreptate, frate, răcni Matei, vino să bem în sănătatea nevestei mele, să trăiască mulţi ani, ea e comoara mea.

— Numai de s'ar întoarce odată,

zise Magistrul ciocnind paharele, întârzie prea mult.

— Poate face ispravă cu contele, şi asta nu merge atât de lesne.

— El, eŭ capăt după tocmeală, partea a treia, din cea ce ne aduce băiatul.

— Ce am făgăduit, ţinem, mormăi Matei, şi dacă mĕ gândesc bine, a fost prost din partea noastră că ne-am împotrivit din început a-ţi oferi a treia parte. La dracu ce gălăgiă fac borţoşii aceia diŭ noŭ ?

Omul robust se ridică cu greŭ de pe scaun şi să duse în alcov.

Câte-va minute după aceea să auziră ţipete groaznise de copii, aşa încât Magistrul deveni curios şi urmă pe Matei.

Alcovul era goal, dar uşa ce ducea la mansardă era deschisă

Odaia să afla tocmai sub coperiş, tavanul era format de grinzi putrede şi rupte, iei şi colea era câte-o gaură acoperită cu hârtie, prin crapături străbătea aerul rece de pe stradă.

Lângă perete se afla un pat de lemn cum să obişnueşte în localele de arest ale soldaţilor. Patu era acoperit cu o velinţă murdară, şi pe acest pat să tăvăliaŭ patru copii goi de jumĕtate şi miserabili. Eraŭ trei băieţi şi o fată. Nici unul nu era mai mare ca de patru ani. Toţi ţipaŭ, sbieraŭ şi plângeaŭ.

Motivul pentru care ţipaŭ şi să văetaŭ, era că Matei intrase şi era gata să-i bată din noŭ.

El avea un ştreang împletit în mână cu care să răstea la micii copilaşi.

— Aşteptaţi, canalie, strigă el, împărţind la lovituri, o să vĕ învĕţ ca să tăceţi ; da, târâţi-vĕ peste olaltă ca broaştele ; tot nu scăpaţi de porţia voastră.

Nu sĕ mai sinchisea el unde ajung loviturile, ce-i păsa lui dacă nimerea peste cap orî peste picioare, bătaia îi făcea plăcere, şi ţipetele copiilor îl distra.

Rachiul ce bĕuse îi sporea şi mai mult plăcerea, şi el ar fi schilodit pe bieţii copilaşi dacă Magistrul n'ar fi venit la timp.

— Ce dracu, Matei, tu ai să omori pe copii, strigă chiorul.

— Aşi, ăştia nu pier aşa de lesne, rĕspunse Matei, nici nu-ţi poţi închipui Magistre, ce viaţă tenace aŭ canaliile acestea.

— Aveţi patru acum ?

— Da, al cincilea a murit. Păcat de el, acela ne-ar fi adus bani frumoşi, că era copilul unui negustor bogat.

„El dar e mort, fie-i ţĕrîna uşoară. Dar tot o să căpătăm noi ceva după mititeii acestia. Pentru că vezi Magistre, în mansarda cea mare încap mulţi, şi în cât priveşte mâncarea noi nu ne-am obicinuit să desmierdăm pe elevii noştri.

Dimineaţa şi seara capătă supa, bucăţelele de pâine necesară la acesta, le milogesc cele două babe ; la ameazi însă le face nevasta mea masă excelentă.

„Ea cumpără rămășițele dintr'un restaurant, și tu nici nu-ți poți închipui ce delicat e ceea ce rămâne pe farfuriile mușteriilor. Capete de pește, mărunțăl de pasări, cu un cuvânt, tot ce se trimite îndărăt în bucătărie și care alt-fel s'ar lepăda. Astea le cumpără nevasta mea și face o mâncare de minune.

Magistrul se întoarse și se zgudui de scârbă.

— Și sunt sănătoși ? întrebă el.

— Ca peștele în apă ; dar eŭ mă și îngrijesc pentru mișcarea necesară, vêzuși adineaurĭ chiorule.

— Balanul cela e băiatul de care e vorba ? întrebă magistrul încet.

Matei dete din cap.

— E copilul ce l'am luat de la cocoșatul De alt-fel la vêrsta lui de doi ani, e un băiat îndărătnic și obrasnic, pe care l'aș fi schilodit dacă nevasta n'ar fi zis că băiatul ne va aduce parale.

— Bărbățelule, unde ești ? să auzi de odată un glas pițigăiat.

— Asta-i baba mea, zise Matei, vino Magistre sunt curios să știŭ ce a isprăvit.

Amêndoi bărbații se deteră jos în odaie, unde femeea cu piciorul de lemn își scoase șalul și apucă repede un pahar de rachiu și îl goli într'o înghițitură.

— Da, *frig* al dracului e afară, zise ea, și voi ați lăsat să se stingă focul în sobă.

„Așa e dacă te bizui pe bărbați.

— Ei și ce-ai isprăvit, schioapo ? întrebă Magistrul, ați făcut tocmeala ?

— N'am făcut nimic, scrâșni femeia aruncând mai multe bucăți de lemn în sobă ; mai bine ar fi dacă am lega bărdăhănosului de copii o piatră de gât și îl vom arunca peste noapte în Spree.

— N'a vrut contele să dea nimic întrebă Matei iritat.

— Mi a oferit câte-va sute de mărci zise schioapa în bătae de joc, eŭ l'am luat în rîs și am plecat

— Așa dar n'ai căpătat nimic ? întrebă Magistru, nu crez, aci este ceva la *mijloc*.

„Ceva ofertă o fi făcut contele. Dar eŭ vĕz că vreți să mă trageți pe sfóră. Aveți de gând să puneți voi la buzunar întreg câștigul.

— Treaba ta cum crezĭ, se resti femeia, dar dacă nu mă crezi du-te la contele și 'l întreabă, dacă mai îndrăznești să te arăți între oameni.

Vorbele din urmă isbiră pe Magistru ca un pumnal.

Ea făcuse alusiune la poliție care îl urmăria ca pe ucigașul mamei Carcoș și că nicăeri nu era în siguranță

Toate gazetele anunțase deja căutarea lui, și el nu îndrăsnia să iasă din bălogul său de cât noaptea.

De trei zile și trei nopți el petrecea în locuința făcătoarei de îngeri care îi tormise un pat în mansardă. Magistrul

pricepu că aici e nevoe să mai slăbească nota dacă nu vrea să fie trădat.

— Eŭ crez că n'aĭ isbutit cu contele zise el bătând în retragere, dar dacă n'am reuşit cu planul acesta, atunci trebue să ne gândim la alt-ceva şi să nu punem mâinile în sîn.

— Negreşit, strigă Matei, nouĕ ne trebue banĭ, banĭ mulţi.

— Noĭ treĭ am putea să facem vre-o ispravă, zise chiorul încurajând, dacă suntem solidarĭ, putem să le dăm de gândit albaştrilor.

— Eŭ aş şti ceva, zise femeia cu piciorul de lemn, dar e greŭ şi foarte primejdios.

— Aşĭ, ce primejdios, strigă Magistrul, cine nu riscă nu câştigă, spune, schioapo, ce este, noĭ treĭ suntem făcuţĭ să isprăvim ceva.

— Pe când părăsiam casa contelui zise femeia cantonierului, am întâlnit pe uliţă pe un domn îmbrăcat elegant ce imĭ părea fórte cunoscut.

„Şi ştiĭ cine a fost bărbăţelule, Stubenrauch, lăcătuşul Stubenrauch, care a avut norocul prost să fie numit inspector la contele Fernau.

„Haha, *ce elegant* s'a făcut, eŭ am vĕzut că nu vrea să mĕ observe, de aceea am socotit, stăĭ, te ducĭ la el şi îl abordezĭ de-a dreptul ca să se necăjéscă. Mĕ apropiaĭ deci de el cu prietenie şi 'I zisei:

„— Ah, domnule inspector ce veselă sunt că te revĕd.

„El se opri, mĕ salută şi mĕ întrebă amical:

„— Eĭ, cum îţĭ merge?

„Asta o făcu ca să nu aibă aerul de fudul.

„— Cum să-mĭ meargă d-le inspector, rĕspunsei eŭ, şi rĕŭ şi bine.

„Nu fie-care are aşa noroc ca d-ta, d-le Stubenrauch.

„El mormăĭ ceva ce eŭ nu înţeleseĭ.

„Dar în momentul acela se apropiă un alt boer, pe care eŭ nu-l cunoşteam.

„Acesta anunţă:

„— Trăsura cu banĭ stă dinaintea caseĭ contelui.

„Să se aştepte cu predarea până ce soseşti d-ta?

„— Numaĭ de cât, rĕspunse Stubenrauch, care dete din cap şi mĕ lăsă în drum.

— Ştiĭ ceva, bărbate?

Matei se scărpină în ceafă şi clătină din cap.

Ochiĭ Magistrului se aprinseră de lăcomie.

— Ştiŭ eŭ ce vreĭ, schioapo, zise el, haha, trăsura cu banĭ aşteaptă dinaintea caseĭ contelui.

„Astea sunt veniturile din fabrică, ce sosesc în fie care lună proprietarului.

— Nu în fie-care lună, la sfert de an, zise femeia cu piciorul de lemn. Iţĭ poţĭ închipui chiorule, ce sumuliţă frumósă se adună aci.

„Asta plăteşte să te urcĭ odată pe fereastră.

— Se poate, şopti bătrânul, dacă aĭ curajul să puĭ o scară la fereastră şi să te urcĭ fără sgomot.

„Odaia de dormit a conteseĭ este spre grădină.

„Cu o scară poţĭ să ajungĭ la balcon, de aci la fereasta odăiĭ de dormit.

— Dar contele nu-şĭ va fi ţiind baniĭ în casă, zise chiorul, el îĭ va fi trimis bancherului sĕu.

— Se poate, dar numaĭ în ziua următoare, până atunci rĕmân baniĭ în casă.

— De unde le ştiĭ astea, strigoae bătrână? întrebă Magistrul atingând cu bună-voinţă umĕrul babeĭ.

— Eŭ am urmat numaĭ de cât pe Stubenrauch, şi am ispitit tot ce-am vrut să aflu.

„Afacerea e însă migăloasă.

„In casă sunt paznicĭ şi ne póte observa când vom pune scara.

— Asta e treaba mea, rĕspunse Magistrul. Dacă fie-care din noĭ e la postul sĕu, atunci o să isbutim. Veniţĭ să vĕ desvolt eŭ planul meŭ, şi să mĕ ia dracul de nu vĕ fac mâine pe voĭ bogaţĭ.

Cei treĭ tovarăşĭ se puserĕ la masă şi începurĕ a se sfătuĭ cu glas şoptitor.

. . . . . .

Contele Fernau stetea într'un halat elegant la masa de scris şi esamina maĭ multe hârtiĭ ce-ĭ eraŭ întinse pe masă.

Din când în când îşi întorcea capul şi arunca câte o privire de satisfacţie inspectorului Stubenrauch care stetea în mijlocul odăiĕ elegante.

— Eŭ sunt mulţumit cu d-ta, dragă Stubenrauch, zise tînĕrul conte după câteva minute, dispoziţiile d-tale le aprob în toată privinţa şi îţĭ sunt obligat pentru îngrijirea şi atenţia cu care mi-aĭ condus fabrica în acest sfert de an.

— E de datoria mea, d-nule conte, rĕspunse Stubenrauch cu glas bine accentuat, să mĕ îngrijesc de interesul dumitale.

„Lucrul de căpĕtenie este că soarta lucrătorilor s'a făcut maĭ suportabilă şi oamenii lucrează maĭ cu plăcere.

„Apoĭ şi *proprietarul* are maĭ mult folos dacă lucrătorul este încredinţat că i se face dreptate şi că i se recunoaşte munca.

„Acuma să daţĭ ordine la noĭ, d-le conte.

„O să fiţĭ primit cu totul altfel decât atunci când n'aţĭ întâmpinat de cât mutre posomorite.

— Da, mi-a făcut o *impresie* tristă, rĕspunse contele Fernau.

„A trebuit să recunosc că şi eŭ sunt de vină pentru această stare proastă.

„Administraţia era în mâinĭ rele, o recunosc.

„Dar slavă domnuluĭ asta a trecut....

„Mĕ doare însă că bătrânul Braut a trebuit să moară în chip aşa de grozav ca victimă acesteĭ stărĭ nesocotite.

— Da, sărmanul bătrân, zise Stubenrauch, el însu şi s'a prezintat justiţiei, şi când în ziua următoare i s'a deschis celula, nu s'a găsit de cât cadavrul lui... El se strangulase cu mâinile sale. Dar d-tră v'aţi îngrijit în chip uman de familia lui.

„Astfel nu s'a lăsat lipsă în urma nenorocitului.

— Dar să trecem peste asta, dragă Stubenrauch.

„Iată chitanţă după socoteală. Totul e în regulă.

— N'ar fi bine, d-le conte, să duc banii numai de cât la bancher? Acolo sunt mai în siguranţă de cât aci.

— Nu e nevoe; eu n'am tâlhări în casă.

„Banii vor fi bine păstraţi în masa de scris care se află în odaia de dormit.

— D-le conte, în Berlin sunt mulţi răufăcători, şi eu nu mă tem de vre-un tâlhar din casă, ci de tâlhării cari ar putea să pătrundă în casă.

Contele răspunse:

— Dacă ţii atât de mult trimit mâne banii la banchier.

„Azi nu vreau să mă deranjez.

„Sper că d-ta rămâi la mine până de seară, Stubenrauch.

— Dacă doriţi, d-le conte.

— Atunci să vii la dejun. S'a servit în pavilionul din grădină.

Pavilionul conteluĭ Fernau se afla lângă odaia de dormit şi era decorat cu tot felul de flori esotice.

Lumina străbătea de sus în jos prin un coperiş de sticlă.

Nu se putea închipui ceva mai plăcut de cât încăperea aceasta.

Când contele intră cu musafirul său aicĭ, de pe o bancă alcătuită de scoicĭ, se ridică o fată tinără cam de şai-sprezece anĭ.

Ea era într'un halat modest.

„Ea se chiama Rosamunda de Fernau, era sora conteluĭ, şi dimpreună cu el proprietară moşieĭ părinteştĭ.

— Bună dimineaţă, dragă Arthur, zise Rosamunda.

Şi oferi fratelui său buzele sale roşiĭ spre sărutare.

Apoi adăogă:

— Ţi-am păstrat cel dintâĭ ghiocel ce-am găsit în seră.

In urmă salută cu prietenie pe Stubenrauch întinzându-i mâna.

Şi-i zise:

— Frumos că aĭ dat odată pe la noĭ, d-le inspector.

„Tabacherea ce-o brodam pentru d-ta e gata, şi o s'o aduc în urmă.

— Pentru mine, contesă?... întrebă Stubenrauch plin de uimire.

— Eĭ, ţi-am vorbit acuma treĭ săptă mânĭ de aceasta, credeai că glumesc răspunse fata.

Inspectorul bolborosi:

— Aşa credeam.

„Cum aș fi îndrăznit să sper că degetele d-tale să se miște pentru mine?

Fata răspunse:

— D-ta ți-ai mișcat brațele, d-le Stubenrauch, când ai scăpat pe frate-meŭ de furia muncitorilor.

Și aceste cuvinte le rosti cu glas melodios și dulce.

Apoĭ adăogă:

— O știŭ cât îți sunt de obligată... Închipuește ți, dacă i s'ar fi făcut vr'un rĕŭ fratelui meŭ pe care îl iubesc atât de mult....

Intru acestea se puseră la masă.

Contele Fernau umplea paharele.

Copila făcea pe gospodăreasa cu atâta grație, în cât fratele eĭ se uita plin de satisfacție la ea.

Și își zise în sine:

— Câtă nevinovăție, cât spirit și câtă bunătate de inimă.

„Ce de fericit va fi bărbatul care o va lua de nevastă.

— Contele Valdemar de Marco-Stanemburg, anunță în momentul aceasta feciorul.

Contele porunci feciorului să introducă numaĭ de cât pe vizitator.

Rosamunda înroși ușor la anunțarea feciorului.

Ea puse jos paharul ce-l ridicase la buze.

— Ce'l aduce pe contele Marco așa de vreme la mine? întrebă Fernau, dar orĭ cum va fi, el va fi binevenit.

Marco întră.

— E binevenit întrebă el auzind vorbele din urmă.

Apoĭ adăogă:

— Mi-ar plăcea însă să știŭ dacă e binevenit și pentru mica silĭdă.

Rosamunda nu răspunse nimic.

Ea plecă capul.

Dar Marco cu ochiĭ sĕĭ agerĭ observă că copila își plecă ochiĭ sub privirile lui, și sînul eĭ se ridica cu emoțiune.

La invitația contelui Fernau el se puse la masă.

In convorbirea ce se desfășură, Marco se distinse prin spirit și haz.

El știa să aleagă materia așa în cât să intereseze și pe Rosamunda.

Stubenrauch observă că sora contelui n'are ochĭ de cât pentru Marco.

Acesta vorbia de asemenea numaĭ pentru ea.

Inspectorul burgez observă toate acestea.

El băgă de seamă că Marco, orĭ-cât era de spirit și amabil, totuși e prea bĕtrân pentru mica contesă.

Contele Fernau întrebă pe musafirul sĕŭ:

— Care e scopul vizitei d-tale, dragă conte?

Marco răspunse:

— Am treabă cu dumneata, dragă Fernau.

„Auzisem că eștĭ dispus să vinzĭ una

din moşiile d-tale şi mi-ar plăcea s'o cumpĕr.

„Poate o să facem iute tocmeala.

— Nu crez, rĕspunse contele Fernau, pentru că moşia de care vreaŭ să scap nu e de cât un castel vechiŭ, cu trei fălci de pământ, cam la trei ceasurĭ de Berlin.

— Un castel vechiŭ? întrebă contele Marco.

„Şi de ce vreĭ să'l vinzĭ?

— Fiind că castelul Drachenburg are un precedent fatal pentru familia Fernau... Eŭ nu sunt superstiţios, dragă Marco, dar vezĭ, soră-mea cunoaşte lugubra istorie a castelului şi se înfioră când îĭ vorbesc de el.

— Nu 'ţĭ bate joc, d-le conte, zise copila serios.

„Unul din strămoşiĭ noştri, un om sĕlbatic şi pătimaş, a răpit copila unuĭ pădurar şi o a dus în Drachenburg. Copila l'a urmat cu încredere, dar o aştepta o desamăgire mare.

„Sburdalnicul se plictisi curênd de dênsa.

„Fiind că tatăl eĭ pretindea mereŭ că s'o ia de nevastă, el hotărî să se scape de ea.

— Ce ruşinos, strigă contele Marco, ce prost!

— Nu-ĭ aşa?... întrebă naiv Rosamunda.

Apoĭ adăogă:

— E trist să aĭ astfel de strămoşiĭ, de şi sunt sute de anĭ de când s'a întêmplat istoria aceasta cu Ingonar şi Agnes.

Contele Marco o întrerupse:

— Aşa dar se chiema Ingonar şi Agnes perechea romantică?

Şi însoţi aceste cuvinte cu un zîmbet.

Apoĭ urmă cu aceiaşĭ intonaţie:

— Dar Ingonar de Fernau şi-a executat planul sĕŭ negru?

Fata'ĭ rĕspunse tot serioasă:

— Da.

„Intr'o seară el duse pe Agnes în turn sub cuvênt să admire cerul stelos. El o făcu să iasă pe platformă....

Marco o întrerupse iar:

— Ah, bănuesc, a aruncat-o jos! esclămă el.

Fata urmă:

— Da... aşa a făcut mişelul!

— Dar ea a căzut moartă?

— Nu, a maĭ trăit câte va minute, câtă vreme a pronunţat un blestem grozav peste casa noastră.

„Un fecior bĕtrân, în braţele căruia a murit, a fost martorul acestuĭ blestem...

„Nicĭ un membru de sex femeesc din familia Fernau, aşa a zis muribunda, să nu iasă vie din castelul Drachenburg, dacă va fi stat acolo maĭ mult de treĭ zile.

Rosamunda tăcu.

Obrajiĭ sĕĭ se aprinseră.

Era vĕdit că povestirea aceasta o emoţionase.

— Şi într'adevĕr s'aŭ întêmplat câteva casuri triste, reluă cuvêntul contele Artur, carĭ tind să confirme şi să verifice acest superstiţiŭ. Prin un incendiŭ isbucnit în castel a perit acolo contesa Osihia de Fernau ; nepoata ei s'a nenorocit la vênătoare şi a murit de asemenea în castelul vechiŭ. Două surorĭ, copile de patru spre-zece anĭ, surorile bunicului meŭ, aŭ murit de difterită în castel, la cincĭ zile după sosirea lor acolo. O să admiţĭ dragă Marco că tóte aceste nenorocirĭ s'ar fi întêmplat şi fără blestemul frumoasei fete de pădurar. Superstiţia esistă însă. Şi nu mai am poftă să mĕ mai plictisesc cu vedeniĭ de aceste.

— Eŭ însă mĕ înebunesc pentru romantică, strigă contele Marco, şi sunt mai dispus acum să cumpĕr castelul. Ce poziţie are ?

— E foarte romantic şi grandios. E pe o stîncă ascuţită, înconjurat în jur cu pădure.

— Spune-mĭ ce preţ are, conte, şi n'aĭ să te superĭ mai mult cu castelul Drachenburg.

— Dar nu se poate să cumperĭ un castel fără de a-l fi vĕzut, zise Fernau, dar dacă îţĭ convine să facem acolo o escursiune zilele aceste. Putem să facem şi o vênătoare, sălbăticime e multă pe acolo. Asta ne va recompensa pentru singurătatea din castel.

— Singurătatea, strigă Marco şi se uită pe furiş la Rosamunda, singurătate doresc.

„M'am plictisit cu viaţa sgomotoasă din capitală.

„Şi de oare-ce sunt condamnat să trăesc singur, fiind că vĕz că nu găsesc un suflet care să se potrivească cu al meŭ, care să fie capabil de amor aşa cum îmĭ închipuesc eŭ acest sentiment, o să mĕ îngrop în Drachenburg şi să mĕ fac un original.

— Şi cum de nu găseştĭ un suflet capabil de amor ? întrebă Rosamunda şi se ridică de pe scaun, iubirea unuĭ bărbat nobil nu poate să fie respinsă de niciŭ femee care recunoaşte adevĕratul merit al bărbatuluĭ, şi care are sufletul curat.

Ea se plecă cu graţie şi salută.

Apoĭ părăsi pavilionul urmată de privirile bărbaţilor uimiţĭ.

— Ce-o să fie asta ? întrebă contele Artur, n'am auzit-o niciŭ odată vorbind astfel.

„Eŭ o consideram mereŭ ca pe un copil.

„Dar acum a vorbit ca feciŏră matură.

Contele Marco se sculă.

El întinse mâna lui Fernaŭ şi îşĭ luă ziua bună.

Contele Fernaŭ făcu cu Stubenrauch mai multe plimbărĭ.

El nu se întoarseră acasă de cât seara.

— Acum o fi prea târziŭ să mergĭ la fabrică, zise el inspectorului.

— O, nu dle conte, mi-ar plăcea să plec acum.

„Mĕ tem să nu se întâmple ceva în fabrică unde e nevoe de presența mea.

— Eŭ nu te las, zise Fernau cu hotărîre, vezĭ ce vijelie e afară, eŭ nu pot să te las să plecĭ pe vremea acésta.

Putea să rĕspunză Stubenrauch ce vrea contele presista în hotărîrea sa.

El povesti tótă séra cu inspectorul sĕŭ.

Era ca doĭ prietinĭ.

La zece ceasurĭ Rosamanda se retrase în odaia sa.

Fernau puse în urmă să se pregătéscă un punș.

Eĭ își aprinseră ţigările.

Contele zise către inspectorul sĕŭ:

— Sincer să-ți spun mi-ar plăcea, dragă Stubenrauch ca castelul Drachenburg să trecă în posesiunea altuia. Eŭ rîd de vorbele bábeștĭ, dar vezĭ cu tóte astea s'a întêmplat un incident în viața mea ce m'a mișcat adênc și care stă în raport cu blestemul rostit de Agnes.

Eĭ umplu din noŭ paharele.

Își ridică pe al sĕŭ la buze.

Stubenrauch observă că o lacrimă îl cade în pahar.

— Mi se pare că scormonești suveniruri triste, dle conte, zise el, mai bine să nu vorbim de astea.

— Nu, nu, inima mea e plină și de mult doriam să vorbesc cu un om cinstit. Vezĭ, dragă Stubenrauch, eŭ cu tótă bogăția și poziția mea socială, sunt fórte nenorocit.

„De și sunt tînĕr, am o durere mare și neștearsă.

„Eŭ iubiam pe o copilă frumoasă, cum nu se poate mai frumósă, virtuoasă și de caracter, cum nu se mai găsește o altă femee...

„Se chiama Marietta.

„De și era din nobilime, împrejurările aŭ adus în miserie și trebuia să 'și câștige pâinea ca artistă pe trapez.

„O iubiam cum nu se poate iubi maĭ înfocat și eram hotărît să o iaŭ de nevastă.

„Ea se angajă pentru ultima dată la un teatru de mahala din Berlin. Maĭ eraŭ încă opt zile până să se înceapă reprezentațiile.

„Eŭ am făcut o să vie cu mine la Drachenburg unde să trăim retrași de ochiĭ lumeĭ.

„Spre a'mĭ adormi îngrijirea îmĭ ziceam că Marietta nu e din familia nóstră, prin urmare blestemul nu are putere asupra eĭ.

„Credeam că nu m'am înșelat, fiind că Marietta părăsi bine și sănĕtósa castelul.

„Opt zile maĭ târziŭ Marietta căzu de pe trapez.

„O mână criminală tăiase frînghiile...

— Grozav, strigă Stubenrauch, și a murit?

— Da, rĕspnuse contele.

„A murit în braţele mele.

Pronunţând aceste cuvinte vocea contelui tremura.

Peste puţin el urmă:

— Atunci mi-am zis că legenda, deşi era veche, totuşi era adevĕrată, fiind-că Marietta de şi nu era nevasta-mea în faţa oamenilor, dar era înaintea lui Dumnezeŭ, şi blestemul a ajuns o şi pe ea.

Stubenrauch întinse contelui mâna.

Apoi el zise:

— Mĕ rog pentru sufletul tĕu, d-le conte, care eşti cel mai bun dintre oamenĭ.

„Dar şi eŭ am îngropat pe o fiinţă dragă, pe o fată pe care o iubeam şi pentru care mi aş fi dat viaţa, fără ca să i o fi spus aceasta.

„Ea a murit la spital şi n'am putut nici să-i împodobesc mormêntul, fiind că mi s'a spus că cadavrul el trebuie să serve ştiinţei.

— Nu aş putut împedeca acĕsta? întrebă contele revoltat.

Stubenrauch dete din umerĭ.

— D-le conte, zise el, e fală când se zice că mortiva e justă. Pentru săracĭ nu-i aşa.

„Ei trebue să plătească cu trupul lor datoriile ce aŭ făcut cât aŭ stat bolnavi în spital.

„Eŭ însu mi eram sărac p'atunci şi nu puteam să achit atâţia bani deodată

Fernau clătina din cap.

Urmă o pauză.

Contele întrerupse tăcerea zicênd:

— Uite, dragă Stubenrauch, când Marietta a fost să moară mi a dat o însărcinare.

„D-ta ai putea să 'mi stai într'ajutor în causa acĕsta.

Stubenrauch zise cu grabă:

— De ce nu, d-le conte, dacă e cu putinţă?

— E cu putinţă, respunse contele Fernau

— Şi care este acea însărcinare?

— Să caut unde este soră-sa, o copilă nenoroc ită, lipsită de darul vorbirel şi să o iaŭ sub paza mea.

Stubenrauch sări în sus. El îşi holbă ochiĭ şi tremurând de emoţiune se uită la conte.

— Pe sora sa, strigă el cu glas înfundat şi a cestă soră se chiema Sofia Grimm?

— Stubenrauch de unde cunoşti d-ta acest nume? strigă contele.

— De unde îl cunosc? întrebă el şi lacrimile i se uscara în ochi, de unde cunosc acest nume? fiind că mi a fost numele cel mai scump pe lume. Fiind că copila de care vorbiam era să-mi fie nevastă. Ea purta acest nume. Fiind că Sofia Grimm, floăreasa mută, era sora pentru totdeauna d-zeĭ Marizia.

Şi Fernau se ridicase.

El abia se putea ţine de mirare.

— Aşa dar noi am iubit două surorĭ, zise el cu căldură, două surorĭ care póte

erau egale în bunătate și virtute. Stubenrauch să fim prietini să-mi fii frate, aceea ce-mi devenial dacă moartea nu mi-ar fi răpit ceea ce am avut mai scump Intinde-mi mâna cea plină de bătături de munca cu ciocanul, eu o să ți păstrez prietenie și o să spon fie-căruia care va voi să mă asculte: Uitați vă, ăsta e prietenul meu cu care soarta m'a legat prin legătura suvenirului.

Ei steteau mână în mână, contele și lăcătușul și închieară legătură de prietenie pe viață.

Era un ceas după miezul nopții. Stubenrauch merse să se culce.

Contele Artur plecă de asemenea în odaia sa de dormit.

Contele se desbrăcă singur fiind că 'și trimesese feciorul său de vreme să se culce.

El se apropiă încă odată de geam ca să se uite niței afară după cum îi era obiceiul.

Nuaptea era întunecată.

Pe cer se târau nori greii, încărcați cu zăpadă.

In grădină zăpada era mare.

— Mă gândesc la tine Marietta, șopti Artur, mă gindesc la tine, tu glorificată. Nu pot să te uit.

„Uită te la mine jos și păzește-mă. Mă gândesc la tine Marietta.

Cu vorbele acestea el se depărtă de fereastră.

Se puse pe patul său de mătasă, și adormi în curênd

In grădină, sub balcon, se îndrepta în sus acum o figură, ce până aci era cu totul acoperită de zăpadă așa în cât numai capul i se vedea

Era Magistrul.

Criminalul sări cu dibăcia unei pisici în mijlocul grădinei, acolo scóse o fluerătură ușoară.

De odată apăru o a doua figură ce până aci era ascunsă după statuia unui amor.

Femeia cu piciorul de lemn căci, ea era, se apropiă încet.

Zăpada făcea să nu se audă nici un pas. Asta favorisa mult planul lor.

— Să punem iute scara, șopti chiorul, și amândoi se îndreptară spre pavilionul din grădină, de unde luară o scară.

O duseră încet până la balcon. O ridicară în sus.

Magistrul se urcă sus, iar femeia cu piciorul de lemn pândia jos.

In momentul acesta femeia prinse de braț pe tovarășul său și arătă tremurând spre mijlocul grădinei unde se vedeau două puncte înfocate.

— Un câine, strigă ea, ei se apropie, ochii îl ard, îl văd dinții grozavi prin întuneric.

— Tăcere, zise chiorul, suntem pregătiți pentru casul acesta.

El își bágă mâna în buzunar și scóse un object mic, negru.

Un miros greŭ şi greţos ajunse la nasul câinelui.

El se aruncă în zăpadă şi începu să bată din coadă apropiinduse cu lăcomie. Magistrul îl aruncă bucata. Câinele o prinse în gură.

In momentul următor animalul se cutremură, se lăsă pe o latură şi 'şi scóse limba.

— Asta n'o să ne mai turbure, şopti Magistrul Otrava şi-a făcut datoria. Acum la treabă, căci intervalul între două şi trei ceasurĭ este cel mai favorabil.

El se tîrî încet pe scară în sus. Se aruncă peste marginea balconului, aşa în cât acum se afla dinaintea uşel de sticlă ce ducea la odaia de dormit a contelui.

El încercă să o deschiză încet, dar în momentul următor strigă în jos femeei cu piciorul de lemn :

— Uşa e închisă, trebuie să sparg geamurile.

— Al la tine diamantul şi smoala ? se auzi din jos tot atât de încet.

Magistrul răspunse :

— Am de toate. Ţine sacul gata.

„Sper că Matei o să fie cu băgare de semă ca să nu fim turburaţi.

„El o să facă us de briceag dacă nu merge altfel.

Peste puţin chiorul urmă :

— Atunci pot să încep, înăuntru e linişte, contele doarme, nimic nu se mişcă.

— Dar dacă s'ar deştepta ?... întrebă femeia.

Ochiul Magistrului se învârti sălbatic, mâinile lui făcură o mişcare ca şi cum ar fi vrut să sugrume pe cine-va.

Chiorul se apropiă de uşa de sticlă a cărei geamurĭ le pipăia cu atenţiune.

Asta dură câte va minute, în fine pare că a aflat locul potrivit.

El scoase din buzunar un object mic în formă de creion şi făcu cu vêrful lui un patrunghiŭ pe geam.

Un sunet ascuţit de sticlă se auzi. El ascultă o minută ca să vază dacă se mişcă ceva în odaia contelui, vĕzênd însă că e tăcere, urmă înainte.

Pe bucata tăiată puse smoală, apoi o apăsă în năuntru.

Dar nu o lăsă să cază, ci o lipi de faţa din dăuntru a uşel.

Apoi îşi bágă mâna prin deschizătura făcută şi dete la o parte ivornl.

Astea se făcură atât de repede şi cu atâta dibăcie, în cât nu'i trebuiră decât câte-va secunde.

Apoi el se plecă peste balcon şi zise tovarăşel sale :

— Uşa e deschisă :

Şchioapa răspunse încet :

— A mers atât de iute ca şi cum am fi avut cheia.

Al draculuĭ mai eştĭ, Magistre. Complimentele mele.

— Dacă sunt meşter ...

— Aşa e.....

— Acum urmează ce-i mai greŭ răspunse chiorul, numai de nu s'ar deștepta înainte de-ai putea în hide gura cu plastrul de reșină.

— Ei, dacă se deșteaptă, scrâșni femeia, păcatul lui.

„Ți-am dat pumnalul bărbatului meŭ tă-l să tacă.

Chiorul dete din cap.

El se întoarse și deschise încet ușa. Se furișă încet în odae cu ghetele sale de pâslă.

Ochiul lui străbătu întunericul, el știu să se păzească de scaune ori alt fel de mobile.

Ajunse lângă patul unde dormia contele Artur.

Se plecă spre el și ca fulgerul îi apăsă plastrul pe gură ca să nu poată scăpa după ajutor.

Contele se deșteptă iute și o privire aruncată în obrazul răutăcios al criminalului, îl lămuri despre situația primejdioasă în care se afla.

Voi să sară din pat, dar magistrul se aruncă asupra lui ca o fiară sălbatică și îl puse jos.

Îl legă de mâini și de picioare așa în cât nu se putu mișca.

— Să nu te miști dacă ți-e scumpă viața, scrâșni chiorul și 'i puse vârful cuțitului în piept, la cea dintâi mișcare ce vei face pentru a scăpa te înjunghii.

Fernau își închise ochii.

El se considera pierdut și își frământa creerii cum s'ar putea să strige după ajutor fără să fie omorît numai de cât de Magistrul.

Chiorul între aceea căuta cheile pentru masa de scris și le descoperi sub perna pe care zăcea contele.

În momentul următor el îngenunchiă dinaintea mesei de scris și deschise saltarele cu mâini tremurătoare.

Pretutindenea găsi pungi de piele: el le desfăcu și le găsi pline cu galbeni.

— Asta e un câștig bogat, mormăi criminalul și scormonia cu mâna printre galbeni, asta îmi va da mijloace să scap de afurisitul de Berlin și să trăiesc în străinătate ca om bogat

El se încărcă cu mai multe pungi și ieși în balcon.

— Ține sacul, schioapo, aici e bogăție.

El aruncă sacii jos.

Apoi se întoarse cu vorbele:

— Mai am încă.

Veni îndărăt în odaia de dormit a contelui.

Abia trecu pragul și o înjurătură sălbatică ieși de pe buzele lui.

În mijlocul odăii stătea o figură svelță, îmbrăcată în haină albă, și din obrazul drăguț și copilăresc îi priviau doui ochi speriați.

Era Rosamunda care intrase în odaia de dormit a fratelui ei, fiind că o neliniște vagă îi tulburase somnul și visurile

sale o făcură să se intereseze de fratele său

Magistrul și fata steteau acum față în față, tăcuți și memișcați fără a ști ce se facă.

In momentul următor însă chiorul se aruncă asupra copilei înmărmurită, o prinse de mijloc și o puse pe canapea

— Nici un cuvênt, strigă el, ori îți bag cuțitul în piept.

Copila se cutremură la această amenințare teribilă și se uită cu groază la criminal pe care însă nu-l mișca nici privirea nevinovată a copilei.

— Gândește-te la ceea ce ți am spus, îi șopti chiorul la ureche, la cea dintâi încercare să faci sgomot ori să te mișți, te omor

— Mișelule, strigă în momentul acesta un glas puternic și chiorul fu prins din dărat de două brațe puternice și aruncat la pământ.

„Nu te apăra ticălosule, că te sugrum

Stubenrauch, căci el era, care apăruse la timp, îngenunchiă pe pieptul Magistrului și îi strângea gâtul cu amândouă mâinile.

Chiorul își pierdu pentru un moment cumpătul.

Atacul neașteptat, forța cu care fu trântit la pământ, toate acestea îi tăiară puterea de a se gândi

Dar asta numai pentru câte-va minute și iute își recăpătă sângele său rece. El se umplu de bucurie când simți că brațele lui sunt libere și găsi pumnalul lângă sine.

Cu o singură mișcare puse mâna pe pumnal și-l înfipse cu toată puterea în spatele lui Stubenrauch

Un șiroi gros și negru țîșni din rană. Mâinile ce-i strângea de gât se desfăcură și Stubenrauch căzu la pământ cu un țipăt năbușit.

Un sgomot sfâșiitor răsună în odaia de dormit și Magistrul se îndreptă în sus.

— Ucigașule, strigă Rosamunda, omoară-mă și pe mine; căci nu mă mai tem de amenințarea ta, strig ajutor.

Se îndreptă spre ușă și o deschise.

Inainte însă de a'și putea executa planul, chiorul se aruncă pe ea ca un tigru, o trase cu o mână îndărăt iar cu cealaltă îi astupă gura.

— Tu'mi ești prada cea mai prețioasă ce o s'o duc d'aci, zise el.

„Tu vei fi rescumpărată cu un milion, dacă nu vei sta de cât o singură zi la mine.

El ridică în brațe pe fata care se cutremură sub strângerile lui, și o duse spre balcon.

De geaba se smucia bietul frate al Rosamundei.

El nu putea să scape de frînghiile ce 'l țineau legat.

Contele încercă să ridice plastrul de pe gură.

Dar criminalul a ştiut cum să 'l facă imposibil.

Nici din partea lui Stubenrauch nu era ajutor pentru biata copilă.

El era scăldat în sânge şi un leşin binefăcător îl cuprinse.

Chiorul ajunsese deja până la balcon, în momentul acesta Rosamunda isbuti să 'şi scape gura de mâna criminalului, şi un ţipăt de ajutor răsună în grădină.

O furie fără margini cuprinse pe Magistru.

El şopti la urechea copilei :

— Vrei să mă trădezi în momentul din urmă ?

„Taci, or te arunc jos de pe balcon.

Nenorocita tăcu.

Ea nici nu se uită în obrazul bestial al Magistrului.

Glasul i se tăiă şi era să şi piarză simţirea.

Magistrul era ca turbat.

El se apropiă de gratiile balconului, se plecă în jos şi strigă :

— Şchioapo, ia seamă, am făcut o vênătoare minunată.

De jos nu se auzi nici un răspuns.

Magistrul strigă din nou. Tot aceiaşi tăcere.

In fine, chiorul perzêndu-şi răbdarea, strigă mai tare :

— Şchioapo, unde eşti ?

Nici de astă dată neprimind răspuns, el căută locul unde a fost răzimată scara.

In acelaş moment însă se dete îndărăt speriat.

Pe scară se urca în sus o figură neagră cu barbă.

Nu era unul din tovarăşii săi, ci o figură înaltă, robustă, îmbrăcată într'o manta.

Această figură ficsă cu ochii pe Magistrul.

Chiorul înlemni de spaimă.

Nu putu să zică nimic, nici să facă vre o împotrivire.

El lăsă ca străinul să-i ia prada preţioasă.

După asta străinul striga cu voce impunătoare :

— Acuma şterge-o, banditule, căci altfel eşti prins.

Auzind această voce Magistrul se cutremură.

Ca şi cum ar fi fost muşcat de un şarpe, el înţelese pe cine avea naintea sa

Era străinul misterios ce l'a găsit în casa mamei Carkoş.

Voinţa puternică a acestui străin îl subjuga.

— Pleacă, ucigaş miserabil, zise încă odată mântuitorul Rosamundei, căci altfel ştii ce te aşteaptă dacă vei fi găsit.

Chiorul crezu de cuviinţă să urmeze acest sfat.

El se scobori cu dibăcia unei pisici peste balcon şi în câte-va secunde se făcu nevăzut.

Rosamunda își veni în simțire și în pudoarea-i încercă să scape de brațele mântuitorului ce o ținea la piept.

Ea întrebă cu glas tremurător și uitându se împrejur :

— Unde mé aflu ?

Ea se uită în obrazul străinului și strigă :

— Conte Marco, d ta eștĭ ?

„Atunci e adevĕrat, n'am visat ! Ah ! frate-meŭ, bietul meŭ frate !

Ea năvăli în odaia de dormit a contelui.

Marco o urmă.

În momentul următor contele Fernau scăpă de lăgătură și se ridică pe pat.

Fringhiile pătrunsese adênc în carnea lui, astfel că sângele țișnia pe urma lor.

Dar el nu se gândia la dênsul.

Refuză ajutorul Rosamundei și al lui Marco.

Arĕtă la corpul care zăcea ca mort în mijlocul odăii și zise :

— Nu mie, ci celuia ajutați, ăla are mare nevoe de ajutor.

Marco și fata numai acuma vĕzură pe Stubenrauch care zăcea într'o baltă de sânge.

Pieptul lui se lăsa și se ridica foarte încet.

— E mort, se văetă Rosamunda, bietul om, e omorît !

Contele Arthur se uită deseperat la prietinul care s'a jertfit pentru scăpatea lui.

Contele Marco ridică pe rănit, îl puse pe canapea.

— Iute, după un medic, strigă el feciorului ce intră speriat în odae, putem să scăpăm o viață de om dacă vine ajutor în grabă.

XLV

Ruinați

Tobie Knabe, procuristul firmei Ferdinand Buller și fiu, ședea la pupitrul sĕŭ și își rĕzimă capul alb pe mână.

Fruntea bravului bĕtrân era încruntată. Cute mari se vedeaŭ pe obrajii lui, și cine îl cunoscuse mai nainte vesel și de spirit, acum nu l ar fi recunoscut. Tobie Knabe avea gânduri grele. Bilanțul casei stetea rĕŭ.

Se putea aștepta ca în ceasurile mai apropiate să se spună :

— Ferdinand Buller și fiul aŭ sus pendat plățile, sunt ruinați !

— Ruinați, rĕsună în sufletul bătrânului.

Și cu litere arzătoare pare că vedea dinaintea ochilor sĕi cuvintele :

— Ruinați, ruinați.

Da, ruina era aci.

Și or cât să sforțase bietul bĕtrân s'o amâe, s'o ferească, în cele din urmă tot se putea să apară.

Era în prospect și era fatal.

Numai cu câte-va minute nainte de-

aceasta, mai mulți oameni părăsiră micul cantor unde se afla Tobie Knabe, carî strînseră din pumni și striga :

— Lasă să vie la concurs! mai bine să pierdem totul.

Șarlatanul care a jucat la bancă cu averea nóstră, să-și ia pedeapsa.

Bătrînul se ruga pentru stăpânul său ușurel, dar toate rugămintele lui fură de giaba.

Inimele crediторilor rămaseră reci.

El nu ajunse la nici un resultat. Oamenii îl prinseră de mâini și 'l ziseră :

— D ta ești om cinstit d le Knabe, o știm.

„Dar d ta încă ești negustor și ca atare te întrebăm : cum numești d-ta pe un om, care cu luni înainte știe că e ruinat, că n'are nimic și care totuși merge la prietenii săi, face împrumuturi de mii și mii, spune d-le Knab , cum numești d-ta pe un astfel de om ?

— Mișel, asta fu cuvêntul ce veni pe buzele procuristului.

Dar el îl schimbă în momentul din urmă într'un cuvênt mai bun si zise :

— Indurare.

— Indurare ? — s'a îndurat de noi ? Noi încă suntem părinți de familie și trebue să îngrijim de ai noștri.

— Dar acest Buller a fost mișel și față cu copii și nevasta sa, adăoga un altul.

— Ce-a făcut cu atâția bani ce a stors de la noi ?

„I-a dat femeilor, cartoforilor.

„Nu, omul acesta nu merită cruțare.

Cu vorbele acestea se despărțiră crediторii.

Bietul Tobie Knabe rămase adêncit în gândurile sale.

— Ce-o fi acuma ? se întrebă bătrânul din nou.

„Ce s'o alege din Ferdinand Buller și fiul, din firma mândră, față de care până aci fie care își scotea pălăria ?

Fără bani nu mai merge. Asta o pricepea și bătrânul

Dar nu se putea împăca cu ideia că firma ce el slujise patruzeci de ani de-a rêndul, să nu mai existe.

El mai făcu o încercare pentru a scoate bani.

Ieri a trimis o scrisoare la care a muncit două ceasuri întregi.

Vorbele curgeau amenoase din condeiu și lacrimile îi îngreuiau scrierea

El acuma aștepta cu îngrijire pe acela căruia îi adresase scrisoarea.

Deodată intră Buller și întrebă cu turburare :

— încă n'a sosit ?

Tobie Knabe oftă adênc, apoi răspunse :

— Din nefericire, încă nu.

Buller întrebă :

— Dar scrii că o să vie' ?

Și se puse la masă.

Deodată tresăriră amêndoi.

In ușă se auzi o lovitură înceată.

— Eŭ, complice a acestuĭ criminal ?

— El e, zise bĕtrânul procurist.

Apoĭ îşĭ zise în sine :

— Fericitule Ferdinand Buller, nu privi la noĭ şi nu te supĕra dacă ne apucă de guler acest cămătar şi nu'l daŭ afară din respectabilul tĕŭ comptuar.

Şi cu glas tare zise :

— Intră.

Prin o întredeschizătură îngustă intră un moşneag care 'şi strîngea pe trupul său miserabil o blană roasă şi veche.

El tremura de frig.

— Numele meu este Jonas Bruch, zise el pe nas.

„Am primit scrisoarea ce mi-a adresat d-l Max Buller, şi am venit să'l vizitez, pentru că sunt negustor şi trebue să ascult toate ce'mi spun oamenii.

— Poftim, şezi, zise Max şi 'i arătă un scaun.

Apoi adăogă

— Am să'ţi spun numai de cât despre ce e vorba.

„D. Tobie Knabe, prietinul şi procuristul nostru poate să ne asculte.

— Cunosc pe d. Tobie Knabe, rînji moşneagul.

„Om mai cinstit ca el nu este în tot Berlinul.

„Asta se spune, şi se spun mai multe, ceea ce nu ştiu dacă e adevărat.

„Dar să vorbim de afacerea noastră. D-le Max, răspunde'mi ca om cinstit, e adevărat că eşti falit?

Buller îngălbeni.

El bolborosi câte-va cuvinte neînţelese.

Dar Knabe se puse iute naintea lui Buller şi zise :

— E bine să nu se ascunză nimic şi să afli limpede adevărul, d-le Bruch. Da firma Ferndinand Buller şi fiu e incapabilă să plătească în momentul acesta...

Dar noi putem să probăm din condice că, dacă o mai ducem câte-va luni, scăpăm de criză.

— Aşa dar totuşi e adevărat, zise Bruch.

Şi'şi trecă mâinile de frig.

Apoi adăogă :

— S'a isprăvit cu splendoarea şi firma Ferdinand Buller şi fiu, poate să doarmă.

„Dar cum să fac eu gheşeft cu oameni cari au bancrotat? Să dau bani acolo unde alţii şi-au perdut banii lor? Ar fi o nebunie să facă un ast-fel de gheşeft. Şi Jonas Bruch nu e nebun. Nu, nu e nebun.

— Bruch, d-ta ai mai făcut gheşefturi nesigure, zise Buller iute, nu mai vorbesc de mine, dar iată d-l Knabe pe care'l consideri de omul cel mai cinstit, să'ţi arate că noi sperăm să fim în regulă în câte-va luni.

„Mai multe case din Olanda ne datoresc sume considerabile.

„Oamenii n'au putut să 'şi lichideze datoriile fiind că a fost un an rău.

„Dar în câte-va luni plătesc şi atunci am învins orî-ce greutate.

— Asta pot să ţi-o garantez, zise Tobie Knabe.

— Dacă d. Knabe garantéză pentru asta, răspunse Jonas, atunci e cu totul alt-ceva.

„Insĕ mai întâĭ trebue să ştiŭ ce sumă trebue să daŭ.

Şeful şi procuristul se priviră întrebător. Amândoĭ steteaŭ la îndoială când fu vorba de spus suma care li se părea şi lor enormă în împrejurările de faţă.

— O sută de miĭ de mărcĭ, zise în sfârşit Tobias Knabe.

Vorbele astea ale lui părură ca o putere electrică ce sgudui din cap până în tălpi pe Jonas Bruch

El sări de pe scaun, îşĭ luă pălăria şi voi să apuce spre uşă.

— O sută de miĭ de mărcĭ ! strigă dĕnsul.

„Ce, credeţĭ că sunt nebun ? Cum pot eŭ să arunc o sută de miĭ de mărcĭ într'o aşa nesiguranţă.

„Daţi mĭ voe să plec d-lor, cifra asta e aşa de grea, că mĕ apasă greŭ, mĕ înăbuşă,- îmĭ trebue aer, vreaŭ să ies afară...

— Maĭ aşteaptă niţel, Bruck, zise Buller şi i se puse înainte. Ascultă bine ce-ţĭ spun.

„Dă suma aceasta pentru treĭ lunĭ după ce te veĭ convinge că am de primit maĭ mult de doŭĕ orĭ atâta de la negustoriĭ olandezĭ.

„Iar la termen aĭ să primeştĭ îndărăt o sută patru-zecĭ de miĭ de mărcĭ.

Tobie Knabe se întoarse în altă parte murmurând ceva neînţeles, cu pumniĭ strînşi de furie.

Jonas Bruch însă, auzind vorbele negustorului, se oprisĕ la uşă ; el privi pe Buller drept în ochĭ, apoĭ se întoarse încet la scaunul de pe care se sculase.

— Cu adevĕrat, aĭ de primit atâţia banĭ din Olanda ? întrebă el.

— Dacă 'ţĭ spun odată, trebue să ne înţelegĭ ! esclamă procuristul cu asprime.

— Bine, reluă Jonas Bruch după un moment de luptă interioară ; vreaŭ să fac afacerea asta dându-ţĭ o sută de miĭ de mărcĭ.

„Insĕ să-mĭ daĭ o poliţă de o sută patru-zecĭ de miĭ.

— Ah, Bruch, cum să 'ţĭ mulţumesc de binele ăsta ! esclamă Buller.

— Numaĭ într'un chip poţĭ să 'mĭ mulţumeştĭ : plătindu 'mĭ exact poliţa la scadenţă.

„Mĕ duc acum să'ţĭ aduc banĭĭ, pentru că ceea ce e zis e zis şi dacă aĭ nevoe de căpitaĭ apoĭ de sigur că nu poţĭ să aşteptĭ până mâine.

Işĭ luă din noŭ pălăria şi porni.

La uşă se ciocni cu un individ al cărui corp greŭ îl făcu un carambolagiu fórte neplăcut.

— Doamne păzeşte ! esclamă Jonas Bruch, dar ce dracu, vrei să mĕ daĭ jos ?...

„N'aĭ ochĭ ? bagă de sémă !

Dar îndată ochiĭ îĭ străluciră, un zîmbet de plăcere îĭ lunecă pe buze şi reluă cu glas dămol :

— Ce, d ta eştĭ, d-le Krantz ? O ! atunci isbitura asta mĭ-a făcut o plăcere

nespusă pentru că mi-a dat ocasie să revĕd un vechiŭ prietin.

Calăul întinse ovreiului mâna.

— Nu tot atâta plăcere 'mĭ face mie treba care mĕ aduce aicĭ, rĕspunse el. Ştiŭ că strînsesem din economiĭ câte-va miĭ de mărcĭ şi că le-am dat d-lui Buller ca să mi le pună în acţiĭ sigure.

„Am aflat însă că se petrec aci lucrurĭ deosebite şi m'am gândit că e timp să mĕ interesez de averea mea.

— Despre depositul acesta nu ştiŭ nimic, zise Tobie Knabe cătrĕ stăpânu-sĕŭ ...

Max evită privirea întrebătoare a bĕtrânuluĭ.

— D. Krantz mi-a adus banĭĭ când d-ta te aflaĭ de curênd în călĕtorie, zise dênsul cu glas tremurător.

Şi încurcătura ce i se zugrăvi pe faţă fu observată de toţĭ.

— Aĭ să 'ţĭ primeştĭ banĭĭ până la o para, strigă Jonas Bruch cătrĕ calaŭ. Ştiĭ foarte bine, că acolo unde se află Jonas Bruch sunt şi banĭ.

„A bătut un vênt rĕŭ prin casa Buller şi fiŭ.

„Dar acum a trecut.

— Să n'aĭ nicĭ o teamă, zise acum şi Buller cătrĕ Krantz; banĭĭ d-tale sunt sigurĭ şi dacă vreĭ poţĭ să 'ĭ primeştĭ îndărăt chiar mâne.

— Nu, nu, rĕspunse călaul, sunt pe deplin liniştit acum; te rog să 'mĭ ţiĭ banĭĭ şi pe viitor şi să mi-ĭ înmulţeştĭ cum veĭ şti maĭ bine.

Jonas Bruch şi călaul părăsiră împreună contuarul.

D'abia se închise uşa în urma lor şi Tobie esclamă cu amar:

— Ce-aĭ făcut tu, Max, ce-aĭ făcut? Până şi banĭĭ ce ţi-aŭ fost încredinţaţĭ i-aĭ risipit.

„Nu ştiŭ cum aĭ să ieşĭ din încurcătură!...

— Aĭ să vezĭ că am să ies, rĕspunse Buller cu un ton de mare siguranţă. Veĭ vedea cât de bine o să mĕ folosesc de suta de miĭ de mărcĭ pe care Bruch o să mi o aducă chiar azĭ.

— Dar ia gândeşte-te niţel la dobânda pe care aĭ s'o plăteştĭ bĕtrânuluĭ, reluă bĕtrânul procurist.

— N'am ce să fac: Jonas are o inimă tare, nu face nimic din iubire cătrĕ aproapele sĕŭ; numaĭ interesul îl mişcă. Cu toate astea eŭ cred că fac o afacere minunată; de alt-fel, acesta era singurul drum ca scap de belea.

— N'aĭ fi putut să-ţĭ procurĭ banĭ în alt chip? întrebă Knabe gânditor; n'ar fi fost în stare de pildă, unchiul d tale, pastorul Juny, din Schönhausen, să te ajute?

Max îşĭ aprinse o ţigară şi trase de câte-va orĭ din ea cu o mare mulţumire.

— Juny are avere, e adevĕrat, dar eŭ nu staŭ bine cu el.

„Predicele luĭ de moralĭ aŭ rupt în-

tr'o zi firele răbdărei mele și i-am spus pe șart ce-mi zăcea pe inimă, că nu mi-e epitrop, că n'are experiență nici știință și nu-l ascult sfaturile.

— Așa dar ești certat cu dânsul? întrebă Knabe.

— Dacă vrei să numești asta ceartă, fie așa.

„Ne-am disputat de atâtea ori însă știm amândoi la ce să ne așteptăm. Moștenitorul lui o să fiu eu în ori ce caz pentru că afară de mine nu mai are nici o rudă.

Convorbirea fu întreruptă d'o dată căci ușa se deschise și două fete îmbrăcate elegant, și un om intrară înăuntru.

— Ah! aceștia sunt servitorii cari li s'au dat drumul, murmură Buller.

— Am venit să ne primim lefurile, d-le Buller, zise servitorul, după cererea noastră; cucoana ne-a congediat și a rămas în slujbă numai servitoarea cea nouă Am fi putut să pretindem ca să mai stăm încă 15 zile dar șederea în casa asta nu ne mai e acum așa plăcută...

— Nerușinaților! ieșiți afară! strigă Buller și arătă cu mâna spre ușă.

— Da, o să ieșim numai de cât, răspunse servitorul cu obrăznicie, însă mai întâiu să ne dai dreptul nostru.

Tobie se repezi furios la un scrin, luă câte-va monede de aur și întrebă furios:

— Ce aveți încă de primit câteși trei? spuneți iute!

Servitorul spuse suma.

— Iată vă banii și acum plecați, răcni procuristul.

„Afară, ticăloșilor, și nu cum-va să îndrăzniți vr'o dată a vă apropia de casa asta, măcar până la o sută de pași.

Servitorii plecară murmurând și făcând semne în batjocură.

— Șoarecii părăsesc corabia, zise Buller, au mirosit naufragiul.

— Nu mai vorbi de naufragiu! esclamă bătrânul.

„De ce te disperează până și faptul ăsta că niște slugi pleacă de la tine?

„Trebue să ții acum capul sus.

„Dar uite, eu trebue să mă duc; am de terminat niște afaceri.

„Dar diseară am să fiu aci, când va fi poate și Bruch cu banii.

Zicând ultimele cuvinte se îmbrăcă cu mantaua, își luă bățul și pălăria și eș mult mai vesel de cum ar fi crezut cu un ceas înainte.

Max privi lung după dânsul.

— Ce ar zice el, șopti dânsul, dacă ar ști că am luat deja banii de la banc herii olandezi, că i-am risipit? O! pe mine nu poate să mă mai scape nimic sunt perdut, cel puțin pentru situația în care mă aflu, numai o cale de scăpare am înainte, fuga.

„Banii lui Bruch au să-mi servească a începe o nouă viață.

„Cu o sută de mii de mărci póte ci neva să ajungă departe...

„Dar eŭ n'am să plec singur... Melania o să mĕ însoţească...

„In cea-l-altă parte a lumeĭ o să trăesc ericit cu ea.

Gândurile astea sguduiră pe Max ca ĭi niște friguri.

El apucă un ziar ce-l avea înainte-ĭ şi 'l citi o bucată de vreme, întorcêndu-l şi sucindu-l.

In sfârşit se păru că găsise ceea ce căuta.

— Minunat! esclamă el şi ochiĭ îĭ străluciră în chip deosebit. Peste opt zile pleacă la America unul din cele mai mari şi mai iuţi vapoare oceanice, vaporul „Cimbria", al unei companiĭ colosal de bogată ..

„Mĕ prefac că plec în Olanda, după afaceri.. fug cu Melania şi sunt în siguranţă mai naiate să fi bănuit cine-va gândurile mele.

El era acum absolut hotărît în privinţa asta.

Nu 'ĭ rĕmânea de cât să convingă pe Melania să 'ĭ urmeze şi să înşăle pe cei-l-alţi asupra planului sĕŭ.

Ceasornicul atârnat de un perete al micului contuar anunţă prin bătăi sonore ora 11.

Buller îşĭ aminti că era vremea de cină.

Stinse lampele, eşi din contuar şi se urcă sus în apartamentul sĕŭ care odinioară 'ĭ era atât de plăcut şi care acum îĭ făcea groază.

Ce 'l aştepta acolo?

Figura mânioasă a nevestei sale care de şi nu 'ĭ mai vorbise despre Melania, nu 'ĭ adresa nici odată cuvêntul, ca mută şi încruntată se învârtea în juru 'ĭ ca o vecinică şi ameninţătoare amintire a rĕului ce dênsul îĭ făcuse.

Când Buller intră în cameră, Matilda se afla deja la masă, avênd înaintea 'ĭ niște bucate simple care prea puţin puteaŭ să aţîţe pofta delicată a lui Max.

Dênsul se lăsă să cază pe scaunul ce 'ĭ era rezervat.

Insă nici nu atinse mâncarea, ci numai îşĭ umplu un pahar cu bere şi 'l dete peste cap.

Matilda zise deodată:

— *Am de vorbit ceva cu tine.*

Buller se uită la ea mirat.

— Ah! aşa dar simţi trebuinţă d'a vorbi iar cu mine? zise dênsul.

— E o chestie grabnică ce mĕ sileşte la asta, reluă ea cu o rĕceală grozavă. M'am chibzuit mult şi m'am convins că ar fi o nebunie din parte 'mĭ să voiesc a te despărţi de amanta ta.

„Nu te mai ţin legat de mine, te las liber să faci ce vreĭ.

— Iute'ţi schimbi hotărîrele.

„Abia sunte câte-va zile de când mi-aĭ spus că nicĭ odată n'o să te învoeşti la despărţire.

— Da, aşa este, dar vĕzuĭ zilele astea că aşa viaţă ca a mea e de nesuferit.

„Știŭ prea bine că inima ta nu mai este a mea, bătăile el sunt pentru alta și nu mai vreaŭ să mĕ conving de făgăduielĭ și jurăminte.

„Am și eŭ un caracter care 'mĭ ordonă să primesc tot ce'mĭ aduce bine și să arunc tot ce n'are valoare pentru mine.

Buller se rezimă de spatele scaunului și se uită în tavan.

— Așa dar eŭ nu mai am nicĭ o valoare pentru tine, zise dênsul, și mĕ lași liber.

„Te rog să 'ți însemnĭ bine cuvintele astea și să le aĭ în minte'ți când le veĭ cunoaște gravitatea.

— Ce s'ar mai putea întêmpla de aci nainte? zise Matilda cu dispreț.

„M'aĭ părăsit, m'aĭ înșelat cu protestările tale de iubire, aĭ risipit averea, m'aĭ adus în stare de cerșitoare.

„Ce mai poate să vie după toate astea?

„Ce aș putea să sper și de ce m'aș mai teme?

„Lasă, ne despărțim ...

„E mult mai bine pentru tine și pentru mine...

Buller o întrerupse:

— Dar copiiĭ noștri?... Ce aĭ să te facĭ cu eĭ?

Dar Matilda răspunse:

— Și la eĭ m'am gândit, n'aĭ grijă... Am să muncesc pentru dênșiĭ, am să 'ĭ hrănesc, să'ĭ cresc.

„Când mĕ aflam mai adineoarea în camera de dormit și servitoarea îmĭ aduse copiiĭ, pe carĭ tocmai îĭ desbrăcase, pentru ca să le daŭ sărutarea de seară, am jurat luĭ Dumnezeŭ să nu las pe blânziĭ îngerași să cază în rușinea pe care aĭ adus o asupră-ne, să muncesc de dimineața până seara pentru a le alina mizeria.

— Matildo, strigă Buller, sărind în sus, te opresc să 'mĭ vorbeștĭ cu așa ton!...

„E adevĕrat că nu m'am purtat bine cu tine, dar nu trebue să mĕ aducĭ la o hotărîre de care aĭ să te căeștĭ amar mai pe urmă.

— Felul meŭ de viață e hotărît chiar d'acum, nu mĕ mai speriĭ de nimic!...

„Fă ce vreĭ.

„Poți să te ducĭ cu iubita ta unde poftești!...

„Știam eŭ că așa trebuia să se întêmple.

— Așa dar tu vreĭ despărțirea? întrebă Max.

— O! da, întâmple se orĭ-ce... voiŭ suferĭ tot.

In momentul următor ușa care rĕspundea spre camera copiilor se deschise și servitoarea se arĕtă în cadrul ușeĭ. Ea avea capul plecat și umerĭ ridicați. In capotul de noapte cu care deja se îmbrăcase, părea mai palidă și mai suferindă ca orĭ-când.

— Ce este Hedwiga? ce ai? întrebă turburată nevasta negustorului, observând figura descompusă a fetei.

Buller, din parte 'i arătă o mare îngrijire, căci servitoarea deschizênd ușa lăsase să intre în cameră un miros de fum care nu putea să provină de cât de la un incendiu.

— Ce privești așa drept înainte ca o hăbăucă? esclamă iar tînăra femee pentru care purtarea servitoarei devenia din ce în ce mai enigmatică.

„Vorbește odată!... Unde 'mi sunt copiii?...

— Ingerașii! Micii îngerași! zise Hedviga cu glas solemn.

„Dênșii sboară spre tatăl ceresc... și 'l duc cartea.. cartea!... Ei nu ard... O! n'au să ardă!...

— Nenorocito! răcni Matilda, ce-ai făcut?

— Nu vezi că e nebună? A înebunit! zise Buller. Copiii! Copiii! S'alergăm!...

— Ia vedeți numai cum sboară îngerașii, șopti nenorocita fiică a inspectorului, care intrase ca servitoare în casa lui Buller, ascultați cântecul dulce al îngerilor!...

Ea deschise ușa lângă care stătea și țipăte de groază isbucniră din peptul lui Buller și al nevestei lui.

Prin găurile ușei de la camera copiilor eșiau flăcări și fum și se auzia înnăuntru murmure înăbușite.

— Ard paturile copiilor, strigă Buller, nebuna le-a dat foc.

— Scapă-mi copiii! scapă-i! se văieta Matilda.

Și ca și cum ar fi fost ea însăși apucată de nebunie, se uita în juru'i cu ochii sgâiți în chip săibatec.

Buller nu auzi vorbele din urmă. Sări ca un tigru de la locul său, răsturnă o masă ce i se afla în cale, isbi pe nebună la o parte și năvăli în camera ce ardea strigând mereu:

— Copiii mei! unde sunteți?

Fu o minută înspăimântătoare.

Nevasta negustorului căzuse în genunchi și murmura o rugăciune. În vremea asta nebuna rîdea lângă ușă și zicea:

— Ingerii, cântă... ascultați!... Dómne Dómne... Dómne...

Glasul uscat al fetei răsuna înfiorător ca un țipăt de ajutor pentru ea însăși.

Minutele în cursul cărora Buller stătu nevăzut, trecură încet, ca o vecinicie. În sfârșit el apăru cu copiii în brațe.

— Sunt răniți, dar trăesc încă.

Cu vorbele astea el îi dupuse la sînul mamei.

Apoi adăogă:

— Focul e înăbușit, n'ai să te temi de nimic.

„Alerg după un doctor.

Înainte d'a eși se uită să vază ce face nebuna.

Dar aceasta se folosise de învălmășală și dispăruse.

Când Buller se întoarse, peste un sfert de ceas, cu un doctor, pe care 'l găsise în vecinătate, găsi la el pe Tobie Knabe care'l eşi nainte şi 'i zise întinzêndu 'i mâna :

— Ţi-ai scăpat copiii, Max, asta e o faptă bună.

„Dar şi d-ta te ai fript al dracului, esclamă bătrânul privind mâna lui Buller....

„Ai să rêmâi de sigur cu vre-un cusur. ..

— Nu 'i nimic, răspunsê negustorul, numai copiii să trăiască.

— Aŭ să trăiască, zise doctorul care observase deja pe copii.

„Sunt numai arsuri exterioare. In opt zile primejdia va fi înlăturată.

Scrise reţeta, dete instrucţii şi se duse.

Copiii fuseseră puşi în pat şi Matilda stătea la căpătâiul lor.

Ea le-asculta respiraţia şi era nespus de fericită vêzêndu că frigurile eraŭ uşóre şi nu le împedica nici somnul.

Tînëra femeie merse spre bărbătul ei şi apucându'l de mâna rănită :

— Max, să uităm tot ce s'a întêmplat între noi.

„Dumnezeŭ mi a arătat că nenorociri grêle ar putea să cază încă asupra 'mi.

El tăcu, se uită în pământ şi se păru că o luptă mare se făcea în sufletul sĕŭ.

Mereŭ tăcênd, se desfăcu de braţul ei şi se dete câţ-va paşi îndărăt.

— Vorbe goale, zise dênsul cu asprime, cum a putut să devie de valoare în ochii tĕi un lucru pentru care cu an moment înainte arătai atâta dispreţ. Póte simţurile te înşală.

„Datoria mea este să te păzesc de aşa înşelăciune.

„Noapte bună.

Eşi pe uşă afară fără să audă rugămintea nevestei sale care 'i zicea : „Stăi aci Max“ şi fără să asculte de vorbele lui Knabe care se încercă să l oprêscă.

Ajungênd în coridor îşi luă pălăria şi se coborî iute jos.

Tocmai când se păşească pragul casei, îl întîmpină un factor poştal care îl întrebă dacă el este d. Buller şi 'i dete o telegramă.

Max o desfăcu şi citi :

„Mĕ simt greŭ bolnav şi aş vrea să mai vorbesc odată cu tine.

„Pastorul Jung, Schönhausen“

— Să fie óre cu putinţă una ca asta? şopti Buller... unchiul meŭ să moară şi să devin eŭ stăpânul averei lui? E ca şi cum întêmplarea mi-ar întinde mreje amăgitoare ca să mĕ facă să întreprind călătoria...

„Imi dă în mână atâtea mijlóce mari... pentru că de sigur moştenirea unchiului meŭ nu poate fi mică.

„Iute acum, la Melania, ca să mĕ asigur dacă vrea să mĕ însoţiască.

XLVI

In colivia leilor

Intr'o zi luminoasă din iarna aceluiaşi an, pe stradele orăşelului Spandau mergea un convoiŭ ciudat care, cu tot frigul înţepător, făcea pe locuitorii cetăţei să 'şi deschidă ferestrele ba chiar să se cobóre cu grăbire în stradă spre a căsca gura mai d'aproape la acea minune.

Era o trupă de circ care, ca de obiceiŭ mai nainte d'a'şi începe reprezentaţiile de pe maidanul de lângă zidul cetăţei, făcea o mică preumblare prin oraş spre a da tuturor o ideie despre strălucirea ce póte să desfăşure.

O căruţă mică, aurită, trasă de doui cai albi, deschidea cortegiul. Pe fie-care cal se afla un clovn care scotea sunete armonioase dintr'un corn de vênătóre. Pe perinele de atlas roş ale trăsurei stătea un herald care ţinea în sus un stég avênd pe el însemnat cu litere strălucitoare numele societăţei artistice.

După căruţă urmaŭ vr'o doi-spre-zece domni şi doamne, toţi călări pe cai măreţi şi îmbrăcaţi în costume fantastice, de toate culorile, garnisite ca şi şeile cu fire de aur şi de argint.

După dênşii venia iar o căruţă deschisă, aceasta foarte mare.

In ea şedea tolănit directorul cu întreaga sa familie, iar pe de lături călăriaŭ câţi-va cavaleri îmbrăcaţi în oţel.

Urma apoi un cor musical iar după aceasta un car mare foarte deosebit de cele-l-alte tras de patru cai murgi; asupra acestuia se concentra mişcarea şi curiositatea tuturor privitorilor. Nu era un car în înţelesul propriŭ ci numai o colivie mare de fer pusă pe roate. In colivie se aflaŭ trei lei puternici.

Majestoasele animale se uitaŭ liniştite aproape cu dispreţ la al-de cască gură şi se părea că nici ţipetele şi esclamaţiile cu care eraŭ salutaţi pretutindeni, nici spaima trecătorilor surprinşi nu-i mira câtuşi de puţin.

D'asupra coliviei însă se rădica un scaun mare, în formă de tron, îmbrăcat cu catifea roşie iar pe dânsul stătea o fermecătoare.

Plete negre şi unduloase înconjuraŭ figura-i fragedă, tăiată în chip nobil. O pereche de ochi mari negri, stăteaŭ ficsaţi departe spre, orizont, dând capului o atitudine poetică.

Sub hainele ei strîmte se ghiceaŭ forme virginale dar totuşi puternice.

Gherocul de catifea ce se lăsa numai până la genuchi, îi dădea aparenţa unei amazoane.

Cismele-i de lac eraŭ împodobite cu flori de argint.

— Asta este îmblânzitoarea leilor, se şoptia prin mulţime, e o spaniolă, se numeşte Anita.

Şi auzind vorbele astea şi vĕzênd strălucirea convoiului, fie-care'şĭ lua hotărîrea să asiste la representaţiile de a doua zi.

In seara sosirei deja instalaţiile erau terminate pe maidan iar directorul Conradin Blume — aşa se numia — se uita mândru peste locul de unde avea să resară triumfal sĕŭ în Spandau.

Lângă dênsul se afla fiul sĕŭ Manuel, un tînĕr voinic care la călăria de şcoală înaltă primia aplause unanime, de nimeni din trupă disputate încă.

Se putea zice că el era steaua societaţeĭ artistice.

In ziua aceea Manuel era mâhnit pentru că, cu tot costumul sĕŭ bogat, fusese prea puţin băgat în seamă în cortegiul de dimineaţă şi toată atenţia publicului fusese atrasă de spaniolă.

— Cred că o să facem treburĭ bune aci, zise de o dată directorul cătrĕ fiul sĕŭ. Vezĭ, Manuel ce idee bună am avut să angajez pe spaniolă, de şi cu plată foarte urcată.

„De sigur ea o să atragă grozav publicul.

— Representaţiile noastre aŭ fost totd'a-una atrăgĕtoare, tată, fără să fi avut trebuinţă de spaniola asta orgolioasă.

— Iubite băete, fiĭ cuminte, reluă Conradin Blume.

„Observ de câte-va zile cu nu eştĭ bine cu îmblânzitoarea.

„Gândeşte-te la interesul nostru... el trebue să te preocupe înainte de toate...

„Dar ce s'a petrecut oare între ea şi tine?

„Te-o fi sărutat poate? hal? Numaĭ atâta?

— Asta'mĭ maĭ lipsia, să fac dragoste cu închipuita asta de spaniolă, bolborosi tînĕrul.

„Cu adevĕrat mi se pare frumoasă, maĭ frumoasă de cât toate femeile pe carĭ le-am vĕzut.

„Insă maĭ curênd aş vrea să mĕ aflu sub copitele cailor meĭ de cât să'l spun o vorbă despre asta.

— Şĭ de ce o urăştĭ?

„De ce eştĭ nepoliticos şi aspru cu dênsa?

— Pentru că pe mine mĕ supĕră că toţĭ oamenĭĭ să se îngrămădească şi să se învârtească numaĭ în jurul eĭ, pentru că eŭ am rĕmas eclipsat, sunt pus în planul al doilea, pentru că.. dar iat-o că vine.

Anita veni lângă director.

Ea purta acum, în locul costumuluĭ de catifea, o haină simplă, în care cu toate astea nu părea maĭ puţin elegantă.

Insă drăgălaşa eĭ figură era roşie de mânie şi prin ochiĭ eĭ treceaŭ luciriĭ, ca fulgere pe cer înainte de tempestă.

Ajungênd lângă ceĭ doĭ bărbaţĭ, se opri şi întrebă:

— Cine a dat ordin, d-le director, să

se dea carne crudă leoaicei mele?... Eŭ am oprit într'adins asta, v'am spus de atâtea orĭ, cu toate astea n'am fost ascultată.

„Vreaŭ să ştiŭ cine a dat o poruncă contra voinţeĭ mele.

Directorul răspunse:

— Eŭ nu ştiŭ cine să fi făcut aşa treabă, iubită d-ră, şi nu pot să crez că unul din oameniĭ meĭ să 'şĭ fi permis a te contraria.

„Dar să fiĭ sigură că am să fac o cercetare aspră.

— E de prisos, întrerupse Manuel, eŭ am dat ordinul....

Imblânzitoarea isbucni:

— D-ta! ah! ar fi trebuit să 'mĭ închipuesc....

Manuel roşi şi răspunse cu ochiĭ înşufleţiţĭ:

— Animalele nu eraŭ liniştite în colivie şi întrebând despre causa mugetelor lor, am aflat că nu li se dăduse hrană de azĭ dimineaţă.

„Atunci am crezut că era la mijloc o negligenţă a paznicilor care ar putea să 'ţi aducă pagubă, şi am dispus să se dea leilor câte-va bucăţĭ de carne crudă, pe care le-aŭ înghiţit cu mare poftă.

— Eĭ bine, află de la mine că e o mare primejdie pentru mine ceea ce aĭ făcut d ta.

„Dând animalelor carne crudă înainte de representaţie, li se deşteaptă instinctul d'a sfâşia.

„Mâne am să trec foarte aproape de moarte.

Manuel aruncă ţigara ce ţinea între degete şi zise cu tonu blând:

— Despre asta n'am ştiut nimic. Dar dacă crezĭ că veĭ fi mâine în primejdie, sunt de ideie să amânăm representaţia cu o zi.

— O! nu, asta n'o vreaŭ, n'o cer... Sper numaĭ că pe viitor ordinele mele n'aŭ să să fie contrariate.

Zicând astea, se întoarse şi se duse. Manuel bătu din picior cu mânie.

— Atâta mândrie nu maĭ e de suferit, zise dênsul

„Ea orĭ eŭ, unul din noĭ trebuie să se plece.

Directorul Conradin Blume îşĭ luase gazdă în cel maĭ distins otel pentru că se con idera pe sine representantul demnităţeĭ trupeĭ.

Tot din acest motiv stătea acum în restaurantul otelului şi spărgea gâturile a o mulţime de sticle cu vin roş.

De la ocupaţia asta plăcută îl deranjă fiul său Manuel care intră d'odată înăuntru şi zise:

— Tată, sunt afară niştе oameni care voesc să vorbească cu tine, un bărbat şi o femee.

„Mi se pare că aŭ cu eĭ şi un copil. I-am trimis s'aştepte lângă uşa olăeĭ tale.

Blume se ridică, nu prea era sigur pe picioare, vinul i se cam urcase în cap.

— Nu 'i şi mâine vreme de vorbit? zise dênsul.

„E numaĭ de cât nevoie să mĕ derănjeze din odihna serei?

Eşi pe uşă supărat şi eră cât p'aci să-l cuprindă mânia vĕzênd după hainele celor ce-l aşteptaŭ că dênşii nu făceaŭ măcar parte din societatea bună.

— De sigur sunt niscaĭ colegi săraci, bolborosi dênsul, care vor să 'mĭ cĕră banĭ de drum.

„Femeea asta cu piciorul de lemn o fi căzut odinioară de pe frânghie.

Intră în odae şi făcu semn musafirilor să-l urmeze.

Se tolăni pe o sofa şi întrebă răstit:

— Ce vreţi?

„Ce vĕ aduce aşa târziŭ la mine?

— Venim din Berlin să 'ţi propunem o afacere, zise femeea cu piciorul de lemn.

— Mie? O afacere? E la mijloc vr'o cumpărătoare de cai?

— Nu, dar vrem să vindem băiatul ăsta.

Zicênd aceste cuvinte, îşi desfăcu mantaua, scoase de sub ea un băieţel ca de vr'o treĭ anĭ şi 'l puse pe masă, sub nasul directorului de circ înmărmurit.

— Vreţi să 'mĭ vindeţi copilul ăsta? întrebă Blume uitându-se zîmbind la capul blond, de înger al băiatului. Vreţi să-l faceţi artist călăreţ, haĭ?

— Ne-am gândit aşa că aĭ putea să aĭ trebuinţă de el, zise şi individul.

— Da, se poate să am, dar maĭ întâĭ trebue să ştiŭ de aveţi dreptul să mi-l vindeţi.

— Băieţaşul e orfan, scumpe d-le, reluă iute femeea, mama lui a murit în călătorie şi nu ştiŭ ce ar fi devenit copilul dacă nu ni s'ar fi făcut milă de el şi nu l-am fi luat.

„Dar uite, d-le, că şi noĭ suntem oameni săraci care d'abia ne târîm zilele şi nu putem să-i maĭ ţinem.

„Dă-ne ceva banĭ ca o despăgubire de ceea ce am cheltuit şi ţine-l aci. O să iasă maĭ bine pe lângă d-ta de cât pe lângă noĭ niştĭ golanĭ nenorociţi.

— Presupunînd că ceea ce spuĭ e adevĕrat, zise Blume, tot trebue să mĕ conving dacă copilul îmĭ poate fi de vr'un folos pentru mine, căci altfel n'aş fi nebun să port cu mine o greutate de prisos.

— Ia uite-te numaĭ, copilul e crescut ca un brăduleţ, reluă femeea cu piciorul de lemn care parcă se grăbea să termine cu un moment maĭ curênd mărşavul târg, vezĭ ce măinĭ, ce picioare, o să fi mândreţea trupei când îl vei învĕţa să facă tumbe pe frânghie şi 'l veĭ îmbrăca în haine frumóse.

Directorul de circ ridică în sus copilul ale cărui pleoape se închideaŭ de oboséla.

Il privi cu băgare de seamă în toate părţile.

Il ridică braţele şi examină dacă se puteaŭ lesne îndoi şi suci, îl depărtă pi-

cioarele unul de altul, îl pipăi șoldurile, îl bătu în spate, în piept, în ceafă.

In vremea acestei operații dădea din cap cu mulțumire.

Pe urmă zise:

— Băiatul e bun pentru circ, ce cereți pe el?

Femeia stătu un moment la îndoială ca și cum se întreba în sine ce valoare o fi având băiatul pentru director, apoi răspunse:

— Eu cred că două sute de taleri nu'i mult pentru așa broscoiu sdravăn.

— Atunci luați-vă copilul și duceți-vă liniștiți cu el acasă, răspunse Blume.

„Auzi! 200 de taleri!

„Dar de unde să'i scot eu? și când? Peste șase sau opt ani! Dar cât am să mai cheltuesc pân'atunci?

„Opt-zeci de taleri vă dau, nici o para mai mult.

— E puțin, dar dacă nu e cu putință să căpătăm mai mult, n'avem ce face, trebue să ne învoim.

„Ș'apoi ținând încă băiatul ne-am alege cu o pagubă mai mare.

„Insă avem o condiție de pus, d-le, și va trebui să te ții de ea.

„Băiatul are la gât un lanț subțire de aur cu o monedă de argint, asta e singura moștenire ce i-a rămas de la mamă-sa.

„D-ta să îngrijești ca să poarte mereu lanțul acesta.

„Numai atâta mai avem a te ruga, d-le director.

„Ne-am învoit?

Blume răspunse:

— Despre asta e lesne, vă făgăduesc că lanțul n'o să-i lipsească.

„Acum luați-vă banii, și târgul e încheiat.

Trase un săltar al mesei de scris și luă d'acolo un pumn de taleri, îi numără până la 80 și îi întinse femeei care îi luă cu o vădită lăcomie.

Ea îi legă cu îngrijire într'o basma și îi puse în buzunar.

După aceasta ea se întoarse spre ușă ca să plece, dar mai întâi se apropiă încă odată de copil și începu să scâncească.

— Rămâi cu bine, sărmanul meu iubit, îi zise ea.

„Ah! doamne, ce greu'mi vine să mă despart de tine, cred că fără tine viața are să 'mi fie o povară și n'am să pot trăi.

Voi să sărute copilul, dar directorul circului se întoarse spre dânsa și 'i zise cu glas aspru:

— Las' să isprăvim comedia aci.... N'am crezut nici un cuvânt din istoria ce mi-ai spus.

„Ieșiți afară îndată.

Femeia cu piciorul de lemn îi rise cu obrăznicie în nas.

Apoi făcu semn individului să o urmeze.

Când fură afară, şchioapa 'I zise:

— Omule, n'am făcut bine de am dat broscoiul?

„Opt-zecĭ de talerĭ banĭ gata şi pe urmă am scăpat d'un verme care cerea mereŭ mâncare.

— Cu aşa preţ l'ar fi cumpĕrat şi contele Marco, mugi Matei.

— Nebun eştĭ!... Ĭi rĕspunse brusc femeia.

„Apoĭ atunci s'ar fi dus dracului nădejdea noastră d'a avea vr'o dată o comoară.

„Acum suntem scăpaţĭ de ţînţar şi totuşĭ ştiŭ unde se află.

„Şi când vom afla tot ce ne trebuie despre el, putem strînge şurupurile ca să tîrîească ceva.

„Deosebit de asta apoĭ, nu vreaŭ să am nimic d'aface cu contele.

„Ştiŭ că el ne a zădarnicit afacerea la Fernau.

— De ce aĭ fost şi tu atunci atât de dobitoacă încât să laşĭ banii, numaĭ pentru că ţi-a zis o vorbă.

Şi Matei privi cu ură pe nevastă-sa.

Aceasta'ĭ rĕspunse:

— Nu cum-va aĭ fi voit să staŭ să mĕ prindă?

„Iţi rĕspund, Matei, că, să fi fost în locul meŭ omul cel maĭ tare, tot ar fi crezut-o de fugă dacă contele i-ar fi resărit d'o dată înainte aşa cum s'a arătat mie....

„N'aĭ auzit ce ne-a spus Magistrul despre dînsul?

„El zice că contele stă în legătură cu dracul şi nicĭ o spargere nu se póte face când el vrea s'o împiedice.

Matei şi nevasta luĭ aveaŭ motive puternice să înconjure drumurile bătute şi să umble huş marginea.

Eĭ în loc să se întoarcă cu trenul la Berlin, se hotărîră să se ducă pe jos. Insă maĭ întâĭ intrară într'o cârciumă, ciunară şi 'şĭ umplură sticla cu rachiŭ. Maĭ bĕu din belşug, după obiceiŭ şi era foarte vesel şi gălăgios când, dând braţul schioapeĭ, apucă cu ea spre casă. Dînşiĭ lăsaserĭ deja îndĕrăt ultimile case ale oraşuluĭ şi se aflaŭ pe drumul de câmp, când d'odată zărirĭ la o parte o casă singuratecă din al cărui etagiu de sus străbătea o fâşie de lumină.

— Bărbăţele şopti schioapa, aci ar fi o treabă pentru noĭ...

„Ce zicĭ dacă am vizita căsuţa?..

„Stă aşa frumos singuratecă, la o parte în cât am putea ucide oameni în toată liniştea şi comoditatea, fără ca cine-va d'afară să le audă ţipetele... ha! ha! ha!

— Asta e o idee bună, femee rĕspunse fostul cantoner.

„Haĭ să vedem dacă n'am putea să lunecăm înăuntru.

Deschiserĭ fără sgomot poarta grădineĭ şi intrară înăuntru.

Merserĭ plecaţĭ prin grădină până a-

junseră la niște scări ce duceau la ușa casei.

— Așteaptă aci, drăguțule, zise femeea cu glas înăbușit.

„Eu mă duc singură înainte și de vom fi descoperiți, o să zic că vreau să cer de pomană pentru tine un biet orb.

Apăsă cu mare luare aminte mânerul ușei dar când voi s'o deschidă observă că vechea ușă scârție tare în țițâni. Atunci ea scoase din buzunar o sticlă cu unt-de-lemn și strobi țițânelele care acum nu mai deteră nici un sunet.

Așa se deschise încetișor și schioapa se află într'un vestibul luminat de o lampă.

Ea se uită împrejur cu băgare de semă spre a descoperi vr'o ușă deschisă sau rău închisă.

D'odată însă se cutremură și ochii 'i rămaseră fixați asupra unui butuc gros, rezimat de zid.

Pete roșii închise de sânge se vedeau pe butuc a cărui suprafață era tăiată însă în mai multe locuri.

O spaimă nespusă cuprinse pe schioapă Ea se grăbi să ajungă cât mai curând la ușă unde căzu pe jumătate leșinată în brațele bărbatului ei.

— Știi tu unde ne aflăm? zise ea cu un glas sfârșit, în casa călăului!

„Am văzut butucul cu care taie capetele oamenilor!

„Să nu mai stăm aci; haide să fugim!...

— Călăul nu-i de cât și el un om, răspunse Matei cu liniște; nu mi-e frică de dânsul.

— O! te rog, mai bine să ne ducem d'aci, mi se móie picioarele, sudóre rece mi-a eșit pe frunte, mi-e grózā de casa asta!

Il apucă de braț și începu să-l târască spre poartă.

Insă mai nainte de a eși în câmp, se auzi un glas detunător în urmă-le:

— Stați! Cine sunteți?

Din întuneric resăriră siluetele uciașe a doi bărbați.

Schioapa recunoscu speriată pe călăul și pe polițistul Scharf.

— Ce căutați voi noaptea, aci în casa mea? mugi glasul lui Krantz.

— Ah! scumpe și bunule domn, răspunse femeea cu un glas pițigăiat, ai milă de o femee săracă care a avut nenorocirea să-și piardă un picior și trebue acum să îngrijască de bărbatul ei orb!...

— O schioapă și un orb, zise polițistul cu îndoială, mi se pare că avem d'a face cu niște șarlatani.

— Ei, Martin, strigă Krantz, adresându-se spre casă, adu aci o luminare. Vrem să observăm mai d'aproape pe vizitatorii noștrii.

Femeia cu piciorul de lemn isbucni în plâns repetând mereu că dênsa și bărbatul ei sunt oameni săraci, nevinovați cari au intrat în casa călăului numai pentru ca să céră ceva de pomană.

— Iarna e aspră pentru nenorociți ca noi, continuă dênsa plângênd și hăulind, nu-i de lucru, nu-i câștig și urgia că bărbatul meŭ a rĕmas orb, ne-a trântit de tot în mizerie neagră.

In vreme ce muierea scâncea iar servitorul întârzia cu lumînarea, polițistul se uita să distingă piciorul de lemn. Apoi începu să mérgă încet spre casă, uitându-se cu băgare de seamă la urmele lăsate de acel picior.

Urmele rotunde erau adânc întipărite în zăpadă și cu cât polițistul le observa, cu atât părea că se convinge de un lucru ce îi venise în gând.

— Curios lucru, în adevĕr, murmură dênsul, sunt întocmai aceleași urme pe care le-am observat acum câte-va zile în grădina contelui Fernau, când căutam să urmăresc pe îndrăsneții spărgĕtori.

Se întoarse lângă pretinșii cerșetori pe care îi supuse la un interogator sever.

Insĕ orbul scoase din buzunar un certificat prin care dovedi că fusese cantonier iar schioapa dete așa rĕspunsuri dibace și asemănătoare cu adevĕrul, în cât Scharf nu găsi motiv ca să 'l aresteze.

Matei și schioapa rĕsuflară în libertate abia după un sfert de ceas când se aflau departe de casa călăului și se convinseră că nu sunt urmăriți.

— Am fi putut da peste dracu, zise femeea, de m'ar fi căutat prin buzunare, căci ar fi găsit cei 80 de taleri și ar fi început o cercetare amănunțită.

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

A doua zi, după amiazi, maidanul care se întinde departe de lângă zidul de răsărit al cetății Spandau, nu părea destul de mare spre a cuprinde mulțimea ce alerga din toate părțile ca să asiste la întâia representație a artiștilor călăreți.

Pentru oamenii cei mai distinși din oraș se așezaseră în cursul nopții niște bănci cari înconjurau în formă de semilună locul destinat pentru manej.

Ceilalți spectatori completau cercul și mulți dintr'ênșii stăteau de dimineață acolo pentru a'și asigura locuri bune.

Insuși călăul se afla acolo împreună cu polițistul care petrecuse noaptea la dênsul.

Stăteau amêndoi în rangul întĕi, așa că puteau să vază tot foarte bine.

Un sunet lung de trompetă, fu semnalul începerei representațiunei.

Indată apoi, acorduri răpitoare ale unei musici bune, umplură aerul.

Manuel se repezi pe un cal de foc în arenă.

Strălucitul costum de jocheŭ îi stătea admirabil pe corpul sĕŭ de bărbat voinic.

Se ținea pe cal ca și-cum ar fi fost turnat în bronz.

Iar calul năprasnic asculta de apăsa-

rea pintenilor sĕĭ, aşa de bine şi de iute încât se cunoştea că animalul avusese de la început de maestru pe călăreţ.

Galopul devenia din ce în ce mai sĕlbatec.

Călăreţul era într'un moment pe cóma calului, în celalt moment era jos pe nisip, de unde iar sária ca un boa de înlănţuia pântecele animalului.

In acelaş vreme îşĭ ridica bonetul de jocheŭ, saluta în toate părţile şi un zîmbet de triumf îĭ trecea pe buze.

Aplause detunătoare isbucneaŭ în tóte părţile.

Mai cu seamă damele priveaŭ cu nespusă plăcere pe curajosul cavaler ce părea aşa de distins şi care nu ştia ce este frica saŭ îngrijarea.

Emoţionat de aplause, după ce înălţase entusiasmul până la culme, Manuel părăsi arena.

Şi în Spandau, ca pretutindenĭ, isbutise să devie *copilul restăţat* al publicului.

Cu toate astea, atenţiunea spectatorilor era atrasă de ultimul număr al programului, de aparițiunea spanioleĭ Anita, îmblânzitoarea de leĭ.

După ce se executară toate minunile artistice care fură pe deplin aprobate de public, veni în sfîrşit momentul ca cea mai mare curiozitate a publicului să fie satisfăcută.

O mulţime de servitorĭ împinseră în mijlocul manejului carul în care se aflaŭ leiĭ.

Deodată apoĭ căzu acoperitoarea colivieĭ şi din toate rêndurile se auziră esclamaţiĭ de uimire.

Eraŭ înăuntru treĭ leĭ puternicĭ carĭ îşĭ măsuraŭ închisoarea prin sărituri puternice.

Sgâlţiiaŭ gratiile şi gemeaŭ aşa ca să facă pe mulţi să se înfioare şi să se dea îndărăt.

Ce spăimântătoare trebuiaŭ să fie acele animale întâlnind, libere în pădurile lor, pe căiĕtorul neîngrijat saŭ dacă ar fi putut, într'un moment de negligenţă, să scape din colivie.

Trâmbiţa răsună din noŭ, şi fără de veste se află în mijlocul manejului o frumoasă şi tînără fată aşa de răpitoare că după câte-va minute ea fermecă publicul.

Anita purta acelaşĭ costum de catifea cu care 'şĭ făcuse intrarea în Spandau. Liniile delicate ale corpului eĭ feciorese se desinau pe d'asupra stofeĭ şi cea mai mică mişcare pe care o făcea era graţia şi gingăşia personificate.

Călăul apucase fără voie mâna poliţistului, căruia 'ĭ zise încet:

— Ce admirabilă creatură! Ce distinsă pare!...

„Eŭ nu cred să fi crescut între călăreţiĭ circului.

— Scumpe prietene, răspunse poliţistul se poate ca fata asta să fie dintr'o familie nobilă.

„Soarta se joacă adesea cu noi ómenii ca un copil cu păpuşile şi ne sileşte să apucăm pe căi la care nicî nu ne-am fi gândit.

„Cine ştie, continuă nenorocitul bărbat oprindu-şi o lacrimă d'a curge, cine ştie ce surprinderi îmi reservă D-zeŭ şi mie... pentru că eŭ încă nu pot să cred că copila mea e moartă.

— Nicî eŭ n'am crezut asta nicî odată mângâiă Krantz pe sĕrmanul tată; pentru că alt-fel s'ar fi găsit o urmă a cadavrului ei, am fi avut un indiciŭ după care să l descoperim.

— Dar dacă Hedviga trăeşte, oftă poliţistul, de ce nu dă ştire despre sine?...

— Pentru că poate cine-va o opreşte d'a face asta.

„Nu pot să 'mi închipuesc alt-ceva de cât că e ţinută prisonieră şi că într'o zi o o să 'i dăm de urmă.

— Să dea Dumnezeŭ! şopti Scharf, atunci numaĭ o să resară din noŭ sórele vieţei mele şi zilele 'mi de bĕtrâneţe vor deveni iar fericite.

— Tăcere, zise Krantz, iată începe acum spectacolul înfiorător. Nu ştiŭ ce sentiment ciudat mĕ coprinde. Am curaj ca orî-care altul, adesea trec p'aproape de moarte, o am faţă în faţă; dar nu simţi d-ta acum ce rece mi-e mâna? mi se pare că tremur; da, cu adevĕrat tremur pentru copila asta care, uite acum se urcă pe o scară, în colivie, să îmblânzească şi să umilească pe cele maĭ mândre fiare ale pustiului...

Se rezimase o scară de colivie. Anita se urcase pe ea.

Ajunse la uşa de gratiĭ, o deschise încet, şi atunci d'odată, ca fulgerul sări înăuntru.

Indărătul ei căzu greoaie uşă şi agomotul ce făcu rĕsună spăimântător.

Calăul şopti vecinului sĕŭ:

— E acelaş sunet trist pe care'l face toporul în butuc după ce a retezat capul vinovatului.

Musica începu să cânte cu putere şi totuşi printre tonurile trompetelor pătrundeaŭ ascuţit ordinele cu care Anita voia să silească fiarele a i se supune.

Spectacolul ce se desfăşură din acest moment. fu emoţionător în cel maĭ înalt grad.

Anita învĕrtea d'asupra capului sĕŭ un biciŭ scurt, de piele împletită şi din când în când îl isbia cu putere asupra leilor.

Aceştia mugiaŭ înfiorător aruncându-se asupra ei.

Cu deosibire leul cel mare care se distingea prin o coamă în adevĕr regală, se arătă îngrozitor şi de maĭ multe orî încercă să'şi bage ghiarele în umerii Anitei.

Insă spaniola ştiu să se ferească cu o dibăcie de necrezut de îmbrăţişarea omoritoare, sărind la o parte orî de câte orî leul se apropia prea mult.

După câte-va momente spectatorii observară că fata voia să isprăvească mai curênd.

Loviturile de biciu în dreapta şi în stânga se îndeşiră.

Leii se grămădiră într'un colţ, era întâiul pas spre victorie.

Publicul aplaudă cu frenesie.

Pe figura frumoasei Anita trecu un fulger de triumf şi ţinuta-i esprimă o mândrie nespusă când ochii ei se întâlniră cu ai lui Manuel.

Acesta stătea chiar lângă colivie, privegheind pe paznicii înarmaţi cu puşti şi postaţi acolo pentru siguranţa publicului într'un cas nenorocit.

Spaniola primi printre gratii două pistoale încărcate numai cu praf şi le slobozi asupra fiarelor.

Focurile oarbe avură un efect sdrobitor asupra sălbăticiei leilor.

Într'o minută străbătură de zece ori strimta colivie, înainte şi îndărăt, sărind unii peste alţii şi împingêndu-se.

Când emoţiunea lor ajunse la cel mai înal grad, Anita scoase o batistă albă din sîn şi făcu un semn musiului.

D'o dată nişte acorduri plăcute umplură aerul, în tăcerea morméntală ce domnia pe maidan.

— Jack! strigă d'o dată spaniola către leul cel mare.

Atunci animalul se apropiă umilit de picioarele ei.

Dêsa îşi trecu degetele'i albe prin coama lui aspră şi apoi îl sărută. D'odată apoi, când se credea că pacea e făcută, ea îl lovi din nou cu biciul. Leul sări în sus mugind.

Se auzi iar un ordin al fetei şi fiara se opri ca ţintuită de podeala coliviei In momentul următor se petrecu o scenă care sgudui nervii spectatorilor ca un curent electric.

Răpitoarea copilă deschise gura leului şi capul ei mic şi gingaş dispăru în întunecoasa prăpastie din care nu se zăriau de cât dinţii albi şi ascuţiţi.

Un ţipăt de oroare se ridică din mulţime

Cei mai mulţi nu îndrăsneau nici să respire, toţi tremurau pentru viaţa Anitei Krantz sări lângă colivie având zugrăvite pe figură emoţiune şi îngrijire. Dar nu trecu mult şi figura fetei apăru iar zimbitoare şi neatinsă.

O furtună de esclamaţii de bucurie se rădicară în aer.

Încercarea cea mai primejdioasă isbutise şi trecuse.

Mai rămânea însă o treabă, care deşgrea pentru îmblânzitoare, totuşi părea destul de mică pe lângă cea dintâi.

Anita trebuia să iasă din colivie şi chestia era că fiarele să nu sară şi ele pe uşă, după dêsa.

Spaniola se apropiă încetişor de uşa de gratii.

Ţinea ochii fiesaţi asupra leilor şi nu perdea din vedere nici o mişcare a lor

Deja ajunsese la ușă și începuse s'o deschidă când d'o dată leul cel mare care și el îl observa mișcările cu neîncredere, sări d'o dată asupră 'i și 'i înfipse ghiarele în piept.

Nenorocita căzu jos țipând în vreme ce sângele îi curgea din rană umplêndu costumul de catifea.

O panică de nedescris cuprinse publicul; o mulțime de oameni, îngrijați numai de siguranța lor, o croiră de fugă văitându-se; alții înlemniră și se uitaŭ cu ochiĭ holbați de groază în cușca leilor.

Numai câți-va din ei nu 'și perdură cumpêtul și se gândiră să vie în ajutorul frumoasei spaniole.

Intre aceștia era și călăul Krantz.

Indată ce vĕzu pe Anita căzênd jos aproape leșinată de durere și de perderea sângelui, se repezi la un paznic care se gătia s'o ia la sănătoasa, și 'i smulse pușca din mână.

Leul după ce trântise pe fată, stetea acum lângă dênsa și o privia cu o poftă mare, ca și cum se socotia din care parte să-și înceapă prânzul.

Cele-l-alte două bestii săriaŭ ca nebune prin colivie; *să părea că mirosiseră* a sânge de om și prin asta căpiaseră d'odată.

Călăul puse pușca la ochiŭ. Știa că de la focul ce avea să dea atârna sórta Anitei. Dacă nu era să nimerească pe leŭ în cap, drept între ochi, unde glontele l-ar fi omorît ca un trăsnet, atunci în clipa următoare, sĕrmana copilă avea să fie sfâșiată.

Leul începu a se încorda ca să sară asupra prăzei... nu era nici un moment de pierdut.

Krantz simțiа că 'i tremură mâinile, însă o privire ce aruncă în ochiĭ sinistri ai leului îi *dete siguranța necesară*.

Glontele porni, o detunătură se auzi și scena sinistră fu învĕluată de un nor de fum.

Când acest nor se risipi, oamenii carĭ înconjuraŭ pe călăŭ scoaseră esclamații *sgomotoase* de bucurie.

Leul căzuse pe podeala coliviei cu picioarele îndoite sub el; din o rană mică ce avea în frunte picura sânge. Trupul lui mai fu sgudnit odată de un *tremur* și pe urmă rĕmas nemișcat.

Bestia murise.

Cei-l-alți doi leĭ stăteaŭ alăturea într'un colț al coliviei, se grămădiaŭ unul în altul și nu îndrăsneaŭ să ridice capetele.

Krantz apucă iute o altă pușcă și se repezi pe scara ce ducea la colivie. Trebuia acum să scoată pe Anita din apropierea leilor.

Insă cine-va 'i stătu d'odata înainte. Era Manuel.

— Dă-ne și nouĕ voie, zise dênsul, să *facem ceva pentru spaniolă*. Cu glontele d-tale, abătut numai d'o linie, aĭ fi

putut să ucizi pe Anita, saŭ dacă n'ai fi nimerit fiara, ar fi fost tot aşa de rĕŭ.

— O! să fi aşteptat eŭ ca unul din d-v. să vie în ajutorul fetei, atunci cu adevĕrat *nenorocirea* s'ar fi petrecut, zise călăul iritat.

Zicĕnd acestea dete pe Manuel în lături şi păşi fără frică pe scară în sus.

Apucă pe Anita în braţele lui puternice în vreme ce'şi ţinea ochii fiscaţi asupra celor două fiare asmuţate de apropierea unui străin.

Isbuti să se scoboare cu corpul leşinatei.

După câte-va momente rănita se afla în patul ei, într'o căruţă a societăţei artistice.

Un doctor se afla lângă dânsa şi o îngrija.

El declară că rănile nu sunt primejdioase.

Dar cereaŭ vreme multă până să fie vindecate.

Apoi doctorul zise uitându-se jur împrejur prin vagon :

— Domnişoara nu poate sta aici de sigur.

„Dacă nu are aci o rudă saŭ un prietin care s'o primească, atunci am să dispun să fie dusă la spital.

Dar călăul zise cu grabă :

— O! asta n'ai s'o faci, domnule doctor.

„Dacă domnişoara va voi să se încredinţeze mie, atunci casa mea *i-e* deschisă.

Manuel, cu o emoţiune vĕdită şi cu glas tremurător esclamă :

— Eŭ nu cred că Anita să se învoiască la asta ; în ori-ce cas trebue întrebată.

Şi se uită cu tristeţă la Anita care sta nemişcată.

O luptă se petrecea în inima tînĕrului care până atunci se arătase duşman al spanioleĭ.

Doctorul întrerupse gândurile lui Manuel.

Adresându-se către fiul directorului circului medicul zise :

— In casul de faţă, nu e vreme de pe rdut, d-le.

„Trebuie luat imediat o hotărîre

„Rănita are nevoie de îngrijire sistematică.

„D-tale, d-le, nu'ţi rĕmâne de cât să mulţumeşti dumnului Krantz în numele colegei d-tale.

„Te sfătuesc să primeşti *o ofertă* atât de generoasă.

„Gândeşte-te că rănita va găsi în casa acestui domn toate îngrijirile necesare unei bolnave.

„Afară de asta, domnul Krantz fiind însurat, femeea lui va îngriji de bolnavă.

Călăul, pe când doctorul vorbia, făcea semn din cap că aproba tot ce spunea dĕnsul.

Când medicul tăcu, Krantz întări :

— Şi asta este tocmaĭ ceea ce trebuie în casul acesta....

Dar uitându-se în ochiĭ luĭ Manuel, se întrerupse.

Tînĕrul aruncă o privire întunecată asupra calăulul.

Un semn de duşmănie înăbuşită îĭ trecu pe figură.

Directorul circuluĭ, care observa pe fiŭ-sĕŭ, se grăbi să întrerupă cursul ideilor tînĕrului.

Adresându se către doctor, Conradin Blume întrebă, arĕtându-se foarte îngrijat de soarta îmblânzitoareĭ :

— Cât timp crezĭ că o să treacă până ce steaua trupeĭ mele o să se vindece şi să poată reîncepe reprezentaţiile ?

Medicul rĕspunse cam întristat dar fără să stea la îndoiaiă :

— Cel puţin patru sĕptĕmânĭ, d-nule director.

— Patru sĕptĕmânĭ !... murmură Manuel.

Şi se uită întrebător la tatăl sĕŭ.

Conradin Blume uitându-se când la rănită, când la ceilalţi de faţă, părea amuţit.

Apoĭ isbucni deodată :

— Dar dacă e aşa, eŭ sunt un om ruinat !

— Asta e cu neputinţă ! adăogă Manuel.

„Nu poate să fie asa !

Directorul circuluĭ urmă :

— Am cheltuit jumĕtate din averea mea pentru ca să dobândesc artista asta.

„Iar leĭ costă un capital întreg.

„Acum unul din eĭ e mort, şi Anita nu poate să 'şĭ mai urmeze producţiunile.

„Sunt prăpădit, sunt ruinat...

Şi plecă capul.

Manuel se uită cu întristare la tatăl sĕŭ.

Apoĭ Conradin Blume începu să se preumble în sus şi în jos prin casa pe roate.

El sforăia şi tropăia.

Dĕnsul părea turbat.

Doctorul fu silit să'l amintească că în prezenţa uneĭ bolnave era dator să fie liniştit.

După un ceas, Anita se afla în casa calăulul.

Maria nu se împotrivi la primirea eĭ, cu toate că interesul ce Krantz arăta artistei, îĭ pricinuia oare-care neplăcere.

Numaĭ pentru câte-va momente rănita îşi veni în fire.

Se uită cu ochiĭ holbaţi de jur împrejur.

Se părea că se întreba în ce loc se afla fără să'şĭ poată da seama.

Deodată apoĭ ţipă ;

— Leul !... m'a apucat leul !... Capul meŭ e în gura luĭ ! Sunt perdută !

Începuse să aiureze din causa friguriloŭ tarĭ ce o cuprinseră.

Toată noaptea avu visiuni, așa că Maria și Krantz nici nu se gândiră să se culce.

Mai era încă un om în Spandau care iarăși avu o noapte agitată.

Acesta era directorul de circ, Conradin Blume.

Chiar în seara dramei de pe maidan, pe când se tânguia cătră fiul său, în camera otelului, că n'are nici un noroc în lume, primi vizita unui polițist care'i dete o hârtie de la șeful poliției.

Poliția hotăra ca Blume să nu mai dea nici o representație în Spandau de oare-ce spiritele erau neliniștite din cauza întâmplărei ștâșietoare din acea zi.

Când funcționarul se retrase, Conradin începu să blesteme și să înjure.

— D'acum sunt ruinat, esclamă dênsul, sunt spânzurat, sunt mort. Lovitura asta n'o pot suferi.

„Ah! oraș nevrednic, așa mă persecuți tu pe mine care 'ți aduceam o petrecere din cele mai rari.

Se mai preumblă cât-va trecându-și mereu mâinile prin pĕr, apoi continuă:

— Mâine plecăm de aci, Manuel, mergem cu truga în Vestfalia; e acolo o localitate care n'a vĕzut circ de mai mulți ani.

— Dar Anita ce-o să se facă? întrebă Manuel.

— Să se ducă dracului! Nu vreau să mai am a face cu această spaniolă îngâmfată.

„Nedibăcia el m'a adus în sapă de lemn

„Pregătește-te de călătorie, fiul meu; du-te și spune membrilor societățel că mâine plecăm dis-de-dimineață.

— Eŭ nu plec, tată, zise Manuel.

— Ce, vrei să rĕmâi aci? Ce însĕmnă asta?

— Inseamnă că nu părăsesc orașul acesta până ce Anita nu se va vindeca. Atunci voiŭ veni cu ea acolo unde te vei afla.

— Așa dar ți s'aŭ aprins călcâile după fata asta? răcni Blume tremurând de furie.

— Iubesc pe Anita, răspunse Manuel cu gravitate, și fără dânsa nu pot să trăesc.

Directorul de circ execută o săritură în aer ca acelea pe care le făcea cu atâta plăcere și mulțumire în tinereță, când era simplu artist cu leafă.

Din nenorocire acum corpul îl era îngreuiat și producțiunea eși deplorabil.

— Iată, numai atâta îmi mai lipsea, scrâșni el din dinți.

„Acuma vasul nenorocirilor mele s'a umplut.

Apoi uitându-se țintă la fiul său, directorul urmă:

— Ei, băete, îți poruncesc, ca tată și ca director, să mergi cu mine!

„Te opresc a te lăsa să te poarte de nas spaniola.

„Poate ea este o veche cunoştinţă a salvatorului el

„Blestemat de calău.

„Cine ştie cât timp este de când dênşii deja....

— Tată! întrerupse Manuel căruia un val de sânge îi năvălise în figură.

Conradin se uită la tînĕr.

Purtarea fiului sĕu îi părea foarte ciudată.

Nu'l venia să creadă că o astfel de schimbare se putuse săvêrşi în inima tînĕrului în aşa scurt timp.

El se silea în zadar să găsească esplicaţia acestei enigme.

Neputênd isbuti la nimic, directorul se mulţumi să privească pe fiul sĕu cum ar fi privit o minune.

— Tată!.. zise iar tînĕrul.

Conradin Blume, fără a'şi deslipi ochii de la fiul sĕu, esclamă:

— Dar ştii, băete că eŭ nu te mai înţĕleg?

„Dacă n'ai înebunit cum-va, conduita ta e neesplicabilă faţă cu mine în acest moment...

— Ţi-am spus, tată, că iubesc pe Anita; rĕspunse tînĕrul cu jumĕtate glas. O iubesc, fără voie.... poate o iubiam din primul moment ce o vĕzui, fără să ştiŭ; înţelegi, tată?

Conradin Blume îi rĕspunse:

— Dar ura ta pentru ea, ură pe care n'o putui domoli acuma câte-va céuri?

— Nu era de cât o amăgire a sufletului meŭ!

Apoi adăogă:

— Acum când cunoşti ceea ce se petrece în inima mea, te rog, nu mĕ aduce la disperare!

„Nu vezi cum mĕ munceşte gelozia de când Anita se află în casa mântuitorului el?

„Vrei oare să înebunesc?

„Du-te pentru Dzeŭ unde poftesti; eŭ rĕmân aci să 'mi recuceresc pe Anita.

„Află că sunt în stare să comit omor pentru ca s'o pot numi soţia mea.

Zicênd vorbele astea, se repezi afară din cameră.

Sĕrmanul tată rĕmase înlemnit.

Acum îi părea rĕŭ că vorbise cu atâta nesocotinţă faţă cu pasiunea fiului sĕu, pe care'l iubia din toată inima.

Tînĕrul amorezat alergă ca încălzit de duhuri infernale, prin stradele oraşului, până ajunse la casa calăului.

Aci se opri, se învĕli mai bine în manta şi'şi aţinti privirea asupra unei ferestre prin care pătrundea o rază de lumină.

Tocmai când se revărsa de ziuă, părăsi locul acela şi se întoarse la otel.

Cam în momentul acela calăul se plecă asupra bolnavei care se mai liniştise.

El şopti cu nespusă fericire:

— Trăeşte!... Ah! nu de geaba am scăpat o din colivia leilor!

XLVII

Cursa

De 14 zile, Olga, Hillmar şi pustnicul, trebue să numim ast-fel pe bĕtrân de vreme ce nu 'şi spusese alt nume, trăiaŭ într'o mansardă din strada Metz, de la nordul Berlinului.

Numaĭ întêmplarea 'i dusese acolo şi să simţiaŭ fericiţi că ajunseseră la acel adăpost, pentru că era lucru grabnic ca Hillmer să se afle într'un pat cald. Din momentul în care căzuse leşinat pe câmpul unde ieşise cu tovarăşii sĕi la lumina zilei, nu 'şi mai venise în fire pe deplin.

Suferinţele, emoţiunea neîntreruptă, lipsa şi silinţele supra-omeneşti ce-şi dăduse ca să scape pe Olga din apele canalului toate astea îl sguduiseră nervii, îl turburase spiritul şi 'i sdrobiseră puterile aşa că îngrijirea cea mai iubitoare şi plină de jertfire nu putea să 'l îndrepte. Cum fusese cu putinţă ca nenorociţii, în sleirea în care se aflaŭ, să facă drumul până la oraş şi să se instaleze în cămăruţa unde 'i găsim?

De sigur, la asta aŭ contribuit împrejurări fericite.

Olga ieşise încă din amorţire şi numaĭ de cât îşi redobândise cunoştinţa spre marea bucurie a bĕtrânului, dar Hillmar stătea mereŭ nemişcat şi numaĭ o uşoară bătaie a inimeĭ arăta că maĭ era un pic de viaţă în el.

Olga şi pustnicul priviră cu disperare de jur împrejur ca să vadă de nu li se anunţă vr'un ajutor omenesc.

Însă abia atunci resăria soarele şi drumul ce ducea pe lângă câmpiile Riesel, era absolut pustiŭ.

In momentul de pe urmă se temură însă să nu vie la dênşiĭ vr'un om şi să le afle situaţia de plâns, căci atunci de sigur Hillmar era să fie luat, dus într'un spital şi ţinut astfel multă vreme despărţit de dênşiĭ.

La acest lucru Olga nu s'ar fi învoit cu nicĭ un preţ.

Trecu jumĕtate de ceas de îngrijare chinuitoare.

Deja bĕtrânul se gândia să se ducă să bată la uşa vre-unei case ce se vedea la depărtare de un sfert de ceas, când de o dată auziră un uruit de căruţă.

Un glas slab intona un cântec vesel de ţară.

Olga zise bĕtrânului:

— Acesta trebue să fie de sigur un om bun de vreme ce cântă vesel aşa de dimineaţă

„Să ne adresăm luĭ.

Căruţa se apropiă şi dênşiĭ văzură atunci pe capra eĭ un om cu părul al mânând un cal mic dar vînjos şi acom paniându-se în cântec cu pocnituri d biciŭ.

— Opreşte puţin, d-le, esclamă pustnicul către dênsul, şi fă o bunătate cu noi. Suntem trei nenorociţi care printr'o întêmplare ciudată ne aflăm fără adăpost.

„Nu vrem nimic de pomană, o să 'ţi plătim tot cu prisos, numai nu ne lăsa în starea asta mizerabilă, ia ne cu d-ta la Berlin şi ajută ne să găsim acolo o cămăruţă.

Omul sări de pe capră cu o înţeală de mirat pentru vêrsta lui, îşi scoase căciula, salută pe Olga, aţintind asupră'i o privire examinătoare şi zise:

— Tata Martin n'a lăsat încă pe nimeni în nevoie.

„Tênêrul acesta, şi arătă cu degetul spre Hillmar, are trebuinţă de un pat cald de care am să mĕ 'ngrijesc eŭ... Căruţa mi-e mică ce 'i drept dar e loc pentru d v. câte-şi trei.

— Aşa dar vreĭ să ne iaĭ cu d-ta? esclamă Olga cu bucurie.

— Eĭ, cum dracu o să vĕ las aci în câmp? rĕspunse tata Martin. Haĭ cu mine pentru D-zeŭ, că de şi sunt om sărac dar o cămăruţă în podul unei case alăturea de mansarda mea pot să v'o las pe seamă.

„Aşa dar dacă vreţi... puteţi avea de o cam dată un acoperiş d'asupra capetelor...

— Da, da, vrem cu bucurie şi cu mulţumire.

Tata Martin ridică pe Hillmar şi cu ajutorul pustnicului şi al Olgăi, îl duse în căruţă.

Era o cotingă simplă, d'acelea care servesc la transportarea legumelor.

Tata Martin învĕli pe leşinat într'o pătură călduroasă.

Ajută Olgăi şi pustnicului să se urce în căruţă.

Apoĭ dete acestuĭ din urmă blana sa, zicêndu că altfel lumea ar crede că el se întorc de la bal-mascat în cotig.

Apoĭ adăogă:

— Să nu ieĭ în nume de rĕŭ, d-le, dacă'ţi spun că mantaua ce aĭ pe d ta n'a fost de sigur confecţionată de vre-un croitor al curţiĭ regale.

Pustnicul era departe d'a se supĕra de gluma asta.

Figura omuluĭ şi purtarea luĭ îĭ inspiraŭ încredere.

El mulţumea în tăcere luĭ D-zeŭ că le trimisese acel ajutor.

Pe drum, tata Martin povesti că el e un becher îndrăcit, că n'are acasă nici copil nici pisică.

Spuse că vecinii sĕĭ îl consideră ca om ciudat.

Hrana vieţiĭ şi-o câştigă vênzêndu legume în piaţă.

In dimineaţa aceea se dusese să aducă o încărcătură de legume din grădinăriile de la Riesel.

Dar pe drum, la întorcere, i se strică o roată şi trebuise să facă o vizită de două césuri ferarului din sat, iar în

vremea asta vênduse marfa altor precupeți.

Astfel ajunsese la hotărîrea să nu facă nimic în ziua aceea, să lase mână lungă celorlalți vênzători carî îl certaŭ mereŭ că le ia muşteriî.

Apoĭ tata Martin adăogă zîmbind:

— Şi vezĭ ce norocos sunt, acum în loc de napĭ vĕ duc pe dumneavoastră la Berlin.

„Asta e mult de preferat pre legea mea şi în loc să mĕ cert cu colegiĭ meĭ nesăţioşĭ, am să vĕ ajut să vĕ instalaţĭ în odăiţa de lângă mansardă.

Bunul om se ţinu de cuvênt.

El găsdui pe chiriaşiĭ sĕĭ într'o camară care, de şi nu mare, era curată şi plăcută.

Aduse perinĭ moĭ, pentru bolnav, din patul sĕŭ.

Şi învioră pe Olga şi pe bĕtrân cu mâncare şi bĕutură bună.

Insă dênşiĭ mâncară şi bĕură cu mare rezervă, de oare-ce necumpătarea după atâta timp de foame ar fi fost primejdioasă.

In vremea asta, Hillar se sucia în pat, chinuit de friguri.

El aiura.

Numaĭ cu forţa putu să i se dea să înghiţă câte-va linguri de supă ca să nu slăbească prea mult.

Dar spre seară starea luĭ era maĭ rea, aşa că Olga şi pustnicul eraŭ îngrijaţi. Martin se hotărî să aducă un doctor.

Pustnicul şi Olga se chizbuiră şi se hotărîră să nu vorbească nimĕnuĭ despre păţaniile lor temêndu-se pe d'o parte de spionĭ d'aĭ luĭ Robin iar pe de alta că nu se va da crezare spuselor lor

In faţa doctorului se ţinură în mare rezervă; spuseră numaĭ atât că Hillmar a trecut prin marĭ emoţiunĭ.

— Are friguri de nervĭ dintre cele maĭ grele, zise doctorul care era un om mic şi ne încrezător.

„Bolnavul este fiziceşte şi moraliceşte sleit şi nu cred ca trupul luĭ să fie în stare a opune o mare resistenţă rĕuluĭ.

— Doamne prea 'ndurate! esclamă Olga, uitându-se speriată la doctor, ce vreĭ să zicĭ cu asta?

— Vreaŭ să zic că bărbatul d-tale, de sigur trebue să 'l fiĭ nevastă, nu maĭ are poate mult de trăit, răspunse nepăsătorul doctor.

„Eŭ nu pot să fac nimic în casul acesta.

„Dacă maĭ e încă timp d'a putea îl scăpat, atunci nu e de cât un mijloc: mâncare şi bĕuturĭ întăritoare, vin bun vechiŭ, lapte mult şi altele.

„Cum vĕd, aci nu aveţĭ cele trebuincioase, prin urmare e maĭ bine să lăsaţĭ ca să fie transportat la spital. Vreţĭ să vĕ daŭ o hârtie ca să fie primit îndată?

— O, nu, nu vrem să fie în spital, zise Olga.

Micul doctor îşĭ luă băţul şi pălăria.

— Atunci îmĭ pare rĕŭ că nu pot să

vĕ ajut alt-fel, adăogă dênsul, rĕmâneţi cu bine.

Şi ieşi trântind uşa.

Pustnicul se grăbi să liniştească pe Olga şi s'o mângâie.

El zise că constituţia puternică a lui Hillmar nu poate fi sfărîmată aşa lesne şi pe cât timp un om respiră, nădejdea nu trebue pierdută.

Tocmai fără bani nu erau dênşii. In punga lui Hillmar găsiseră câte-va sute de mărci pe care tênĕrul doctor le avea la sine când se scoborîse cu Olga în subterana de martiri a doctorului Robin. Aceşti bani le priciniră bine acum.

Deteră lui tata Martin o monedă de aur iar acesta, după o jumĕtate de ceas se întoarse din târg aducênd mai multe sticle de vin bun, vechiu, unguresc, şi o oală cu lapte pe care bolnavul îl bĕu numai de cât cu poftă mare.

De atunci trecuseră 14 zile.

Starea lui Hillmar se îmbunătăţise într'atâta că o primejdie imediată nu mai era de temut.

Insă bolnavul tot nu 'şi redobândise cunoştinţa.

Nu 'şi aducea de loc aminte de întêmplările care 'i precedaseră boala, numai în unele momente lucide recunoştea pe Olga şi pe pustnic şi ştia cine este el însuşi.

Cu toate astea Olga era foarte fericită că prin îngrijirile şi sacrificiile ei isbutise să ţină pe Hillmar în viaţă.

— Iar o să fie sănĕtos, îşi zicea în sine stând la căpătâiul lui şi ţinêndu'i mâna slabă şi galbenă într'a sa.

„Puterea minţii trebuie să i se întoarcă.

„Atunci o să'şi aducă aminte de tot ce am păţit împreună şi care acum stă pentru el în întuneric.

Apoi adăogă tare:

— Nu'i adevĕrat că Hillmar ne va fi înapoiat şi că o să fim fericiţi?

Pustnicul, care scria la o masă, rĕspunse:

— Asta o sper.

Bĕtrânul lăsă jos condeiul şi ridicând capul, adăogă:

— Şi sper că blestematul de Robin o să'şi găsească resplata faptelor sale, fiind că hârtia asta la care mĕ vezi lucrând de trei ore, cuprinde descrierea crimelor ce-a comis şi care aŭ să 'l bage în puşcărie pe viaţă pe dênsul şi pe un altul.

Olga se ridică şi se apropiă de masa la care scrisese bĕtrânul.

— Aşa dar crezi, tată, zise dênsa cu gravitate, că a venit timpul să demascăm pe Robin?

— Da, copila mea, rĕspunse bĕtrânul cu ochii scânteind.

„Mărturiile ce vom aduce noi câteşi trei în contră'i, aŭ să'l adrobească.

„Nu pot eŭ dovedi oare tot ce spun aci?....

„Chiar azi voiŭ trimite hârtia preşedintelui poliţiei şi de nu voiŭ fi crezut, mĕ voiŭ duce la un loc mai înalt.

— La împĕrat? esclamă Olga.

— Da, la împĕrat, zise Pustnicul cu o seriositate solemnă.

„Acum avem un împĕrat german. Dumnezeule, ce emoţionat am fost când am aflat de astea mai zilele trecute! Evenimente mari s'aŭ petrecut în lume de când eŭ staŭ îngropat de viŭ, evenimente despre care eŭ n'am putut să am nici o ştire.

„Prusia s'a ridicat puternică mai presus de alte popoare şi mâinĭ germane aŭ făurit regelui eĭ un tron împĕrătesc. Şi eŭ nici bănuială n'aveam de asta! Eŭ care odinioară am ţinut în mână destinele unuĭ principat şi care mĕ aflam în relaţiĭ cu tóte curţile germane.

Figura bĕtrânuluĭ se însufleţise. El care petrecuse zecimĭ de anĭ suprimat de pe faţa pământuluĭ, se sguduia acum de întêmplările mari ale veaculuĭ nostru, ce i se păreaŭ aprópe de necrezut fiind că nu asistase la producerea lor.

Olga se simţi adênc atinsă de cuvintele din urmă ale bĕtrânuluĭ. Aşa dar acel pustnic pe care 'l cunoscuse în nevoie, în miserie, în disperare, căruia acum trebuia să 'ĭ zică tată, fusese cu adevĕrat un personaj mare care, cum spunea el însuşĭ, conducĕse soarta unuĭ principat?

Cuprinsă de un sentiment de veneraţie, ea privea această statură impunĕtóre care chiar în îmbrăcămintea sărăcăciósă nu'şĭ perduse nimic din nobleţă.

Vĕzênd pe Olga cum se uita la el, bĕtrânul zise:

— Te uiţĭ la mine în chip întrebător, Olga, nu'ĭ aşa?

„Eŭ ghicesc întrebarea ce'ţĭ fâlfâe pe buze.

„Dar nu îndrăzneştĭ să vorbeştĭ şi să mĕ întrebĭ.

„Aĭ vrea să 'mĭ cunoşti numele, să ştiĭ cine am fost?

Olga afirmă printr'un semn din cap.

Pustnicul urmă:

— Trebue să mĕ ierţĭ, copila mea....

Bĕtrânul se întrerupse, emoţiunea îĭ taiase glasul.

El se uită la tavan ca şi cum ar fi vrut să se roge la D-zeŭ.

Uitând că fata era în faţa luĭ, pustnicul stătu câte-va secunde nemişcat tot privind la tavan.

Olga nu îndrăsnea să turbure pe bĕtrân al cărui gând în momentul acela era aiurea.

In fine, ca şi cum şi-ar fi venit în fire după un leşin, pustnicul îşĭ trecu o mână peste frunte şi zise uitându-se cătrĕ Olga:

— Iartă-mĕ, copila mea; aducêndu mĭ aminte de un trecut dureros pentru mine, m'am lăsat să fiŭ transportat pe aripile gândului departe d'aicĭ.

„Niste evenimente care aŭ rĕmas neşterse în mintea mea, mĭ-aŭ apărut naintea ochilor mult mai clare de cât orĭ când.

Şi aci fata văzu eă o lacrimă se ivi în ochiĭ bătrânuluĭ şi 'l curgea pe obrazu la vale.

Chiar Olga era foarte mişcată.

Pusnicul făcênd o storţare pentru a'şĭ ascunde emoţiunea reluă:

— Dar taina vieţiĭ mele nu pot să ţi-o descoper.

„Nu te supĕra pentru asta şi nu slăbi afecţiunea ce o-aĭ pentru mine.

— Oh! tată, rĕspunse fata cu entusiasm, eŭ n'am dreptul să cunosc tainele vieţiĭ d tale.

„Nicĭ că te voiŭ sili să mi le descoperĭ...

„Atât Hillmar cât şi eŭ suntem încredinţaţĭ că eştĭ o persoană distinsă şi că, poate aĭ jucat un rol important în scena vieţiĭ umane.

„De altfel afecţiunea mea nu va slăbi pentru că ştiŭ cât îţĭ datoresc.

„Fiĭ sigur că evenimentele petrecute în pivniţa de la casa de sănătate a doctorului Robin, staŭ săpate în mintea mea şi nu le voĭ uita nicĭ odată.

„Toată viaţa îţĭ voĭ fi recunoscĕtoare pentru ceea ce-aĭ făcut pentru mine şi pentru Hillmar.

— Lasă, copila mea, că 'ţĭ cunosc inima, rĕspunse bĕtrânul.

Apoĭ urmă:

— Chiar dacă aş vrea să mi te descoper, nu pot.

„De numele meŭ e legată o bănuială aşa întamă, că trebue maĭ întâĭ să'l spăl spre a'l putea readuce în viaţă.

„Până atuncĭ trebuie să staŭ mort, stins, uitat.

Merse la masă.

Indoi hârtia ce scrisese, o puse într'un plic şi scrise adresa.

— Trebue s'o aduc chiar eŭ, zise el apoĭ.

„Vreaŭ să fiŭ sigur ca să nu cadă în mâinĭ străine.

„Aşe dar după amiazĭ voiŭ eşi pentru un ceas.

Hillmar se deşteptă în momentul acestă şi ceru de bĕut.

Olga 'l întinse un pahar mic de vin; era cel din urmă vin ce se maĭ afla în casă.

— Ce o să ne facem acum? zise ea cătrĕ bĕtrân.

„Azĭ dimineaţă am dat luĭ tata Martin ultimiĭ banĭ ca să cumpere carne şi iată acum, vinul luĭ Hillmar s'a sfîrşit şi nu maĭ avem cu ce să-l cumpărăm altul.

„Cele două sute de mărcĭ s'aŭ cheltuit maĭ iute de cât credeam.

„Asta din causa bolnavului.

„Şi nicĭ măcar n'am plătit luĭ tata Martin chiria pe care i-am făgăduit o; şi asta'mĭ pare rĕŭ.

Bĕtrânul, ca să o consoleze, îĭ zise:

— Bunul om nu ne a pomenit încă nimic

„Dar tocmaĭ de asta încurcătura nóstră în faţa luĭ e şi maĭ mare de oare-ce i-am promis plată pentru toate şi acum nu ne putem ţinea de vorbă.

— Eŭ zic că ar fi mult maĭ bine să 'l punem în cunoştinţă cinstit şi lămurit de situaţia noastră.

„Iată chiar îl aud venind.

„El este.

„Am să'l chem.

Bătu cu pumnul în zid şi numaĭ de cât se ivi tata Martin în odaie.

Cu un salut prietenos, puse pachetul pe o masă şi zise cătră Olga :

— Ţi-am adus o carne bună de tot are să iasă o supă minunată pentru bolnav.

„Dar trebue să ştiĭ că am dat toţi banii ce aveam.

— Ah! tată Martin, nu e vorba de asta acum...

„Avem să 'ţi facem o mărturisire fórte neplăcută...

„Ne e aproape ruşine s'o spunem.

— Ce, voiţi óre să plecaţi de la mine, pentru că odaia e prea mică, proastă, sărăcăcioasă !

— Ah! ce 'ţi vine în gând! Aci e bine, e frumos...

„Dar vezi, nu ţi-am plătit până acum chiria ce ţi-am promis, nu ţi-am dat nici un ban.

— Nici nu v'am vorbit de chirie... nici nu m'am gândit.

„Credeţi că sunt un moşneag aşa lacom să mĕ gândesc la câţi-va taleri şi să mĕ supĕr că nu i-am primit? Trebue să ştiţi un lucru : când eram singur aci ţineam odaia numaĭ aşa de fudulie ca să am şi eŭ un salon.

„Veniam aci după masă.

„Mĕ puneam pe scaun la fereastră şi trăgeam din pipă.

„Când isprăviam pipa mĕ întrebam : Eĭ, acum ce să maĭ fac?

„Mĕ duceam să mĕ culc.

„Of! ce plictisélă, une-orĭ mi se ura de viaţă.

„Acum însă de când vĕ am pe d-v., îmĭ place să trăesc.

„Vĕnd legumele maĭ bine, am maĭ mult curaj.

„Dimineaţa, când mĕ deştept, nu maĭ staŭ de vorba cu lenea.

„Sar din pat de bună voie ştiind că nu sunt singur.

„Şi toate-mĭ merg bine, pe cinste.

„Cum m-aş putea gândi la chirie?

Pustnicul întinse preeupeţului mâna.

— Dar totuşi nu putem să'ţi fim aci o greutate în spate pentru că trebuie să ştiĭ că de şi avem nădejde să căpătăm în curênd banĭ dintr'o parte saŭ din alta, pentru moment nu maĭ avem nici o para.

— Apoĭ dacă-l aşa, mâncaţi o bucată de vreme la masa luĭ tata Martin.... mâncări boereşti nu sunt, dar aŭ să vĕ placă.

— Vreaŭ să te amuţesc... Vreaŭ să am linişte din partea ta...

— Nu, nu! vrem să lucrăm, esclamă Olga

„Hellmar nu mai e aşa rĕŭ bolnav ca să staŭ mereŭ lângă dênsul. Vreaŭ să 'mi caut o treabă pe care ca să câştig ceva.

— Treaba e Martin bătênd di.

zici numai un da şi am scăpat toţi din încurcătură.

— Spune, tată Martin, ce ştii pentru mine?

„Ce treabă vrei să fac? Fiind că mi-o propui d-ta, o primesc fără să mai cercetez.

Precupeţul stete pe gânduri şi se scărpină într'un chip comic după ureche.

— De nu prea îndrăsnesc să 'ţi spun, reluă dênsul.

„Mie mi se pare mereu că d-ta eşti o prinţesă rătăcită, iar despre d-lui, cred că e un duce saŭ cel puţin un conte; n'o să ţi convie dar să mergi cu mine în fie care dimineaţă în piaţă şi să vinzi legume.

„Ruşine de asta nu poate fi, adăogă el iute, pentru că eŭ cunosc fete bogate care vînd morcovi şi castraveţi spre a îşi face zestrea mai mare, iar precupeţii, colegii mei, sunt toţi oameni cinstiţi, de şi cam cicălitori.

„Dacă te învoeşti, d-ră Olga, atunci avem s'o ducem bine, vei vedea...

— Mĕ învoesc, exlamă Olga şi întinse precupeţului mâna.

Acesta i-o apucă şi i-o sgâlţîi cu entusiasm.

— Ura! strigă dênsul uitând că e un bolnav acolo, o să facem treburi nimitoare, vei vedea...

„Când muşterii vor observa în locul fiicurei mele de dobitoc bĕtrân o faţă drăgălaşă ca a d-tale, aŭ să vie toţi la mine.

Învoiala era făcută.

A doua zi, dis-de dimineaţă, Olga însoţi pe tata Martin la piaţă şi luă loc îndărătul marelui coş plin cu legume proaspete.

Precupeţul nu se înşelase în socotelî; muşterii curgeaŭ droaie la dênsul pentru că frumuseţea şi distincţia Olgei făcuseră sensaţie în tot coprinsul halelor.

Tata Martin fu năvălit cu întrebărî de colegii şi colegele sale care voiaŭ numai de cât să ştie de unde şi cum căpătase acea răpitoare fată şi în ce relaţii stetea cu dênsa.

— Ia vedeţi şiretul, exclamă o pescăreasă durdulie care venise într'adins din despărţimêntul crapilor şi ştiucilor ca să observe d'aproape pe noua vînzĕtoare de legume, să se însoare el la bĕtrâneţe cu o fată aşa tînără şi fermecătoare!

„N'am să-l iert cât voiŭ trăi, pentru că n'a cumpĕrat de la mine peşte pentru nuntă.

Cei ce se aflaŭ de faţă sbucniră de rîs, însă tata Martin se plecă la urechea Olgei şi 'i şopti:

— Nu te potrivi proştilor aştora; e obiceiŭ să se spună în piaţă multe palavre; să nu te superi de loc.

— Dar nu poate fi supărare pentru mine, tată Martin, rĕspunse Olga zîmbind, dacă lumea mĕ crede nevasta dumitale.

Bătrânul zîmbi şi dênsul.

— Dacă dobitocii ar şti, murmură el, cum ne-am întâlnit şi cum staŭ lucrurile, n'ar vorbi aşa...

„De alt fel tocmaĭ asta vor dênşiĭ să afle...

„Insă maĭ curênd mĭ-aş tăia limba de cât să trădez secretul nostru.

Opt zile de-a rêndul Olga vêndusе legume şi în vremea asta mulţumirea precupeţuluĭ cresсuse mereŭ ; acum în casă era îmbelşugare şi nimenĭ nu maĭ ducea grijă de ziua următoare.

In ziua a noua, precupeţul şi Olga, întorcêndu se acasă din piaţă, găsirĕ pe pustnic într'o agitaţie grozavă.

Cu dênsul se afla un străin care după ţinuta sa aspră militărească, sa arăta a fi un funcţionar.

Cu adevĕrat aşa era căcĭ îndată se recomandă de şef de siguranţă.

Numele lui era Müller.

— Bine că aţi sosit, exclamă bătrânul cătrĕ Olga şi tata Martin ; acum toate aŭ să se explice în puţine vorbe

„Domnul acesta este funcţionar poliţienesc.

„Scrisoarea mea, pe care însu mi am dus o în anticamera preşedintelui poliţieĭ, a fost primită şi citită

„Nu-I aşa că a fost citită, d-le ?

— Da, ţi-am spus deja rĕspunse poliţistul zîmbind într'un chip ciudat.

— S'a aflat dar cine sunt ?

— O ! de sigur, exclamă şeful de gardişti care nu-şi maĭ putu stăpâni rîsul.

Pustnicul se irită.

— D-le, strigă dênsul, te opresc de a rîde într'un chip aşa obraznic.

„Purtarea d-tale o să-ţi atragă o rĕspundere gravă...

Dar în aceiaşi clipă se părŭ că bătrânul se căeşte de violenţa sa.

— O ! nu, nu, d-le, reluă dênsul blând, iartă-mi turburarea, în care mĕ aflu. D-ta eşti un simplu funcţionar, trebue să 'ţi faci datoria.

Adresându-se Olgei adăogă :

— Domnul a venit aci ca să vadă de nu sunt nebun căci autoritatea crede că numaĭ un nebun ar fi putut scrie suplica pe care am trimis-o.

— D-le, zise Olga, făcêud un pas înainte, eŭ întăresc tot ce v'a scris dumnealuĭ.

„Am fost ţinuţi prizonieri în subteranele doctorului Robin. Am fost scoşi din rêndul celor vii, am fost ţinuţi fără hrană, e o minune c'am scăpat. Priveşte acolo în pat, vezi acel om galben în nesimţire ?

„Şi el e victima lui Robin... Nicĭ păuĕ acum nu s'a vindecat de boala pricinuită de chipul spăimântător la care am fost supuşi.

— Am aflat destul, d-şoară, rĕspunse funcţionarul ; ştiŭ acum cu cine am a face.

Porni să iasă dar la uşă se întoarse

şi întrebă cu un ton care numai respectos nu era:

— Poţi asemenea să întăreşti că bătrânul acesta este...

— Taci! strigă Puatnicul, eu sunt acela care m'am anunţat în scrisoare şi dacă cine va îndrăsnească să se îndoiască pot să-i dau o mulţime de dovezi.

— Dar dacă ţi s'ar dovedi d-tale, din contra negru pe alb, că omul care zici că eşti d ta, e de mult mort şi îngropat, ce ai zice?

— Aş zice că e la mijloc o amăgire saŭ o înşelăcinne, rĕspunse mândru bĕtrânul.

„Dar acum am vorbit destul despre asta.

„Dacă poliţia nu mĕ crede, mĕ voiŭ adresa în locurĭ înalte unde sper să 'mĭ găsesc dreptul şi satisfacţia...

— Dacă până atunci nu vei fi înapoiat acolo de unde ai fugit, zise poliţistul şi ieşi iute.

— Cum îţi explici tu astea, tată? esclămă Olga apucând amĕndouĕ mâinile bĕtrânuluĭ ca şi cum ar fi avut nevoie de sprijin.

„Cum se poate ca scrisoarea ta să fi făcut un aşa efect?

— Explicaţia am găsit-o.

„Vulpea de Robin ne-a apucat înnainte.

„Va fi aflat prin vr'o împrejurare de fuga noastră şi pentru ca plângerea ce era sigur că o s'o facem, să n'aibă nici o putere, a vestit poliţia că treĭ nebunĭ aŭ fugit din stabilimentul sĕŭ. Iată, aşa trebue să se fi petrecut lucrurile. Scrisoarea mea în care detailam crimele neauzite, n'a găsit nici o crezare şi să dea Dumnezeŭ să nu ajungem iar în puterea mizerabilului cu ajutorul poliţieĭ chiar...

La ideia asta, Olga se îngălbeni de moarte şi 'şĭ ascunse faţa în mânĭ.

— Asta ar fi spăimântătorĭ! gemu dênsa. O! dar nu se poate!

„Trebue să ne îngrijim îndată ca să evităm această noua nenorocire.

— Şi eŭ tot aşa mĕ gândesc, rĕspunse bĕtrânul, dar ce putem face fără banĭ şi cu un bolnav?

Tata Martin care stătea la uşă de la începutul sceneĭ, crezu că 'ĭ venise rândul să ia cuvêntul.

— Dacă e vorba numaĭ de banĭ, zise dênsul, pot să vĕ viŭ în ajutor cu ceva Nu vĕ supăraţĭ c'am stat aci şi am auzit tot; socotisem de la început că va fi nevoie să poftesc afară pe acel poliţist neobrăzat...

„Uite, dacă aveţĭ nevoe să dispăreţĭ pentru cât-va timp şi să nu vĭ să dea urmă, vĕ propun un lucru bun... Am un prieten bun, aşa de bun că s'ar da foc pentru mine, cum de alt fel m'aş da şi eŭ pentru dênsul.

„El are o căsuţă în câmp între Berl şi Spandau.

„Se hrăneşte cu plugăria şi are beĭ în casă.

„Duceți vĕ de staţi la el... Că o să vĕ primească garantez eŭ.

— Da, da, ne ducem. Eşti un om fórte bun, tată Martin.

„Nu ştim cum o să ne plătim vr'o dată de atâta bunătate. Insă lucrul e grabnic.

„Dacă ne-am hotărît să ne-ascundem trebue să facem asta cât de curênd.

— Mâine dimineaţă mĕ duc singur la prietenul meŭ ca să'l daŭ de veste iar spre seară ne ducem cu toţi.

Aşa se hotărîseră lucrurile şi seara Olga veselă că o nouă primejdie avea să fie înlăturată, se duse în piaţă cu precupeţul.

Muşterii curgeaŭ din toate părţile şi într'un timp relativ scurt, uşurară coşul de legume, aşa că tata Martin se hotărî să se repeadă acasă să mai aducă marfă.

— Într'un sfert de ceas sunt aci, zise dênsul către Olga.

„Dacă vinzi şi legumele ce aŭ mai rĕmas în fundul coşului, preumblă-te şi d-ta încoace şi în colo prin piaţă.

Se duse, iar Olga n'avu vreme să se ducă mult pe gânduri, căci un noŭ muşteriŭ se opri înainte-i privind cu băgare de seamă legumele.

Era un om mare, cu barbă lungă şi neagră, cu o figură comună, nu chiar zărăcăcios îmbrăcat, dar nici elegant.

— Aş vrea să cumpăr toate legumele care ţi-aŭ mai rĕmas aci, zise dênsul, însă precum vezi, am făcut o mulţime de târgueli, îmi sunt mâinele încărcate şi nu pot să le iaŭ.

Se păru fetei că nu-i era de tot străin acel glas; parcă îl mai auzise unde-va dar trebue să fi fost mult de atunci; uitase în ce împrejurări.

— Altă marfă nu mai ai aci, reluă străinul, ai putea dar să mergi să-mi duci legumele astea acasă...

„Staŭ aproape...

„Iţi voiŭ da un bacşiş...

— Bacşiş nu primesc, rĕspunse fata, dar dacă în adevĕr stai pe aproape, atunci vreaŭ să-ţi fiŭ plăcută...

Se ridică, puse legumele din coşul cel mare într'unul mai mic, lăsă pe cel mai mare în păstrarea unei vecine căreia îi zise:

— Dacă vine tata Martin înaintea mea, spune-i că mĕ întorc îndată.

Plecă cu străinul din piaţă.

Acesta pe drum reîncepu vorba.

— Vezi, d-şoară, aşa e când se îmbolnăveşte cul-va nevasta.

„Trebue să se ducă singur în piaţă.

— Nevasta d-tale e bolnavă? întrebă Olga cu compătimire.

— Da, de multă vreme... de aproape un an... sufere de friguri de fiere...

„Insă acum nădăjduesc că o să se vindice în curênd..

Pronunţă vorbele acestea cu o apăsare ciudată aruncând în lături fetei o privire care o făcu să se înfioare.

Acum îi veni în gând că făcuse fórte

rĕŭ să plece cu un străin fără să ştie măcar unde are s'o ducă

Poate că era un om rĕŭ care o atrăgea în cursă ca s'o jefuiască saŭ să-l facă alt neajuns.

Auzise de multe orĭ că sunt în Berlin destuĭ mişeĭ de aceştia.

O mare neliniște o coprinse şi pieptul eĭ bătea tare.

Se chibzuĭ dacă n'ar fi maĭ bine să se întoarcă îndărăt din drum, să se apropie de un trecător şi să-l roage ca s'o conducă în piaţă; dar mereŭ în ultimul moment îĭ lipsia îndrăzneala saŭ îşĭ alunga frica.

— Ce, doar nu sunt copilă mică, îşĭ zicea dênsa, ca să mĕ fure cine-va saŭ să încerce a mĕ face să dispar fără ca eŭ să ştiŭ să mĕ apăr.

„Am început deja aventura, trebue să o scot la capăt.

Străinul o conduse prin strade care eĭ îĭ eraŭ cu totul necunoscute.

Dar pretutindenĭ era însufleţire mare, miĭ de oameni treceaŭ pe lângă dênsa în sus şi în jos.

Ea îşĭ zicea că e cu neputinţă să se făptuiască o crimă într'un loc aşa umblat.

In sfîrşit omul cârmi pe o stradă aproape pustie şi întunecoasă, de şi mărginită de case frumoase.

— Iată, copila mea, zise dênsul arătând una din aceste case, acum am ajuns.

Conduse pe Olga printr'o curte cam murdară spre o clădire de din dos şi urcând înainte câte-va trepte foarte incomode, ajunse în vestibul unde se opri, deschise uşa şi zise iar cu o mare politeţă.

— Poftim de intră; vreaŭ ca nevasta mea să 'ţĭ mulţumească în persoană de bunătatea d tale.

„Uite, dênsa se află acolo în pat.

Arătă o cameră a cărei uşă era deschisă; o lampă mică dădea încăperei o lumină nesigură.

Pe pat se vedea în adevĕr o femee ghemuită.

Aşa dar femeia bolnavă de care vorbise omul exista cu adevĕrat.

Olga îĭ ceru în gând iertare de bănuelile eĭ nedrepte şi porni să intre în odaie.

N'ajunsese încă la uşă când auzi îndĕrătul eĭ un rîs batjocoritor. Se opri, se întoarse şi vĕzu pe omul cu care venise ţinênd în mână cheia pe care o scosese din broasca uşeĭ din faţă.

— De ce-aĭ încuiat uşa? întrebă Olga a cărei neîncredere să deşteptă din noŭ. N'am să ies îndată?

— N'am încuiat o, rĕspunse individul cheia a căzut din broască şi eŭ am ridicat o

Olga trecu pragul odăieĭ şi salută pe bolnavă cu prietenie.

— Aduc legumele pe care le-a cumpĕrat bĕrbatul d-tale, zise dênsa către

bolnavă ; îți doresc, doamnă, să te faci cât mai curând sănătoasă.

— Ca să-ți fac după dorință, iată-mă deja sănătoasă, strigă femeea cu un glas ce străpunse ca un pumnal inima Olgei. In acelaș timp prefăcuta bolnavă sări din pat și stătu în fața fetei înmărmurită de groază.

— Dumnezeule puternice ! putu dênsa să esclame în sfârșit.

„Figura asta plină de ură și rĕutate am mai vĕzut-o... dar unde? unde? Ah ! sunt perdută.

— Așa dar îți aduci aminte, porumbițo, că ne-am mai vĕzut și nu știi unde ?..

„Ei gândește-te bine !

„Eŭ nu te-am uitat și nu te-aș fi uitat chiar de aș fi voit, continuă dânsa aguduită de o furie sĕlbatică.

„Bucata asta de lemn, vezi pe care de atunci o port în loc de picior sănĕtos mi-ar fi adus mereŭ în minte până la ultima rĕsuflare, mutra ta caraghioasă.

— Femeea de la canton ! esclamă iar Olga înfiorându-se.

Și în sine adăogă :

— O să mĕ omoare !

„N'o să ies vie din casa asta !

„Pe Hillmar n'am să 'l mai vĕd nici o dată !

— Nu 'i așa că n'ai bănuit nici o dată, urmă femeea cu piciorul de lemn cu un ton batjocoritor, să-'mi cazi în palmă așa răbdătoare și evlavioasă. Insă planul meŭ era bun și a isbutit de minune.

„De patru zile deja mĕ învârtiam prin piață în jurul tĕŭ ; te-am recunoscut mai curênd de cât cum mai fi recunoscut tu pe mine.

„Ar fi trebuit să țip de bucurie pentru că în sfîrșit îți dădusem de urmă și puteam să-mi rĕcoresc la trupul tĕŭ inima mea arsă de ură.

„Insă m'am stăpânit, mi-am înăbușit nerăbdarea și bucuria fiind că mi-am zis așa, că trebue să te at ag într'o cursă, pentru ca să fii absolut în puterea mea. Acum în sfârșit te am și nimeni n'o să te poată răpi din mâna mea.

Se repezi la Olga care stătea mereŭ ca o statue, o apucă de mijloc și o trânti pe pat.

Ca o fiară se plecă asupră'i și o privi lung cu ochii scânteitori de setea sângelui.

Olga nu opunea nici o resistență stetea nemișcată, se gândea la Hillmar ; era convinsă că de astă dată nimic n'are s'o poată scăpa din puterile îngrozitórei femei.

— Ce vrei s'o omori ? zise din odaia alăturată bĕrbatul, băgându-și capul prin căscătura ușei.

— Da, da, vreaŭ s'o amuțesc.

— Las o mai bine să trăiască, reluă Matias.

„Tu știi ce propunere ne-a făcut Bindermann.

„El dă aur curat pentru ori-ce fată frumoasă pe care i am duce-o.

„El trimite așa marfă la America saŭ în altă parte unde sunt mulți cumpărători bogați.

— Să ia dracu pe Binderman cu tine d'impreună, răcni schioapa.

„Cinci mii de franci să mi să dea pe curca asta și n'o dați, pentru că vreaŭ să 'mi răsbun asupra'i.

— Bagă de seamă, zise iar Matias, un omor aci se pote lesne descoperi.

— Dar mai lesne poate dênsa să mĕ trădeze, prostule, dacă aș lăsa-o în viață.

— Ai dreptate.

„Și cum vrei s'o omori?

— Am s'o sugrum.

„Adu mi o frânghie.

„Hai, mai iute!

„Nu pot s'o țiu mult așa..

„Frica de moarte i-a intrat în oase și o să se apere crâncen, blânda porumbiță.

Când Olga auzi vorbele astea, simți că instinctul conservărei se deșteaptă puternic în ea.

Începu să se apere făcênd încercări d'a scăpa din mâinile de fer ale criminalei.

Insă aceasta îi apucă gâtul cu o mână pe când cu cea l'altă îi apasa picĭorele pe mușchia patului amenințând o că o sugruma îndată ce se va încerca să mai facă o mișcare.

— Să 'ți propun eŭ ceva mai bun, zise Matias și plecându-se asupra schiópei îi șopti ceva în ureche.

Ceea ce 'l spusese, se părea plăcut schioapei căci fața ei se înseninâ. Dênsa isbucni în ris și exclamă:

— Ai dreptate, bărbățele, așa e mai bine, mult mai bine.

„Asta 'mi place, vino de mĕ sărută... Mie nu mi-ar fi venit în gând așa ceva. Acesta e cu adevĕrat un plan de om istet...

— Nu 'l așa că 'l nimerită ideea? zise Matias rîzênd.

— Da, da, du-te și adu sticla, ordonă femeea cu piciorul de lemn... tocmai e plină ..

„Am umplut-o atunci când m'am dus cu Magistrul în afaceri, pentru că mĕ gândeam că de era să vie cineva să ne turbure, să 'l atropesc nițel spre a 'l face să se dăsguste de spionagiu. Din nenorocire n'am avut ocasie să 'mi arăt destoinicia.

— Lasă că acum aŭ să 'ți prindă mai bine picăturile, scrîșni Matias și dispăru în camera d'alăturea.

Olga d'abia mai avea atâta putere ca să 'și închipuie ce aveaŭ să facă acum mizerabilii cu dênsa.

Insemnarea vorbelor ce auzise era lămurită.

Un tremur grozav începu să 'i agudue trupul când individul bărbos se întoarse ținênd sus în mână o sticlă cu un lichid gălbuiŭ.

— Acesta e vitriol, păpușico, zise femeea cu piciorul de lemn, tu ești prea vanitoasă de frumusețea ta și de aceia ai să primești o spălătură strașnică.

„Dă-mi sticla, Mathias, să-i lăsăm o țidulă de amintire.

Nenorocita fată făcu o mișcare desperată ca să se scoale; dar îi fu în zadar.

— Fie-vĕ milă, strigă dênsa, nu faceți așa mare păcat, mai bine omorîți-mĕ.

— Taci, îngerașule, liniștește te... trĕba o să se facă iute, veĭ vedea.

Olga 'și acoperi figura cu amêndouĕ mânile.

Insă Matei primi porunca de la schioapă să'i ție mâinile.

Pentru bărbos fu o plăcere nespusă să apuce acele brațe frumoase și să le deschidă în laturi.

Pe urmă schioapa scoase dopul sticlei și ca să vadă dacă vitriolul e destul de tare turnă o picătură în palma fetei.

Olga țipă odată în chip spăimântător și țipătul acesta păru că produce o mare plăcere chinuitorilor.

— Indurare! zicea mereŭ nenorocita, voiŭ face tot ce veți zice, tot ce veți voi, numai scutiți-mĕ de așa chin, fievĕ milă.

— E păcat de figura ei frumoasă, murmură Matei.

— Ei lasă, că o să fie acuși mai frumoasă, scrîșni femeia și ținu sticla la depărtare de câte-va degete de figura fetei.

— Hillmar! strigă Olga. Hillmar!

Sticla începu să se plece încet încet. O mică clătinare trebuia încă și otrava arzĕtoare avea să distrugă frumusețea orbitoare a Olgei.

Deja vitriolul umpluse gâtul sticlei și deja o picătură tremura gata să cadă pe figura Olgăi, când d'odată se auziră bătăi puternice în ușă și un glas întrerupt de gâfâituri, începu să strige:

— Deschideți, deschideți iute.

— Cine e acolo? întrebă schioapa sărind în sus speriată și lăsându 'și astfel victima.

Alergă cu Matei la ușă și o deschise.

Chiorul dete năvală în odaie, se tîrî până la masă și acolo căzu sfârșit pe un scaun.

Părul lui cărunt se lipise de fruntea'i plină de sudoare, figura'i era roșie ca o pătlăgea bine coaptă și d'abia putea să resufle.

Se cunoștea că alergase foarte mult.

— Ce este Chiorule, ce s'a întêmplat? întrebară d'o dată Matei și nevasta-sa.

Chiorul rĕspunse:

— Ascundeți-mĕ aci, unde va... sunt urmărit.

„Câți-va înși alérgă după mine să mĕ prindă.

Femeea cu piciorul de lemn se îngălbeni grozav.

— Și te aŭ vĕzut intrând aci? întrebă ea.

— Nu ştiŭ... eŭ am alergat de eraŭ să'mĭ crape ochiĭ, fără să mĕ uit împrejur.

„Ah, de astă dată cred că treaba o să fie proastă... Fugiaŭ după mine ca niște dracĭ.

— Dar cum s'aŭ întêmplat toate acestea ?..

— Lasă că am să vĕ spun mai pe urmă cu deamĕnuntul

„Acum daţi'mĭ o înghiţitură de rachiŭ şi lasăţi-mĕ să dorm niţel, măcar un cés fiind că trei nopţi de-a rêndul n'am închis ochiĭ.

„A fost o vênătoare grozavă prin care n'aş dori să mai trec.

Dete de gât rachiul ce 'l aduse schioapa.

Apoĭ se tîrî în camera alăturată spre a se arunca pe pat şi a 'şĭ odihni ósele obosite, cum zicea dênsul.

XLVIII

Testamentul

— Aşa dar tu nu vreĭ să 'mĭ mărturiseştĭ, copila mea, ce relaţiĭ tainice sunt între tine şi Barnov ?

„Trebue să fi esistând ceva, pentru că îndată ce l'aĭ văzut, aĭ căzut leşinată în braţele mele şi din momentul acela parĭ mereŭ turburată, tristă, descurajată.

„Bucuria a fugit din sufletul teŭ şi observ adesea că dimineaţa eşi din cameră cu ochiĭ roşiţĭ de plâns.

Astfel vorbia Juny, vrednicul pastor din Schönhausen, în chipul luĭ blând şi dulce către Sofia într'o sĕră umedă când amêndoĭ eşiseră să se preumble pe câmpul acoperit de zăpadă.

Fata nu rĕspunse nimic.

Ea numaĭ clătină capul cu tristeţă.

Îndreptă spre protectorul eĭ o privire rugătoare şi dureroasă ca şi cum voia să'ĭ spue :

— De geaba te încercĭ să'mĭ pătrunzĭ misterul; e destul că port eŭ singură sarcina, că 'mĭ ţin închisă în inimă grija asta mare.

Pastorul înţelese limbagiul mut; el apucă mâna Sofieĭ şi continuă :

— Vezĭ tu icĭ, copila mea, sub [pătura albă cum încolţeşte iarba şi se mişcă, cum razele soarelui pătrund prin zăpada pismaşă ca să 'şĭ deştepte dragiĭ copiĭ ?

„Şi dĕuşiĭ se deştéptă, învinş frigul şi ies de salută lumea şi zic oamenilor :

— Speraţĭ, primăvara e aci !

„Tot aşa e cu inima omului.

„O inimă plină de grijĭ e ca câmpul în vremea iernei, nimic nu încolţeşte în ea.

„Grijile sunt pătura de zăpadă sub care inima abia îndrăzneşte să bată, sub care stă amorţită, sterilă, incapace de fapte bune şi nobile.

„Atunci vin compătimirea şi iubirea devotată a unuĭ prieten credincios şi cad ca miĭ de raze de soare asupra sĕrmanei

inimi, topind pătura de zăpadă a grijilor, pentru că toate se topesc de iubirea omenească, şi iată atunci că inima se înviorează şi încolţesc din nou în ea floricele frumoase ale speranţei şi ale dorului d'a face bine.

Sofia apucă mâinile bătrânului cu amêndouĕ mâinile sale şi se uită în ochii lui cu o nespusă recunoştinţă.

— Prin urmare, de ce vrei să ţi-l închisă inima ta pentru mine? continuă Juny.

„Nu te-ai convis încă pe deplin că iubirea mea pentru tine este ca a unui tată pentru fiica sa?

Sofia clătină capul în chip afirmativ însă stătu tot mută; d'odată 'i isbucniră lacrimi în ochi şi 'şi puse capul în pământ.

— Nu 'ţi fac întrebări de curiositate copila mea, ci din interes. Se poate ca eŭ să te ajut cu sfatul şi cu fapta. Cine este acest Barnov, unde şi cum v'aţi cunoscut, ce s'a petrecut între voi amândoui?...

„Era sentiment de ură saŭ de iubire acela care te-a cuprins când l-ai revĕzut.

Când pastorul pronunţă cuvêntul ură, Sofia clătină iute capul în chip negativ.

— Dacă nu e ură trebue să fie iubire, urmă popa.

Acum Sofia se rezimă de braţul lui ca şi cum căuta sprijin, ca şi cum era învinsă.

Prin acest gest dete a se înţelege că numai iubirea o lega de Barnov.

— Acum ştiŭ destul, murmură pastorul cu tristeţă.

„E istoria cea veche şi mereŭ nouă. Ea l-a iubit şi dênsul şi-a ales alta. Sĕrmană copilă, rana asta nu pot să ţi-o vindec.

Se întuneca deja când pastorul şi Sofia ajunseră acasă.

Ce plăcută e o cameră curată în a cărei sobă pâlpâie focul, pe o seară umedă de iarnă!

Sofia aşternu pe masă o pânză albă ca zăpada, puse tacâmuri şi aduse sprintenă cina.

Ea era foarte simplă, se compunea din ceaiŭ, pâne şi unt proaspăt, pentru că doctorul oprise pe pastor d'a mânca bucate grele iar acesta avea motive să bage de seamă la sănătatea sa foarte sdruncinată în vremea din urmă.

De două ori deja bătrânul fusese cuprins de leşin adânc şi cu toate că Sofia isbutise lesne să 'l reînsufleţească prin mijloace casnice, doctorul clătinase din cap şi zisese:

— Ar fi mult mai bine dacă n'ar mai leşina.

În seara aceea însă, pastorul Juny se simţia vioiŭ ca nici odată în lunile din urmă.

Işi bĕu ceaiul cu poftă mare şi 'şi aprinse pipa cu un zîmbet de mare plăcere.

Pe urmă rugă pe Sofia să 'i cânte ceva la vechiul clavir, iar când fata, împlinindu'i dorința cu grabă, începu să cânte un cântec vesel popular, dênsul o acompaniă încet din gură.

După asta bătrânul se preumbla încoace și în colo prin odae, declarând că seara aceea fusese frumoasă pentru dênsul și că nu era nimic mai presus în lume de cât o cameră comodă, o pipă de tutun bun și puțină muzică.

Ceasornicul din turnul bisericî satului bătea nouă ore când Sofia se ridică spre a ura noapte bună prietenului sĕŭ și a se retrage în cămĕruța sa.

— Noapte bună, copila mea, zise Juny, vezî de visează ceva frumos. Pe când tu vei dormi bunul D zeŭ o să îngrijéscă de tine și o să 'ți asigure viitorul pentru timpul când eŭ voî închide bătrânîi ochî iar tu vei rĕmânea iară și fără sprijin și amicî în viața asta aspră

Când ușa se închisese după Sofia, figura bĕtrânului exprimă de odată o seriositate solemnă.

— Da, asta am s'o fac pentru tine, bună copilă.

„Trebue să fiî asigurată pentru casul în care pământul mĕ va acoperi.

Începu să se preumble cu pașî marî prin odae, în lat și în lung, aruncând în aer norî groșî de tutun în vreme ce ținea următorul monoluog :

— E drept că nu e lesne să rĕstorn testamentul ce am făcut deja, însă trebue să'l desființez, alt-fel n'așî muri liniștit.

„Ce îndatoriri am eŭ cătrĕ nepotul meŭ Max Buller ?

„Nicî una, după cât imî aduc aminte.

„Eî, dar fata asta care 'mî luminează iarna vieței cu raze dulcî nu poate să rĕmână pe drumurî, trebue să aibă un căpătâiŭ.

„Cătrĕ ea mĕ simt peste mĕsură îndatorat ; am s'o fac neatârnată, bogată chiar.

„Am o avere cel puțin de o sută de milî de mărcî, lăsând la o parte lucrurile micî.

„Din suma asta Sofia va primi 80 de milî iar copiiî nepotuluî meŭ Buller, fiecare 10 milî de mărcî.

„Buller o să se simtă desamĕgit, amĕrît, nenorocit; el știe că există un testament în favoarea sa.

„Dar n'am ce să'î fac, trebue să desființez acele dispositiî și încă chiar în grabă, pentru ceea ce vrea să facă cineva — bĕtrân saŭ tînĕr — trebue să facă iute

„Viața nu'î sigură de loc pentru nimenî.

Cu hotărîrea asta se puse la masa de scris și luând o coală de hârtie, își însemnă iute, într'o mulțime de rênduri, ultimele voințe.

La urmă își iscăli numele cu o mână sigură.

— Mâine, dis-de-dimineață, își zise el,

plec la Berlin să încredinţez justiţiei codicilul acesta; apoi am să fiu sigur că Sofia va ajunge în stăpânirea averei şi am să fiu liniştit.

„Până mâine însă hârtia asta va sta sub căpătâiul meu.

„Sunt aşa uşurat acum ca şi cum aş fi făcut o treabă cu care prea mult am întârziat.

Se desbrăcă şi se puse în pat.

Înainte însă d'a fi cuprins de somn, să ridică, îşi luă capul în mână şi 'şi zise :

— Nu, nu vreau să 'mi ascund de Buller faptele şi gândurile.

„Îndată ce voiu ajunge la Berlin, mă voiu duce să 'l găsesc şi 'l voiu spune sincer că am schimbat testamentul.

„Nu vreau să zică după mórtea mea, că am plecat din lumea asta spunând o mare minciună.

Atunci îşi rezimă liniştit capul de perină şi adormi îndată.

Sofia, eşind din odaia pastorului, cu o luminare aprinsă în mână, urcă încet scara ce ducea la camera ei.

De când revăzuse pe acela care 'i turburase viaţa, al cărui chip îl stătea d'atâta timp ascuns în inimă, care fiind tatăl copilului ei, o părăsise cu cruzime, de atunci liniştea îi pierise, fiind că icoana trecutului i se reprezintă vie înainte şi o speriase.

Pe omul acela dênsa 'l iubise la nebunie : nevinovatul ei suflet virginal se încrezuse lui cu grăbire, fără tertipuri ; ea 'i dăduse lui tot ce poate da o femee unui bărbat, fiind că 'l iubia cu acea iubire sfântă care nu cere nimic pentru sine dar dă tot altor pentru ca să 'i fericească.

In aşa chip iubeşte cine-va numai o dată în viaţa sa, numai odată aplecarea inimei este atât de abnegată.

Şi cum răsplătise omul acela Sofiei atâta iubire, aşa devotament credincios ?

Ea ştia acum că dênsul o înşelase şi în privinţa numelui, căci nu 'i spusese nici odată că se numeşte Barnov. Indată după naşterea copilului, dênsul dispăruse lăsând numai asupra ei toată răspunderea faptelor.

Atunci cunoscuse dênsa pe Stubenrauch. Acesta nu poseda nici una din calităţile strălucite ale înşelătorului.

Insă inima lui sinceră părea acum Sofiei de o mie de ori mai de preţ de cât ori ce frumuseţă bărbătească, de cât toate calităţile de spirit şi limbagiu.

Simţise pentru Stubenrauch o amiciţie caldă care nu era departe de iubire. Cu toate astea de când revăzuse pe bărbatul iubirei ei vechi, de când se întâlnise pe neaşteptate cu Barnov, chipul acestuia i se aşeză iar în minte şi nu mai putea să scape de el ori-unde ar fi mers, ori-ce ar fi făcut.

Măcar că 'şĭ striga în tot momentul că Barnov se purtase mişeleşte către dênsa şi către copil, totuşĭ imaginea lui o persecuta neîncetat, până şi în somn, până şi în momentele în care voia să 'şĭ înalţe sufletul către D-zeŭ să se roage să lase toate preocupările lumeştĭ.

Sofia ajungênd la camera sa, nu 'şĭ putu stăpâni un ţipĕt uşor şi stătu cu ochiĭ agăiţĭ asupra peretelui de pe care i se păru că se desprinde o siluetă négră de bărbat.

Să fi fost oare închipuirea eĭ atât de vinŭ în cât s'o facă a crede că Barnov îĭ stă înainte în carne şi oase?

Căcĭ în adevĕr trăsăturile acelea frumoase şi acea barbă mare, blondă închisă, eraŭ întocmaĭ ale lui.

— Eŭ sunt, Sofio, zise dênsul cu glasu'l sonor.

„Nu te speria, nu te teme de nimic, Sofio.

„Nu puteam să părăsesc Europa fără să te rog de iertare.

„Nu mĕ respinge, Sofio, ascultă-mĕ....

In primul moment dênsa fu îngrozită şi mâna'l tremură aşa de tare în cât era să scape sfeşnicul. Se gândi să se întoarcă la bĕtrânul eĭ prieten ca să scape de o ispită nouă.

Dar glasul lui Barnov era aşa de blând şi dulce că o atinse foarte tare; ea înţelese atunci că nu va fi în stare să refuze o aşa rugăminte.

Deschise uşa iute şi prin o mişcare din mână făcu semn lui Barnov să intre.

— N'am să staŭ mult aci, Sofio, numaĭ câte-va minute, pentru că nu trebue să fiŭ vĕzut de nimenĭ aci la tine ca să nu maĭ grămădesc asupra capului tĕŭ bănuială şi suferinţă.

„Deosebit de asta, nevasta mea mĕ aşteptă la Berlin.

„I am spus o minciunŭ, cum-că pastorul Juny mĕ chiamă la Schönhausen. Dumnezeŭ o să 'mĭ ierte minciuna asta, Sofio, pentru că era în mine o trebuinţă imperioasă ca să te maĭ vĕd odată, iubită şi bună copilă.

„Trebue să te rog în genuchĭ ca să mĕ ierţĭ de tot rĕul ce ţi-am făcut.

„O! cum mĕ căesc acum de tóte cele petrecute şi ce dorinţă fierbinte am ca să'ţĭ fac numaĭ bine.

Zicênd astea, îĭ apucase mâna şi o privea drept în ochĭ.

Sofia întoarse capul.

Îĭ veniseră lăcrimile în ochĭ şi nu voia să le arate.

Cu lăcrimile astea îşĭ îngropa dênsa primul amor, patima furtunoasă a tinereţel sale.

— Sofio, şopti Barnov, dacă poţĭ să mĕ ierţĭ, pune pe capul meŭ mâna ta albă şi moale şi priveşte-mĕ, esclamă eĭ cu o pasiune arzĕtoare, redă 'mĭ pacea sufletului pentru că eŭ nu voĭ putea să fiŭ nicĭ odată fericit, de nu voiŭ şti că m'aĭ ertat.

Atunci copila întoarse capul spre el, îi puse mâna pe cap și 'l privi drept în ochi.

Pe fața fetei se citea o durere nespusă.

Barnov o atrase la sine și 'și lipi buzele de fruntea ei.

— Dumnezeule puternic, zise el, dă'i fericire, fiind că ea merită cea mai bună soartă pe care tu poți s'o dai unei femei!

Sofia plângea acum tare și 'și rezimă capul de umărul lui.

— Tot mă iubește, își zise Barnov în sine.

„Și eu nu pot de cât s'o onorez și s'o admir pentru că inima mea este dată alteia.

Deodată îi veni un alt gând.

— Sofio, întrebă dênsul cu glas tremurător, unde este copilul nostru?

Dênsa se smuci speriată din brațele lui.

Pe figură i se zugrăvi o disperare grozavă.

Își frângea mâinile și se uita împrejur cu ochii scânteietori ca cuprinsă de friguri.

— Ce, a murit copilul nostru? întrebă Barnov din nou.

Sofia se repezi la masa pe care pusese sfeșnicul și scrise cu creionul pe o bucată de hârtie:

„Copilul nostru n'a murit, dar a fost furat și nu știu unde se află".

Barnov se îngălbeni de moarte.

— Furat! țipă dênsul. O! eu bănuesc cine a condus jocul acesta.

Se apropiă de Sofia și 'i apucă amêndouă mâinile.

— Ascultă-mă Sofio, zise dênsul, peste câte-va zile plec din Europa pentru ca să 'mi caut norocul în lumea nouă. De lovitura asta nu te pot păzi cu tóte că D-zeŭ știe cât aș voi. Insă te înștiințez d'un lucru: Să te păzești, copilă, căci puterea primejdioasă a unui om nevĕzut și influent urmărește unicul scop d'a te împinge la nenorocire, la perzauie.

„Ai, fără să știi, un dușman puternic care'ți întinde curse și care voia să 'ți distrugă liniștea vieței.

„Mai mult nu pot să 'ți spun pentru că nu știu cine este acest om și ce motive și intenții îl silesc să lucreze astfel.

Sofia se duse iar la masă și scrise cu mână sigură:

„Acest om este acela care ne-a împins pe toți la nenorocire, pe mine, pe tatăl meŭ, pe sora mea, e baronul de Colmar."

Lui Barnov îi era cu totul străin acest nume.

El se plecă și sărută mâinile nenorocitei mume.

— Rĕmâi cu bine, șopti el, fii fericită....

„Adio pentru vecie.

„Până la ultima mea resuflare'ți voiŭ

mulțumi pentru că m'aĭ ertat, bună copilă.

„Dumnezeŭ să te apere, rĕmâĭ sănĕtoasă.

Fata simți o sărutare fierbinte pe buzele eĭ.

Alergă la fereastră și 'l vĕzu străbătând curtea, învĕluit în mahta, eșind în câmp și dispărênd în întuneric.

Avu sentimentul că n'o să-l maĭ vadă nicĭ odată, că pentru vecie este eșit din viața eĭ.

Și sentimentul acesta o ușură, i se păru eă o mare greutate i se luase de pe inimă.

D'acum putea să se gândiască la el *fără supĕrare și fără mâhnire* dar iarăși și fără acel dor puternic, neînvins, care mereŭ o împinsese spre dânsul.

Nu 'ĭ era de loc somn ; nu simțiа trebuință de a se pune în pat să se odihnească.

Din contră, într'un moment avu dorința să respire aerul rece d'afară pentru a'și domoli fierbințeala obrajilor.

Iși luă iute mantaua pe umerĭ și se coborî.

In toate părțile era tăcere adêncă.

La stânga animalele dormiaŭ în grajdurĭ.

Nu se auzia nicĭ cel maĭ mic sgomot.

Sofia străbătu coridorul și se opri la ușa camerel pastorului.

— Aci înăuntru doarme, se gândi ea, acel om cu inima plină de iubire și bunătate căruia îĭ sunt atât de recunoscĕtoare

„El nicĭ nu bănuia că pe când avea să doarmă, Dumnezeŭ o să 'mĭ trimită mângâierea și liniștea ce voia să 'mĭ inspire el acum câte-va ceasurĭ.

„Dumnezeŭ să te binecuvinteze, om sfânt !

„Tu eștĭ vrednicul representant a luĭ Cristos pe pământ.

„Incă o dată să fiĭ binecuvêntat.

Dênsa ascultă la ușă.

Voia să se convingă dacă cu adevĕrat bĕtrânul e în pat saŭ s'o fi preumblând pe câmp.

Căcĭ i se întêmpla adesea, pregătindu 'și predica *pentru* Duminica viitoare.

De o dată un sgomot ciudat ajunse la urechea feteĭ.

Ce era oare ?

Fata cam aperiată 'și opri respirarea ca să asculte maĭ bine.

Ascultă.

Făcu un pas îndărăt cu ochiĭ țintiți pe ușă.

Pe tața'ĭ se întipărise spaima ameștecată cu durerea

Dumnezeule ! nu se înșelase cum va ?

Era în adevĕr spăimântător ceea ce auzise.

Dar cu cât asculta cu atât maĭ mult sĕrmana copilă se convingea că auzise bine.

Era ca horcăiala unuĭ om ce'și dă sufletul.

Sofia nu s ătu mult la gândurĭ. Deschise uşa—pastorul n'o încuia nicĭ o dată—şi intră înăuntru.

Dintr'o săritură fu lângă patul bĕtrânuluĭ şi dete perdelele la o parte. Numaĭ de cât se dete îndărăt îngrozită, cu tot întunerecul, dênsa observase pe faţa pastorului o schimbare oribilă.

Buzele 'ĭ eraŭ vinete şi despărţite una de alta, ochiĭ îĭ ţinea închişĭ dar pleoapele şi genele îĭ tremuraŭ ca de epilepsie. Degetele îĭ eraŭ sgârcite şi fata atingându-le, le simţi recĭ ca ghiaţa. Tremurând şi ea din tot trupul, aprinse lumânarea şi când privi în pat, nu maĭ avu nicĭ o îndoială despre ceea ce se petrecuse.

Bĕtrânul fusese lovit de dambla. Insă se părea că tot maĭ e viaţă în el. Pieptul i se rădica şi i se lăsa, de şi fórte slab iar pe gura luĭ deschisă ieşia o adiare uşoară.

Sofia se repezi afară din casă şi alergă cu capul gol la locuinţa doctoruluĭ care se afla la depărtare numaĭ de câte-va minute de aceea a pastoruluĭ.

Când doctorul veni şi examină pe bĕtrân nu putu să dea feteĭ de cât o mică mângâiere.

Se întêmplase ceea ce de mult aşteptase cu groază.

Un atac de apoplexie paralisase tótă partea stângă a pastoruluĭ şi poate că 'ĭ răpise şi darul graiuluĭ.

Paraliaia nu era omorîtoare dar la vêrsta înaintată a luĭ Juny, era puţină speranţă ca dênsul să se maĭ vindice vr'o dată.

Doctorul dete instrucţiĭ despre tot ce era de făcut şi hotărî ca bolnavul să nu fie rădicat din pat de oare-ce o mişcare cât de mică ar putea avea un efect rĕŭ asupra crierilor.

Pe urmă, lăsând toată grija asupra Sofieĭ, se duse, făgăduind că are să vie de maĭ multe orĭ în cursul zileĭ ca să vadă pe bolnav.

Sofia nu se maĭ mişcă din odaea protectorului eĭ.

Maĭ cu credinţă şi abnegaţie n'a fost nicĭ odată un bolnav îngrijit.

A doua zi dênsa avu fericirea să vadă pe Juny deschizênd ochiĭ şi să pótă să 'ĭ dea ceva hrană lichidă.

A treia zi în sfârşit putu dênsul să pronunţe câte-va cuvinte şi cu multă casnă abia făcu pe Sofia să înţeleagă că trebue să trimită o telegramă luĭ Buller la Berlin ca să vie îndată la Schönhausen.

După jumĕtate de ceas depeşa fu expediată.

Bolnavul, după ce 'şĭ exprimase dorinţa asta, fu cuprins de un somn lin care dură până a doua zi.

Cu întâile raze ale soareluĭ ce pătrundeaŭ prin transparentele lăsate, el se deşteptă şi chiemă pe Sofia lângă sine. Privirea îngrijorată şi cercetătoare a feteĭ îĭ întrebă cum se află şi dacă somnul îndelungat îĭ maĭ întărise.

Insă pastorul clătină capul încadrat de plete albe şi răspunse cu un glas stins:

— Mă simt foarte slab, copila mea şi sunt sigur acum că moartea mi-e apropiată.

Muta isbucni în plâns şi clătină capul aşa ca şi cum nu putea şi nu voia să creadă într'un lucru aşa grozav.

— Nu plânge, Sofio, zise iar bătrânul mi-am făcut traiul, o să plec în altă lume şi plec fără regret şi fără mâhnire pentru că ştiu că pot să mă presint cu îndrăsneală înaintea marelui judecător. In tot-d'auna m'am silit să fac bine şi să mă păzesc de rău.

Sofia căzu pe pat doborîtă de durere şi depuse o sărutare pe mâna lui slăbită care, incapabilă de a se mişca, stătea întinsă pe cearşaf.

— Dacă 'mi îngreuie ceva moartea, e numai gândul că te las pe tine aci în lume, copila mea, fără apărător, deşi nu în sărăcie fiind că ţi-am lăsat averea mea care 'ţi va face traiul uşor, comod chiar.

„Sper că nepotul meu pe care'l aştept din moment în moment, va fi atât de cuminte şi respectos către mine, ca să nu 'ţi dispute moştenirea ce se cuvenia lui. Il aştept cu mare nerăbdare să'i vorbesc în privinţa asta.

Bătrânul tăcu câte-va minute pentru că vorbirea îl obosise de tot.

El simţise că trebuia să fie sgârcit cu forţa ce'i mai rămase dacă voia să ducă la bun sfârşit tot ce avea la inimă.

Deodată tresări. Incercă să se ridice puţin şi esclamă:

— Am auzit o trăsură, el este, nepotul meu.

Mai în acelaşi timp uşa se deschise şi Buller se repezi în odae.

Fără să'şi scoată blana, alergă la bolnav şi zise cu un ton de mare mâhnire plecându-se asupră-i:

— O! unchiule, eu nu cred că tu să fii aşa de rău bolnav.

Bolnavul răspunse cu glas stins:

— Max, nepotul meu, îţi mulţumesc că ai venit.

„Ceasul e grav, ascultă bine ce am să 'ţi spun.

„Apropie-te şi tu, Sofio, şi dă 'mi mâna ta.

„Ascultaţi amêndoi ultimele mele vo inţe....

Aci pastorul tăcu ca să răsufle.

Buller îşi aruncă blana şi după câte va momente stătu alăturea cu muta lângă muribund.

Lucrul era în adevăr grabnic, căci semenele morţii se arătaseră deja pe figura bolnavului al cărui glas d'abia se mai putea auzi.

— Simt că sfârşitul mi se apropie, zise Juny respirând cu greu, de aceea ascultă-mă, Max, şi nu te supăra.

„Soarta mi-a trimis pe copila asta mută ca p'o fiică şi eu o iubesc ca un tată

şi tot aşa vreaŭ să dispun pentru dênsa în viitor.

„Ce are să devie ea după moartea mea?

„Ea e singură pe lume, fără rude, fără sprijin.

Buller care, în vremea asta se uitase cu băgare de seamă la Sofia, se grăbi să răspundă:

— Am să îngrijesc de ea, poţi să ai nădejde deplină, unchiule.

Muribundul, uitându-se recunoscĕtor către nepotul sĕŭ, murmură cu un glas care părea că iese din mormênt:

— Iţi mulţumesc.

„Ştiam că fiul lui Ferdinand Buller nu putea să cugete altfel.

Apoĭ urmă:

— In vremea din urmă, Max, n'am fost aşa bun prietin cum ar fi trebuit.

Dar Max răspunse:

— O! să uităm toate astea, unchiule... să le uităm...

— Da, să le uităm, şopti Juny, sunt deja uitate.

„Prin urmare tu n'ai să crezi că din mânie către tine am anulat testamentul cel vechiŭ şi am lăsat pe Sofia de moştenitoare principală.

Aci bolnavul făcu o pauză.

Iar Max deschise ochi mari par'că nu credea ceea ce auzia.

Muta sta mereŭ cu capul plecat absorbită în durerea eĭ.

Fu un moment de tăcere adêncă.

In fine, pasiorul făcênd o sforţare, reluă:

— Am făcut aceasta numai ca să nu las pe drumuri pe sĕrmana fată asta.

„Inchină-te Max, înaintea voinţeĭ mele şi primeşte de bună voie rolul ce ţi-am destinat.

Auzind cuvintele astea, Buller simţi par'că îĭ pere pământul de sub picioare. Ii trebui o putere mare asupra'şi ca să nu strige de furie şi să nu 'şĭ arate vîjelia ce clocotea în el.

Dar preotul avea ochiĭ aproape închişi, iar muta ţinea capul tot plecat ca şi cum cuvintelele muribundului nu o priveaŭ pe dênsa, de aceea nimenĭ nu 'şĭ da seamă de emoţiunile ce încerca negustorul, şi carĭ se oglindeaŭ pe faţa luĭ.

In adevĕr ceva grozav se petrecea în inima lui Max.

Aşa dar şi din partea asta speranţele sale fuseseră înşelate, şi aci dădea în sec.

Frumoasa avere la care se gândia de atâta vreme, cădea în mâinile unei străine resărită ca din senin.

Edificiul pe care 'l clădise mintea luĭ se dărâma.

Corabia care, credea el, trebuia să 'l ducă în port de scăpare, se cufunda înghiţită de valurĭ, înainte de a atinge ţĕrmul.

Dar acuma Max nu mai era omul loial de altă dată.

In ultimele luni, Buller jucase destulă comedie.

Prin urmare prefăcătoria îl venia lesnicioasă.

El şopti muribundului:

— Voinţa ta îmi e firească scumpă, unchiule.

„Însă, pe cât ştiu, dispoziţiile tale testamentare erau luate deja....

Negustorul se opri cam încurcat.

Ceea ce vrea să zică unchiului său pe moarte, era greu de spus.

Dar acum muribundul îl privea drept în faţă.

Max nu putea suporta privirea bătrânului.

După câte-va momente în care pastorul ţărea că voia să citească până în fundul sufletului lui Max, acest din urmă plecă ochii.

Apoi zise cu jumătate glas:

— Unchiule... răspunde 'mi... mă priveşti într'un chip aşa ciudat...

Aripile negre ale morţii fâlfâiau deja pe faţa bătrânului.

— Am anulat vechiul testament, bolborosi muribundul....

„Am făcut altul....

„E sub perină....

Bătrânul, după o scurtă pausă, reluă:

— Ah! ce uşor sbor peste câmpii verzi şi dealuri rîzătoare....

„Ce lume frumoasă!... In sus... tot în sus....

Cu această vizione plăcută, moartea'l răpise dintr'o viaţă binecuvântată de Dumnezeu.

Unul din cei mai nobili şi mai buni oameni se stinsese.

Sofia se aruncă asupra mortului, înecată de suspine.

O adâncă şi nesfârşită durere îl sguduia trupul ca nişte friguri. Cel mai bun amic al ei, al doilea tată al ei, sufletul blând care 'I dăduse mereu speranţă şi mângâere, dispăruse acum, devenise un corp inert destinat destrucţiunei.

Şi Buller se plecase pe pat însă nu ca să 'şi ia adio de la ruda sa de sânge, nici ca să depună o sărutare pe acea înaltă frunte ci ca să caute cu mâna sub perina mortului, să găsească hârtia despre care 'I vorbise unchiul său.

O găsi! O ţinea în mână! Şi pe când citea acele rânduri de atâta importanţă pentru dênsul, prin cap îi trecu o idee criminală.

Era încă singur cu muta, nici un martor nu s'ar fi găsit în lume să afirme de existenţa acelui testament, pentru că se convinse din data însemnată în el că pastorul îl scrisese în noaptea trecută, cu puţin înainte d'a fi lovit de dambla. De ce n'ar distruge oare acea hârtie blestemată care 'I răpea o avere ce îi era atât de trebuincioasă? De ce n'ar distruge-o chiar îndată? Cine l-ar putea acuza?

Hârtia 'I tremura în mână; privirea'i se îndreptă spre focul din cămin a că-

rul fiacără îl atrăgea cu o putere misterioasă.

Ele privi sperios spre Sofia care stând mereŭ plecată asupra mortului, sughiţa de plâns şi gândi că ar putea să arunce testamentul în foc, fără ca adevĕrata moştenitoare să observe ceva.

Începu să păşască încet spre cămin, întocmai ca o fiară care urmăreşte o pradă.

O furtună de gânduri fugare se stârni în capul lui şi fie-care gând îl zicea parcă să nu facă acea faptă criminală ale cărei urmări nu se puteaŭ cunoaşte cu siguranţă.

Fata era mută, nu putea vorbi, e adevĕrat; dar dênsa putea să scrie şi să spună că exista un al doilea testament care a fost furat şi nimicit.

Mai tare însĕ de cât toate înştiinţările astea ale conştiinţei fu dorinţa de bani.

Mâna lui Buller, în care ţinea hârtia, se întinse încetişor spre foc. O clipă încă şi hârtia ar fi căzut.

Un ţipĕt nearticulat pornit din patul mortului, resună în camerĕ.

Max se cutremură ca atins de un curent electric şi se întoarse.

Muta stătea căzută în genuchi lângă pat şi se uita la dênsul cu ochii sgâiţi, tremurând din tot trupul.

Era descoperit dar împrejurarea asta nu'l întoarse de la hotărîrea sa, din contră, i-o schimbă în mânie.

— Ce vrei şi de ce mĕ priveşti aşa holbată? strigă dênsul cătrĕ Sofia. Mortul nu mai poate vorbi şi tu iar nu poţi. N'am să mĕ tem de nici un martor.

Atunci, cu o mişcare de furie îndelung stăpânită, aruncă testamentul în foc, fără să bage în seamă gesturile de groază ale fetei. Nici odihna mortului nu 'i era sfântă.

Se uită ţintă în cămin până ce hârtia se prefăcu în cenuşă, apoi, fără să se mai uite la Sofia, se repezi la blană, şi o puse pe umĕri şi eşi.

Sofia se rădică, voia să 'l urmărească, să roage pe oamenii din sat prin semne ca să oprească pe criminal. Însă ce probă ar fi putut să sprijinească afirmările de oare-ce testamentul era distrus şi singura gură care ar fi mărturisit în favoarea ei era pentru vecie închisă? Deosebit de asta, ţĕranii o pismuiaŭ de mult pentru prieteşugul ce inspirase pastorului; dînşii ar fi crezut-o mai curând minciunoasă de cât s'o susţină în dreptul.

Afară se auzi huruitul unei trăsuri ce se punea în mişcare. Fata distinse glasul lui Buller care comanda vizitiului să mâne în galop mare spre Berlin. Ea făcu câţi-va paşi nehotăriţi spre uşă; atunci i se făcu negru înaintea ochilor; fugi îndĕrăt la patul bolnavului şi căzu leşinată.

Pentru a doua oară sĕrmana fată era singură pe lume.

XLIX

Castelul Drachenburg

— Nu te-am vĕzut nicĭ odată aşa de agitat, milord, zise poliţistul Francis Bristol când lordul Nelson năvălise în camera luĭ la o oră aşa de neobicinuită şi după ce 'şĭ aruncase pălăria şi băţul într'un colţ...

„Trebue să se fi petrecut ceva deosebit.

„Sunt foarte doritor să aflu... Ce este ?...

Lordul îşĭ trecu mâna de câte-va orĭ prin barbă şi ocoli camera.

Fruntea 'lĭ era grozav de înorată.

— Aĭ descoperit ceva important, milord ? reluă Bristol.

— Da, am descoperit ceva care 'mĭ pricinueşte multă durere şi care—cu tot sângele meŭ rece—m'a scos din sărite, zise lordul emoţionat.

— Trebue să fie atunci ceva colosal, milord, zise poliţistul.

„Însă înainte de toate e nevoie să te liniştesti.

„Şi în scopul acesta nicĭ un mijloc nu e mai bun de cât ca să 'ţĭ aprinzĭ o ţigară.

„Dă-mĭ voe să 'ţĭ ofer o adevĕrată ţigară de Cuba.

Lordul îşĭ bägă degetele în cutia elegantă pe care i-o întindea Bristol şi scóse o ţigară.

— Iţi mulţumesc, Bristol, zise dênsul, însă ţigara d-tale n'o să fie în stare să îmĭ alunge turburarea.

„E vorba de o afacere serioară şi, vorbindu-ţĭ despre ea, iţĭ dau o dovadă nu numaĭ de înalta mea încredere ci şi de prietenie.

— Aşa dar turburarea în care te vĕd n'are nimic a face cu treaba noastră, ştiută ?...

„Nu e vorba de descoperirea ucigaşuluĭ fratelui d tale ?

— De astă dată persoana mea e în joc; aĭ să afli tot îndată, Bristol.

Luă loc în faţa detectivului, pe un fotoliŭ, stătu câte-va secunde cu capul în pământ şi zise apoĭ cu un zîmbet dureros :

— Am eŭ, Bristol, aparenţa unuĭ om care iubeşte fără a fi iubit ?

„Nu de sigur.

„Şi cu toate astea adevĕrul e diametral opus aparenţeĭ.

„Mi-a fost dat, în curs de 32 de anĭ să învinge toate frumuseţile şi mândriile femeeştĭ pentru ca să viu apoĭ aci în Germania şi să mĕ amorezez la nebunie ca un băiat prost de şcoală.

— Dacă e la mijloc aşa caz, atunci eŭ iţĭ doresc fericire, zise Bristol, şi tot urarea asta o fac şi pentru fata pe care aĭ ales-o.

„Ea n'ar putea găsi un bărbat mai bun...

„Eşti neatârnat; foarte bogat, foarte nobil, tînĕr încă; ai în sfârşit toate calităţile ce pot să facă să moară de dor toate fetele frumoase.

— Da, ştiŭ că vorbele astea ale dumitale nu sunt o linguşire, reluă lordul. Cam aşa mi-am zis şi eŭ când mi-am aruncat ochiĭ asupra feteĭ.

„O simplă întêmplare a făcut s'o întâlnesc.

„Când m'am dus să daŭ o scrisoare de recomandare conteseĭ Hankenau, am dat cu ochiĭ acolo de frumoasa Rosamunda de Fernau.

„De la întâiul moment am fost cuprins de o dragoste fierbinte pentru această dulce şi tinĕră creatură.

„Ea este o rudă a doamneĭ de Hankenau.

— Ah! este o soră a conteluĭ Fernau....

„Familia asta e dintre cele mai distinse ale Prusieĭ.

— Da, ştiŭ...

„Dar şi familia mea e nobilă din evul mediŭ.

„Familie, avere, distincţie, toate se asamănă la noĭ.

„Imĭ rĕmânea numaĭ să câştig iubirea tinereĭ contese.

— Eĭ, şi aĭ fost fericit, d-le? întrebă Bristol?

Şi se uită cu interes la lord.

— Imĭ închipuiam că o să fiŭ, rĕspunse lordul.

„Imprejurările îmĭ eraŭ în favoare.

„Din causa uneĭ neînţelegerĭ, pe care eŭ am bine-cuvêntat-o, cupeul conteseĭ n'a sosit în acea după-amiazĭ ca s'o ducă acasă.

„Atunci, înţelegĭ ceea ce s'a întêmplat, nu-ĭ aşa, Bristol.

— Da, rĕspunse acesta, d-ta i-aĭ oferit trăsura d-tale.

— Tocmaĭ aşa.

„Cu mare grăbire i-am oferit trăsura mea şi a doua zi m'am dus de i-am făcut o vizită de politeţă.

— Şi de sigur că aĭ fost bine primit lordule.

Engiezul rĕspunse:

— Am fost minunat primit de conte şi de fată.

— Nu mĕ îndoiam de asta, întrerupse detectivul.

Lordul urmă:

— Atunci am mers de maĭ multe orĭ după invitaţie în casa eĭ.

Urmă câte-va momente de tăcere.

Apoĭ Bristol zise:

— Introducerea e foarte bună.

— Nu-ĭ aşa?

— Şi în vremea din urmă n'aĭ observat vr'o schimbare în purtarea conteluĭ cătrĕ d ta?

„De sigur contele a căutat să aibă informaţiĭ despre familia din care faci parte.

„Aceste informaţii, aŭ fost fără îndoeală, satisfăcĕtoare. Acum, de 'ţi vei face cererea în formă, am convingerea că contele se va gândi că nu e în lume, pentru sora sa, un bărbat mai demn.

— Tocmai aşa 'mi ziceam, zise lordul în vreme ce figura lui se întunecă. Contele mĕ distingea în chip deosebit, printre toţi nobilii săi vizitatori. Soră-sa nu vorbea cu nimenĭ mai bucuroasă de cât cu mine şi eŭ întârziam cu cererea în căsătorie, numai din causă că voiam întâi să termin trista afacere care m'a adus pe aceste locurĭ. Fără de veste însă s'a produs un incident care a nimicit toţi sorţiĭ mei de isbândă.

D-ta vei fi auzit de spargerea făptuită la contele Fernau?

— Cum nu. Prietenul meŭ, poliţistul Scharf, care conduce ancheta, mi-a istorisit-o în toate amănuntele.

— Aşa dar ştiĭ cum şi prin ce-aŭ fost spărgĕtoriĭ deranjaţi şi speriaţi tocmai când puseseră deja mâna pe o sumă de bani...

— Ştiŭ şi asta... Cine-va a trecut pe stradă, a cunoscut după oare-care semne că se sevârşea o spargere în casa contelui, a intrat înăuntru şi a făcut gălăgie...

— Dar aĭ aflat cine era acel cineva? întrebă iar lordul Nelson cu glasul tremurător de emoţiune. Ştiĭ cum se numeşte acela care a sosit tocmai la timp ca să împedice omorîrea Rosamundei? Se numeşte contele Marco.

Poliţistul sări ca electrisat după scaun.

— Contele Marco! esclamă el. Cu dat lucru! Vrea să zică el e eroul dramei, el e salvatorul tinerei contese şi apărătorul întregei case a contelui!

„Atunci, milord, eŭ sunt aplecat a crede că spargerea n'a fost de cât o piesă de teatru, pusă în scenă de însuşi domnul conte.

— Mergi prea departe cu ura şi neîncrederea d-tale contra acestui om, Bristol, reluă contele după un minut de mirare.

D-ta aĭ uitat că piesa asta de teatru, cum o numeştĭ, era aproape să coste viaţa unui om. Nici aĭ, inspectorul Stubenrauch n'a scăpat încă de primejdia morţei.

— Contele Marco e în stare să păşească peste cadavre, zise Bristol dând din umerĭ, numai ca să 'şi ajungă scopul.

— Scopul şi l-a ajuns, esclamă lordul oftând din adênc.

„Aĭ el e în casa contelui eroul binecuvêntat şi m'aş înşela amar închipuindu-mi că n'o să isbutească a câştiga inima Rosamundei pe care apoĭ de sigur o va lua de nevastă.

— Drace? treaba asta trebue împiedicată esclamă americanul pe a cărui figură se zugrăvi o hotărâre tare... Contesa cădea într'o propastie îngrozitoare

— Cum vrei să împiedicăm căsătoria asta, Bristol?

„Contele Marco merge cu siguranță spre țelul său de care 'l cred foarte apropiat.

„Știi ce vrea să facă de o cam dată? Vrea să cumpere de la Fernau castelul Drachenburg, de sigur că prin asta să'și întărească legătura cu familia.

„Peste câte va zile se va face o călătorie de plăcere, în sănii, la castel, pentru ca contele să'l poată vedea.

Bristol părea că n'auzise vorbele din urmă ale lordului; își plecase puțin capul și părea dus pe gânduri.

— Ei! esclamă dênsul d'o dată, vom ști noi să fim tot atât de șireți ca contele Marco.

„Lasă-te numai în nădejdea mea, milord.

„Am un plan pe care am să ți'l desvoltez, și după care, ținênd urmele vulpei de Marco, vom isbuti poate să 'l facem să'și scape prada tocmai în momentul când va crede că o are în palmă....

După câte-va zile se aflau înaintea palatului contelui Fernau mai multe sănii elegante cari curênd se puseră în mișcare.

In cea d'ântêi se afla contele Fernau iar alăturea de el ședea Rosamunda, învăluită într'o frumoasă blană de cacom. In fața lor luaseră loc contele Marco și lordul Nelson.

In sania a două erau numai doi inși, amêndoi servitori, unul al contelui Marco, celalt al lordului; dênșii găsiau ca și stăpânii lor, o petrecere deosibită în călătoria asta.

In sania a treia erau camerista tinerei contese și feciorul contelui Fernau; ei aveau grijă să păzească de sguduire o mulțime de vase încărcate cu merinde de tot felul.

— Domnilor, zise contele Fernau după ce săniile merseră o bucată, mă aflu într'o mare încurcătură.

„Amêndoi vreți să cumpărați castelul Drachenburg și eu n'am să pot să 'l vênd de cât unuia singur.

— In ori-ce cas, conte, zise Marco, trebue să recunoști că eu, cel d'întêi, am cerut să'mi vinzi castelul.

„Lordul abia acum două zile ți-a vorbit despre afacere, pe când noi vorbiserăm deja, dacă 'ți aduci aminte, înainte de spargerea ședutită la palatul d-tale...

Vêdit că Marco amintia de spargere cu intenția d'a reîmprospăta contelui și contesei recunoștința ce i se datora.

— N'o să rămână alt-ceva de făcut, zise contesa rîzênd, de cât ca domnii să se bată în duel cavaleresce pentru posesiunea castelului.

— Pentru duelul acesta vechiul castel ar fi un loc foarte potrivit, zise contele Artur.

— Cavalerii vremurilor romantice se luptau numai pentru iubirea unei femei, zise Marco, și eu îl imitez.

„Atunci însă nu aș arunca sabia până ce unul din doui—eŭ saŭ adversarul—va cădea mort.

— Așa trebue să facă ori-ce adevĕrat cavaler, esclamă contesa.

„Sunt convinsă, lord Nelson, că d-ta ai face tot ast-fel.

— Pentru o femee eŭ nu m'aș lupta zise englezul cu o liniște de stâncă. Fata pe care aș iubi-o va fi liberă să aleagă între mine și altul ..

„Cuvêntul ei ar fi sentința după care m'aș conduce.

— Dar dacă acelei fete reluă Rosamunda, i-ar plăcea de o potrivă amândoui pretendenții, dacă ea nevrêud să mâhnească pe nici unul, ar întârzia cu sentința.

— Atunci aș ști, zise lordul, că iubirea acelei fete cătrĕ mine nu 'i destul de puternică ca să aducă fericirea și mulțumirea vieței mele și a ei.

„Atunci când iubirea stă să cumpănească și să chibzuiască, ea nu e încă pronunțată și lămurită și amar d'acela care se va încrede în ea.

— N'aș fi crezut să existe atâta poesie într'un englez.

„Poporul d-tale e cunoscut ca lipsit de focul patimelor.

„El nu are în toate lucrurile de cât practică și rĕceală.

— Cu deosebire rĕceală... cătrĕ persoane ce nu aŭ pentru noi vr'un interes deosebit.

Vorbele astea însemnaŭ declarația dușmăniei lordului pentru contele Marco.

Fratele răpitoarei Rosamunda, vrênd să abată conversația, pentru ca să nu se întêmple cine știe ce scandal, zise iute:

— Știți, d-lor, că n'o să stăm de cât o zi la Drachenburg; nu vreaŭ să daŭ pe sora mea prada urei strigoaicei.

— Ah! vrei să vorbești de legenda castelului, zise Marco.

„Bine, dacă crezi prostiile astea, atunci ar fi trebuit să nu ne ducem de loc. Din parte-mi însă, trebue să mărturisesc că d'aș fi în locul contesei, aș învinge superstițiile și aș sta cât mai mult în castel.

— Atât de puțin îți pasă de viața mea? întrebă Rosamunda zîmbind.

— Contesă, în numele minței sănĕtoase, te sfătuesc să nu te temi de nimic.

„Chiar dacă fantoma ar fi setoasă de rĕsbunare cum se zice, ea totuși n'ar îndrăsni să se apropie de atâta frumusețe, tinerețe și nevinovăție ca ale d-tale.

— Am să mĕ mai gândesc, esclamă Rosamunda.

„Poate 'mi este mie dat să alung blestemul ce apasă asupra castelului.

— In scopul acesta nu 'i de cât un mijloc, dar e foarte bun și de 'l vei întrebuința, atunci de sigur farmecul se va risipi în cele patru vênturi.

— Spune mi-l iute, iute ..

Contele Marco zîmbi şi privi pe fată cu o strălucire ciudată în ochi.

— Mijlocul acesta, zise dênsul, e încă o taină a mea pe care poate în curênd am să ţi-o descoper.

In vreme ce contele câştiga în felul acesta atenţiunea şi interesul Rosamundei aşa că mai pe urmă convorbirea lor se coborâse la tonul şoaptei,—contele Fernau convorbise tare cu lordul despre multe şi mărunte.

D'odată răsăriră în faţa călătorilor din întunerecul serei nişte clădiri înalte ale căror ferestre erau luminate şi care cu turnurile şi crestele lor ascuţite şi cu ferestrele arcuite păreau a forma reşedinţa unui cavaler din evul mediu.

— Iată castelul Drachenburg, zise contele Artur.

In momentul acesta ieşi luna din nori şi lumină cu raze tremurătoare turnurile şi zidurile castelului precum şi pădurea ce'l înconjura din toate pările.

— Ce poziţie romantică! oftă Rosamunda.

„Mi se pare că mă aflu transportată în acele vremuri ale evului de mijloc când ţara era domnită şi chinuită din aceste castele.

„Iată, mi se pare iar că acuşi aŭ să asă chiţovii[1]) din pădure să atace pe drumeţul fără grijă, să'l prade, şi să'l omoare.

[1]) Veaciŭ tătărĭ aĭ Brandemburgului din Evul mediŭ. Ei pradaŭ castele şi oraşe. O dată aŭ ajuns âncă la porţile Berlinului.

Bătrânul îngrijitor al castelului, singurul om care se afla în acele locuri, îşi primi stăpânii şi pe oaspeţii acestora la poarta cea mare şi 'i conduse în camerele ce li se pregătiseră.

Lordului Nelson i se deteră în aripa etajului întâĭ trei camere mari pe cari trebuia să le ocupe cu servitorul sĕŭ.

Mobilele şi celelalte podoabe ale camerelor eraŭ dintr'o vreme de mult uitată.

Când lordul rĕmase singur cu servitorul sĕŭ, acesta 'şi părăsi ţinuta umilită de servitor, se lăsă comod într'un fotoliŭ lângă cămin şi zise:

— In sfârşit sosirăm cu bine în cuibul asta vechiŭ de prădătorĭ.

„Te asigur, milord, miroase aci grozav a taine.

„M'aş prinde pe ce vreĭ că mai sunt şi azĭ sub castelul asta subterane de schingiuire.

„Cu cât privesc mai mult împrejur cu atât îmĭ vine să cred că legenda feteĭ aruncată de pe platforma turnului este o istorie adevĕrată.

Lordul se apropiase de fereastră şi privia gânditor spre pădurea acoperită de zăpadă.

— Scumpul meŭ Bristol.. începu el cu tristeţă.

Insĕ pretinsul servitor îl întrerupse şoptindu'ĭ:

— Francis, milord, zi-mĭ Francis chiar când suntem singurĭ.

„Numaĭ aşa veĭ fi sigur că n'o să te scapĭ a 'mĭ pronunţa numele adevĕrat când vom fi cu alţiĭ.

Lordul rĕspunse:

— Aĭ dreptate, scumpul meŭ Francis. Ah! nu'ţĭ poţĭ închipui ce slabă putere am asupră 'mĭ în momentele astea.

„Acest conte Marco mĕ împinge la disperare.

„Rosamunda îĭ arată o nespusă plăcere d'a vorbi cu dĕnsul.

„Iar contele o îmbrobodeşte cum se cade.

„Şi eŭ să privesc la întinderea mrejelor, să ştiŭ că cel ce le întinde e un mizerabil, nu e asta o tortură maĭ presus de puterea omenească?

— Eŭ sper că în curĕnd o să isbutim să 'ĭ smulgem masca, rĕspunsĕ poliţistul.

„O mică neprevedere din parte'ĭ póte să ni'l dea în palmă.

„Lucrul principal, milord, este că d-ta să 'ţĭ stăpâneşti mânia pentru că eŭ să 'mĭ aranjez iţele neturburat.

Seara o petrecură toţĭ la un loc în sala cea mare a castelului. Contele Fernau era vesel.

— Am să vĕ fac o propunere, d-lor, zise el după masă.

„Vreţĭ că mâne dimineaţă să întreprindem o mică vênătoare?

„Vom face o goană mare, vom îngrămădi bestiile într'o îngrădire şi le vom împuşca acolo.

„Vreţĭ?

— Da, da, rĕspunseră toţĭ.

Se hotărî apoĭ că a doua zi la ora şapte să înceapă vênătoarea.

— Dacă 'ĭ aşa, d-lor, atunci e timp să ne retragem la culcare, spre a putea fi în picioare la şase ore, zise contele Artur.

Iţĭ luară noapte bună, cu care ocasie contele Marco puse pe mâna Rosamundeĭ o sărutare lungă. Plecară apoĭ fiecare la camera sa.

Rosamundă se lăsă să fie desbrăcată de cameristă.

Apoĭ îl dete drumul, zicĕnd că'şĭ face singură toaleta de noapte.

D'abia se închisese uşa după servitóre, şi fata sări din divanul unde se afla.

Rosamunda era îmbrăcată în un costumu uşor pe dedesubt.

Se îmbrăcă cu o blană.

Apoĭ stinse lumînarea.

După ce stete puţin pe gânduri, fata se îndreptă spre uşă.

Acolo se opri ca să asculte dacă se auzia vr'un sgomot în castel.

Domnea o tăcere adîncă.

Atunci încetişor deschise uşa şi se strecură afară din odaie.

Aci se opri iar.

Apoĭ o luă ca o căprioară fugară prin lungul coridor.

La capĕtul coridorului urcă scara ce ducea la etajul de sus.

Rosamunda se hotărîse să se urce în turnul cel mare al castelului spre a vedea locul în care strămoşul ei făptuise grozava crimă asupra femeei pe care o iubia.

Întunerec nepătruns era în jurul fetei şi cu cât dênsa se urca mai sus cu atâta tăcerea era mai adâncă. Inima 'i bătea cu putere, de şi mai înainte îşi zisesê de nenumărate ori că nimic nu póte s'o 'sperie.

Ajunse în sfârşit la cupola turnului, al cărei pereţi erau putrezi şi găuriţi de timp.

Un miros greu de mucegeală o isbi în faţă când, cu o mână tremurătoare deschise uşa ferecată ce avea înainte-i. Atunci ea stătu la îndoială un moment, dacă n'ar fi mai bine să se întoarcă îndărăt.

— Nu, nu! îşi zise în sine, trebue să învîng sfiala asta prosteasca. Am început aventura, trebuie s'o duc până la capăt.

„N'aş mai fi Rosamunda de Fernau dacă m'aş lua după superstiţiile spiritelor slăbănoage.

Sê înfăşură mai bine în blană şi puse piciorul pe întâia din cele 13 trepte care, formând o scară spirală, duceau pe platforma turnului.

D'o dată însă se opri înfiorându-se. D'asupra capului sêu începuse o zuruêlă ciudată după care urmă o bătaie de clopot urmată de alta şi de alta, până la 12.

Ceasornicul castelului anunţa sosirea orei în care spiritele încep a rătăci pe lume.

Un nou fior trecu prin tênêrul corp al fetei şi fără voie dênsa se uită de jur împrejur ca şi cum voia să se convingă de e tot singură acolo.

— Dumnezeule puternice, ce era óre? îşi zise ea în sine.

„N'auzii eu adinsoarî paşi uşorî, înăbuşiţi, urcând scara în sus?

„Cine să fi avut încă dorinţa d'a vizita acum noaptea înfiorătorul loc al crimei?

„Să fi fost om saŭ un duh? Să fi fost oare umbra vecinic rătăcitoare a acelei fete nenorocite care şi-a găsit mórtea aci prin mâna amantului ei?

Toate aceste întrebări trecură într'o clipă prin creerul Rosamundei şi o silirá să ia o hotărîre grabnică, aceea adecă de a urca cât mai iute scara spre a ajunge pe platformă.

Un oblon de lemn putred închidea ieşirea pe platformă.

Contesa îl trase în jos şi sări sus afară...

Aerul rece al nopţii îi bătu obrazul şi îi domoli fierbinţeala.

D'asupra'i stelele clipeau la dênsa ca milioane de ochi de pe cerul senin.

Iar de jur împrejur, prin pădurea neagră şi tăcută, copacii cei mari i se păreau ca niste braţe mici copilăreşti, întinse în sus spre o jucărie.

Ea păşi până pe marginea platformeĭ şi privi în jos.

Dênsa nu simţi nicĭ ameţeală, nicĭ slăbiciune cât de mică.

Privia lung, în jos, în toate părţile par'că căuta să descopere secretele acoperite de uitarea veacurilor.

Pe când măsura cu ochiĭ *colosala* depărtare ce o despărţea de pământ, i se presintă deodată în minte un tablou sguduitor.

Vĕzu pe strămoşul sĕu, pe sĕlbatecul Ingomar de Fernau.

Dênsul sta pe aceiaşĭ terată unde era Rosamunda.

Lângă el era o femee tênără de o frumuseţă orbitoare.

Femeia aceia ţinea pe Ingomar înlănţuit cu braţele el albe.

Ea'şĭ ţinea ochiĭ aţintiţiĭ în ochiĭ lui Ingomar.

Pe faţa acestei fete se citea o dragoste nesfârşită.

Ea zicea lui Ingomar:

— Iubeşte-mĕ, Ingomar, iubeşte-mĕ, căcĭ fără amorul d tale eŭ nu pot să trăesc.

Atunci el îşĭ lipi buzele de ale ei şi o sărută lung şi fierbinte.

Ea se atârnă de gâtul lui cuprinsă de o fericire sublimă.

Fata nu mai avea în sine nimic lumeşte.

Ea era par'că o fiinţă din o lume imaginară, fantastică.

Dar Ingomar încet încet o duse până la marginea teraţeĭ unde începu să 'şĭ desfacă braţele ca s'o lase să cadă.

Dênsa credea că tot e glumă şi zicea mereŭ:

— Lasă-mĕ, Ingomar, aĭ să mĕ facĭ să cad.

In momentul acesta ea se uită în faţa lui; îĭ vĕzu zugrăvită în ochĭ cruzimea, dorinţa de omor.

Atunci ea *pricepu* că dênsul îĭ vrea pieirea.

— Ucigaşule, răcni femeea şi glasul eĭ rĕsună solemn în tăcerea adâncă şi în întunerec.

Indată apoĭ se auzi un ţipĕt înăbuşit şi în acelaş timp sgomotul ce face un corp *rostogolindu-se* pe stâncĭ.

Nenorocita pronunţase de sigur un blestem şi acest blestem apăsa d'atâta timp asupra castelului Drachenburg.

— O! nu vreaŭ să maĭ vĕd aşa tablou, esclamă Rosamunda retrăgêndu-se de la marginea prăpastieĭ.

„Ce oare n'aĭ să mai aĭ tu, umbră plină de sânge, pace şi linişte în mormêntul tĕu?

„Ascultă de cea maĭ tênără femee din rasa de Fernau, care poate să se presinte înainte'ţi cu inima curată: Iartă tot ce a fost şi care nu se maĭ poate întoarce, iartă şi odihneşte-te acolo în vecinicia ta!

Apoĭ ridicând ochiĭ spre cer, Rosamunda stete câte-va momente nemişcată, absorbită în rugăciune.

— Pot fi ertate toate faptele din trecut, resună o voce metalică îndărătul feteĭ.

„E numaĭ un mijloc ca blestemul de pe casa asta să fie alungat.

„Şi d-tale, Rosamunda, îţĭ este dat să fiĭ îngerul de pace al sexului d-tale.

La auzul acestuĭ glas, Rosamunda se întoarse spăimêntată.

Insă îndată respiră cu uşurinţă pentru ca recunoscu figura contelui Marco cu cei doĭ ochĭ aĭ lui negri carĭ străluciaŭ acum într'un chip ciudat.

— D-ta eştĭ, conte Marco ? întrebă Rosamunda.

„Cu ce scop vĭĭ la ceasul acesta pe platforma turnului ?

Şi cu toată sforţarea ce 'şĭ făcea fata asupră'şĭ pentru a se arăta hotărîtă, vocea'ĭ tremura.

Insă contele 'ĭ răspunse cu o voce dulce :

— Am venit aci cu acelaş scop cu care aĭ venit d-ta, contesă, şi 'ţĭ mărturisesc sincer că mĕ aşteptam să te întâlnesc aci.

— Cum se putea să ştiĭ un lucru la care numaĭ adineoarea m'am gândit ?

— Eŭ însu-mĭ nu 'mĭ esplic şi cu tóte astea e adevĕrul.

„Mi-am zis că te voiŭ găsi aci şi gândul nu m'a înşelat.

„O ! dar să nu te simţĭ ofensată, contesă, că te-am urmărit, că am ales acest loc singuratec spre a 'ţĭ spune taina ce mĕ apasă greŭ.

„Imĭ iaŭ îndrăzneala asta chiar cu rizicul d'a fi alungat de lângă d-ta.

Intr'o nimire lesne de înţeles, fata 'şĭ rădică braţele în sus şi blana 'ĭ căzu de pe umerĭ.

Contele avu atunci înainte'ĭ o siluetă de farmec ceresc care 'ĭ reaprinse în inima de ghiaţă şi de multă vreme mórtă un vulcan de patimĭ.

El zise cu un ton de nespusă dulceaţă.

— Ţi-am spus, Rosamundo, că e un mijloc prin care poţĭ s'alungĭ blestemul de pe această casă.

„Vreĭ să ţi-l spun, vreĭ ?

— Vorbeşte, conte, răspunse Rosamunda.

Dacă ar fi fost ziuă i s'ar fi văzut roşaţa viĭ ce 'ĭ acoperea obrajiĭ.

Pieptul virginal îĭ bătea foarte tare.

— Printr'o iubire nefericită, începu contele Marco, a căzut pĕcatul pe aceste turnurĭ ; tot iubirea va goni pĕcatul strămoşesc.

„Aci în Drachenburg trebue ca o tênĕră femee din rasa de Fernau să facă fericirea unuĭ bărbat şi pe a sa prin credinţă şi amor devotat.

„Atunci neagra umbră care străbate văităndu-se încăperile acestuĭ castel, va amuţi şi va reintra în neantul în care trebue să stea, atunci lumina aurie a

amorului va deștepta amintirile vechĭ și va domni sigură aci.

„D-ta eștĭ femeea aceea Rosamunda, care trebue să împlinească această misiune iar eŭ îndrăsnesc a 'ți spune,—cu toate firele albe ce mi-aŭ eșit icĭ și colo pe cap și cu toțĭ anĭ ce ne despart—că te iubesc, că eștĭ trebuitoare vieței mele, că trebue să fiĭ a mea pentru că apoĭ să transformăm amêndouĭ Drachenburgul într'un locaș al fericireĭ.

Iĭ apucase mâna și'ĭ căuta privirea pe care ea o ținea aținti'tă în pământ.

— Răspunde'mĭ, Rosamundo, șopti el, primeștĭ iubirea mea? O veĭ putea împărtăși?

In inima feteĭ clocotea o vijelie de sentimente deosibite.

O putere magică, neînvinsă o împingea către conte.

Ea'l considera ca pe un eroŭ care întrunește toate calitățile rarĭ: curajul, forța, distincțiunea și cavalerismul.

Cu toate astea nu setea de amor pentru dênsul o făcea acum să'și țină capul în piept și când buzele lui căutară pe ale eĭ și când le găsiră și întêia sărutare a lui Marco le atinse, fata se speriă, se înfioră și se smulse tremurând din brațele lui.

— Ce aĭ, Rosamundo? întrebă contele.

„Oare m'am prea grăbit în speranța fericită că aĭ să mĕ iubeștĭ și tu?

„Așa dar nu 'mĭ daĭ voe să descoper mâine dimineață fratelui tĕŭ, taina nóstră sublimă și să'l cer mâna ta?

Ea'l privi țintă în ochĭ, într'un chip cercetător.

— Vorbește cu Artur, răspunse dênsa încet.

In acelaș moment se cutremură.

— Aĭ auzit? esclamă ea.

„Mi se pare că s'a mișcat ceva pe scară.

„Nu suntem singurĭ, Marco.

Contele se duse și se uită pe scară.

— Nu 'l nimic, suntem singurĭ, zise dênsul cu liniște.

„Fantasia ta pusă în mișcare, te-a emoționat.

„Dar acum e timpul să ne scoborîm. S'a stârnit vênt, o să ningă; vĕd că tremurĭ.

Iĭ puse blana pe umerĭ și 'l luă brațul.

Plecară amêndouĭ de pe terață și când se despărțiră după ce ieșiseră din cupolă, un zîmbet de triumf trecu pe figura conteluĭ că ieșise victorios din luptă și bucuria îĭ străluci în ochĭ.

In urma lor însă, o altă umbră cobora scara cu o mare băgare de sêmă, uitându-se în toate părțile și dându'și silința vĕdită să nu fie vĕzută de cel d'înainte.

Era o formă bărbătească care fără de veste se perdu într'una din odăile ocupate de lordul Nelson.

La ușa camereĭ de culcare în care se afla englezul, bătu de treĭ orĭ.

In acelaşi moment căzu bucată de fier pe capul pleşuv al bătrânului.

Numai de cât zăvorul fu tras.

— Intră, Francis, şopti lordul, sunt deştept încă şi 'ţi mărturisesc că te aşteptam...

„Când mi-aĭ urat noapte bună, am citit în ochiĭ d-tale că n'aĭ de loc poftă să te odihneşti şi mi-am zis că o să lucrezĭ ceva în noaptea asta.

— Şi nu te-aĭ înşelat, milord, răspunse poliţistul după ce se convinse că uşa pe care intrase era bine încuiată. Maĭ adineoarea eram lângă câmpul de luptă şi pot să 'ţĭ daŭ oare-carĭ informaţiĭ.

— Informaţiĭ bune?... întrebă lordul privind pe credinciosul său cu o aşteptare îngrijată.

— Tocmaĭ bune nu cred că aŭ să fie pentru d-ta.

„Dar nu face nimic.

„Tot e bine că vedem lămurit ce se petrece.

„Contele Marco şi d-ra Rosamunda aŭ avut adineoarea o întâlnire amoroasă....

Lordul să îngălbeni şi se învineţi.

— O întâlnire! bolborosi el.

„Copila nevinovată să aibă o întâlnire cu Marco!

„Unde s'aŭ întâlnit?

— Pe terasa de d'asupra turnuluĭ.... Trebue să fie frig al draculuĭ acolo, totuşĭ inimele eraŭ fierbinţi.

„Trebue să recunosc acum că blestematul de Marco ştie să atragă bine fetele în iţele luĭ.

— Cum aĭ aflat că dênşiĭ aŭ să se întâlnească în noaptea aceasta acolo sus?

Poliţistul zîmbi.

— Uite cum.

„Mi-am zis că Marco o să caute să se folosească cum va putea maĭ bine de scurta şedere în Drachenburg şi că n'o să treacă noaptea asta fără să revizuiască castelul. In revizuirea asta am ţinut să 'l însoţesc, fără ştirea luĭ, bine înţeles.

— Eştĭ neobosit, Bristol.

„Recunoştinţa ce 'ţĭ datoresc e nesfârşită.

— Imĭ fac datoria şi nimic maĭ mult. răspunse poliţistul.

„M'am ascuns dar într'un colţ retras şi întunecos aproape de uşa camereĭ de dormit a luĭ Marco.

„După o jumătate de ceas am observat că uşa se deschide încet-încet şi contele se strecoară afară ca o pisică.

„Iţĭ mărturisesc, milord, că în privinţa deschiderei şi închiderei fără sgomot a uşilor, Marco dă de ruşine pe toţĭ hoţiĭ din Statele Unite.

„El trebue să fi făcut în domeniul acesta studiĭ, serioase; mi-aş pune capul.

— Eĭ, şi pe urmă? întrebă lordul cu nerăbdare.

— Pe urmă contele s'a urcat pe terasa turnuluĭ şi acolo s'a întâlnit cu contesa.

— Şi ce a fost între dênşiĭ?

— Nimic alt-ceva de cât o declaraţie de amor.

„Marco va vorbi mâine cu contele de Fernau pentru a'ĭ cere pe sora sa în căsătorie...

— Atunci totul e perdut, gemu lordul Nelson.

„Pot să 'mĭ îngrop toate speranţele, Bristol.

— Şi mĕ simt aşa de nenorocit şi descuragiat că aş vrea să mĕ întorc chiar mâne în Anglia.

— O! încă n'a sosit vremea, milord; logodna nu e cununie şi se poate nimici pânĕ în ultimul moment.

„Pânĕ atunci sunt sigur că vom isbuti a dovedi că Marco e un aventurier.

— Am să vorbesc mâine cu contele Fernau, esclamă lordul, am să 'l înştiinţez.

— Mare treabă n'ai să faci; dar tot e bine să se inspire fratelui frumoasei Rosamunda oare-care neîncredere în privinţa şarlatanului.

„Fă ce crezi, eŭ am să fac ale mele. In scopul acesta te rog să mĕ scuteşti mâne de a merge la vânătóre.

— Ce, vrei să rĕmâi singur în castelul acesta imens? nu e sĭgur că nu se găsesc aci oameni rĕi.

„Ia seama!

— N'ai nici o grijă.

Poliţistul întinse lordului mâna, luându-şi noapte bună.

— Curaj, adăogă dênsul, curaj numai şi ai să vezi că Marco, ori-cât de şiret este, nu ne întrece.

Nu se luminase încă a doua zi când résună fanfara de vênătoare, chiemând pe vênători jos în curtea castelului unde 'i aşteptaŭ sănii'e.

Când lordul Nelson sĕ coborî, găsi pe rivalul sĕŭ în convorbire vie cu contele Fernau; subiectul convorbirei se poate lesne înţelege.

După tonul de triumf îngânfat, cu care Marco rĕspunse la salutarea englezului, acesta înţelese că Artur îşi dăduse deja învoirea la căsătorie.

După câte-va minute apăru şi Rosamunda.

Se arăta cam obosită la faţă, ca şi cum n'ar fi dormit toată noaptea. Insă costumul de vênătoare, garnisit cu blană scumpă, o prindea admirabil, scoţêndu'i în relief albeţea feţei.

Contele Marco îl alergă înainte şi 'i întinse mâna cu aşa intimitate ca şi cum ar fi dobêndit asupră'i drepturi necontestabile.

Iar când se plecă să 'l sărute mâna îumănuşată, îi şopti amoros:

— Sunt cel mai fericit dintre toţi oamenii.

Contele Artur s'a învoit şi dacă tu, Rosamundo, nu ţi-ai schimbat gândul d'aseară încóce, apoi curênd castelul va saluta între zidurile lui o pereche fericită...

— Sunt a ta, rĕspunse fata în vreme ce căuta să 'l înconjoare privirea şi obrajii i se acoperiseră de o roşaţă virginală.

„Mi-am cercetat inima în noaptea asta şi am aflat că te iubesc.

Lordul Nelson observă tot ce se petrecea între amêndoui; vĕzu cum Marco ţinea încă şi strîngea mâna feteĭ, cum aceasta se uita din când în când la dênsul cu un fel de admiraţie.

Englezul ştiind ce mizerabil era admiratul simţia că i se sfâşie inima.

Fanfara dete semnalul de plecare. Se urcară toţi în sănii şi porniră.

La marginea pădurii îi aşteptaŭ o dróie de gonaci, care se formară într'un cerc întins şi la un semn al contelui începură goana.

Din toate tufele începură d'odată să sară animale de tot felul, rele şi blânde; pocniturile urmaŭ unele după altele; o mulţime de animale înroşiră zăpada cu sângele lor.

— Să ne retragem puţin din cercul vênătoarei, zise contele Fernau către lordul care mergea alăturea cu dênsul. Amêndoi se afundară în pădure, la o parte, cu puştile în mână.

— Am să'ţi fac o communicare, scumpul meŭ lord, zise contele Artur. De şi ceea ce vreaŭ să 'ţi spun ar trebui să rêmână cât va timp un secret de familie, totuşi nu vreaŭ să cadă asupră 'mi bănuiala că am jucat cu d ta un rol e chivoc.

„Iată despre ce e vorba.

„Castelul Drachenburg nu mai e de vênzare pentru că m'am hotărît să'l daŭ de zestre surorei mele care se mărită cu contele Marco.

— Ştirea asta nu mĕ surprinde, d-le conte, însă mĕ întristează şi doresc din suflet să nu aĭ a te căi în curênd că ţi-aĭ dat învoirea la această unire.

Contele Artur privi pe lord cu o mare mirare.

— Nu înţeleg ce vreĭ să spui, milord, zisĕ dênsul; ştiŭ numaĭ atâta că şi d-ta umblaĭ după favoarea surorei mele; îţi mărturisesc că te-aşĭ fi primit tot aşa de bucuros pe d-ta de cumnat ca şi pe conte.

„Insĕ din causă că Marco n'are nici un merit mai mult de cât că ţi-a apucat înainte, nu trebuie să împingi superarea d tale până a'l defăima.

— Nu'l defăimez de loc, rĕspunsĕ lordul cu o mare gravitate, îl acuz pur şi simplu.

— Îl acuzi?

„Ce, oare a comis vr'o faptă oprită de onoare?

„Poţi să-o dovedeşti?

— A comis chiar crimă, şi aş putea dovedi.

„Pentru moment îţi spun numaĭ atâta:

„Inainte de a'ţi da consimţimêntul la căsătorie, caută să aĭ informaţiĭ amănunţite asupra trecutului viitorului dumitale cumnat.

— Milord, te rog să încetăm convorbirea asta.

— Şi eŭ te rog să mĕ asculţi, conte: consider pe Marco ca pe un aventurar primejdios, ca pe un cavaler de industrie, care prin mijloace criminale a ocupat un loc ce nu'l al sĕŭ.

— Mai mult nu vorbi, milord, întrerupse contele Fernau.

„Nu uita că vorbeşti de cumnatul meŭ şi eŭ nu pot răbda ca viitorul soţ al surorei mele să fie calomniat în chipul acesta.

Lordul se îngălbeni de moarte.

— Voiŭ dovedi tot ce-am zis, esclamă dênsul.

„Credeam că'mi fac datoria de om nobil înştiinţându-te să te păzeşti.

„Regret că intenţia mea bună nu e înţeleasă de d-ta.

In momentul acesta se auzi glasul Rosamundei strigând:

— Artur! aşa înţelegi tu vênătoarea? Bravo Nemrozi! vĕ retrageţi la dos.

Ea venia însoţită de Marco.

Când fu mai aproape adăogă:

— V'am împuşcat toate animalele.... Vênătoarea s'a terminat.

— Foarte bine, zise contele Fernau. Ne întoarcem la Drachenburg ca să dejunăm, afară numai dacă veţi voi să visitaţi o raritate ce se află aci aproape.

— A! vrei să vorbeşti de peştera hoţilor, zise Rosamunda; am auzit deja de ea. Bĕtrânul îngrijitor al castelului mi-a povestit o mulţime de minuni.

„E adevĕrat că trebue să fie p' aci pe aproape.

— O peşteră de hoţi? întrebă contele Marco cu un vĕdit interes. Ce legendă o fi mai avênd şi asta?

— O, d-lor, legenda e curatul adevĕr; ascultaţi numai, zise contele Artur adresându-se lordului ca şi cum nimic nu s'ar fi petrecut între dênşii.

„Veţi fi auzit de vestitul tâlhar Schinderhannes?

— Eŭ încă n'am auzit, răspunse lordul. Renumele acestui bărbat n'a pătruns încă în Anglia.

— Ei bine, milord, Schinderhannes era un hoţ mare care multă vreme s'a adăpostit cu iubita lui în aceste părţi. Pentru a dormi liniştit noaptea, şi-a săpat o peşteră în pământ.

„I-a căptuşit pereţii cu rogojini şi pe jos a podit o cu drugi de lemn. Acolo şi-a dus el traiul cât-va timp iar după ce şi-a strămutat activitatea în alt ţinut tot mai venia pe aci de locuia o săptĕmână două.

„Ţĕranii înconjură pe departe peştera fiindu-le frică să nu se întâlnească cu tâlharul şi amanta lui, saŭ cel puţin cu umbrele lor.

„Sper, termină contele rîzênd că motivele astea n'aŭ să vĕ împedice pe d-v. d'a vizita peştera.

— O! de loc! esclamă contele Marco. Te rog conte, să ne conduci la acest monument istoric, în care ori-cine trebue să calce cu cel mai mare respect.

— Atunci pentru d-ta, zise lordul, un tâlhar mare nu e mai puţin vrednic de admiraţie de cât un eroŭ mare.

— Da, tâlharii mari aŭ partea lor de bravură.

„Pentru că înțelegi d-ta că nu-i așa mare păcat să ia cine-va, prin vrednicie proprie, ceva din banii unui cap-sec, care n'a muncit nimic în viața lui și n'are alt merit de cât că s'a născut bogat. Nu 'i așa Rosamundo?

Fata voia să răspundă însă fratele său care vorbise mai la o parte cu un țăran esclamă d'o dată rîzînd:

— Ei, asta e ceva frumos! Oamenii nu vor să ne conducă la peștera hoților. Ia ascultați ce spune bătrânul acesta.

Țăranul dete din umeri și zise:

— Dacă 'mi pui aci o baniță de galbeni, d-le conte, nu te duc la peștera hoților, și nici unul din oamenii care se află aci nu te-ar duce.

„De câte-va săptămâni un om cu barba mare neagră, îmbrăcat în trențe dar având o pușcă lungă, se preumblă nóptea în jurul peșterei.

„El a amenințat cu moartea pe toți care l-au întâlnit din întâmplare.

— Ce prostie! esclamă contele.

„Aî fi în stare să 'mi spui poate că Schinderhannes n'a murit, că se află încă în peșteră și face drumurile nesigure.

— De e Schinderhannes în persoană sau de e numai umbra lui, asta n'o pot ști, răspunse țăranul.

„Lucru sigur este că bărbosul cu pușca a fost văzut de oameni ieșind din peșteră.

— Și toți zic așa ca ăsta? întrebă contele adresându-se către cel-l-alți țărani.

Oamenii răspunseră afirmativ plecând capetele.

— D-lor, reluă Artur către oaspeți, toate palavrele astea n'au să ne împiedice d'a vizita gaura tâlharului.

„Și dacă tu nu vrei să ne conduci, adăogă el adresându-se la țăranul d'întâi, descrie-ne cel puțin așa bine drumul ca să putem nimeri peștera.

— Asta o pot face. Totuși eu te-aș sfătui, d-le conte, să nu intri în peștera hoților pentru că...

— Destul!... întrerupse contele. Descrie-ne drumul.

Țăranul clătină capul și 'l făcu pe voie.

Indată apoi mica societate se puse în marș.

Merseră aproape o jumătate de ceas prin pădure și de o dată contele Fernau făcu semn de oprire.

— Aci trebue să fie, zise el.

„Iată bradul în scorța căruia Schinderhannes a crestat șapte cruci descântând pe trecători să nu se apropie de gura peșterei.

— In adevăr, iată crucile, exclamă Marco.

„Și sunt tocmai șapte.

„De sigur aci e locul unde s'au petrecut atâtea scene grozave și bradul acesta a fost martor nepăsător.

„Cine știe dacă nu vom descoperi aci ceva important care să ne pună pe urmele unor crime necunoscute?...

— Aicĭ mi se pare că e gura peșterei, zise contele Ferlau arătând o gaură înaintea sa.

Apoĭ urmă:

— Eĭ acum, d-lor, care din d-vóstră are curajul să intre înainte în vizuină?

— Eŭ mĕ duc înainte! strigă contele Marco.

Insĕ englezul îĭ tăiă cuvêntul:

— Să am iertare, zise el, o să 'mĭ daĭ voe să te însoțesc.

Marco nu putu să refuze oferirea lordului.

Amêndoĭ își încărcară armele și sĕ aruncară în groapă.

Maĭ întêĭ trebuiră să meargă unul dupĕ altul și aproape pe brânci.

Dar dupĕ un minut drumul sĕ lărgi de tot.

Dupĕ câți-va pași ei avură înainte-le cuprinsul întreg aĭ peșterei.

Slaba lumină ce era acolo venia pe o gaură făcută sus în mijlocul peșterei și care servia și la ieșirea fumuluĭ. Pe pereți eraŭ bĕtute rogojinĭ cu cuie de lemn iar grinzile de jos eraŭ de tot putrede.

— Ia uite-te colo, zise contele apucând brațul dușmanuluĭ sĕŭ, nu e în adevĕr o formă omenească?

Englezul își îndreptă privirea într'acolo și sângele rece ce 'l era înăscut, se înfierbântă nițel; pe o scândură era întins un individ.

El avea o barbă mare neagră.

Pĕrul capuluĭ îĭ era încâlcit grozav formând o mulțime de boțurĭ ameștecate cu paie, cu iarbă și moloz pe fruntea și tâmplele luĭ.

Ceea ce isbi maĭ mult pe lord era faptul că deși observa cu băgare de sémă pe individ, nu 'l vedea de cât un braț.

— Haĭ îndărăt! șopti contele Marco trăgênd pe lord de mână. Haĭ îndărăt imediat.

Insĕ în acelaș moment, locuitorul vizuineĭ se deșteptă și se ridică amenințător.

Apucă o pușcă lungă ce era lângă dênsul și cu un răcnet sĕlbatec se repezi la cei douĭ nobilĭ.

Indată însă ce putu să distingă figura galbenă a luĭ Marco, făcu un pas îndărăt și stătu înlemnit cu ochiĭ aținți asupra luĭ.

— Tu eștĭ? putu să zică dênsul în sfârșit, tu aci!

„Așa dar aĭ să mĕ urmărești pretutindenĭ?

— Haĭ să fugim! strigă Marco și sĕ întoarse pe unde venise.

Insă în acelaș moment resună o detunătură și se auzi glasul răgușit al locuitoruluĭ peșterei strigând:

— Morĭ, conte de aur, morĭ și să fim achitațĭ!

Lordul Nelson când vĕzu pe individ ducênd pușca la ochiŭ, se plecase instinctiv.

Glontele îl trecură pe d'asupra capului.

Când se ridică văzu pe Marco tot în picioare.

Acesta era neatins.

Dar lordul văzu că picături de sudóre rece îi şiruiau de pe frunte.

Îl apucă de braţ şi 'l târî spre ieşire.

Altfel Marco n'ar fi fost în stare să se mişte.

Spaima îl amorţise membrele.

Ajunseră la gura peşterei.

Însuşi lordul simţi o mare uşurare dând de lumina aurie a zilei.

— Pentru Dumnezeŭ, conte, ce aĭ... ce s'a întêmplat? strigă contele Fernau către Marco văzêndu 'l aşa prăpădit la faţă.

„Pari aşa ca cum te-ai fi întâlnit cu Schinderhannes în persoană.

— Cam aşa ceva ni s'a întâmplat, zise lordul; în vizuina asta locueşte un om care nu e de loc politicos; închipueşte-ţi că a tras cu puşca în d. conte pe care zice că 'l cunoaşte de mult.

— Eŭ nu cunosc pe omul acesta, nu l-am mai vezut nicĭ odată, întrerupse Marco.

„Trebue să fie un nebun.

— Cel puţin d-ta aĭ face bine, d-le conte de Fernau să puĭ ómenĭ să prindă pe individ, zise lordul.

„Atunci aĭ să poţi afla de unde este şi cum îşi duce viaţa.

Contele de Fernau trebui să fie ţinut cu forţa spre a nu se repezi în gaură ca să pună numai de cât mâna pe vagabond, pe care 'l credea de vr'un fugit din temniţă.

Numai după rugămintele repetate ale Rosamundeĭ dênsul primi să trimită în expediţia asta câţi-va oameni voinicĭ şi credincioşi.

In vremea asta, Bristol, care nu luase parte la vênătoare, nu stătuse în nelucrare.

Când se convinse că afară de bătrânul îngrijitor al castelului, nu mai era nimenĭ în casă, şi că acest îngrijitor îşi pusese capul pe perină în odaia luĭ după atâta muncă cu stăpânii, musafirii şi servitoriĭ, atunci numai de cât scoase dintr'o taşcă a sa niştе cârlige, dalte, ciocane şi alte lucrurĭ întrebuinţate de spargătorĭ.

Ascunse toate instrumentele astea în buzunar şi se strecură prin coridorul cel larg până la etajul de sus.

Acolo se afla camera ocupată de contele Marco.

Ajungênd la uşa acesteĭ camere, Bristol se opri.

Se uită încă odată de jur împrejur ca să se convingă de n'aŭ zidurile ochĭ.

Scoase un cârlig din buzunar şi 'l băgă în gaura broaşteĭ.

Il smuci, îl împinse, îl trase şi d'odată uşa se deschise.

— Bravo mie, îşi zise el.

„Ce hoţ dibaciŭ aş fi fost de n'aş fi preferat să mĕ fac duşman al hoţilor.

Intră în odae, închise uşa şi cel dintâiŭ lucru ce 'i căzu sub ochi fu o ladă mare, căptuşită pe d'asupra cu pele, având încrustate podoabe de argint şi o coroană de conte.

In zadar căută Bristol o broască, o încuietoare.

Nu găsi nimic.

— De sigur are o încuietoare secretă, îşi zise dĕnsul, şi ar trece multe cĕsurĭ până s'o găsesc.

„Nu'mĭ rĕmâne de cât să ridic capacul cu forţa, dacă nu vreaŭ să ies d'aci fără un rezultat.

Scoase o daltă ascuţită şi groasă şi o băgă în închietura capacului cu lada şi apăsă o dată în jos.

Se auzi o trosnitură.

Capacul se ridică.

— Iată aşa, zise detectivul rîzând cu satisfacţie.

„Dacă aş fi membru al societăţiel tâlharilor din New York aş câştiga premiul anual de 50 de dolarĭ.

„Toate bune....

„Acum se vĕd ce poartă cu sine în lada asta onorabilul conte Marco.

Mai întâĭ îl căzură în mână o mulţime de obiecte micĭ de toaletă, periĭ, săpunurĭ, sticle de parfumurĭ.

Una din aceste sticluţe îl deşteptă un interes deosebit.

El o examină ca cunoscĕtor.

Se vede că acest parfum nu era noŭ pentru el.

— A! ha! e parfumul de iasomie, zise dĕnsul mirosind-o, e parfumul preferat al d-luĭ conte, întrebuinţat d'atâtea orĭ şi de misteriosul camerier al ladyeĭ, d. Lafleur.

„Nu se ştie la ce 'mĭ poate folosi; e bine să bag sticla în buzunar.

O şi băgă.

Pe urmă începu să rĕscolească prin ladă.

Insĕ nu găsi nimic important.

Era deja să pună capacul la loc când zări între lemn şi căptuşeala de mătase a capaculuĭ o scrisoare pe adresa contelui.

— Pentru un poliţist american, secretul scrisorilor nu e sfânt, îşi zise Bristol însĕ aş face mai bine să iaŭ scrisoarea ca s'o citesc în linişte în odaia mea Nu se ştie cine poate să sosească dintr'un moment în altul.

Se convinse încă odată că presenţa sa acolo nu lăsase nicĭ o urmă care să 'l acuze pe dĕnsul; eşi din odae, închise uşa, sĕ duse în odaia sa de 'şi luă pălăria cu trese şi eşi din castel.

Voia să nu fie acolo în timpul vênătoareĭ pentru ca să nu se poată zice că el spărsese lada.

Merse iute prin pădure şi când trecu

pe lângă o baltă ce avea pe d'asupra numai o coajă subțire de ghiață își aruncă toate instrumentele în apă.

— Așa vi se cuvine, zise dênsul cu jumétate glas, alt-fel m'ați trăda. Acum rămâne să pun în siguranță sticluța cu parfum și scrisoarea.

„Pe urmă voiŭ putea să mĕ presint la castel fără grijă.

Merse mai departe și ajunse într'un loc înalt, de unde privirea se întindea departe de jur împrejur.

Acesta era un loc potrivit pentru a citi scrisoarea.

Nu putea nimenĭ să 'l surprindă; ar fi vĕzut de departe pe orĭ-cine s'ar fi apropiat.

Scoase scrisoarea în care credea să descopere ceva important și citi cele ce urmează:

Hamburg.

„Pentru azĭ îți comunic numai că sunt în posițiе să fac o afacere strălucită dacă eștĭ dispus să'mĭ lași marfa cu 10 la sută mai ieftină de cât înainte.

„Casierul unuĭ bancĭ mare d'aci o să plece peste câte-va zile într'o călĕtorie, lungă din care n'o să se întoarcă curênd.

„Am vorbit cu el să desfacă marfă pentru mai multe sute de milĭ de mărcĭ înainte de plecare.

„Dacă te învoeștĭ așa, atunci telegrafiază: „nasturiĭ pe drum“.

„N.B. Matrozul care a fost arestat într'o cârciumă pentru că umbla fără băgare de seamă cu marfă d'a noastră, se află acum afară din primejdie, prin îngrijarea mea.

„L'am îmbarcat p'o corabie ce călătorește spre China și n'o să dea p'aci câțiva anĭ.

„Așa dar nu uita să telegrafiezĭ.“

Scrisoarea nu era iscălită.

Polițistul privi scrierea cu atențiune și murmură:

— Cred că mĕ aflu pe cale d'a deslega o ghicitoare fórte grea.

„Așa dar contele conduce afacerĭ, care se întind pânĕ la Hamburg și mai departe.

„Lucrul e foarte curios și 'mĭ vine aproape să bănuesc că contele se ocupă cu desfacerea de banĭ falșĭ.

Bristol puse iute scrisoarea în buzunar și 'și continuă preumblarea.

Cu cât se gândia mai mult la misterioasele rânduri ale scriitorului din Hamburg și la împrejurările de traiŭ ale lui Marco, cu atât se întărea în el convingerea că contele trebue să fi stând în vr'o legătură cu falșificatorĭ de monede și că marfa de care era vorba nu putea fi alt-ceva de cât banĭ falșĭ.

Polițistul își continuă calea tot mai iute, căutând cu mintea lui un mijloc d'a da de urma faptelor ascunse ale contelui și d'a căpăta siguranță absolută a-

supra naturei mărfei ce poate să debiteze un şarlatan.

— Nu e alt chip, esclamă poliţistul la urmă, de cât să mĕ duc eŭ însu-mĭ la Hamburg, să caut pe scriitorul epistolei şi să constat astfel ce legătură esistă între dânsul şi conte.

„Are să fie o muncă grea pentru mine dar de voiŭ scóte-o cu bine la capăt, atunci am în mână firele din care să împletesc frânghia cu care voiŭ strangula pe mizerabil.

Bristol trebue să fi mers ca vr'un cés când d'odată zări înainte niște case; ajunsese la un cătun unde se afla şi poşta cea mai apropiată de castelul Drachenburg.

Aci intră într'un han, ceru o sticlă de vin şi făcu un pachet din scrisórea şi sticluţa cu parfum de iasomie; scrise pe pachet adresa văduvei Graumann, în Berlin, strada Scurtă.

Duse el însuşi pachetul la poştă şi 'l predete recomandat.

Astfel pusese în siguranţă două probe nepreţuite de care o să se folosească mai târziŭ cu un succes strălucit.

Acum putea să se întoarcă la Drachenburg fără teamă de cercetări şi de perchesiţii prin camera sa.

Imediat porni îndărăt.

Când ajunse la castel, era aproape seară.

Găsi pe toţi într'o mare agitaţie.

Pe scara ce ducea la etajul întâiŭ trebui să se oprească, auzind sus o gălăgie de ceartă.

— Eŭ garantez pentru onorabilitatea servitorului meŭ, striga lordul Nelson înfuriat.

„Nu mi aş permite să'l bănuesc de aşa faptă şi nu permit nici altora.

— Şi eŭ zic, răcni contele Marco, că nimeni altul n'a putut să'mi spargă lada de cât el.

„Capacul a fost ridicat cu un drug de fier şi uşa a fost descuiată cu un cârlig.

— Regret adânc, zise şi contele Fernan, că s'a putut comite aşa faptă în casa mea.

„Sunt şi eŭ de ideie, milord, că tótă bănuiala nu poate să cadă de cât asupra servitorului d-tale.

„Toţi ceilalţi servitori aŭ fost cu noi la vênătoare.

„N'aŭ rĕmas aci de cât bĕtrânul îngrijitor al castelului, pentru a cărui cinste pot să garantez şi servitorul d-tale.

— Ah! iată ticălosul!... zise contele Marco zărind pe Bristol pe scară.

„Viño încoace, hoţule.

„Mărturiseşte fapta dacă vrei să scapi de temniţă.

— Francis, zise şi lordul, vino încóce de te apără de acuzare.

„Se pretinde că tu ai fi intrat în camera contelui pe când ne aflam la vênătoare şi i-ai fi spart lada.

„Apără-te.

Falşul servitor se prefăcu foarte mirat şi dete din umeri.

Apoi zise :

— In tot timpul cât aţi fost la vênătoare eŭ n'am stat aci ; uite, acum sosesc.

„Intrebaţi şi pe îngrijitorul castelului, el poate spune.

— Ei, auziţi ? esclamă lordul.

„Poţi să mai stărui acum în bănuiala d-tale, d le conte ?

Şi sĕ uită ţintă la Marco.

— Eŭ nu 'mi schimb părerea după minciunile unui servitor, rĕspunsĕ contele Marco cu rĕceală

Acuzatul îşi ridică încet mâinile în care purta mânuşi *glacé,* după moda servitorilor englejĭ.

Îşi scoase mânuşa din mâna dreaptă şi'şi ridică pumnul astfel ca privirea lui Marco să cadă asupră'i.

In jurul poduluĭ palmeĭ servitorului se vedea o lungă roşie ce părea remăşiţa unei rănirĭ adâncĭ cu un instrument tăietor.

Marco se îngălbeni d'odată şi rĕmase cu ochiĭ holbaţi, de spaimă, asupra mâneĭ servitorului.

Acesta zise cu liniste :

— Pe cât auziĭ, hoţul s'a servit de un drug de fier la spargerea lăzeĭ ; eŭ treaba asta n'aş fi putut o face de vreme ce precum vedeţi, am aci o rană veche şi mâna 'mi este foarte slabă. Mi-ar fi cu neputinţă să ridic cu forţa capacul uneĭ lăzi.

— Asta poate fi o probă de nevinovăţie, zise Fernau cătrĕ Marco.

Acesta 'şi redobândise puterea asupră'şi cu mare greutate.

Dete din cap şi rĕspunse cu o falsă nepăsare :

— Toată afacerea nu 'i nimic mai la urmă.

„Hoţul nu mi-a furat niciĭ lucrurĭ de preţ niciĭ secrete.

„Nu 'mi lipseşte niciĭ un obiect, cât de mic.

Era să se întoarcă spre a pleca însĕ lordul îl rugă să mai aştepte un moment.

— Recunoscuşi că te-aĭ înşelat, îl zise englezul.

„Acum aştept câte-va vorbe de scusă pentru scena neplăcută pe care o provocaşi.

Contele Marco rise în silă.

— Nu cum-va o să mĕ rog de servitorul d-tale să mĕ ierte ? zise dênsul cu un ton batjocoritor.

„Dênsul trebue să fie mulţumit că nu ducem lucrurile mai departe.

— Eŭ însă aştept de la un om nobil, esclamă lordul ridicându-se mândru şi imperativ, să se grăbească a repara o nedreptate, îndată ce-a vĕzut că a greşit, acuzând un nevinovat.

— Mergi prea departe, milord, se amestecă şi contele Fernau, nu cum-va

vrei ca contele Marco să 'şi ceară scuse formale, ca şi cum ar fi comis cine ştie ce eroare gravă?

„Asta n'aş permite o eu mai cu sémă acum când pe contele Waldemar Marco-Sternenburg îl consider ca pe cumnatul meu...

— Atunci să'mi dai voe să'mi iau ziua bună de la d-v., zise lordul.

„Vreau să plec chiar îndată şi te rog să ordoni să mi se pună o sanie la dispoziţie.

— Dar e primejdios să călătoreşti acum noaptea pe viscol, esclamă contele Fernau.

„N'ai găsi pe nimeni să 'ţi mâne sania.

— O va mâna servitorul meu.

„Haide, inte, Francis, du te şi strânge bagajele.

„Peste o jumătate de ceas trebue să plecăm.

„Rămâi cu bine, conte Fernau, şi să dea D-zeu ca sora d-tale, pe care o stimez atât de mult, să găsească în căsnicie numai fericire şi nici o desamăgire.

Se plecă atunci politicos către contele Fernau şi 'şi înclină puţin capul spre Marco.

Acesta d'abia putea să 'şi stăpânească bucuria ce 'i pricinuia plecarea imediată a englezului şi a pretinsului său servitor.

— Imi pare rău din suflet, zise contele Fernau către Marco şi Rosamunda, —după o jumătate de ceas când lordul plecă,—că Nelson se desparte de noi cu supărare şi duşmănie.

„E un om nobil şi cu adevărat iubia pe Rosamunda din inimă.

— Şi mie mi-a plăcut tot-d'a-una societatea lui, zise Rosamunda.

„Nu 'mi pare de loc bine, Marco, că între tine şi dênsul a isbucnit neînţelegere.

— Imi era rival, răspunse Marco cu entusiasm.

„Pe ori-cine mi te va disputa, dulcea mea copilă, îl voiu urmări.

„Ura şi răsbunarea mea îl vor însoţi până la moarte.

Rosamunda se speriă de espresia sălbatecă ce se zugrăvi pe figura lui.

— Nu mai vorbi de ură şi de răsbunare, Marco, în acest castel care a văzut deja destulă mizerie.

Fata fu cuprinsă de o adâncă tristeţă.

Marco nu răspunse nimic.

In vremea asta, sania în care se aflau englezul şi Bristol, sbura pe drumul din pădure, acoperit de zăpadă.

— Par'că mă simt uşurat, zise Bristol care ţinea hăţurile.

„Imi pare bine c'am plecat din cuibul acela hoţesc.

„De geaba însă n'am trecut pe acolo.

Lordul oftă.

— Eu mi-am sărăcit acolo viaţa de

una dintre cele mai dulcĭ speranţe, zise dênsul.

— Eŭ mi-am îmbogaţit-o cu o speranţă frumoasă, rĕspunse poliţistul. Ce dracu, crezĭ că de geaba am spart lada contelui?

— Mii de bombe!

„Vrea să zică d-ta aĭ mânuit dalta ca cel mai sinistru spărgĕtor din Flower Deanstreet?

— Se înţelege.

„Pentru că vezĭ d-ta, în vremurile noastre trebue să ştie omul să facă de toate, rise americanul.

„Şi te-asigur, milord, că am găsit în ladă ceva mai de preţ de cât zece mii de lire sterline.

— Mĕ faci curios, Bristol.

— Se poate, dar pentru un moment nu pot să 'ţi mulţumesc curiositatea.

„Ceva mai mult, zilele astea n'aĭ să mĕ vezĭ de loc fiind că am de gând să plec...

„Să nu mĕ întrebi nude că iarăşi nu 'ţi spun.

„Ştiĭ, eŭ sunt un om căruia 'l plac tainele.

„Şi apoĭ afacerea care mĕ preocupă trebue să rĕmână aşa ascunsă că nu ţi-o pot relata chiar d-tale.

„Drace! dar ce e asta?!

Un fulger străbătu întunerecul nopţeĭ, o şuerătură se auzi şi apoĭ o detunare.

Un glonte trecuse printre lord şi poliţist fără să atingă pe niciunul.

— Acesta era pentru mine, esclamă Bristol privind cu băgare de sémă printre copacĭ.

„Şi uite, milord, şi ucigaşul plătit, uite-l cum aleargă.

„Nu m'a nimerit dar şi altĭ-ĭel tot ar fi greşit căcĭ n'ar fi găsit la mine ceea ce voia să ia îndărăt.

Printre copacĭĭ acoperiţi de zăpadă dispăru o formă lungă, slabă.

— E blestematul de servitor aĭ contelui Marco, zise Bristol aĭ cărui ochĭ de vultur recunoscuseră pe lungul William.

„Mizerabilul voia să îndeplinească un ordin aĭ stăpânului sĕŭ.

— Aşa dar şi ucigaş prin pândire, şopti lordul.

„Sĕrmană Rosamunda.

L

Bănuită de omor

Matei Holz şi nevasta luĭ, femeea cu piciorul de lemn, dădeaŭ draculuĭ pe Magistrul pentru că intrase la dênşiĭ pe când era urmărit, cum zicea el.

Insĕ nu îndrăsniră să zică nimic tâlharuluĭ, pentru că le era frică de puterea luĭ.

Indată ce chiorul intră în odaia de dormit unde se afla Olga, şchioapa se apropiă de bărbatul eĭ şi dete curs liber furieĭ.

— Numaĭ Satana l'a împins acum la noĭ, zise ea în şoptă.

„Să vezĭ că o să ne trântească poliţia la gât şi o să fim nevoiţĭ să 'l însoţim în temniţă.

Apoĭ urmă :

— Ah! chior blestemat!

„No să te uit eŭ că m'aĭ deranjat tocmaĭ în momentul când era să daŭ un suvenir pe viaţă paţachineĭ, căreia'ĭ datoresc piciorul de lemn.

Matelĭ se dete pe lângă dulap.

Işĭ turnă un pahar de rachiŭ şi'ĭ dete peste cap.

Apoĭ plescăindu'şĭ limba de cerul gureĭ, zise :

— Ştiĭ una, cred că ar fi de folos să daŭ o raită pe stradă, să vĕd dacă albaştriĭ n'aŭ călcat pe urmele chiorului până pe-aci.

„Totodată voĭ vedea dacă e primejdie să fim înconjuraţi

Femeea fu cuprinsă de un noŭ acces de turbare.

— Asta ar fi treabă frumoasă, mugi dênsa.

„Ca chiorul să aţiţe asupră-ne haita gardiştilor!

„Du te, bărbăţele, du-te jos şi vezĭ dacă aerul e curat.

Matelĭ ieşi.

Schioapa încuiă uşa în urma luĭ şi se apucă de o treabă ciudată.

Trase patul la o parte, se plecă jos cu lampa în mână, bâjbâi niţel pe lângă perete, apoĭ apăsând o scândură, o făcu să iasă cu un capĕt afară din podeală.

Apucă apoĭ scândura de capĕt şi o făcu să iasă de tot.

Băgă mâna în gaură şi scoase un portofoliŭ mare de piele.

Băgă iar mâna în gaură şi scoase un săculeţ de lână.

Portofoliul era plin cu bancnote marĭ şi micĭ.

Săculeţul era plin cu monede de aur şi de argint.

Asta era averea soţilor criminalĭ, avere strînsă în vremea din urmă prin furt şi înşelăciune.

Schioapa îşĭ ascunse comoara într'un buzunar secret al haineĭ.

Şi'şĭ zise în sine :

— Prevederea nu strică niciodată... Poate trebue să fugim, atunciĭ cel puţin o să am averea la mine.

„De mobilele astea deräpănate nu'ĭ pagubă mare.

Sări d'odată în sus şi ascultă spre uşa odăieĭ de culcare.

Pe faţă'ĭ se arătară semnele uneĭ bucuriĭ diavoleşti.

— Aha! esclamă dênsa, mi se pare că Magistrul vrea să sĕ împrieteneaască cu porumbiţa.

„O! cum maĭ plânge sĕrmănica, cum se maĭ roagă.

„Insĕ chiorul nu e om care să sĕ înmoaie de văicărările şi lăcrimile muiereştĭ.

„Ce treabă frumoasă la care nici nu m'aș fi gândit....

„Fata asta măreață în puterea lui Magistru, un drac cu formă omenească!

„El are s'o sărute, are s'o strângă în brațe!

„Iar dênsa are să moară de grétă și de groază....

„Tot n'o să rămână baltă afacerea mea!...

Se apropiă de ușă pentru a auzi mai bine plânsul și rugămințile sfâșiitóre ale Olgei și tocmai voia să încurajeze pe chior ca să întrebuințeze toată forța, când d'odată ușa d'afară se deschise isbindu-se și Matei năvăli înăuntru gâfâind și cu figura lui, roșie de beție, descompusă de groază.

— Femee, strigă dênsul, mi se pare că suntem în capcană, și să n'am parte de porția mea de rachiu dacă o să eșim d'aci cu peile sănătoase?

— Ce este, ce ai vĕzut? strigă femeea speriată.

— Casa e înconjurată, în stradă mișue sergenții și agenții secreți.

„Auzii vorbindu-se că s'a ascuns în casa asta un ucigaș.

— Crezi óre că era vorba de Magistrul?

— Da, e sigur că pe chior îl caută. Dar am auzit asemenea că vor să spargă cuibul tâlhăresc cu totul.

— Nu cum va ne-or fi înțelegênd și pe noi? strigă schioapa.

— Pe noi și pe nimenl altul, șopti fostul cantonist.

„Mai vorbeau asemenea de făcătórea de îngeri, de chinuitoarea de copii și de multe lucruri frumoase.

— Atunci trebue s'o luăm numai de cât la sănătoasă.

— Trebue, nu zic ba, oftă Matei, dar cum dracu o să ieșim din cercul albaștrilor?

„Adineaorea numai cât scosei nasul în stradă și fui pe loc întrebat că ce poftesc și unde mĕ duc.

— Insă nu putem sta aci, strigă schiópa tremurând grozav.

„Ce, vrei să fim prinși ca în colivie? Ce să facem! Ce să facem! A! iată o idee bună.

Alergă la fereastră și o deschise smucind-o.

— Ce vrei să faci? zise Matei; nu trebue să înștiințăm pe Magistru mai întâiu?

— Dobitocule, mai întâiu să îngrijim de peile noastre.

„Fie-care e aproapele sĕu înaintea altora...

„Du-te iute și încuie ușa odăiei pentru ca chiorul și blestemata aceea să nu poată ieși.

Pe când Matei întorcea de două ori cheia în broască, dênsa 'și scoase urîtul cap pe fereastră și începu să strige în curte:

— Săriți! Ajutor! Nu ne lăsați!

„Un individ a dat năvală în casa noastră, un căpcăun, un ucigaș! Ajutor pentru numele lui Dzeŭ.

Ca și cum strigătul schioapei ar fi fost un semnal de mult așteptat, năvălirĕ d'o dată în curte o mulțime de oamenĭ și înaintară spre casă.

Un glas detunător se auzi jos și porunci:

— Urcă-te sus, vacmistre, cu șase ómenĭ și pune mâna pe toțĭ câțĭ veĭ găsi acolo.

— Ce aĭ făcut, muiere, bolborosi fostul cantonist.

„Ne-aĭ adus dulăiĭ pe cap maĭ curênd de cât ar fi venit singurĭ.

— Tacă'ți fleoanca și vino după mine, strigă schioapa.

Smulse ușa din clanță și sĕ repezi urlând și văitându-se înaintea jandarmilor.

Cu fața udată de lacrimi, ea povesti vacmistrului că un străin năvălise fără de veste în casa lor, că intrase în camera de dormit, unde ea și bărbatul eĭ se grăbiserĕ să'l încuie.

„Că la început remaseserĕ înmărmuriți de spaima și tocmaĭ maĭ târziŭ își veniserĕ în fire.

Funcționarul, înșelat de suspinele eĭ, îĭ zise:

— Liniștește-te, cucoană, ticălosul va fi îndată legat burduf.

Apoĭ funcționarul urcă scara înainte urmat de ceĭ șase oamenĭ.

Iar onorabila pereche ajunse fără greutate în curte.

D'aci auzirĕ maĭ multe glasurĭ din spre stradă.

Schioapa apucă și sgudui brațul bărbatuluĭ sĕŭ

— Auzĭ tu glasul acesta, omule? zise dênsa.

„Nu'țĭ aducĭ aminte să'l fi maĭ auzit unde-va?

„Da; da, l'am maĭ auzit la Spandau în casa călăului.

„Așa dar am avut atunci face cu un polițist!

— Milĭ de trăsnete, esclamă Mateĭ, pe lângă asta n'o să putem trece.

„O să ne recunoască îndată ca pe niște oamenĭ însemnațĭ ce suntem și știl că chiar atunci nu ne privia cu ochĭ dulcĭ.

— Atunci nu ne rĕmâne de cât să ne băgăm în pimniță până să treacă vijelia.

— Și pe urmă să ne întoarcem în locuința noastră; asta ar fi să ne ducem singurĭ în capcană, opină fostul cantonist care 'și perduse tot chefuł și nu putea să facă alt-ceva de cât să se lase a fi condus de nevasta lui.

Schioapa'l trase de mână și se coborîrĕ amêndoĭ în pimniță.

— Nu bărbate, nu ne maĭ întoarcem în casă, am avut grijă de averea nóstră, am luat o.

„O am acĭ în buzunar.

„Aide, de mi-aĭ urma sfatul, am nimeri-o bine.

„Eŭ zic să ne luăm catrafusele de pe locurile astea, să ne ducem în America.

— Din partea mea aș vrea să am aripi să sbor chiar acum din țara asta uricioasă unde omul nu poate trăi în liniște, zise Matei băgându-se sub o albie.

In pimniță se păstrau coveți, ciubere și alte obiecte trebuitoare la spălatul rufelor.

Era un loc minunat d'ascuns.

Dênșiĭ stătură ascunși aci, în cea mai adâncă tăcere, tot timpul cât se auziră sus hodorogituri, strigăte și sgomote de pași.

In vremea asta vacmistrul și cei șase oameni ajunseseră în locuința schioapei. Câți va jandarmi ocupară intrarea iar vacmistrul ordonă la doĭ dintre ceĭ mai bravi să 'l urmeze și descuiă ușa camereĭ de dormit.

In același moment Magistrul sĕ repezi asupră'ĭ cu un răcnet de fiară sălbatecă.

Criminalul spera ca printr'o isbire violentă și neașteptată să rĕstoarne pe jandarmi și să'și facă drum.

In mână învêrtia în chip îngrozitor acelaș cuțit cu care rănise de moarte pe Stubenrauch.

Dacă vacmistrul n'ar fi sărit cu o mare istețiune la o parte, ar fi primit o rană grozavă.

Atuncĭ chiorul și-ar fi ajuns scopul, scăpând din gura copoilor.

Insĕ lucrurile ieșiră spre nenorocirea lui cu totul altfel.

Pe când vacmistrul îĭ ținea cu putere brațul înarmat, jandarmiĭ îĭ aruncară curmeile pe după umerĭ și picioare și 'l legară țeapăn în câte-va clipe.

— Lăsați-mĕ, scrîșnea Magistrul, sunt un om nevinovat.

„Numaĭ printr'o întêmplare am ajuns în cuibul acesta.

— Cunoaștem noĭ nevinovăția ta, rĕspunse vacmistrul cu un ton în care'ĭ pătrundea bucuria că pusese mâna pe un criminal de mult căutat.

„Avem multe socotelĭ de răfuit cu tine, Magistre.

„Cel din urmă care o să 'ți spună o vorbă, o să fie calăul Krantz.

Chiorul vĕzu că era perdut.

De turbare își mușcă buzele pânĕ la sânge.

Numaĭ zise nimic, ci numaĭ se uită sperios de jur împrejur.

— Iată și o femee aci, strigă un jandarm arătând cu mâna spre Olga care stătea galbenă și tremurând într'un colț al odăiei, neîndrăsnind să pășască înainte 'sau să articuleze un sunet.

Era numaĭ fericită că năvălirea poliției o scăpase de puterea chiorului alt-fel, sleită de puterĭ, învinsă în luptă, ar fi căzut jertfa poftei scârboase a criminaluluĭ.

In momentul de pe urmă dênsa nu mai putea să opună de cât o resistență

slabă ca porumbelul apucat de ghiarele vulturului.

Jandarmul care o văzuse întâiŭ, o apucă de mână şi o scoase la ivealâ.

— A ! asta trebue să fie amanta lui Magistru, zise vacmistrul.

„Bine zicea inspectorul de poliţie că aci e un cuib întreg de tâlhari. Iute, Muller, pune 'I cătuşele.

Olga făcu un pas îndărăt, îngrozită.

— Vreţi să mĕ legaţi şi pe mine ?... zise ea cu glas tremurător

„Staţi niţel, domnilor, să vĕ spun... Eŭ n'am făcut nimic, n'am nimic face cu omul acesta.

Dar vacmistrul, fără să stea la îndoială, ordonă :

— Fă ce ţi-am spus, Muller.

„Cucoana pare a fi o escrocă de mână întĕi.

„N'am găsit o aci închisă cu criminalul ?

„Nu se vor fi închis doar ca să se roage lui Dumnezeŭ.

Chiorul ar fi putut să scape pe Olga din situaţia acea de spaimă numai cu o vorbă.

Ar fi putut zice că nu cunoştea pe fată de cât de jumĕtate de ceas.

Insĕ ticălosul sĕ păzi d'a scăpa acea vorbă pentru că în viclenia lui îşi făcuse planul să arunce mai târziŭ pe spatele Olgăi, în vr'un chip oare-care, o parte din greutatea ce ar apăsa asupră-I.

Fata era cu totul zăpăcită de această nouă lovitură a soartei.

Nenorocita esclamă :

— Eŭ să fiŭ complicea acestuĭ om! .. Doamne păzeşte !

„Dreptatea mea o să iasă la lumină ! D-zeŭ nu mĕ va părăsi ;

Se lăsă să i se pună lanţurile şi porni înaintea jandarmilor.

Insĕ în camera d'alăturea transportul trebuĭ să se oprească.

Un domn bĕtrân, îmbrăcat civil, apăru în uşă.

Vacmistrul se adresă către el zicêndu-I :

— Domnule inspector, chiorul e în palma noastră.

— Foarte bine.

„Asta are să 'ţi atragă o răsplată, răspunse inspectorul de poliţie Scharf, căci el era.

Se apropiă de criminalul legat şi punêndu'I mâna pe umĕr îl zise :

— Vezi tu, Magistre, odată cade în laţ şi vulpea cea mai şireată. De multe orî ţi-am trimis vorbă să te laşi de rele că aĭ să 'mî cazi în palmă ; iată acum mi-aĭ căzut.

„Ştiĭ tu ce te aşteaptă.

„De astă dată s'a isprăvit cu tine, poţi să 'ţi considerî cariera criminală ca sfârşită...

„Pentru tine totul s'a isprăvit.

„Ştiŭ că odată închis, în liniştea celuleĭ, o să'ţi pregăteştI apărea, dar va fi

de geaba, toate minciunile pe carĭ le veĭ inventa vor cădea înaintea adevĕrului luminos.

— Haide, să se isprăvească o dată, rĕspunse chiorul, că m'am săturat de viaţa asta de câne.

„Ştiŭ că o să'mĭ tăiaţĭ capul, fiind că numaĭ aşa n'o să mai fac rĕŭ.

„Cu atât maĭ bine.

„Sunt pregătit şi sper numaĭ că n'o să mĕ plictisiţĭ cu cercetările.

Consilierul poliţienesc îl trase la o parte.

— Poţĭ să'ţĭ îmblânzeştĭ mult soarta, Magistre, îĭ zise încet şi cu emoţiune, şi îţĭ făgăduesc să'ţĭ procur eŭ însu-mĭ maĭ multe uşurărĭ dacă'mĭ veĭ rĕspunde drept şi sincer la câte-va întrebărĭ.

— D-le consilier, zise criminalul rĭzênd, d-ta mi-aĭ fost duşmanul meŭ cel maĭ primejdios, ne-am luptat amêndoĭ o viaţă întreagă.

„O dată te trăgeam eŭ pe sfoară, o dată d-ta pe mine.

„In sfârşit era ca la jocul de şah.... Căutam să ne dăm cu mat.

„Acum câştigaşi d-ta partida, îmĭ dăduşĭ un mat aşa sdravăn în cât nicĭ o dată n'am să maĭ ajung pe un câmp alb, ci poate pe unul negru.

„De ce ţi aş maĭ disputa câţĭ-va pionĭ mizerabilĭ pe carĭ vreĭ să mi-ĭ ieĭ?

„Intreabă-mĕ orĭ-ce.

„Să veĭ, d-le inspector, că am să 'ţi spun adevĕrul.

Inspectorul poliţienesc scoase iute din buzunar o cutiuţă şi o deschise.

— Uite-te aci, Magistre, vezĭ tu cercelul ăsta mic? Il recunoştĭ?

Magistru se uită cu neîncredere la sculă.

— Ziceĭ că-l recunosc? Nu... ba da... Acesta e cercelul pe care l'am vêndut lui Ionas Bruck.

— Şi de unde 'l aveaĭ? întrebă iar inspectorul de poliţie.

Scharf fu cuprins de o mare emoţiune.

Apoĭ urmă:

— Acum să mĭ spuĭ adevĕrul, Magistre, şi am să'ţĭ resplătesc, îţĭ jur.

Criminalul se uită mirat în figura galbenă a bĕtrânuluĭ.

— D'o să mĕ crezĭ orĭ nu, d-le inspector, eŭ îţĭ spun adevĕrul, şopti el. Cercelul acesta l'am găsit.

— L'aĭ găsit!... esclamă Scharf cu o desamăgire dureroasă.

„Şi îţĭ închipueştĭ că am să te cred? Tu eştĭ un tâlhar bĕtrân, chiorule; ştiŭ că numaĭ unuĭ poliţist nu'ĭ e permis să creadă în lucrurĭ de găsit la un hoţ.

— Eĭ, cu toate astea nu ţi-am spus de cât adevĕrul.

„Dar fiind că vĕd că orĭ-cum aş da-o tot de maĭ o să mĕ isbesc, potŭ să 'ţĭ spun şi unde am găsit jucăria asta.

Se plecă la urechea funcţionarului şi'ĭ şopti:

— Am găsit cercelul în casa mamei Karkoș.

Scharf tresări.

— În casa mamei Karkoș !... esclamă dênsul.

„Ei, tot e ceva.

„Dar ia spune'mi, n'ai vĕzut nicĭ odată pe aceea care posedă cercelul acesta mai nainte ?

— Nu știŭ de cine vreĭ să vorbeștĭ, rĕspunse chiorul.

Și sĕ arătă foarte mirat de întrebările inspectorului.

— De cine vorbesc.

„Ei bine, trebue să afli și tu Magistre, zise Scharf încet.

„Vorbesc de nenorocita mea fiică, care a dispărut într'un chip tainic și pe care cu toate ostenelele mele, n'aŭ mai găsit-o. Nu te-ai întâlnit nicĭ odată cu fiica mea, Magistre ?

„N'ai auzit nicĭ odată de o fată furată ?

— Nu, nicĭ odată.

„Ți-aș spune adevĕrul d-le inspector, dacă aș știi ceva în privința asta.

— Bine.

„O să mai vorbim pe urmă.

Funcționarul sĕ întoarse de la chior. Acum privirea 'l căzu asupra Olgeĭ și el întrebă mirat :

— Dar asta cine e ? Cum se află aci fata asta ?

— Scapă-mĕ, d-le, scapă-mĕ ! sunt nevinovată...

— E o mincinoasă, d-le inspector, întrerupse vacmistrul.

„Să nu te iaĭ după plânsul eĭ. Am găsit-o închisă cu chiorul, amantul eĭ în camera de dormit.

Polițistul examină figura drăgălașă a fetei și observă imensa durere de care era cuprinsă toată ființa eĭ. Experiența 'l spunea că nicĭ odată o criminală nu poate fi așa.

Deosebit de asta nu auzise nicĭ odată ca Magistru sĕ fi avut o amantă saŭ o tovarășă.

— Aĭ fost găsită cu acest om, zise dênsul.

„Staĭ în niscaĭ relații cu dênsul ? Spune drept.

Olga 'și frângea mâinile.

— Eŭ în relații cu criminalul acesta scârbos și îngrozitor ! esclamă dênsa. Ah ! d-le cum poți măcar să presupui asta...

La vorbele astea ale fetei, chiorul făcu o mișcare de mânie.

Așa dar dênsa 'l mai numia și scârbos după ce 'l refusase amorul cu o încăpățînare atât de mare?

Acum 'l și înjura ? Bine, de asta trebuia el s'o facă să se căească. Îndreptă asupra fetei o privire de rĕutate care, de ar fi fost observată de aceasta, ar fi amuțit-o de spaimă.

— Am să 'ți spun, tot, d-le, reluă dênsa, numaĭ dă'mĭ voe să'mĭ viŭ puțin în fire. În cesurile astea din urmă am trecut

prin așa lucruri grozave în cât sunt de tot zăpăcită.

— Bine, te-aștept să 'ți vii în fire, zise Scharf cu blândețe.

„Însă aparențele sunt contra d tale de oare-ce ai fost găsită cu Magistru în cuibul acesta tâlhăresc.

— Am fost atrasă aci prin înșelăciune esclamă Olga, și am fost ținută aci cu forța.

— Asta n'o pot crede, zise Scarf. Se amăgesc și se fură la Berlin copii mici iar nu fete mari ca d-ta. In ce scop ai fost răpită?

— Nu știu.

„Cred că voiaŭ să 'și răsbune asupră-mi de și n'am făcut nici un rĕŭ nimĕnui.

„Ah! d-le, întreabă numai pe tata Martin...-dĕnsul o să spue că eŭ .

— Dar ce mai umbli cu atâtea marafeturi, drăguță? zise d'odată chiorul. Cu vorbe d'astea trezite vrei să te speli de păcate?

„Minciuna nu ne mai e acum de nici un folos.

„O să mergem amândoi pe eșafod ca să ispășim omorul mamei Karkoș.

Olga se sgudui sub greutatea acestei spăimântătoare acusații. O prăpastie de infamie părea că se deschide înainte'i și o înghite

Simția că e perdută de va perde măcar pentru un moment presența de spirit.

— Ce ai de zis la acuzarea asta? întrebă inspectorul de poliție pe Olga cu un ton aspru, de astă dată.

— Mizerabilul acesta minte cu nerușinare, strigă Olga, vrea să mĕ târască cu el la perzanie, însă eŭ pot lesne să 'mi arăt nevinovăția.

Consilierul încruntă din sprîncene.

— Ziceĭ dar că n'ai fost nicĭ odată în casa mamei Karkoș? întrebă el pe Olga.

Fata se îngălbeni și tăcu.

— Eĭ bine, rĕspunde simplu, da ori nu.

— D-le inspector .. Ah! D-zeule!... Da am fost în casa acelei femeĭ rele, intrasem în serviciul eĭ fără să știŭ cine e și cu ce se ocupă și mai pe urmă n'am putut să plec de la ea pentru că eram foarte sĕracă și strĕină. Insă la omorul eĭ n'am luat parte.

— Cu vorbe de astea nu înșeli pe nimenĭ, răcni Scharf, spune mai bine adevĕrul curat că ai intrat în slujba acestei femeĭ după însărcinarea lui Magistru, ca să-ĭ procuri mijloacele și ocasiunea d'a o ucide.

Olga își acoperi fața cu mâinile. Agitația sufletului eĭ se schimbă într'o disperare imensă.

Tremura ca varga.

I se părea că nu mai e scăpare pentru ea.

— Eĭ, puica mea, lasă fleacurile, zise chiorul.

„D. inspector are mirosu bun, a ghicit deja tot.

„Spune cum mi-ai deschis ușa casei,

cum m'aĭ ascuns în odae, cum aĭ ademenit pe bĕtrână ca să iasă din camera eĭ de dormit.

— Sunt perdută! gemu Olga.

„Dumnezeule, dumnezeule, m'aĭ părăsit óre de tot!

— Ştiĭ una, se nu maĭ lungim trĕba, zise cu rĕcélă inspectorul de poliţie. Incetézĕ cu scâncitul fiind că n'are asupră'mĭ nicĭ o influenţă.

„Vacmistre, să ducĭ pe prizonieri, cu birja la Molkenmartef şi de acolo apoĭ să'ĭ transportĭ în închisoarea preventivă din Moabit.

Un jandarm dispăru să aducă o birjă.

— Haide, scoală-te, ordonă vacmistrul cătră fată care căzuse pe jumĕtate leşinată pe un scaun.

Tonul grosolan al acelui glas o făcu să-şĭ vie în fire.

Sări în sus, făcu câţi-va paşĭ înainte şi căzu în genuchĭ înaintea inspectorului de poliţie.

Işĭ ridică braţele în sus şi esclamă cu obrazul înundat de lacrimĭ:

— Fie-ţĭ milă de o nenorocită ca mine!... Sunt nevinovată şi am să mor de veĭ lăsa să fiŭ dusă la închisoare!

Cărunt'ul funcţionar aruncă o privire întunecată asupră'ĭ.

— Mereŭ, mereŭ e omul ispitit, murmură dĕnsul, să se lase a fi înşelat de ochĭ aşa de blânzĭ şi plinĭ de nevinovăţie ca aceştia şi de lacrimĭ aşa fierbinţi.

„Mĭ se pare în adevĕr că durerea asta n'ar fi de loc prefăcută?

„Păr blond, trăsăturĭ aşea dulcĭ, tăietură aşa nobilă... Toate astea amintesc pe sĕrmana mea copilă perdută, care s'o fi aflând între strĕinĭ şi s'o fi rugând póte înaintea cuĭ-va cum se roagă acum acésta aci.

— Eştĭ emoţionat, d-le, urmă fata, o lacrimă străluceşte în ochiĭ d-tale. Ah! lasă mila şi bunătatea să te cuprindă! Nu crede calomnia. Crede-mĕ pe mine, eŭ nu mint.

— Nu am voie să te cred, rĕspunsĕ poliţistul cu un ton înăbuşit, trebuie să te arestéz căcĭ dovezile contra dumitale s'aŭ grămădit.

„Insă eŭ nu sunt judecătorul care o să'ţĭ hotărească sórta, pe el póte veĭ isbuti să-l convingĭ de nevinovăţia d-tale. Atunci eŭ cel d'ântĕĭ te voiŭ ruga să mĕ ierţĭ de nedreptatea ce ţĭ s'a făcut şi-ţĭ voiŭ fi pentru toată viaţa de ajutor.

„Acum însă, vacmistre, fa'ţĭ datoria.

In minutul de pe urma Olga coboria scara, maĭ mult târîtă de cât condusă de agenţĭ.

După ea venia Magistru care păşia de pe o trĕptă pe alta cu o mare nepăsare.

In stradă se adunaseră o mulţime de curioşĭ carĭ voiră să sară unĭĭ peste alţiĭ când Olga eşi pe pórtă.

Fata crezu că în momentul acesta o să moară de ruşine.

Închise ochiĭ ca să nu vadă nimic şi cu mâinile'ĭ încătuşate îşĭ ascunse faţa ca să nu i o vadă *nimenĭ*.

Respiră maĭ uşor când se află în trăsură lângă Magistru, având în faţă pe vacmistru şi pe doĭ jandarmĭ. Inspectorul de poliţie rămăsese să facă perchiziţie în cuibul tâlhăresc.

Birja porni.

— In închisoare ! şopti Olgeĭ un glas intern ; în închisoare duce drumul tĕŭ ! De ce nu te-a luat D-zeŭ de mică spre a te cruţa de această *ruşine infamă* ?!...

De câte-va zile Olga locuia într'o celuluă din temniţa Moabit.

Ea era încă foarte zăpăcită de acéstă nouă lovitură a soarteĭ şi nu putea să îşĭ dea bine seamă de sitnaţia spăimântătoare în care se afla.

Era bănuită de *omor* şi apăsată asupra'ĭ dovezĭ sdrobitoare !

In câte-va interogatoriĭ ce 'l luase judecătorul de instrucţie, dênsa trebuise să recunoască că a trăit în casa mameĭ Kaikoş.

Trebuise să mărturisească că a fugit pe ascuns chiar în acea noapte în care s'a comis omorul, pentru a scăpa de bănueală.

La astea se maĭ adăogaŭ apoĭ şi minciunile chiorului.

Acesta stăruise în spusele sale de la început că Olga îl ajntase în toate privinţele la făptuirea omorului.

Criminalul ţesuse cu meşteşug amănuntele minciuneĭ, fără să'ĭ pese că comite o nouă crimă târînd după el, pe eşafod o nevinovată.

Două scopurĭ urmăria mizerabilul cu asta ! să lungéscă procesul prin cercetărĭ noĭ şi să'şĭ răsbune asupra feteĭ.

Totuşĭ din sufletul Olgăĭ nu dispăruse orĭ-ce speranţă

Ea tot credea că nevinovăţia eĭ o să iasă maĭ la urmă d'asupra ca unt-delemnul şi spera să vadă deschizêndu-i-se într'o zi uşile închisoreĭ

Tata Martin, Pustnicul şi toţĭ vecinĭĭ din piaţă n'aveaŭ să vorbească în favoarea eĭ ?

N'aveaŭ mărturiile lor să nimicéscă acusaţiunea ?

In ziua trecută i se numise un apărător. Era avocatul Henric Warner, un om încă tênĕr, harnic şi talentat. Ea avusese cu dânsul o convorbire de jumĕtate de cês.

— Dacă eştĭ vinovată, îĭ zisese Warner, poţĭ să aĭ încredere în mine şi să 'mĭ mărturiseştĭ tot, cum a fost... D-ta nicĭ nu poţĭ să'ţĭ închipueştĭ ce apărare frumoasă face un avocat dintr'o mărturisire sinceră.

„De multe orĭ vinovaţĭ marĭ aŭ fost achitaţĭ numaĭ pentru că avocaţiĭ lor aŭ ştiut să se folosească de împrejurările în care se comisese crima.

„Afară d'asta aŭ şi ştiut să mişte inima juraţilor.

„Ş'apoĭ tinereţea şi frumuseţea d-tale aŭ să facă o impresiă adâncă la proces.

„Eŭ îţĭ garantez că de 'mĭ spuĭ drept cum s'aŭ petrecut lucrurile, am să te scap cel puţin de mâna calăuluĭ.

— Sunt nevinovată! strigase Olga; n'am făcut rĕŭ nicĭ odată!

„Tot ce te rog este să vorbeştĭ cu oamenii carĭ ar putea să vorbească în favoarea mea.

Ĭl dete adresa tatelĭ Martin rugându'l să se ducă în strada Metz şi să asculte ceea ce vor spune despre dênsa precupeţul, pustnicul şi doctorul Hillmar.

— Dar de unde aĭ d-ta face cu toţĭ oamenii acestia? întrebă avocatul.

Atunci Olga îĭ povestĭ cum ajunsese în casa doctorului Robin, cum făcuse acolo cunoştinţă cu Hillmar şi tot ce păţise d'împreună cu acesta, în subterane, până când isbutiseră să fugă.

Avocatul ascultă povestirea cu o vădită necredinţă.

Adesea dădea din cap ca şi cum nu putea să înţeleagă cele ce auzia. Apoĭ întrerupea descrierea cu niştе întrebărĭ care ar fi trebuit să pună pe Olga în încurcătură dar la care dênsa rĕspundea imediat.

— Pentru D-zeŭ! esclamă avocatul când ea terminase, să nu spuĭ istoria asta nicĭ judecătorilor nicĭ juraţilor, alt-fel eştĭ perdută fără scăpare.

„Nimenĭ n'o să creadă aşa halima, ea va fi considerată ca o dovadă maĭ mult de şiretlic.

— Dar eŭ nu ţi-am spus în toate astea nicĭ un cuvênt care să nu esprime curatul adevĕr, strigă Olga disperată.

„Toate s'aŭ petrecut întocmaĭ.

„Prin toate am trecut şi nu eŭ singură, ci cu alţĭ doĭ tovarăşĭ care'ţĭ vor repeta aceleaşĭ lucrurĭ.

„Eĭ îţĭ vor desvĕlui crimele doctorului Robin.

Werner dete din umerĭ.

Işĭ lină pălăria şi băţul zicêndu 'şĭ în sine :

— Păcat de ea!

„Atât de tênĕră, atât de frumoasă şi atât de întărită în rele!

Când să iasă, zise tare :

— Măcar că nu sper să fac vr'o ispravă mare, tot o să mĕ duc să fac cercetărĭ în casa de care'mĭ vorbişĭ.

„Cred că mâne voĭ putea să 'ţĭ aduc rĕspuns.

„Până atunci gândeşteşte-te de n'ar fi maĭ bine să spuĭ adevĕrul curat, spre a 'ţĭ atrage indulgenţa judecătorilor.

— Aşa dar tot crezĭ că sunt vinovată, d-le avocat, zise Olga.

Şi i se ivirĕ lacrĕmĭ în ochĭ.

Apoĭ urmă :

— Şi d-ta, 'mĭ închizĭ inima d-tale şi mĕ respingĭ în întunericul infameĭ bănuelĭ?

Avocatul rĕspunse :

— Când mĕ uit la d-ta, mi sĕ pare cu neputinţă că d-ta să fi luat parte la o crimă aşa grozavă.

„Dar când consider, ca avocat, dovezile de vinovăţie în contra d-tale, epusele lui Magistru, şederea d-tale în casa omoriteĭ, dispariţiunea d-tale neaşteptată şi în sfârşit arestarea d-tale într'un cuib de hoţi, atunci mĕ îndŗiesc că aĭ fi nevinovată.

— Ah! crede-mĕ pe mine, esclamă Olga plângênd şi împreunându-şĭ mânile. Ce mângâiere ar fi pentru mine ca un singur om să nu mĕ creadă criminală!

— Bine, o să ne revedem mâne şi atunci o să 'ţĭ spun sincer dacă eŭ sunt pentru d-ta saŭ contra d-tale.

Zicênd vorbele astea, avocatul plecase din celula eĭ, în ziua trecută. Ziua presentă era pe sfârşit şi nu se mai deschisese, afară numaĭ când venise temniţarul de 'ĭ aruncase mâncarea în chipul celŭ maĭ brutal.

Inima Olgeĭ bătea cu o nepomenită iuţeală.

Acum în sfârşit era să se dea pe faţă nevinovăţia eĭ.

Avocatul trebue să fi aflat de la tata Martin că tot ce spusese dênsa era adevĕrat, pustnicul trebue să 'l fi încredinţat că sechestrarea în casa de nebunĭ şi fuga din acea casă nu era vis nicĭ minciună, iar o privire asupra lui Hillmar îl va fi convins de realitatea suferinţelor îndurate.

Insĕ de ce nu maĭ venia avocatul spre a 'ĭ spune că găsise martorĭ în favoarea eĭ?

De ce nu aducea pe tata Martin, pe Pustnic şi pe Hillmar în faţa judecătorilor?

El putea să zică arătând spre martorĭ:

— Iată că fata n'a minţit!

„Ea a suferit îngrozitor.

„Nu puteţĭ s'o ţineţĭ maĭ mult închisă, ci trebue s'o înapoiaţĭ la viaţă şi la fericire.

Aşa trebuia să vorbească dênsul şi nu altfel.

„Iar judecătorii se vor grăbi să'ĭ dea drumul.

Toţi cei ce o despreţuiseră aveaŭ să'ĭ ceară ertare şi să caute a face să uite atâtea chinurĭ.

Ar îngriji şi de Hillmar ca să se vindece spre a se putea apoĭ uni cu dênsa în căsătorie vecinic fericită.

Aşa visa Olga.

Aşa'şĭ închipuia viitorul, de şi era înconjurată de zidurĭ de temniţă şi o bănuială de spaimă apăsa asupra'ĭ.

Deodată uşa celuleĭ se deschise.

Când Olga ridică capul, vĕzu înaintea'ĭ pe tênĕrul avocat care o privia cu milă şi tristeţă.

— Ce-aĭ făcut? esclamă fata. Aĭ vorbit cu tata Martin?

„De ce n'a venit şi el, de ce nu l'aĭ adus?

— Pentru că nu l'am găsit, răspunse avocatul.

Apoi tăcu niţel, în care timp Olga înţelese, după faţa tristă a apărătorului său că nu'i aducea veşti bune.

Avocatul urmă :

— Ceea ce am să'ţi spun nu'i de loc de bine.

„Măcar că de ieri n'am închis ochii ca să aduc dovezi de nevinovăţia d-tale.

— Nu se poate! strigă Olga desperată.

„Al fost în casa din strada Metz, de care ţi-am vorbit ?

— Acolo m'am dus mai întâi, răspunse avocatul.

„Însă odăile ce ocupa precupeţul sunt goale.

„Despre Pustnic şi tînărul doctor, nu am găsit nici urmă.

— Aŭ plecat de acolo ! esclamă prizoniera.

„Dar de ce să fi plecat aşa în grabă? Nu înţeleg !

— Tocmai asta m'am întrebat şi eŭ? zise avocatul.

— N'ai întrebat pe vecini ?

— Am întrebat. Vecinii din acelaşi casă zic că nu bănuesc unde să fi plecat bătrânul precupeţ şi musafirii lui. De cât-va timp el trăia în chip misterios.

„Intr'o zi a vêndut mobilele unui negustor de vechituri şi când a plecat nu l'a vêzut nimeni.

„Trebue să fi plecat noaptea.

— Şi nici unul din vecini nu şi-a adus aminte de mine ?

— Nici unul.

„Din partea asta resultatul era nul, nu găsisem nici un martor ca să-l duc în faţa judecăţei.

„Atunci m'am dus la cine-va care putea să dea informaţii despre d-ta, fiind că 'i stătuseşi în casă mai multă vreme. M'am dus la doctorul Robin.

— Al fost la acel mizerabil ? Al vorbit cu el ?

— In stabiliment am găsit un om bătrân, foarte cum se cade, zise avocatul, care îndată ce-a aauzit pentru ce-am venit mi-a dat cu grăbire toate informaţiile de care avem nevoie.

„Mi a spus că era să te alunge odată de la dânsul pentru că legaseşi relaţii de amor cu un oare-care doctor Hillmar şi că el nu putea să sufere aşa ceva în casa'i onorabilă.

— O ! ce calomnie infamă ! esclamă Olga cu obrajii aprinşi de ruşine. Ce minciună neagră !

„Şi d ta al putut să crezi asta d-le avocat ?

— N'aveam nici un motiv să mă îndoesc de vorbele doctorului Robin, despre care toată lumea vorbeşte de bine.

„Toţi zic că e un om de onoare, incapabil d'a comite o faptă contra legilor.

— Atunci sunt perdută, şopti Olga.

— Fii sigură, zise avocatul, că o să

să facă tot ce 'i cu putință pentru ca acusația să slăbească.

„Insă mie însu-mi mi-a rămas prea puțină nădejde.

„Ar trebui o minune pentru ca judecătorii să fie convinși că n'ai fost complicea lui Magistru.

„Cu toate astea eŭ nu te voiŭ părăsi, te voiŭ apăra cu căldură până la urmă.

Se duse, și Olga rămase iar singură.

Inoptase.

In celulă era întuneric adânc. Fata se aruncă pe pat pentru ca în lacrimi și suspine să se gândească la soarta sa. In acea durere nemăsurată, gândurile i se duseră spre muma sa, care 'i fusese răpită așa de timpuriŭ

Își rădică în sus brațele împreunate și se rugă plângênd cu hohot:

— Mamă, iubită mamă, ascultă pe copila ta!..

„Tu știi că eŭ nu sunt vinovată, tu știi cât am suferit și cât sufĕr. Trimeti mi un salvator saŭ trimete o rază de lumină care să risipească întunerecul ce mĕ înconjoară.

„Atunci judecătorii o să vadă că sunt nevinovată.

Nenorocita tăcu.

Își ascunse fața în mâni.

Pe urmă făcênd o sforțare pentru a 'și reține lacrimile ce o podidiaŭ, urmă cu glas tăiat:

— Mamă, dacă nu'mi vine curênd ajutor, Dumnezeŭ să mĕ ierte....

„Mĕ voiŭ sinucide!

„Nu mai am putere nici curajul d'a suporta atâtea suferințe.

„Dumnezeŭ să ierte pe o biată sinucigașă.

Nefericita era prăpădită.

Forța morală care o susținuse până aci, se consumase după atâtea loviturĭ.

Șovăind, își resimă capul de perete. Inchise ochiĭ.

Un somn lin veni de o cuprinse și o scoase din realitatea oribilă.

Insĕ acest somn binefăcĕtor nu ținu mult.

După vr'un ceas, o cheie scărțîi în broască.

Manela de fier de dinafară fu împinsă.

Ușa greoaie se deschise și lumina unei lampe lumină celula.

Olga se deșteptă deodată.

Sări în sus și stătu pe marginea patuluĭ.

Era mirată, îngrijată.

Ce vrea temnițarul cu dênsa așa târziŭ, noaptea?

Un om învĕluit într'o manta largă intrase în celulă.

Temnițarul îl urma cu respect.

Acesta, după ce atârnă lampa de un cuiŭ, se retrase închinându-se în fața străinului și închizênd ușa.

— Cine ești și ce vrei? esclamă fata cu un glas stins și cuprinsă de spaimă, vĕzêndu-se singură cu un străin.

Acesta o privia cu ochi pătrunzători.

— A! va să zică dumneata erai! zise omul.

„Bine îmi închipuiam că trebue să fii d-ta....

„Nu mă mai recunoşti?

Şi străinul se uită la fată în chip întrebător.

Prizoniera, la sunetul acestei voci tresări.

Abia isbuti să 'şi înăbuşe un ţipăt.

Apoi venindu 'şi încetul cu încetul în fire, esclamă:

— D-ta eşti!

In adevăr, Olga recunoscuse în cele din urmă pe străin

Era acel om pe care în noaptea omorului îl văzuse în casa mamei Karkoş.

El îi zisese să meargă cu el şi fugise ca alungat de duhuri necurate când nebuna Hedwiga îl întâmpinase.

El era acela care, în ţinută, în glas, în strălucirea ochilor avea o asemănare aşa de mare cu contele de aur, cu regele falşificatorilor de bani!

Poate era el însuşi nevăzutul, puternicul şi influentul om înaintea căruia criminalii se închinau.

Poate el era omul pe care nici odată Olga nu'l văzuse mai înainte de cât cu o mască pe figură.

Şi ce voia dânsul cu ea?

De ce venia în celula ei?

Şi de unde avea el acea putere că temniţarul să se supună lui?

Cum îl lăsase să intre singur noaptea acolo, unde altora nu le era permis să intre nici ziua?

Tainicul străin păru a se bucura câteva momente de mirarea ce cuprinse pe fată.

Prizoniera îl privia cu o neapusă sfială.

Străinul în fine rupse tăcerea şi zise cu un ton blând:

— Văd că m'ai recunoscut, Olga, şi acum te întrebi în zadar că ce caut eu aici....

„Dar adu'ţi aminte, că m'am interesat deja odată de d-ta atunci când în acea noapte a omorului ţi-am zis să mergi cu mine de oare-ce presupusul de crimă avea să cadă asupră'ţi.

„Ştiam că erai perdută de ai fi întârziat....

„De mi-ai fi ascultat sfatul, azi n'ai fi aci, Olga, mari griji şi multe mizerii ţi-ai fi cruţat.

— Ceasul libertăţii o să bată şi pentru mine, răspunse Olga, pentru că sunt nevinovată.

— Nimeni nu ştie asta mai bine ca mine. Numai eu ştiu că Magistru a făptuit crima fără ajutorul niminui

„Insă d ta ai destulă experienţă ca să'ţi închipueşti că nu e destul să fii nevinovată, ci trebue încă să poţi a 'ţi arăta acea nevinovăţie.

Prizoniera oftă adânc şi zise cu jumătate glas:

— Experiența asta am făcut-o în vremea din urmă.

Și o expresie de amărăciune se întipări pe fața ei *palidă*.

— Afacerea d-tale stă foarte prost, continuă străinul.

„Ți-am cercetat dosarul și am convingerea că o să fii condamnată la moarte dacă Magistru nu 'și retrage declarațiunile....

Străinul pronunță aceste cuvinte încet și apăsă asupra cuvintului „moarte", în scopul de a înspăimânta pe prizonieră.

Dar aceasta răspunse cu o aparentă indiferență :

— Sunt sigură însă că ticălosul n'o să și le retragă.

— Ba da, de voiu vrea eu, observă străinul.

„Numai eu pot să'ți deschid ușile temniței, să'ți redau libertatea în mai puțin de 24 de ore.

„Pot face să se risipească ca fumul luat de vânt bănuiala spăimântătoare ce plutește asupră 'ți și să poți fi fecioara inocentă de mai nainte, incapabilă d'a face rău cui-va....

„Pot dacă vreau.

Olga se uită cu îndoială la misteriosul om.

— Cine ești d-ta căruia ți se supun toți și toate ? întrebă dênsa cu un glas năbușit.

„Numai un *om cunosc* care are așa putere....

„Acesta este....

— Nu pronunța nici un nume, copila mea, întrerupse omul. Vreau eu însu'mi *să 'ți satisfac curiositatea* d'a ști cine sunt și cum mă numesc.

„Mă presint d-tale în toată forma...

„Eu sunt contele Waldemar de Marco Sternenburg, apărătorul și prietenul d-tale.

„Nu mă întreba de motivele ce mă împing să 'ți viu în ajutor, ci primește protecțiunea mea în schimbul unui serviciu ce'l aștept din parte'ți.

— Un serviciu ? întrebă Olga cu neîncredere.

„Eu sunt săracă și proastă. Nu înțeleg în ce-aș putea să 'ți fiu de folos.

Fără voia ei făcuse un pas îndărăt și întinsese brațele ca și cum voia să se apere de ceva.

Contele Marco înțelese îndată de ce se temea fata.

Zîmbi și zise :

— Nu fii neîncrezătoare cu mine Olga, frica d-tale e absurdă.

„Cu adevărat ești tênără, frumoasă, atrăgătoare.

„Aî aprinde inima orî-cui, afară d'a mea...

„Gândul acela n'o să 'l am nici o dată...

„Serviciul ce 'ți cer e de altă natură. O să ți-l fac cunoscut.

„Dar mai întâiu declară că primești schimbul.

— Nu declar până nu voiŭ şti despre ce e vorba.

— Ei bine, află, copilă îndărătnică, că eŭ sunt azi mire fericit, că 'mĭ iubesc tênĕra mireasă care n'a împlinit încă 17 anĭ cu patimă nebună şi cu o gelozie lesne de înţeles la vêrsta mea. Vreaŭ să 'mĭ procur liniştea inimeĭ mele într'un feĭ óre-care.

„Iată ce m'am gândit. D ta eştĭ o fată a cărei societate place orĭ-cărei dame marĭ...

„Aĭ calităţile unei femeĭ distinse. Veĭ face dar pe lângă nevasta mea serviciul de companionă şi tot d'odată mĕ veĭ ţinea pe mine în curent, fără ca ea să bănuiască, despre tot ce va fi vrednic de aflat când voiŭ fi saŭ nu voiŭ fi acolo.

— Asta e o slujbă de spioană, d le conte, esclamă Olga cu obrajiĭ roşĭ de indignare.

— Slujbă de spioană ?!

„Ce vorbe urîte alegĭ pentru o trĕbă atât de plăcută! zise contele rîzênd.

„Crezĭ oare că am să te oblig să facĭ vr'un rĕŭ stăpâneĭ d tale ?

„Nu, n'aĭ să mĭ spuĭ nicĭ unde a fost, nicĭ ce-a făcut în cutare ceas...

„Aĭ să-ĭ afli numaĭ dorinţele eĭ secrete şi aĭ să mĭ le comunicĭ pentru ca eŭ să le pot împlini maĭ înainte de a fi exprimate.

„Aĭ să fiĭ pe lângă dînsa spiritul cel sănătos care s'o conducă în neexperienţa eĭ.

„Acesta nu se chiamă spionă, copilă.

„Aşa dar declară că te învoeştĭ şi dă mâna...

Olga îşĭ puse mâna'ĭ albă, delicată într'a contelui şi zise :

— Treaba asta o voiŭ face spre mulţumirea d-tale.

„Primesc ajutorul d-tale.

„Însă nu vreaŭ să ieĭ d'aci noaptea, pe ascuns, pentru că atunci bănuiala s'ar întări.

„Vreaŭ să mĭ să recunoască nevinovăţia şi să mĭ să dea drumul ziua, în faţa tuturor.

— Însuşĭ judecătorul de instrucţie îţĭ va deschide uşa acesteĭ celule, să n'aĭ nicĭ o grijă în privinţa asta...

„Rămâĭ cu bine, copila mea, şi îndată ce veĭ fi liberă vino la mine...

„Palatul contelui Marco Sternenburg ţĭ-l arată orĭ-cine...

Ii strînse mâna şi porni spre uşă.

Aci se opri încă odată.

— Să aĭ încredere în mine, reluă dînsul.

„Eŭ mĕ ţin de cuvênt.

„Mĕ duc acum să fac o vizită lui Magistru şi să-l hotărăsc ca să spună mâne tot adevĕrul.

„Treaba asta e foarte lesnicioasă pentru mine.

„Aşa dar, la revedere mâne.

Olga se culcă, dar nu putu să închidă ochiĭ.

Emoţiunea îĭ alungase somnul.

Gândul îi era numai la acel necunoscut.

Ceea ce la întâia întâlnire cu dînsul era în mintea ei numai un prepus, devenise acum *o siguranță*:

Contele Marco și contele de aur erau una și aceiași persoană.

Așa dar acest om mare, onorat în cercurile cele mai înalte ale capitalei, nu era alt-ceva de cât căpitanul falșificatorilor de bani? Vrea să zică un criminal și dânsul, care nu se deosebea de Magistru prin alt-ceva de cât că era mult mai îndrăsneț, mai șiret și întreprinzător?

Și dânsa ce tîrg făcuse? Se învoise ca în schimbul libertății să devie instrumentul acestui om!

Să supravegheze o femee tînără nebănuitoare, să-i urmărească toate pasurile, toate mișcările și să dea relații contelui. Să fie o trădătoare în sfârșit, de óre-ce i s'a cerea să trăiască bine cu contesa, să se facă îndrăgită de dînsa! Și deosebit de asta să fie în înțelegere, în complicitate la o faptă urîtă cu un criminal.

— O! nu, de o mie de ori nu! esclamă Olga.

„Se înșală dacă mă crede capabilă de așa lucruri.

„O să primesc locul pentru ca să nu dau peste alte primejdii, dar o să stau mai curând în înțelegere cu acea femee nevinovată, o s'o apăr de va fi nevoie.

Adâncită în așa gânduri, se uită pe patul tare al temniței până începu să se crape de ziuă.

Atunci fu coprinsă de un somn agitat din care o deșteptă temnițarul care-i aducea supa de dimineață.

Olga observă cu mirare și bucurie că în cursul nopții trebue să se fi produs o schimbare favorabilă în situația sa. Temnițarul nu mai fu brutal ca mai înainte.

Din contra, o privia cu oare-care deferință și pe când ea mânca supa, el începu o convorbire.

— Vezi ce bine e ca să nu 'și pérdă nimenî curajul, zise bătrânul; chiar când se grămădesc într'un moment cele mai marî nenorocirî.

„Azi plouă și ninge, mâne strălucește iarăși frumosul sóre.

„Și cine ar putea óre să aibă prietenî așa influenți și puternicî ca d-ta, copila mea...

— Eu n'am așa prieteni, răspunse Olga.

Temnițarul zîmbi dând din cap.

— Ei, lasă, zise dînsul, dar contele ce căuta astă noapte aci?

„O! ăsta poate să facă lucruri marî când vrea.

„Și de data asta vrea, am observat eu bine.

„Crezi c'a dormit astă noapte?... Te înșeli.

„Mai întâiu a vorbit aci multă vreme cu d-ta...

„Pe urmă s'a dus și a vorbit cu Magistru și după vr'un ceas...

„O! bată-mă să mă bată, adăogă dênsul bătêndu-se peste buze, se vede că m'a apucat limbarița.

„Nu, nu pot să 'ți spun mai mult.

Olga nu'i făcu nici o întrebare de și i-ar fi plăcut să afle ce s'a petrecut în cursul nopței.

Temnițarul însă era înăbușit de secretul său.

După un moment dênsul zise iar:

— Iată ce a fost... După un ceas, contele a adus pe judecătorul de instrucție din pat și atunci...

— Ce-a fost atunci? întrebă Olga emoționată.

— Atunci a urmat o ședință lungă cu dênsul, cu chiorul și cu contele.

— Și care a fost resultatul ședinței?

— O! ai să afli asta cât de curând zise temnițarul rîzînd.

„Insă te anunț că poți să te pregătești pentru o mare bucurie.

„De alt-fel, eu nu ți-am spus chiar nimic.

„Să mă ferească d-zeu d'a vorbi vr'o dată despre lucrurile oficiale.

Se duse și când Olga fu din nou singură, d'abia putu să-și stăpânească bucuria și mișcările ei ce o coprinsese.

Nu atâta faptul că o să fie liberă cât acela că Magistru i-a declarat nevinovăția, o umplea de o fericire așa mare.

Pentru asta dînsa căzu în genuchi pe lespezile celulei și mulțumi lui d-zeu și mamei sale moartă.

După două ceasuri se deschise din nou ușa celulei și judecătorul de instrucție apăru urmat de mai mulți funcționari ai închisorei.

Judecătorul o anunță că era liberă și putea să plece îndată.

Ucigașul Magistru mărturisise că o calomniase din resbunare că nu 'i fuseseră primite declarațiile de dragoste.

— Vezi că m'am ținut de cuvênt? esclamă contele Marco când Olga intră în casa lui după vr'un ceas.

„Nu numai că ești liberă, dar ți-ai redobândit onoarea.

— Și eu acum am venit să intru în slujbă, zise fata uimită de luxul în mijlocul cărnia se afla.

„Te rog, d-nule conte, să mă presinți doamnei d-tale.

Marco respunse:

— O să mergem îndată la dênsa, d-șoară.

Curênd în urmă, trăsura contelui se oprî la scară.

Marco și Olga se urcară în ea. Caii o luară la trap mare spre casa contelui Fernau.

Contele Artur și Rosamunda primiră pe Marco și însoțitoarea sa în grădina de iarnă și se pare că tînăra contesă aștepta pe Olga, fiind că îndată ce o zări

îl alergă cu iubire înainte şi'l apucă amêndouĕ mâinile.

— Aceasta e fata de care ţi-am vorbit, Rosamundo, zise Marco cătrĕ logodnica sa.

„Nevinovăţia eĭ a eşit la lumină, dar pânĕ acum, sĕrmana, a suferit îngrozitor sub infama banuială.

— Vreĭ să staĭ la mine, scumpă domnişoară? întrebă Rosamunda cu compătimire.

Olga era ca fermecată de frumuseţa tinereĭ contese.

— De ce nu, rĕspunse dênsa, dacă vreĭ să mĕ opreştĭ aicĭ servitoare?

— Nu servitoare, ci companioană, prietenă dacă vreĭ, de oare-ce figura d-tale drăgălaşă 'mĭ spune că eştĭ vrednică de prietenia mea.

„Ş'apoĭ contele Marco mi a vorbit aşa călduros de d-ta în cât sunt sigură că nu mĕ înşel acordându 'ţĭ toată încrederea mea.

— O! nu te înşelĭ de loc! esclamă Olga cu un sentiment de adêncă recunoştinţă.

In momentul acesta privirea eĭ sĕ încrucişă cu acea a contelui Artur, care întorcêndu-se cătrĕ sora sa'ĭ zise:

— Cred şi eŭ că o să aĭ o prietină credincioasă.

Apoĭ întinse Olgăĭ mâna şi continuă cu blândeţă:

— Fiĭ binevenită în casa mea, domnişoară.

„Doresc ca intrarea d-tale aci să 'ţĭ fie spre fericire, să te facă să uiţĭ de tot grelele încercărĭ prin care aĭ trecut.

LI

In ghiarele patimeĭ

Doctorul Robin se preumbla neliniştit prin camera sa de lucru cu mâinile d'ândĕrăt.

Pe frunte i se săpaseră îndoiturĭ adâncĭ.

El sĕ afla iar în ceartă cu Ştefan, creatura şi instrumentul sĕŭ.

— Te opresc odată pentru tot-d'auna d'a te amesteca în trebile mele, esclamă doctorul.

„Eŭ mi-am îndeplinit cătrĕ tine toate îndatoririle şi doresc să nu 'ţĭ lungeştĭ nasul mai mult de cât se poate.

— Nu vezĭ că vreaŭ să te păzesc de o prostie pe care aĭ s'o facĭ? zise bĕtrânul cu violenţă.

„Ar trebui să'mĭ mulţumeştĭ! Aş din contra, de când a intrat muierea în casă, tot rĕstit îmĭ vorbeştĭ.

„N'aĭ vĕz şi auz de cât pentru dênsa şi 'ţĭ astupĭ urechile la toate sfaturile mele.

— N'am trebuinţă de sfaturĭ. Pot să mĕ sfătuesc eŭ singur.

„Inainte de toate 'ţĭ cer să te porţĭ prevenitor şi politicos cu dama.

Ştefan rise în batjocură.

— Cu dama? Cine știe ce aventurieră o fi dênsa.

„In casa noastră a sosit travestită.

— Travestită?..

„Ce, ești nebun?

— Am vĕzut ce-am vezut. Ceea ce e aci, adăogă dênsul bĕtându-se peste frunte, nu 'mi poți scoate în nicĭ un chip. Dama este una și aceeași persoană cu băiatul sărac pe care l-am luat din câmp și l-am adus acasă din ordinul d-tale.

— Nu vorbi prostiĭ, Ștefane. Băiatul acela și onorabila doamnă n'au nimic comun.

„Și chiar așa d'ar fi sunt ore obligat să 'ți dau socoteală de faptele mele?

— Socoteală nu, rĕspunse Ștefan cu îndărătnicie.

„Adu-ți aminte însă de câte orĭ mi-am pus pielea în primejdie pentru a te scăpa pe d ta...

„Acum am atâta drept măcar să te înștiințez de un pericol mare.

„Te-ai amorezat la nebunie de acéstă femee și ea face azĭ tot ce vrea cu d-ta..

„N'o să treacă mult și o să devie stăpână pe toate secretele d-tale.

Robin dete din umerĭ cu nepăsare.

— N'am să mĕ mai tem de nicĭ un secret, zise el.

Apoĭ cu un glas înăbușit adăogă:

— De când prizonierii au fugit din pimniță prin negligența d-tale, de atunci n'am să mĕ mai tem chiar de nimic.

Ștefan nu 'și putu stăpâni o înjurătură.

— Cu adevĕrat, eŭ sunt vinovat de fuga prizonierilor, zise dênsul, dar tocmaĭ fuga lor ar trebui să ne îngrijască mai mult.

„Aflându-se liberĭ, nu să știe cum și cât de curênd pot să ne facă rĕŭ.

— Ce are atunci face asta cu neîncrederea ta pentru damă? întrebă Robin pus niței pe gânduri de ultimile cuvinte ale bĕtrânului.

— Are face mult.

„De unde știi că femeea asta atât de frumoasă nu e o spioană poliționéscă introdusă aci prin șiretlic ca să 'ți observe faptele.

Robin rĕspunse după un moment de tăcere:

— In privința asta știŭ eŭ la ce să m'aștept.

„Dacă numaĭ astea 'ți sunt grijile, poți să le alungĭ.

O bătaie ușoară în ușă întrerupse convorbirea.

— Intră! strigă Robin.

Atunci intră o fată tênĕră care adresându-se doctorului zise:

— Doamna te roagă să mergĭ în camera sa.

„Nu se simte bine și are nevoie de o consultație.

— Mĕ duc îndată, rĕspunse doctorul de nebunĭ.

„Du-te înainte și salută pe dómna din parte-mi.

Fata ieși.

— Iată cum vine pacostea pe om, bolborosi Ștefan.

„Ea acum te chiamă pentru că are de sigur o nouă dorință de împlinit.

— Ștefane, te opresc ..

— Nu, nu! întrerupse bătrânul cu asprime.

„Trebue să spun ce am pe inimă. Nu pot nici azi să 'mi viu în fire din uimirea d'acum opt zile când am văzut sosind din târg mobile scumpe precum și câți-va decoratori, zugravi și zidari cu însărcinarea d'a aranja aci câte-va saloane luxoase, parcă noi ne-am afla aci într'un castel de plăcere iar nu într'o casă de nebuni.

— Bolnavii distinși trebuesc alt fel tratați.

„Tu nu înțelegi asta ..

„Acum poți să mă lași în pace... Nu mai am nimic de vorbit cu tine.

— Bine, mă duc, răspunse Ștefan cuprins de o furie pe care cu greu și-o stăpânea.

„Eu însă am să 'mi fac ochi în patru pentru ca la timpul potrivit să fiu departe de butoiul cu dinamită către care d-ta te duci zîmbind cu țigara aprinsă

Când Robin rămase singur, se duse la oglindă și se examină puțin.

— Cam are dreptate Ștefan, își zise dênsul, sunt prea bătrân pentru așa nebunie.

„Insă femeea asta m'a fermecat de tot și trebuie cu orî-ce preț să fie a mea. Patima mă sfâșie, obrajii mi-au slăbit, ochii îmi strălucesc ca de friguri. Zi și noapte, în tot ceasul, în tot momentul n'am alt-ceva în minte de cât chipul ei răpitor.

Oftă din greu și 'și șterse sudoarea de pe frunte.

Omul acesta nu iubea ci era bolnav de iubire.

O patimă imensă îl copleșise necuratul suflet și i l ținea într'un vârtej neîntrerupt.

Această patimă încuibându-se în trupul său bătrân, îl umplea somnul de visuri rele iar ziua îl făcea să aibă halucinații; îi dăduse dorința d'a se face tinăr și frumos, lucru de care se ocupa mereu dar în care nu isbutia de loc, ci mai mult se făcea ridicol

Destupă o sticlă ce se afla pe masa lui de scris și 'și umplu un pahar pe care 'l dete peste cap.

Era un vin negru vechiu care 'i alunga mai repede sângele prin vine și 'i mărea agitația

Pentru momentul acela însă se simți destul de întărit ca să facă o vizită femeei care 'l aprinsese toate simțurile.

Lady Nelson — căci era ea turburătoarea sufletului doctorului, — stătea pe un

scaun japonez şi'şi aranja îndoiturile capotului de noapte.

Deodată uşa se deschise şi Robin intră cam clătinându-se.

— Ah! în sfârşit, bine c'ai venit, doctore, zise ea cu jumătate de glas. Ce mult mă faci să te aştept!... Ori poate n'ai de loc dorinţă ca să mă visitezi d-le?

— D-ta ştii bine, lady, răspunse doctorul, că nu o dorinţă ci o trebuinţă mare, am ca să mă aflu lângă d-ta şi să mă desfătez de privirea d-tale.

— Ce galant eşti, zise frumoasa şi cocheta femee.

Ea începu să mişte iute scaunul pe care şedea.

Privirea doctorului începu să treacă în revistă formele pline ale corpului vrăjitoarei şi se opri la picioarele ei cari băteau tactul după mişcările scaunului.

— Ce, oare vrei să mă scoţi cu totul din minţi? esclamă Robin cu un glas aproape plângător.

„Mi se pare că jocul acesta'l faci într'adins ca să'mi răpeşti ultima rămăşiţă a sărmanului meu spirit.

Incântătoarea femee răspunse!

— Glumeşti, doctore.

„Ştii prea bine că eu sunt o biata prizonieră cu totul în puterea dumitale.

— D-ta în puterea mea? Nu 'ţi mai bate joc, te rog.

„Prizonierul sunt eu.

„Nu e nici o putere mai mare ca aceea a frumuseţei şi a nurilor femeeşti. Şi d-ta eşti frumoasă, lady, nespus de frumoasă.

„De când sunt, n'am văzut o femeie aşa de răpitoare ca d-ta.

Ochii îi scânteiau, mâinile 'I tremurau pe când spunea vorbele astea.

Voi să'şi pună braţul în jurul gâtului ei, însă, cum o atinse, ea sări în sus şi zise:

— A! nu, doctore, lasă, destul m'am legănat pe scaun.

„A! cum aş dori ca noi amândoi să ne aflăm cu adevărat pe un vapor, ca marea să fie umflată de furtună şi că uscatul să fie departe-departe în urma noastră.

Ea'şi apăsă amândouă mâinile pe piept ca şi cum ar fi vrut să 'şi stăpânească agitaţia.

Robin îi urmăria toate mişcările cu ochii sgâiiţi.

Fiorii patimei nebuneşti îi străbăteau toate încheeturile şi glasul lui d'abia se auzi când zise:

— Doreşti să plecî d'aci? Nu'ţi mai e plăcută casa mea?

„Cu toate astea eu am făcut tot ce am putut ca să te mulţumesc puţin.

— Iuî e strimt aci, esclamă femeea aventurară, trebue să ies afară, la libertate.

— Ştii ce primejdios ar fi pentru d-ta ca să te miştî d'aci, zise Robin, poliţia te pândeşte şi ar pune îndată

mâna pe d-ta... Eŭ te sfătuesc să stai la mine.

— Cu banĭ mulţĭ trecĭ prin tóte greutăţile, respunse dênsa.

„Sila asta n'o mai pot suferi. Am să mĕ încerc să fug chiar să fiŭ prinsă ca ucigașă.

— Vreĭ să fugĭ singură ?

— Cine m'ar însoţi ? Mi ar trebui un protector care să vrea a pune tot în rizic ca şi mine.

In sufletul doctorului de nebunĭ se vedea o luptă crâncenă.

După câte-va momente de tăcere dênsul zise :

— Ştii ce ? Dă-mĭ voe să fiŭ eŭ însoţitorul d-tale.

Lady Nelson sgâi ochiĭ la dênsul apoĭ rîse cu hohot.

— D-ta doctore ! esclamă dênsa, d-ta vreĭ să fugĭ cu mine ! Vreĭ să 'ţĭ pui în joc posiţia, renumele, averea, din iubire cătrĕ mine !

— Tot pun în joc, zise Robin cu un glas tremurător de patimă sĕlbatecă ; cere-mĭ tot ce am şi tot ce pot să daŭ şi voĭ da cu bucurie.

„Numaĭ să fiĭ mereŭ lângă mine, să mĕ unesc cu d-ta pe care te iubesc, da trebue să te posedez dacă nu vreaŭ să înebunesc.

Dênsul îĭ apucase mâna dar ea i-o retrase.

Isbuti să'şĭ ascundă zîmbetul de triumf ce'ĭ lunecă pe trăsăturile drăgălașe sub o espresie de seriositate şi de gândire adîncă.

— Mĕ iubeştĭ, Robin, zise ea încet, privind ţintă în ochiĭ aprinşĭ aĭ doctorului, mĕ iubeşti şi vreĭ să mĕ posedezĭ. Insă ştiĭ la ce te veĭ expune ?

„Te expuĭ la o primejdie pe care nicĭ n'o bănueştĭ.

„Eŭ sunt o femee de natură aventurară, dușmană a odihneĭ.

„In nicĭ un loc nu pot sta mult. Azĭ sunt în Europa, mâine'mĭ vine poftă să mĕ preumblu printre piramidele Egiptuluĭ iar după câte va săptĕmânĭ simt o trebuinţă neînvinsă d'a vĕna tigri prin bălţile Americeĭ de Sud.

„Tot așa uestatornică sunt şi în amor....

„Nu voiŭ putea suferi lângă mine de cât pe acel om care 'mĭ va fi servitor credincios.

— Eŭ vreaŭ să 'ţĭ fiŭ servitor credincios !

Robin, pronunţând aceste cuvinte, tăcu cu mâna un gest de mare hotărîre.

Apoĭ urmă :

— Scopul vieţiĭ mele va fi d'acum să 'ţĭ citesc în ochiĭ toate dorinţele şi apoĭ să ţi le împlinesc

„Insă să fiĭ a mea, să mĕ facĭ fericit prin amorul d-tale.

Căzu în genuchĭ la picioarele răpitoareĭ femeĭ.

Intinse braţele în sus ca la rugăciune,

Patima'l luase de tot mințile.

In momentul acesta ar fi comis un omor de ar fi știut că prin asta ar dobândi favoarea adoratei

Insă șireata femee voia să aprindă și mai mult flacăra mistuitoare din inima doctorului.

— Nu, de o mie de ori nu!

„Voiŭ pleca singură și încă chiar în noaptea asta.

„Nu vreaŭ să te târăsc pe drumul meŭ întunecat, nu vreaŭ să te unesc cu soarta mea blestemată.

„Gândește-te numai la mine când nu mai voiŭ fi aci.

Atâta tot.

Pe figura doctorului se zugrăvi espresia unei mari disperări.

Dênsul voi să îmbrățișeze genuchii femeei.

— Ce, vrei să mĕ ucizi? strigă Robin speriat.

„Dar nu vezi cum mĕ mistuie focul amorului?

Frumoasa femee își plecă capul pe piept.

Își muscă o îndoitură a capotului, ca și cum fac fetele când sunt atinse de o gravă mărturisire.

Adevĕrul este însă că lady Nelson voi să'și ascundă un zîmbet de batjocură pe care nu și'l putuse stăpâni.

— Nu mĕ respinge de la d-ta, continuă doctorul cu glas plângĕtor. Dă'mi voe să'ți fiŭ servitor, să'ți fiŭ rob. Avereа mea, care nu e mică, e a dumitale. Mĕ voiŭ face servitor, dacă 'ți trebuie dovada asta a iubirei mele.

„Numai lasă-mĕ să staŭ lângă d-ta, dă'mi voe să te însoțesc.

Atunci, lady Nelson, vĕzând că 'și ajunse scopul, zise:

— Bine, fie cum vrei, vom călĕtori împreună.

O bucurie nebună cuprinse pe doctor.

Sări în sus ca împins de un resort și întrebă:

— Când?

— Indată ce 'ți vel aranja afacerile. rĕspunse înșelătoarea

„Tot d'o dată întinse doctorului mâna pe care acesta o acoperi de sărutări înfocate.

Apoi esclamă cu entusiasm:

— Sunt gata de plecare!

„Sperasem în sosirea acestui moment și 'mi făcusem toate pregătirile în tăcere....

„Mi-am adunat banii din toate părțile, casa mi am hipotecat-o.

„Am un sfert de milion de taleri în bancnote și polițe asupra ori-cărei case de bancă.

Robin se uită la lady Nelson în chip întrebător, ca și cum ar fi vrut s'o întrebe dacă averea lui îi părea d'ajuns.

Ochii seducĕtoarei străluciră d'un foc ciudat.

Privirea ce aruncă asupra doctorului era de lup flămând.

— Vom trăi ţinênd credinţă unul altuia, zise dênsa, şi dacă vrei, vom pleca chiar în noaptea asta.

Işi duse braţul alb, moale, rotund pe după gâtul doctorului şi întregu-i trup tremura ca de pasiune adevĕrată.

— In noaptea asta ? bolb orosi dênsul. Da, în noaptea asta vei fi a mea, cu totul a mea.

Dênsa 'şi apropiă buzele de urechea lui şi 'i şopti :

— Vino la noapte, te aştept. Şi să fii asemenea gata de plecare.

Zăpăcit ca vai de el, Robin părăsi camera ladyei Nelson.

Aşa dar acea frumoasă între frumóse era a lui !

Aşa dar dênsul ajunsese la împlinirea visurilor ce 'l turburaseră somnul atâtor nopţi !.

O să înconjoare cu braţele acel corp răpitor, o să 'l strîngă la sînul sĕu. O să 'i fie, în sfârşit, supusă acea regină a frumuseţei, cu zîmbet îngeresc, cu ochi copilăreşti, cu forme voluptoase ! Ce fericire dumnezească !

Era să sbucnească în furie când, intrând în cabinetul sĕu, dete cu ochii de un vizitator care 'l aştepta de mai mult timp şi care se instalase comod într'un fotoliŭ.

Era contele Marco.

Cu zîmbetul lui satiric întinse doctorului mâna şi i zise :

— Prea mult m'ai făcut să aştept, scumpul meŭ doctor.

„Dar de sigur când cine-va se află în societatea unei femei frumoase, îşi uită de trecerea vremei.

Doctorul rĕspunse :

— Imi era cu neputinţă să ştiŭ că te afli aci.

Dar Marco observă :

— Cum se poate?

„N'ai primit oare scrisearea ce ţi-am trimis ?

Robin rĕspunse mirat :

— Scrisoare de la d-ta ?

„Ah ! bine zici !... Tocmai acuma îmi aduc aminte.

„Am primit ieri un plic pe care am recunoscut scrierea d tale... iată, îl am în buzunar.

„Insă, drept să'ţi spun, nici n'am avut vreme să-l deschid.

Contele se uită ţintă la Robin într'un chip întrebător.

O ironie muşcătoare se zugrăvise pe figura lui.

— Cine e aşa uituc, zise el, trebuie să fi avênd capul şi inima ocupate de un singur lucru.

„Şi numai un lucru e aşa de puternic ca să răpească cui-va capul şi mintea în acelaşi timp : dragostea.

„Tare mĕ tem, scumpul meŭ doctor, că, ai privit prea adânc în ochii înfiunecoşi ai doamnei Nelson, căci numai aşa s'ar explica neglijenţa d tale.

Cer dreptate, nu milă!

— Negligența mea? Ce vrei să zici cu asta? întrebă Robin încurcat.

Marco se puse lângă el pe divan.

— Ce mă întrebi că ce vreau să zic? reluă dênsul aproape în șoptă.

„Oare ai uitat ce-am vorbit când ți-am adus femeea ca s'o supraveghezi?

Robin își șterse fruntea de sudoare.

Știa el bine despre ce vorbește contele dar se prefăcea că nu înțelege.

Marco, văzând că doctorul nebunilor nu răspunde nimic, deveni nerăbdător.

— Nu umbla cu mofturi, zise dênsul. Știi că lady îmi este dușmană, că am motive să mă tem de dênsa și că prin urmare, trebue să fac toate chipurile ca să mă scap de dênsa. Îți cunosc destoinicia într'un lucru anumit, doctore, știu că ai otrăvuri care nu lasă nici o urmă:

Robin sări în sus, tremurând ca o trestie bătută de vênt. D'abia putu să zică vorbele astea:

— Și vrei ca eŭ să ucid pe lady .. pe femeea asta, pe care o iubesc, fără de care nu pot trăi?! ..

Marco rîse batjocoritor.

— Când ai ști ce ridicul ești, acumpe doctore, când te încerci a face pe amorezatul, pre legea mea te-asigur că te-ai dișgusta de așa treabă.

„Vrea să zică s'a întêmplat tocmai lucrul de care mă temusem.

„Drăcoaica de muiere ți a sucit capul.

„Sper că asta n'o să te împedice d'a ține cuvêntul ce mi-ai dat

— Ce cuvênt?

„Ce-am făgăduit?

— O! mă plictisești cu nituceala d-tale doctore.

„Mi-ai promis că la opt zile după intrarea femeei în stabilimentul d-tale, dênsa nu va mai fi între cei vii. Sunt d'atunci trei săptămâni, și trebue să știi că mie 'mi place exactitatea doctore, nu uita...

— Eŭ îți declar lămurit că nu vreaŭ să fiŭ instrumentul d-tale la acest omor!..

„Lady va trăi și va fi a mea.

— Fiind că vorbești cu mine în tonul acesta, îmi iaŭ permisiunea să fiŭ și eŭ deschis cu d-ta și iată alternativa pe care ți-o pun: Orî te ții chiar azî de făgăduială otrăvind pe femeea pe care o urâsc, orî...

— Cu ce vrei să mă amenințî? întrerupse Robin.

„Să nu crezi că mă mai sperii cu istorii vechi și trezite. Nu mai am de ce să mă tem.

„Aceia care ar fi putut să depună mărturisiri în contra mea, aŭ murit saŭ aŭ dispărut.

— Morții ar putea să învie, prietene, șopti Marco cu o privire semnificativă. Și chiar vor învia dacă refuzi să execuți ordinul meŭ.

Pentru ca să nu crezi că vreaŭ să slobod asupra'ți un foc orb, îți amintesc de o fată numită Olga, pe care întêmplarea a adus-o în casa asta.

„Ea a stat aci mult timp și pe urmă d'o dată a dispărut.

„Ei, ce zici, doctore? îți pare că sunt bine informat?

Robin se îngălbeni și șovăi făcênd un pas îndărăt.

Era foarte turburat.

Trebui să se sprijine de zid pentru ca să nu cadă.

El își zise în sine :

— Olga e în puterea acestui om, prin urmare el are în contra mea o armă cu care poate să mă sdrobească.

Apoi adăogă tare :

— Bine, am să'ți execut ordinul, însă toate urmările să cadă asupra'ți.

Marco se ridică.

Și zise :

— Mă bucur ca ți-a revenit mintea și că așa putem să rămânem prietini.

„Asupra unui lucru îți atrag încă atenția.

„Casa d tale e înconjurată de oameni sigurî ai mei carî vor zădarnici orî-ce încercare de fugă din parte'ți.

„Sper însă că n'ai să te expui la scene neplăcute.

„Și ca să nu zici că n'ai avut ocasie să dai onorabilei doamne doctoria... mântuitoare, iată ce propun eu : să aranjam pentru deseară o mică cină la care mă invit și eu în chip solemn.

Robin nu putu să zică nici o vorbă.

Speranța sa din urmă—fuga—îi era nimicită.

Se afla în fața unei îngrozitoare alegeri : orî să omoare femeia pe care o iubia orî a doua zi să fie luat de poliție și pe drumul chinuitor al temniței și al interogatoriilor să ajungă la eșafod.

— Ce dracu, nu te simți bine, doctore, întrebă contele cu rĕutate, saŭ că ai dejunat din belșug ? D'abia poți să te ții pe picioare.

„Ah ! dar uite, mi-a venit o idee ciudată.

„Ce ar fi dacă am invita la cină câțiva nebuni d'ai d-tale ?

„Pre legea mea ar fi o glumă plăcută.

„Mă duc eu însu-mi să înștiințez pe lady despre asta

Când ușa se închise în urma lui Marco, doctorul de nebuni căzu pe divan cu pumnii strînși și cu privirea rătăcită. Disperarea îl coprinsese de oare-ce Marco îi împiedica realizarea visului său de amor, îi schimba tabloul atrăgĕtor de dragoste al nopței următoare, într'o scenă înfricoșătoare.

In loc ca—după câte-va césuri—dĕnsul să strîngă la piept acea femee strălucitoare de frumusețĕ, trebuia să o omoare.

Trebuia să împingă la distrucție acel corp ale cărui membre și mușchi îl amețiaŭ de amor fierbinte. Acea gură de la care aștepta sărutări lungi și arzĕtoare trebuia s'o facă a îngălbeni și amuți.

Zeița pe care o adora trebuia s'o sfarme și dorința lui neînfrânată să găséscă în locul unui corp moale, cald, palpitând de voluptate, un corp rece, amorțit.

Robin își îngropă capul în perinele divanului și suspină ca un copil.

Simția el însuși că această bolnăvicioasă sete de amor o să 'l înebunească.

Cunoştea foarte bine că simtomele acestei boale în care, pe când spiritul înoată în visuri necurate şi delicioase, trupul se sfărîmă şi se otrăveşte.

— O ! asta nu pot s'o fac, strigă el plângător, nu pot s'o omor !

„Insă cu toate astea sunt pierdut fără scăpare de voiu întârzia a mè supune lui Marco.

Sè ridică.

Sè duse la un dulap atârnat de perete, d'asupra mesei de scris şi împodobit cu un cap de schelet sub care erau săpate aceste cuvinte !

„Memento mori." (Aminteşte'ţi că vei muri).

In acest dulap doctorul îşi ţinea otrăvurile.

El luă din năuntru un flaconaş cu un praf alb, mărunt.

— O să moară iute şi fără durere, murmură el, şi eu d'împreună cu dênsa Pentru că fără ea nu pot să rêmân pe lumea asta.

„Murind alăturea de ea, asta tot este pentru mine o fericire.

Puse flaconul în buzunar, smuci uşa cabinetului şi eşi afară clătinându-se Avea nevoe de aer curat.

Rătăci prin grădină o bucată de vreme fără sa sè poată linişti.

Nicăeri nu putea să găsească liniştе ; sângele'i clocotea de fierbinţeala frigurilor.

Tâmplele-i svâcneau.

Trupul graţios al adoratei îi trecea pe dinainte în toate culorile şi în toate poziţiile.

Intr'un moment spiritul lui, sleit de atâta luptă, nu mai putu să comande corpului.

Robin căzu leşinat în grădină.

Ştefan sosi la timp, îl rădică şi 'l duse în casă.

— El e mai bolnav de cât bolnavii acestei case, murmură servitorul, cunosc boala care începe astfel şi ştiu ce sfârşit are.

. . . . . .

— Ei bine lady, cum îţi pare ideea mea ? întrebă Marco intrând sêra în salonul frumoasei femei şi privind pe ciudaţii conmesenî care deja se adunaseră la masă.

Se chiemaseră numai nebuni d'aceia care n'avuseseră nici odată accese furióse şi a căror purtare, în afară de momentele de criză, nu se deosebia întru nimic de a oamenilor cu mintea întreagă.

Totuşi pe figurile lor se observa o fixitate ciudată, ochii lor erau lipsiţi de strălucire saŭ scânteiau într'un chip ciudat.

Mişcările lor erau nesigure, convulsive.

— Ideea ţi-a fost minunată, scumpe conte, răspunse lady întinzând lui Marco mâna sa albă

„Dar spune-mi te rog, ce se face doctorul nostru?

Dênsa era neliniştită pentru că în tot cursul zilei nu primise niel o ştire de la doctor.

Ea nu ştia dacă dênsul mai stăruia în planul de fugă sau îl părăsise.

— Pe cât am auzit, răspunse Marco, doctorul Robin a fost bolnav azi toată ziua.

„A leşinat în grădină şi a fost dus pe sus în pat.

„O! dar iată-l că vine.

„E galben de tot şi mersul îl e nesigur.

Robin tocmai intrase pe uşă şi mergea plecat, cu ochii în pământ.

Se părea că 'şi întrebuinţează toată forţa ca să se ţină pe picioare.

— Aşa dar ai venit! îi strigă lady sărindu'i înainte.

„Asta e frumos din parte-ţi, scumpe doctore.

„Ne temeam că n'o să iai parte la serbarea asta originală.

„Te simţi acum mai bine?

Zicênd aceste vorbe, îi luă braţul. Doctorul fu electrisat de această atingere.

— Mă simt bine, zise dênsul, rĕul a trecut...

— Atunci să bem în sănătatea d tale, doctore, esclamă Marco.

Şi întorcêndu-se dete ordin unui servitor să aducă şampanie.

In vremea asta, lady şopti doctorului:

— Ai părăsit planul? O să trebuiască să fug singură?

— Nu, nu, răspunse Robin, tóte aŭ rĕmas cum am vorbit.

„Insă păzeşte-te... Contele....

Marco se întoarse d'o dată şi zise cu un glas ce făcu pe doctor să i se zgudue tot corpul:

— Ce-ai zis, doctore?... Vorbiai de mine?..

In momentul acesta se iscă printre nebunii invitaţi o mişcare gălăgioasă.

O fată tînără şi albă la faţă ca hârtia în vêrstă de vr'o 20 de ani şi care d'abia se putea cunoaşte că sufere de minte folosindu-se de un moment de nebăgare de seamă, sărise pe masă şi începuse să facă mişcări de danţ.

Işi rădică rochia până d'asupra genuchilor şi începu să se plece într'o parte şi în alta, încercându-se a sta pe vêrfu degetelor ca baletistele.

Cu mare trudă, nenorocita fu dată jos şi liniştită.

— Ce are fata asta? întrebă Marco pe doctor.

— Ea e fiica unui negustor bogat, răspunse Robin, adunându-şi gândurile cu forţa.

„Era logodită cu un tînĕr împegat. Cu două zile înainte de nuntă a aflat că logodnicul ei, pe care 'l adora, avea de amantă o baletistă cu care trăia în aceiaşi casă, pe care n'o părăsise nici după logodnă.

„Sărmana a înebunit şi d'atunci crede că şi dênsa trebue să fie baletistă pentru ca să recâştige iubirea necredincioşului.

Servitorul aduse şampania şi Marco umplu paharele; apoi apropiindu-se de doctor pe când lady vorbia cu fata cea nebună îl şopti:

— Ai otrava?

Robin dete din cap, afirmativ.

— Ia seama. Eŭ am să îngrijesc ca lady să fie ocupată; d-ta să faci tréba.

Doctorul aruncă o privire asupra femeei, scoase din buzunar flaconaşul şi vêrsă într'un pahar o parte din praful cel alb.

In acea clipă Marco strigă:

— Şi acum, scumpă lady, un pahar în sănătatea d-tale şi pentru o salvare fericită!

— Da, să bem pentru salvare, răspunse răpitoarea femeee apucând paharul ce 'I întindea Marco.

Acesta observase în care anume pahar vêrsase doctorul otrava.

— Insă trebue să sorbim şi picătura de la fund, adăogă lady rizând.

Duse paharul la gură. Insă îl lăsă iute în jos.

— Ce 'ţi este doctore? esclamă dênsa. Ce mă priveşti aşa ciudat? De ce 'ţi vin parcă lacrimi în ochi.

— Dar d-ta ştii că doctorul nostru e bolnav, zise Marco făcând din ochi o imputare doctorului pentru slăbiciunea lui.

— Nu 'mi e nimic, chiar nimic, răspunse Robin.

„Hai să bem!

Privirea lui căuta să evite pe aceea a femeei; însă îi era atrasă de ea ca de o putere magnetică.

Cu voie, fără voie trebuia să 'şi privească victima.

Când vêzu paharul ridicându-se din nou spre acea gură ce semăna cu un boboc de trandafir îi trebui o putere supraumană ca să nu strige:

— Nu bea că bei moartea!

Paharul se apropia mereŭ de buze pe care spuma le atinse.

In secunda aceea răsună în toată casa răcnetul a o mulţime de glasuri. Rândurile nebunilor fură sparte de o formă de spaimă, învăluită într'un cearşaf.

Din toate părţile se auziaŭ strigăte:

— Omul de flacări! Păziţi-vĕ de omul de flacări!

Era în adevĕr acel nenorocit între nenorociţii ce locuia acea casă de mizerie acel bolnav de minte care se credea mereŭ înconjurat de flacări şi striga de geaba să fie scos din foc.

Printr'un şiretlic oare-care, isbutise să iasă din celula sa şi să se strecoare în sala de sĕrbare unde apariţiunea sa produse o panică nedescrisă.

— Foc! strigă el. Am luat foc! Ajutor! ajutor! Flacările! inte, iute!.. Apa!...

Cu o săritură sălbatecă el fu lângă

masă, alăturea cu lady care cu paharul plin la gură, înlemnise de spaimă.

— Apă! apă! striga nenorocitul şi cu o poftă bestială se uita la paharul ce tremura în mâna frumoasei femei.

Mai înainte că doctorul saŭ contele Marco să fi prevĕzut mişcarea omului de flacări, acesta smuci paharul cu otravă şi'l dete peste cap.

— Foc! continuă el apoi, vreaŭ să mĕ sting, turnaţi apă, stingeţi!

Şi în lăcomia lui nu se mulţumi numai cu şampania ci începu să roadă paharul aşa că buzele îl sângerară.

Robin remăsese cu ochii sgâiţi la nebun. In momentul următor aveaŭ să se arate pe figura nenorocitului semnele morţei prin otravă.

— Oh! e îngrozitor acest tabloŭ!.... strigă lady, nu vreaŭ să mai vĕd mizeria asta.

Vorbind aşa, voia să se scoale, însă d'o dată rĕmase şi ea ca ţintuită privind la nebun.

Acesta'şi încetase fără de veste toate mişcările şi remăsese ca un bloc de granit, cu mâinile atârnate în jos, cu ochii acoperiţi de o ceaţă alburie, cu gura căscată peste mĕsură.

Numai o tremurătură a bărbiei mai arăta că e încă puţină viaţă în acel corp slăbit.

Deodată omul de flacări căzu grămadă jos.

Un ţipĕt sfâşietor îl însoţi căderea.

Pe gură îi năvăli o spumă verzuie şi figura lui se făcu asemenea galbenă-verde.

— Asta e otravă! strigă lady sguduită de un fior ca de moarte. Otravă puternică! Şi această otravă era destinată mie.

Privirea ei umblă de la Marco la Robin de câte-va ori şi se opri mânioasă şi ameninţătoare asupra contelui.

— Flacările! putu să mai zică murindul pentru ultima oară, în vreme ce nebunii ceilalţi îl priveaŭ cu nepăsare mută.

Apoi urmă cu un glas mai slab:

— Flacările!... se sting... Ah! acum e rĕcoare! sunt scăpat!

Se sgudui încă odată şi amorţi. Era mort.

Lady înaintă spre Marco, cu capul sus şi cu un glas înăbuşit, apăsat şi tremurător de emoţiune'l zise:

— Voiai să mĕ otrăveşti dar planul nu ţi-a isbutit.

„Am să trăesc şi de azi înainte ai în mine o duşmană de moarte care într'o zi o să te pearză.

— O duşmană pe care am s'o fac neputincioasă, răspunse Marco tot aşa de încet.

„Mâine aï să te afli în mâinile poliţiştilor cari de câte-va zile daŭ în brânci căutând pe otrăvitoarea Christina Nelson!..

Lady răspunse:

— Bine, trădează-mĕ.

„Atunci am să spun cine este complicele meŭ.

„Când mândrul conte Marco va fi dus în lanțurĭ la temniță, atunci se va deslega enigma vieții lui.

„Va ști lumea ce soiŭ de om are înaintе'ĭ.

Contele se îngălbeni.

Apucă pe femee de mână și atrăgênd-o spre sine cu o putere irezistibilă, o întrebă:

— Ce spuĭ tu, femee? De unde cunoștĭ secretul meŭ?

— N'am trăit cu tine? răspunse ea cu un ton batjocoritor.

„Nu e firesc ca să mĕ fi silit a cunoaște omul cu care 'mĭ legasem atunci existența?

„Ei bine, într'o zi când nu eraĭ acasă, ți-am răscolit puțin prin hârtiĭ, apoĭ *am căpătat oare-care* informațiĭ de la niște agenții aĭ meĭ.

Infernala femee simția o bucurie nemărginită văzênd groaza contelui.

Dênsa urmă apăsând cuvintele, care căderă asupra lui Marco ca niște săgeți otrăvitoare:

— Și dacă poliției nu 'ĭ vor fi d'ajuns dovezile ce posed, atunci am să 'l duc, conte Marco, într'o casă unde câțĭ-va oameni harnicĭ lucrează zi și noapte ca să stabilească falșitatea monedelor de aur cu care aĭ umplut țara.

— Tacĭ, mizerabilo, saŭ te ucid!

— Și am să le spun acestor ómenĭ: Vedețĭ pe acest conte nobil? Ei e en adevĕrat un om de genĭu. Nu numaĭ că știe să se poarte ca cel maĭ distins cavaler dar e și un negustor însemnat care învârtește afacerĭ marĭ cu monede falșe. Da, da, poțĭ să scrîșnești din dințĭ cât veĭ poftĭ, am să 'țĭ resplătesc tot ce mi-aĭ făcut.

— Ce țĭ-am făcut? Te-am scăpat când poliția era să te gâbuească; te-am luat în casa mea și apoĭ te-am adus aci în siguranță.

— Pentru ca să mĕ perzĭ maĭ cu siguranță, răspunse lady în șoaptă. Voiaĭ să te curățĭ de mine pentru că știaĭ că îțĭ cunosc secretele.

„Doctorul Robin s'a învoit să 'țĭ fie instrument, însă răsbunarea mea te va ajunge numaĭ pe tine.

„Voiŭ aștepta în liniște ca să vie un ceas potrivit pentru ca denunțarea să fie cât se poate de neașteptată și ucigĕtóre și atunci... o! atunci...

— Atunci veĭ fi de mult îngropată și uitată, strigă Marco.

In acelaș timp el apucă pe femeie de mână și o trase după sine.

In momentul următor se afla în camera d'alăturea a cărei ușĭ o încuiă.

Femeea strigă ajutor.

Dar țipĕtul eĭ se perdu în hohotele de rîs ale nebunilor.

Contele o trânti într'un fotoliŭ și stând amenințător înaintе 'ĭ, îĭ strigă:

— Al să mori!

„Am să te ucid!

„Pe cât timp vei trăi nu pot să fiu în siguranță.

Lady voi să sară în sus.

Insă contele o ținu acolo apăsându 'i o mână pe piept.

Cu cealaltă mână scoase din buzunar un pumnal mic ascuțit, pe care'l învârti amenințător d'asupra capului frumoasei femeei.

— Ucigașule! strigă lady, ucide-mă, termină'ți opera!

„Mi-ai turburat întreaga viață, îți rămâne acum să mă ucizi, să 'mi verși sângele!

„Eu, nu te opresc, îmi desvălesc peptul pentru ca să nimerești mai bine inima mea.

Își duse amêndouă mâinile la piept, își rupse haina și sînul ei alb și tare rămase descoperit.

Șireata credea că prin manopera asta să dezarmeze pe Marco, care odinioară o iubise cu căldură.

Insă contele nici nu se uită la sînul ei de marmoră.

El își aținti privirea plină de ură și resbunare în ochii ei.

— Formele tale drăcești nu pot să mă miște, frumoasă lady, esclamă contele Marco.

„Chiar de ai fi mai frumoasă ca Venus și m'ai ruga să 'mi rezim capul de peptul tău, nu aș face asta de cât ca să caut locul inimei tale și să 'ți implânt pumnalul.

Un țipăt de oroare isbucni pe buzele femeei.

Ea sări a doua oară în sus.

Dar Marco o apucă din nou setos de sânge,

Cu o ferocie bestială ridică iar pumnalul,

In acea clipă brațul îi fu apucat de o umbră neagră care se aruncă între el și victimă.

— N'o ucide! strigă un glas jalnic, n'o ucide!

„E prea frumoasă!

Robin—căci era el—încojoară cu brațele trupul femeei și'l acoperi umerii și sînul de sărutări sălbatece.

De astă dată dênsa nu 'l mai respinse.

Marco privea ciudatul grup cu o furie mută.

Robin se aflasă în cameră când el tîrîse acolo pe lady.

Cu câte va momente înainte, simțindu-se rău de tot se retrăsese din sala banchetului.

— Vrei să 'mi răpești victima? zise Marco în sfârșit.

„Pleacă de lângă dênsa, ori te ucid întâi pe tine apoi pe ea.

— Sărută-mă, Robin, sărută-mă, strînge-mă tare și apără-mă, zicea lady. El vrea să mă răpească de la tine și să te lase lipsit de iubirea mea.

— Nu, nu! suspină Robin. Nu te va ucide, te voiŭ apăra.

În îmbrăţişările convulsive ale doctorului lady căzuse de pe scaun. Atunci Robin se aruncă asupra corpului ei ca să'l ascundă de vêrful cuţitului.

Marco nu'şi mai putea stăpâni furia. Îşi înţepeni pumnalul în mână şi dete o dată cu piciorul în grămadă.

— Oare nebunul acesta în patima lui oarbă o să'mi răpească femeea pe care trebue s'o ucid ca să 'mi asigur liniştea? îşi zise el.

„O! nu, de o mie de ori nu!... Să moară şi dênsul şi atunci....

N'avu vreme să isprăvească.

Ţipete de groază 'l ajunseră la urechi şi în acelaşi timp se auzira pe la ferestre cuvintele: foc! foc!

Fum gros şi miros năbuşitor pătrunseră prin încheetura uşei.

— Arde casa! esclamă Marco.

Se repezi la uşă, o descuiă şi în clipa următoare se afla afară.

— Foc! strigă şi lady respingênd pe Robin de lângă dênsa.

„Să fugim d'aci!

Alergă şi ea la uşă şi vru s'o deschidă, însă încercarea ei fu zadarnică. Marco încuiase uşa pe dinafară, lăsând-o pe dênsa şi pe doctor prada flăcărilor.

— D-zeule puternic! strigă femeea ridicându-şi mâinile spre cer, o să perim în flacări!

— Lasă să vie flacările, răspunse Robin cu un rîs de nebun.

„Ele vor mări fierbinţala dragostei noastre.

„Vino, dulcea mea amantă, vino la mine şi iubeşte-mă, iubeşte-mă!

Înconjură cu braţele pe femeea care era aproape leşinată şi o duse în fotoliŭ.

Acolo puse capul pe pieptul ei în vreme ce din piept îi eşiaŭ şuerătoare aceleaşi cuvinte:

— Iubeşte-mă! iubeşte-mă!

LII

Crucea de aur

Doamna La Bourde şi fiică-sa stăteaŭ într'o seară la masa de lucru, ocupate cu lucrări femeeşti.

Pe masă clocotea apa pentru ceiaŭ. Para albastră a spirtului deveni la un timp mai mică şi se stinse.

— Vrei să torni ceaiŭ, Melanio? întrebă atunci bătrâna pe fiică sa aruncând asupră-i o privire examinătoare căci i se părea agitată.

Melania se ridică şi turnă băutura fierbinte şi mirositoare în ceştî frumoase de porţelan alb şi oferi mamei sale zahăr şi o sticluţă cu rom.

Însă, făcênd toate astea, gândul îi era aiurea.

Din când în când se uita neliniştită la cé-

sornicul din perete acoperit cu un glob de sticlă.

— Nu iaĭ zahar, mamă? întrebă dênsa ţinênd mereŭ în mână zaharniţa de argint, de şi bĕtrâna 'şĭ pusese deja două bucăţele în ceaşcă.

— Tu începĭ să mĕ îngrijeştĭ, Melanio, zise d-na La Bourde.

„Adineoarea când ţi-am cerut ziarul, mi-aĭ adus o servietă de ceaiŭ; acum staĭ fără nici o trebuinţă cu zaharniţa lângă mine.

„Vaĭ! copila mea, ce ţi-o fi umblând prin cap?...

„Ia vino, drăguţă, dă-mĭ mâna şi uite-te drept în ochiĭ meĭ.

Melania întinse mameĭ sale mâna, peste masă, şi 'şĭ aţinti ochiĭ marĭ, visătorĭ pe figura ei încă frumoasă.

— N'o să 'l maĭ uiţĭ odată? întrebă d-na La Bourde, nu poţĭ să 'ţĭ smulgĭ din inimă amintirea luĭ?

„Credeam că purtarea luĭ către tine şi către copilul tĕŭ o să te desguste de dênsul.

„Ah! dar tu tacĭ, tremurĭ şi 'ţĭ plecĭ ochiĭ.

„Am înţeles... Nu'mĭ maĭ trebuie rĕspuns.

„Tu iubeştĭ încă pe omul acesta care ţi-a înveninat toată viaţa.

— Mamă, strigă Melania, nu pot să 'mĭ ascund sentimentele, trebuie să fiŭ sinceră cu tine.

„Tu crezĭ că n'am maĭ vĕzut pe Buller de când m'a renegat şi m'a respins în faţa nevesteĭ luĭ.

„Te înşeli.

„Acum câte-va zile m'am întâlnit cu dênsul.

D-na La Bourde se cutremură:

— Te-aĭ întâlnit cu dênsul! strigă ea. Dar unde?

„În casa asta n'a călcat.

— Am primit de la el o scrisoare în care mĕ ruga în terment de disperare să nu 'ĭ refuz o ultimă întâlnire, căcĭ avea să 'mĭ comunice lucruri importante. M'a aşteptat într'o cofetărie, între patru şi cincĭ ore după amiazĭ.

— Şi te-aĭ dus, fără ştirea mea? Fără să-mĭ cerĭ un sfat?

„Ah! Melanio, omul acesta te-a înstreinat cu totul de mine.

— Da, m'am dus.

„Şi dacă i-aĭ fi auzit tu însă-ţi, mamă, tânguirile asupra situaţieĭ grozave în care se află, între mine şi nevasta luĭ, dacă aĭ fi ascultat descripţia datoriilor ce are de împlinit către mine şi acea femee, atuncĭ de sigur l-aĭ fi aprobat şi i-aĭ fi primit propunerea.

— Propunerea?... D-zeule! Ce-a maĭ cerut de la tine?...

„Ce maĭ vrea încă? Nu i aĭ jertfit tot ce aveaĭ maĭ scump, liniştea şi onoarea noastră?...

„Ce maĭ poftește?

— Nimic, mamă, rĕspunse Melania cu hotărâre.

„Vrea numaĭ să mĕ ţin de jurămêntul ce i-am făcut.

„O să plece din Berlin pe-ascuns iar eŭ mamă...

— Iar tu? răcni bĕtrâna sărind de pe scaun, ce trebue să faci tu?

— Să 'l urmezĭ în patria nouă aşa cum e datoria femeeĭ d'a părăsi tată şi mamă şi a urma pe omul ce iubeşte şi ce şi-a ales,—în depărtare mare.

Franceza, auzind aceste cuvinte rămase înlemnită, cu mâinile încrucişitate pe piept.

— Mamă, reluă Melania cu glasul înăbuşit de lacrimĭ, eŭ n'aş fi avut curaĭul să plec fără să 'ţĭ spun, să te părăsesc pe-ascuns.

„Însĕ poate ar fi fost maĭ bine aşa, căcĭ iată-mĕ acum încurcată într'o luptă grea.

„Am voit să duc cu mine binecuvêntarea ta, să'ţĭ zic să rĕmâĭ cu bine.

— Vreĭ să pleci va să zică, vreĭ să mĕ părăseştĭ pe mine, mama ta, încrezându-te în omul care te-a împins deja în mizerie şi care o să te afunde şi maĭ mult în ticăloşie?

— Mamă, îl voiŭ urma până la marginea pământuluĭ pentru că îl iubesc.

Franţuzoaica clătină capul în semn de mare durere.

— Îl iubeştĭ pe el, zise dênsa, te duceĭ cu el; numaĭ pe mine, mama ta, mĕ părăseştĭ pentru totd'auna.

„Nu te voĭ maĭ vedea!

— O! nu pentru totd'auna. O să ne maĭ vedem.

— Nu, nu, călĕtoria asta va fi pe veci, şi dacă tu te smulgĭ acum de lângă mine, îmĭ spune inima că n'o să te maĭ vĕd niciodată, că n'o să te maĭ înlănţuesc cu braţele mele.

„Ah! copilă, iubită copilă, rĕmâĭ cu mine!

Melania se repezi la mama sa şi o apucă în braţe.

— Iartă-mĕ, mamă, iartă-mĕ, aş muri de n'aş trăĭ cu dênsul.

„Aĭ vrea oare să plec cu adevĕrat pe veciŭ în lumea cealaltă, saŭ să mĕ duc la o depărtare de câte-va zile în America?

„Nu ştiĭ tu că iubirea asta e tot pentru mine?

„Vaĭ, îmĭ închipuesc durerea ta şi presupun că mĕ duc eŭ însumĭ în nenorocire, dar nu pot altfel, trebuie să plec.

„De aceea te implor, mamă, iartă-mĕ, iartă-mĕ!

D-na La Bourde îşi strînse copila la inimă.

— De câte jertfe nu e capabilă inima unuĭ mame! esclamă dênsa, adânc mişcată..

„Ştiĭ bine că viaţa, fără tine, o să îmĭ pară o pustietate rece şi întunecóasă dar nu te opresc.

„Du-te copilă, nu vreaŭ să te împedic în iubirea ta.

„Şi eŭ am făcut tot aşa.

— Tu, mamă?

— Da, şi eŭ am părăsit casa părinţilor fără voia lor şi am urmat pe tatăl tĕŭ. Şi eŭ am pricinuit mamei mele durerile pe care le simt acum.

„Poate m'a ajuns blestemul... Du-te, nu te opresc!..

Clopoţelul de la poartă sună cu violenţă.

Melania tresări.

— Cine să fi venind pe vremea asta? întrebă d-na La Bourde.

„Azi nu e zi de vizită. Un muştereu la joc nu poate fi.

— El este, mamă, strigă Melania.

— Cine el? Buller?

— Da, a venit să mĕ ia pentru că trebue să plecăm chiar în noaptea asta.

— În noaptea asta! esclamă cărunta femee cu un ton sfâşietor. D-zeule nu poate să încapă amânare?

Fata alergase afară să deschidă uşa pentru că sunarea se repetase de câteva ori.

— Am spus tot mamei, şopti dênsa lui Buller când acesta se repezi înăuntru învĕluit într'o blană mare.

— I-aĭ spus? ştie c'o să plecăm? întrebă Buller cu un ton de supĕrare. Asta e rĕŭ.

„Ar fi trebuit să nu 'i spuĭ nimic.

— O! dar n'aĭ grijă, ea şi-a învins inima, nu mĕ opreşte.. s'a învoit.. Întreab-o tu însu-ţi.

— Şi chiar d'aş fi voit s'o opresc, zise d-na La Bourde cu un glas înăbuşit, la ce mi ar fi folosit asta? Ia-mĭ copila şi du-o departe.

„Însĕ blestemul meŭ să te ajungă când te vei arăta vr'o dată nerecunoscĕtor către dênsa pentru toate jertfele ce ţi a făcut...

— Am s'o iubesc tot-d'a una cum o iubesc azi, esclamă Buller.

— Dzeŭ ţi-a auzit vorba asta şi o să'ţĭ pedepsească necredinţa.

Zicând vorbele astea, d na La Bourde îşĭ duse batista la ochĭ şi'şĭ respinse lacrimile gata să sbucnească.

— Îţĭ trebuesc banĭ, Buller, întrebă dênsa.

„Spune'mĭ drept.

„Am o mică avere şi vreaŭ să'ţĭ daŭ imediat toţĭ banĭ pe carĭ i-am în casă.

— Ce bună eştĭ, mamă, strigă Melania sărutându-i mâna.

Însă Buller îşĭ deschise iute blana şi scoase un portofoliŭ mare de piele. Îl deschise şi arătă o mulţime de bancnote marĭ, hârtiĭ de valoare şi câte-va fişicurĭ de aur.

— Iată priveşte, zise el, şi convingete că Melania n'o să ajungă cerşetoare cât o fi cu mine.

— Posesiunea atâtor banĭ, cred că n'o să'ţĭ atragă nicĭ o neplăcere, zise bĕtrâna privind pe Buller drept în ochĭ.

— Să n'aĭ nicĭ o grijă, răspunse el. N'o să ne urmărească nimenĭ. Totuşĭ plecarea trebue să fie grabnică.

„La 10 ore și câte-va minute trenul pornește spre Hamburg. E vreme să ne luăm rămas bun.

— Dar Melania nu'l pregătită pentru călătorie, zise bătrâna.

— Ba da, mamă, mi-am pus într'o ladă tot ce mi-e absolut necesar.

„Multe lucruri nu pot să iaŭ, Max m'a oprit.

„Ce albituri și haine'mi vor mai trebui le vom cumpăra.

„Și acum, mamă, nu mai plânge.

„Peste câte-va luni, când vom fi stabiliți în Lumea Nouă, veĭ veni și tu la noĭ și atunci vom inaugura printr'o aerbare trăiul nostru comun și tihnit.

— Frumos viitor îmi arăți, dar eŭ n'o să am parte de el, șopti doamna La Bourde.

— Eŭ simt, Melanio, că n'o să ne mai vedem nici odată.

„Iată crucea mea de aur, puneți-o la gât. Eŭ am purtat-o ani îndelungați, am considerat-o ca un talisman.

„Ți-o daŭ ție ca să te apere de nenorocire!

Își luă de la piept crucea de aur legată cu o *panglică* de *mătasă* neagră și o atârnă de gâtul plin și alb al fiicei sale,

Apoĭ atrase capul ei pe piept și 'l acoperi figura de sărutări.

Iar pe urmă'l puse amêndouĕ mâinile pe cap și începu s'o binecuvênteze plângênd:

— Dzeŭ să'ți îndrepte pașiĭ pe drumul tĕŭ întunecos, copila mea, și să nu facă să te căești de ceasul acesta.

„Te binecuvêntezĭ, copila mea, de o mie de orĭ.

Atunci isbucni Melania în plâns și suspine.

Se părea că dênsa nu mai vrea să'și ia capul de pe pieptul mamei sale.

Buller se uita la ea îngrijat.

— Rĕmâi cu bine, mamă, șoptia fata și cu bine să vii după noi. Ah! dar câtă veĭ mai sta aci nu uita de micul mormênt acoperit de zăpadă.

„Ce nenorocire că nu pot să 'l iaŭ cu mine.

— E vremea de plecare, zise Buller. Haide!

Melania se smulse din brațele mamei sale și se aruncă într'ale iubitului ei, care o strânse la piept cu o mare iubire...

— Nici odată n'ai să te căiești de pasul acesta, îi zise dênsul. In ori-ce parte a lumei ne-ar împinge destinul, tu veĭ fi o părtașă a vieței mele, tesaurul meŭ cel mai scump.

Atrase blând pe fată după sine și când ușa se închise în urmă-le, atunci d na La Bourde observă că era singură.

— Melanio! strigă dênsa. Melanio, copila mea, unde ești? O, D-zeule, a plecat! a plecat!

Multă vreme rĕmase ghemuită, nemiș-

cată, amorțită pe divanul pe care se trântise.

Nu mai plânse nici nu se mai văită, însă durerea ce o stăpânia era imensă.

Buller mai mult târîse pe Melania pe scară, de cât o condusese.

Tocmai când fata [illegible]ți pe frunte aerul rece al nopței, [illegible]ăi veni în fire.

Inaintea casei aștepta o trăsură închisă în care se așezase deja lada Melaniei. El ajută fetei să se urce în trăsură, se așeză alăturea de dânsa și porunci vizitiului să mâne iute la gară, făgăduindu'i un bacșiș.

Melania 'și ascunse figura pe peptul lui. Dânsul îi sorbi lacrimile din ochi și cu buzele îi astupa gura ori de câte ori ea voia să zică :

— Mamă ! sărmană mamă !

D o dată; Melania 'și rădică capul.

— Max ! strigă dânsa cu groază, nevasta ta o să ne urmărească, o să ne oprească la plecare.

„Ne vom întoarce îndărăt insultați și batjocoriți :

„Ne va da pe mâna poliției.

— N'ai nici o teamă iubito, răspunse negustorul.

„Eŭ am vestit acasă și în toate părțile că plec în Olanda pentru opt zile. Tocmai după trecerea acestui termen se va observa fuga noastră.

„O dar atunci vom pluti departe pe ocean.

Isbuti să liniștească într'atâta pe Melania, să 'i insufle atâta siguranță încât dânsa deveni mai veselă și începu să 'și închipuiască în culorile cele mai frumóse călătoria pe mare.

După un trap de jumătate ceas, trăsura se opri înaintea gărei.

Hamalii se repeziră la trăsură îmbrâncindu-se și luară lada fetei. Buller își susținu adorata să se coboare și o conduse în sala de așteptare, foarte frumos decorată, destinată călătorilor de clasa I și a II-a.

— N'o să mă vadă aci lumea ? întrebă Melania.

„Nu cum-va femeea ta s'o fi aflând aci din întâmplare ?

— N'ai nici o frică, nimeni nu poate bănui că noi plecăm.

Își scoase ceasornicul de aur și se uită la ceas.

Apoi zise :

— Mai e un sfert de ceas până la plecarea trenului.

„Aș dori să fim în clipa asta în cupeŭ și trenul să se pună în mișcare. Eŭ însu'mi nu pot să alung o grijă ce mă bântue de și ea n'are nici un motiv.

In sala de așteptare erau numai câteva mese ocupate.

La masa aceea la care luaseră loc Buller și amanta sa, se așezase un domn elegant îmbrăcat și a cărui ținută îl arăta ca făcând parte din societate aleasă. Pe figura lui fără barbă se îngânau inteligența și înțelepciunea.

Se auzi întâia sunare a clopoțelului.

Ușele vagoanelor se deschiseră. Melania și Buller se ridicară spre a se duce să'și ia locuri în tren.

Indată după dênșii se ridică și străinul, în același scop de sigur, și ieși afară.

Buller ar fi voit să aibă pentru sine și însoțitoarea sa un compartiment în treg și tocmai era să deschidă vorba cu un conductor despre asta, când străinul apropiindu-se de dênșii, rugându-i să'i facă loc, se urcă tocmai în compartimentul unde se afla deja Melania.

Nu mai era nimic de făcut. Străinul nu putea fi dat jos cu forța. Totuși Buller zise conductorului:

— Soția mea e bolnavă, are atacuri de nervi.

„N'ai putea să'mi procuri un compartiment separat, chiar un vagon? Plătesc ori-cât.

Dar conductorul răspunse:

— Ah! d-le, sunt așa mulți pasageri cari nu aă loc... Iar dacă voiai un vagon separat trebuia să spui cu câteva ore înainte.

Buller trebui să se acomodeze cu împrejurarea.

N'avea încotro.

Sări și el în vagon.

Când să intre în ușa compartimentului, Melania începu să strige:

— Crucea mea de aur! Crucea mamei! Am pierdut o!

Buller se opri deodată

Dênșul rămase ca înlemnit cu gura căscată.

Apoi revenindu'și în fire zise:

— Nu se poate, caută bine, ai s'o găsești.

Zicând aceasta el se uită în jurul amantei sale.

Melania reluă:

— Nu e! Panglica *s*e ruptă.

„Dumnezeule, am pierdut suvenirul și talismanul care era să mă apere de nenorocire.

Și nefericita își frângea mâinile cu disperare

Buller observă că amanta sa îngălbenise groaznic.

Fiica doamnei La Bourde era gata să isbucnească în plâns.

Atunci pentru a o consola îi zise:

— Poate ai pierdut o în sala de așteptare.

„Ține biletele.

„Eu mă duc s'o caut.

Fata însă'i răspunse în grabă:

— Dar dacă o să întârzii? Trenul o să plece îndată.

„Dacă rămâi jos, ce se va întêmpla cu mine?

„Nu mă lăsa singură.

— Eu cred că mai e vreme d'aruncat *o privire* în sala de așteptare, zise străinul. Dacă nu mă înșel mi se pare că am auzit căzênd ceva de la dumnéta acolo.

Buller murmură o mulțumire către străin și se repezi afară din vagon.

— Emoțiunea mea poate că te-a supărat, d le, zise Melania.

„Insă vezi, eŭ sunt cam superstițiósă, și mie mi se pare o mare nenorocire să pierd o cruce de aur pe care mama a purtat-o la gât toată viața ei.

— Treaba asta mi-o esplic eŭ, răspunse străinul.

„Se zice în adevĕr, că jucătorii, când poartă la dênșii asemenea talismane, aŭ noroc.

„Iar când se întêmplă să le pearda atunci daŭ de pagubă mare.

„Cel puțin așa se zice.

„Eŭ nu sunt cartofor.

Străinul pronunțase cuvêntul „jucători" cu o intonație ciudată.

Melania se speriă.

Oare știa el că dênsa era fiica unei femee ce ține o casă de joc?

Oare dênsul intrase vre o dată în salonul mamei sale?

Ea se uită la dênsul cu băgare de seamă

Figura lui i se părea cu totul necunoscută.

Atunci fiica doamnei La Bourde se liniști

Clopotul gărei sună a doua și a treia oară.

Buller nu se arăta

Melania se repezi speriată la ferestra vagonului

— Bărbatul meŭ! țipă ea, unde este bărbatul meŭ?

„Stați! opriți!

Trenul se punea încet în mișcare.

De o dată Buller se repezi afară din sala de așteptare cu crucea de aur în mână.

O găsise.

El sări pe treapta vagonului apucându se cu mâna de mânerul ușei.

De o dată se simți cuprins pe dinderât de două brațe puternice și ținut în loc.

Se întoarse.

Atunci zări doi ochi ce scânteiaŭ sinistru în întuneric.

Era muta careia, prin nimicirea testamentului, el îi furase averea și fericirea

Ea stătea înaintea lui ca un spectru resbunător.

— Pleacă d'aci! zise el cu un glas năbușit, pleacă d'aci!

„Nu te cunosc!

Se smuci ca să intre în vagon, însă crucea'i căzu din mână.

După un moment, trenul mergea iute, iar Sofia, rămasă pe peron, se plecă și luă crucea ce căzuse din mâna jefuitorului sĕŭ.

Poate că obiectul ăsta îl va servi vr'o dată să dea de urma lui Buller.

In vremea asta, Melania își rezimă capul de perinele vagonului și plângea amar de viitorul ce o aștepta.

Prevedea o viață nefericită.

LIII

Echipagiul Condorului

In portul Hamburg era o mișcare mare.

Cârciumele și birturile erau pline de mateloți.

Intre toate se deosibia prin numĕrul și varietatea musteriilor cârciuma numită: „Inima sângeroasă".

Stăpînul acestei cârciume era Isac Schmorl.

Acest negustor vindea de toate; bĕuturi, mâncare, diferite lucruri mici trebuitoare călĕtorilor pe mare.

Era apoi și samsar.

Procura locuri mateloților saŭ îi ascundea când voiaŭ să fugĭ de pe un vapor.

In ziua în care 'i facem cunoștință, stătea la tejghea, alăturea de frumósa luĭ nevastă Estera și împărțea neîncetat pahare de un fel de rachiŭ pe care oamenii îl porecliseră apă de Elba.

D'odată, dênsul își întrerupse ocupația își șterse mânile ude, își scóse césornicul și 'l consultă, apoi zise către scumpa sa jumĕtate:

— E vremea, Estero, să plec înaintea „Condorului" care trebue să fi ajuns la Blankenese.

— Da, Isac, du te și D zeŭ să fie cu tine și să te ajute în afacerĭ.

Apoĭ în șoaptă adăogă:

— Iaĭ și marfă cu tine?

— De sigur, rĕspunse Isac tot pe acelaș ton.

„Acesta e articolul meŭ cel maĭ bun la care e câștig maĭ mare.

Estera reluă, apucându'ĭ brațul:

— Fiĭ cu băgare de seamă, bărbate, fiĭ prevĕzĕtor.

„De veĭ fi descoperit, suntem nenorociți pentru toată viața.

— N'aĭ grijă, Estero, marfa e bună și solid lucrată, cu greŭ se p'ote deosebi de cea adevĕrată.

„Vr'o doĭ anĭ maĭ lucrăm și suntem bogați.

„Atunci o să pot să 'ți cumpĕr, draga mea, o vilă la Uhlenhorst.

Zicând aceste cuvinte, Isac strînse cu iubire mâna soției sale și se urcă în catul al doilea al caseĭ, unde 'și avea locuința.

Aci puse mâna pe un geamantan pe care avea de gând să 'l ia cu sine; îl deschise și începu să revizuiască mărfurile ce eraŭ în el.

Pe când se adâncise în socoteli, cineva bătu încet la ușă.

Inchise iute geamantanul, alergă și deschise ușa.

— A! d-ta eștĭ d-le Grenzer, esclamă Isac mirat, mĕ bucur că te vĕd dar aĭ sosit la timp rĕŭ; nu pot sta de vorbă, am să plec pe Elba înaintea unuĭ vas care sosește.

„Știi d-ta, afacerile...

— Știu, răspunse domnul cu barba căruntă, însă afacerea mea e mai grabnică...

„De alt-fel n'am să 'ți vorbesc de cât un sfert de ceas.

— Atunci e un *mijloc*.

„Însoțește mă și să vorbim pe drum.

Streinul stătu la îndoială.

— Să nu iai în nume de rău, d-le Schmoler, dar d ta știi că nu trebue să fim văzuți împreună.

— N'o să fim văzuți, te-asigur; barca noastră va ține o cale pe unde nu umblă luntrile.

— Bine, atunci haide.

După cinci minute se aflau în barcă pe Elba; luntrașul, care era un individ vânjos și surd, vâslia din răsputeri.

Convorbirea între Isac și Grenzer, casierul necredincios al băncei Fregusson și compania, urmă până la un punct al fluviului unde barca trase la țărm și depuse pe casier care se întoarse pe jos în oraș.

Resultatul convorbirei fu o nouă afacere pentru negustor: dênsul trebuia să scoată din Hamburg pe casier după ce acesta va fi jefuit casa de bani a stăpânului sĕu.

Barca 'și urmă calea și după câte-va minute surdul strigă d'odată:

— Iată Condorul!

Samsarul, care se lăsase să fie dus pe gînduri, se trezi deodată.

Incet, luntrea fu apropiată de enormul vas, și Isac, cu geamantanul în mână, se urcă ca o pisică pe o scară de frânghie lăsată până la suprafața fluviului.

Sosirea evreului produse o mare mișcare pe vapor.

Toți strigau din toate părțile:

— A venit Isac al nostru!

Afacerea merse strună.

In câte-va minute Isac desfăcu patru ceasornice de aur și mai multe inele strălucitoare.

De o dată un matroz îi aruncă dinainte o bancnotă englezească, zicêndu'i:

— Ai aur, evreule? Dă mi aur pe fițuica asta.

— Ei, scumpul meu, aurul s'a rărit acum, răspunse evreul; cu greu îl storc de la bancheri plătind chiar un agiu mare. Daca vrei cu agiu se póte; altfel nu.

— Fie cu agiu!

După alte câte-va minute Isac își desfăcuse și tóta provizia de aur pe bancnote bune englezești.

După ce luă măsură unui matroz pentru un costum de haine și după ce asigură pe doi concetățeni că femeile le erau credincioase, de și știa cu totul din contra, se întórse acasă nespus de mulțumit.

După câte-va ceasuri, Condorul ancorând în portul Hamburgului, echipagiul umplu taverna lui Isac.

. . . . . .

Polițistul american Francis Bristol se presintă în palatul telegrafo-poștal din Hamburg și, după o convorbire de jumătate ceas cu dirigintele superior Mobins, eși mulțumit de informațiile ce căpătase: Se primise o depeșă din Berlin în coprinderea următoare: „Nasturii pe drum"; ea fusese adresată și predată farmacistului Richard Schmidt, care locuia în strada Langereihe No 270.

După un ceas, americanul, îmbrăcat ca un negustor cu dare de mână și având o figură cu totul naivă, să afla în casa indicată, adică în prăvălia farmacistului Richard Schmidt.

Întrebând de acesta, fu mânat până la al patrulea etaj, într'o cameră strimtă și puturoasă unde țipau niște copii.

Farmacistul nu era acasă.

Femeea lui era ocupată să împartă la trei copii — adevărate schelete, — mâncarea de amiazi însoțită de obicinuitele ghionturi și pârueli.

Bristol îi făcu mai multe întrebări.

Femeea răspunse rèstit și cu neîncredere la întrebările polițistului, dar se liniști aflând din gura lui că venise pentru niște medicamente.

Îi arătă un scaun într'un colț al casei.

Trecu mult până să sosească farmacistul.

In sfârșit el se ivi, dar într'o stare de beție complectă.

Cum intră în casă, femeea sări cu gura pe el.

Farmacistul începu să facă gălăgie și să înjure.

Se iscă o ceartă în care femeea înfuriată înșiră toate cusururile bărbatului său, imputându'i între altele relațiile ascunse și bănuitoare ce avea cu Isac Schmorl.

Schmidt se înfurie groaznic.

Fără să bage de seamă că era un străin în casă, se repezi să lovească pe femee; aceasta fugi după scaunul lui Bristol care dând iute capul la o parte isbuti să evite la vreme o isbitură sdravănă.

— Bețivule, striga femeea, crezi că scrisorile acelea tainice pe care le primești și le duci evreului, aŭ să te ducă la bine?

„In temniță aŭ să'ți putrezească oasele, nătărăule!

Se păru că negustorul ce umbla după medicamente, se plictisese tocmai atunci de atâta așteptare.

Se sculă și o luă la sănătoasa arătându'și nemulțumirea prin murmure neînțelese,

— Femeea are să mănânce o bătaie sdravănă, își zise dênsul coborând scara; n'am ce să'i fac; asta intră în regulele căsniciei.

„A! dar în sfârșit aflaiŭ ce vream să știŭ!

„O să am a face prin urmare cu Isac Schmorl!

LIV

În valuri gheţoase

— E voinţa mea serioasă, Villiam zise, contele plimbându se în sus şi în jos prin odaia sa.

„O să concediez pe toţi oamenii mei numai tu şi Anton veţi rămênea în serviciul meu.

William se închină, tuşind puţin şi răspunse :

— Poţi să te încrezi neapărat în noi d-le conte.

„Toate poruncile d-tale vor fi precis esecutate.

„Te rog, încă odată, iartă-mă d le conte, că am avut nefericirea de a te supăra.

„Dar crede-mă, trăsura mergea atât de repede şi noaptea era atât de négră în cât un vênător mult mai bun de cât mine putea să greşească.

— Bine, răspunse contele Marco, încreţindu şi sprînceniile, nu-mi mai aduce aminte de acest lucru.

„Ar fi în adevăr mai bine dacă mâna ta nu tremura şi glonţul nimerea pe acela cui i-a fost destinat.

— Crezi d-ta înadevăr, d-le conte, întrebă William, că servitorul lordului ţi-a spart lada ?

— Nu servitorul lordului, strigă Marco turburat, ci acela care sub masca acestuia s'a furişat în Castelul Zmeilor.

Îşi trecu mâna peste frunte ca şi când ar fi vrut să alunge norii de pe dênsa.

Era întunecat.

— Am duşmani, iubitul meu William, zise el, duşmani primejdioşi şi cu tóte că mă simt destul de tare, lupta cu dênşii, tocmai acum, mi e foarte neplăcută. Căsătoria mea cu contesa Rosamunda de Fernau o să se facă peste trei săptămâni ..

„Dar trei săptămâni e timp destul de lung ca inimicii mei să poată face tot posibilul pentru a împedeca această căsătorie...

— Nu se poate face nunta mai curênd ? întrebă William.

— Imposibil.

„Pregătirile pentru această festivitate care va fi în adevăr regală, nu se poate face într'un timp mai scurt.

„Ş'apoi, scumpul meu William, tu ştii că mai avem lipsă de unele hârtii pe carî îţi va fi imposibil ale pregăti mai de grabă.

Contele puse mâna pe umărul supusului său, spunêndu-i vorbele din urmă cu oareş care aer triumfător.

— Hârtiile, e lucru foarte greu, răspunse ofticosul, mai ales cronica familiară a contelui Marco-Sternenburg, pe care d ta o vrei cu orî-ce preţ îmi dă mult de gândit.

„Dar fii liniştit, o să aî la timp tóte

hârtiile necesare, aşa în cât nimenĭ nu va putea cunoaşte origina lor.

— Mĕ încred în tine, respunse contele, şi te voiŭ resplăti împăraţeşte William; o să 'ţĭ dăruesc o avere întreagă în ziua nunţiĭ mele.

Omul slab cu privirea melancolică dete din cap.

— Nu-mĭ mai trebue mie nicĭ o avere, zise dureros, mĕ voiŭ muta cu d-ta la Castelul Zmeilor ca să mor.

„Simt că boala mea de un timp progresează enorm, şi că trebue să mĕ grăbesc a 'ţĭ îndeplini cele din urmă serviciĭ, pe carĭ le mai aştepţĭ de la mine.

Se închină şi plecă. Contele privi cu rĕutate în urma lui.

— Cu atât mai bine, îşĭ zise, să am un trădător şi un complice mai puţin.

Îşĭ încrucişă mâinile peste piept se apropiă de masa lui de scris privind mult la o fotografie minunată, pusĕ într'o ramă frumoasă gravată cu briliante.

Era portretul Rosamundeĭ.

— De veĭ fi odată a mea, şopti dênsul, voiŭ lupta cu lumea întreagă.

„Tu îmĭ veĭ da siguranţa izbândeĭ şi a liniştelĭ.

„Nu 'mĭ voĭ mai murdări mâinile cu nicĭ o crimă.

„Voiŭ trăi numaĭ pentru tine... Voiŭ fi vrednic de tine.

Simţĭ o lacrimă fierbinte că 'l cade din ochĭ.

Dar o înecă şi zise:

— Să nu fiŭ slab!

„Iubirea nu trebue să mĕ facă să mĭ perd sângele rece.

„Numaĭ aşa voiŭ putea să ajung la ţintă.

„Da, eŭ nu mai sunt bĕtrân de când mĭ s'a ivit în cale această femeia tênĕră...

„Cu toate astea trebue să fiŭ mai mult ca orĭ când nesimţitor şi tare. Ce vreĭ tu, Antóne?

Servitorul întrase încet cu discreţia-ĭ obicinuită.

Faţa lui trăda însă că avea de-a anunţa ceva important stăpânului sĕŭ.

— Contesa Fernau, zise însfîrşit.

„Este aicĭ, vrea să vorbească cu d. conte!

— Nu e nevoie să mĕ anunţĭ cu atâta pompă, se auzi atunci o voce sonoră la spatele servitorului.

„Sunt sigură că voiŭ fi primită de d. conte.

Rosamunda stătea în pragul uşiĭ.

— Tu eştĭ? strigă contele şi sări înaintea eĭ.

„Tu viĭ la mine?

— Mĕ bucur aşa de mult în cât aş fi încununat cu florĭ porţile caseĭ mele prin care aĭ trecut tu, dacă aş fi putut visa aceasta.

Dênsul făcu semn lui Anton să se retragă, şi după ce se închise uşa după dênsul atrase pe Rosamunda în mijlocul odăiĭ.

Voia s'o cuprindă în braţe.

Dar contesa se feri de dênsul, făcu un pas îndărăt şi zise :

— Nu, Marco, nu-ţi permit să mĕ săruţi înainte de a-mi fi răspuns cinstit la o întrebare pe care ţi o voi face.

— Ce întrebare? zise contele silindu-se să zîmbească.

— Cuprinsul acestei scrisori, strigă Rosamunda, scoţênd din buzunarul hainei sale blănite o scrisoare mică, delicată.

O dădu logodnicului ei încremenit.

— Pot să citesc? Îmi permiţi? întrebă contele.

„Ori trebue să rĕmână secret pentru mine ceea ce e scris aici?

— Nu, citeşte, şi spune-mi pe cinstea ta, pe cel mai sfînt cuvênt al tĕu dacă cele ce scriitorul acestei scrisori spune despre tine sunt minciuni, calomnii, saŭ adevĕrate.

Contele deschise scrisoarea şi citi.

Vocea-i tremura la început dar mai târziŭ devenia din ce în ce mai sigură.

„Doamnă contesă,

„Un om de onoare se crede dator a te prevesti de următoarele :

„Bărbosul pe care l'ai onorat cu iubirea d-tale este cu desăvêrşire nedemn de această distincţiune.

„Este un aventurier, un miserabil, ba mai mult un criminal.

„Dovezile lipsesc încă.

„Dar sperăm că în curênd vom putea să le câştigăm.

„Să te mântuim încă la vreme de ori ce greşală fatală.

„Te rugăm să amâni încă câte-va sĕptămâni căsătoria d tale.

„Acela care vrea să te scape de o cumplită nenorocire, te roagă să faci măcar atâta pentru mântuirea sorţii dumitale.

„Păzeşte te...

„Şi mai ales păzeşte-te să rĕmâi vr'o dată singură cu dênsul... căci el posedă puterea hipnotismului şi te póte subjuga prin voinţa lui.

„Iartă pe acela care îţi scrie această scrisoare.

„E un om cinstit dar nu se poate iscăli.

„Dar nu da însemnătate mai puţină acestor rînduri fiind că sunt anonime".

— Nu e iscălită, zise contele după ce o citi până la sfârşit.

„E destul ca să nu aibă nici o valoare ..

„Nu era însă nevoie.

„Eŭ cunosc numele acestuĭ nobil domn.

„E lordul Nelson!

— Nu, Marco nu, nu trbue să bănueşti pe lord fiind că ţi a fost rival.

„Nelson nu e capabil să facă denunţări anonime.

„Dacă dênsul are de zis ceva, nu merge pe căi piezişe.

„El spune deschis în faţă ori-ce ar avea de spus.

„Nu, nu, Marco, altul a scris scrisórea aceasta.

„Te întreb acum: te poţi pune în faţa lui şi să-i spui că e un calomniator infam?

Contele dete din umeri.

— Aş putea, dar nu vreau, răspunse cu o siguranţă uimitoare.

„Rosamunda mea va da ea însăşi, răspunsul la această scrisoare.

„Eu nu pot face alt-ceva de cât să o rog să-mi lase mie această scrisoare ca se pot descoperi pe autorul ei.

„Să îl pot pedepsi pentru infamia lui.

— Marco, strigă copila mişcată adênc de mânia nobilă a iubitului ei, eu nici un minut n'am crezut aceste calomnii, şi te rog iartă mĕ că te-am supĕrat vorbindu-ţi despre ele.

„Vino, lasă să aruncăm în foc hârtia asta păcătoasă, ca să nu mai rĕmâe nici amintire despre dênsa.

— Nu, copila mea, voiu ţine aceste rînduri.

„Ele îmi vor aminti în tot-d'auna că am un duşman pe care trebue să l nimicesc trimiţêndu-l în fundul iadului.

Rosamunda se cutremură.

Faţa contelui era roşie, întunecată.

Din ochii lui eşau scîntei înspăimântătoare cari trădau o sete de rĕsbunare grozavă.

Ea îl cuprinse de după gât şi zise cu glasul ei dulce:

— Trebue să uităm pe inimicii noştri.

„Să-i iertăm, Marco.

„Eu nu cred nici un cuvênt şi asta-i lucrul principal.

„Şi acum, adio!

— Cum vrei să plecĭ?

— Trebue; a fost o îndrăzneală destul de mare ca să viu la tine

„ Olga m'a petrecut până aici E a fară în trăsură.

„Ah! dênsa e aşa de bună, aşa de dulce!

„Ea mi-a salvat sufletul de un vifor greu.

— Cunoaşte ea cuprinsul acestei scrisori?...

— Da, rĕspunse Rosamunda.

„Închipueşte-ţi, a fost atât de mişcată, în cât mâinile-i tremurau ţinând scrisoarea.

„O scăpă jos, şi ieşi turburată, plângând din odaia mea.

— A plâns?

„Ce suflet nobil!

Vocea lui Marco era ironică, de un sarcasm pe care nu 'l putu masca îndesajuns.

Contesa însă nu băgă de seamă.

Îşi lipi buzele de ale iubitului şi eşi repede şi graţioasă.

Abia rĕmase Marco singur luă scrisoarea iarăşi în mâni şi o privi rătăcit.

— Aş rîde de acest anonim, zise în sfârşit. I aş lua în bătae de joc, dacă n'ar fi zis nimic despre puterea mea de hipnotizator.

„Dar el cunoaşte secretul meŭ.

„Trebue să fie un om care mĕ cunóşte şi mĕ spionează de aprospe.

„Cine ştie dacă nu va avea în adevĕr documente în contra mea

„Trebue să fac tot posibilul ca să aflu cine este el.

„Trebue şi voiŭ face.

Contele Marco sună.

Porunci să i se aducă trăsura.

Peste un sfert de ceas eşi spunĕnd vizitiului să apuce pe strada Mănăstirei la Ionas Bruck.

Bĕtrânul Leib, servitorul ovreiului îl conduse în contuar unde erau casele cu bani.

Abia se aşeză contele pe un scaun, uşa se deschise şi intră Ionas Bruck

Era mai bĕtrân, mai frânt ca ori când.

Era obosit, abia se tîra.

Buzele'i tremurau înainte d'a pronunţa vorba

— D-ta vii în persoană, d-le conte, zise cu voce slabă şi înecată.

„D ta vii la mine, un om nenorocit, care a fost isbit de soartă şi pedepsit pentru toate pĕcatele vieţii sale.

„Ce poftĕşti?

— Bani, Ionas Bruck, bani mulţi.

„O nouă afacere.

„Una dintre acele de cari am mai avut noi împreună de multe ori şi din care d-ta ai avut totd'auna un câştig aşa de frumos.

— Bani, gemu Ionas Bruck, nu mai am bani.

„Mi i-a furat un şarlatan, un ticălos în care m'am încrezut.

„O sută de mii de mărci! Toată averea mea.

— O sută de mii de mărci? sunt în adevĕr mulţi bani!

— Mulţi bani!... oftă ovreul. O sută de mii de mărci!

„I-am avut grămadă în casă!

„El, hoţul, mi i-a scos, mi i-a luat... a fugit cu ei.

„Dar îl voiŭ prinde eŭ.

„Îl voiŭ înfunda în puşcărie.

„Trebue să 'şi ispăşească pĕcatul şi să 'mi resplătéscă nopţile petrecute fără somn şi lacrimile vĕrsate după banii mei!...

— Cine-i omul acesta în care te-ai încrezut aşa de mult, Ionas Bruck?

— Aş vrea să uit numele lui, să nu'l mai aud pomenind nici de bine, nici de rĕŭ

„Buller îl chiamă.

„M'a minţit că are în Olanda sume enorme de încasat.

„Eŭ l'am crezut şi i-am împrumutat o sută de mii de mărci.

„Acum am aflat că nu s'a dus în Olanda să'şi încaseze banii..

„Şi a lăsat nevasta, copiii, şi a fugit nu ştiŭ unde, cu amanta sa..

Şi camătarul nu putea şi nu căuta să 'şi ascundă emoţiunea.

Bătrânul ridică mâinile spre cer.

Tremura din tot corpul.

Din ochi îi eșiau scântei.

Apoi zise :

— Blăstemul să fie acolo unde se află !

„Trenul să se sfărâme cu el, dacă e pe drum de fier.

„Vaporul să se cufunde în apă, dacă e pe mare.

„Ori-unde va fi, D-zeu să'l trăsnéscă și să'l sfărîme în mii de bucăți.

„Ori nu, nu, până nu 'mi scoț banii de la dênsul.

„Până atunci să trăiască.

„Dar vaĭ de el, dacă oi pune mâna pe dênsul !

Marco nu putu să nu zîmbiască. Desperarea cumătarului era așa de comică. Afară de asta știa bine că o sută de mii de mărci nu'l sărăceau pe Ionas Bruck.

De aceea'l zise :

— Liniștește-te, Bruck, ușor i-ai câștigat, ușor i-ai perdut.

„D-ta faci atâtea afaceri bune, în cât te poți consola pentru o singură nereușită.

„Așa dar : scurt și cuprinzător :

„Poți să'mi dai trei sute de mii de mărci, or nu poți ?

Bruck părea a se gândi.

Își mușca necontenit buzele și mâna cu care'și răsucea mustățile lungi și albe, îl tremura de iritația nervoasă în care se găsea.

— E o afacere bună, zise, o afacere minunată.

„Dar n'o pot face.

„Nu pot aduna atâtea parale. Dacă ți-aș da ți-tale de trei ori o sută de mii de mărci ar trebui să mă cobor în pimnița și să mă ating de săculeții mei drăguți, de galbenii mei.

„Asta mi-ar rupe inima.

— Așa dar caută, Bruck, dacă 'mi poți câștiga acei bani, zise contele Marco grăbit.

Se înțelege că nici el nu voia să ia galbenii din pimnița cumătarului.

Apoi adăogă :

— Peste câte-va zile o să 'mi aduci răspunsul

Salută și plecă.

Fu însă neliniștit toată ziua.

Dușmanii'i erau puternici.

Nu putea să uite că ei lucrau în potriva lui și că îl urmăreau mereu.

Seara plecă spre casa lui misterioasă unde oamenii lui lucrau deja de mai multe ceasuri.

Inainte d'a intra în casă, contele Marco își puse o mască neagră pe față ca să fie scutit de privirile scrutătoare ale complicilor sei.

Bătrânul castelan îl primi în odaia sa

Se vedea că dorește să-i ceară ceva.

Dar nu îndrăznea.

— Dacă ai să 'mi adresezi o rugare, Bertram, zise contele de aur, vorbește deschis.

„Tu ştiĭ că 'ţi împlinesc cu plăcere orĭ-ce.

„Spune deci ce'ţi apasă sufletul.

— Conte de aur, zise moşneagul, trebue să mĕ rog de ertare, am făcut contra porunceĭ tale.

„Iţi jur înse că nicĭ ţie nicĭ celorl'alţi nu le-am făcut nicĭ un rĕŭ

— Nu vorbi în enigme, Bertram, vorbeşte lămurit.

— Tu ştiĭ, urmă bĕtrânul, cât de singur şi părăsit m'am simţit de când a dispărut Olga.

„Când mĕ plimbam aşa singur prin această casă, prin odăile pustiĭ, căcĭ tu ştiĭ că numaĭ noaptea e viaţă aci, mĕ cuprindea uritul, o simţire care până aci nu cunoşteam.

„Mi se părea de o dată că în fie-care colţ al caseĭ vĕd câte un agent de poliţie....

„Mĕ cuprindea groaza că voiŭ fi prins şi dus la închisoare.

„Nu maĭ puteam suporta singurătatea.

„O dată, pot să fie câte-va săptĕmâni de atunci, am găsit în grădină o fată pe jumetate îngheţată.

„Am adus pe nenorocita în casă, unde işĭ veni în simţirĭ.

„Ştiŭ, conte de aur, că am păcătuit contra voinţeĭ tale fiind că mi-era oprit cu rigoare să primesc pe cine-va în casă.

„Insă'mĭ aduseĭ aminte de Olga şi mĕ simţiĭ emoţionat... luptaĭ....

„Dar mi-a fost milă de sĕrmana fată, se vedea aşa de nenorocită....

„Trebue să fiĭ îndurat o soartă grozavă, căcĭ nicĭ astă-zĭ nu şi a venit încă în fire.

„Mi-e frică să nu 'şĭ fi pierdut minţile.

— In tot casul aĭ greşit, Bertram şi nu pot să te laud de fapta ta.

„Trebue să ne păzim maĭ mult ca orĭ când.

„Nu poţĭ şti, moşule, dacă n'aĭ dus o spioană a poliţieĭ în casa noastră.

— O spioană, strigă bĕtrânul castelan, ea o spioană? nu, nu, despre asta îţĭ garantez eŭ cu viaţa mea.

„Oh, conte de aur, lasă fiinţa asta nenorocită să rĕmână cu mine.

„Ea îmĭ reaminteşte pe Olga mea care cine ştie unde rătăceşte în lipsă şi mizerie.

„Inchipueşte-ţĭ, când am rostit numele Olgăĭ înaintea eĭ, a tresărit, s'a deşteptat din amorţéla sa obicinnită şi cu ochiĭ scânteietorĭ de o dorinţă supra omenéscă a strigat de repetite orĭ: Olga! Olga!

Contele de aur voia să maĭ zică ceva, dar în acel minut uşa se deschise şi maĭ mulţĭ membri din societatea falşificatorilor intrară în casă.

In frunte era Bot-de-leŭ.

— Ah! tu eştĭ, conte de aur.. te căutam.

„Trebuie să 'ţĭ auzim cuvêntul într'o cheatiune ce nu sufere întârziere.

— Ori-ce ar fi acéstă chestiune, voi aţi fi putut aştepta până veneam eŭ la voi, ştiţi că nu 'mi place să mĕ deranjaţi.

— Un motiv serios ne-a îndemnat să venim şi să vorbim imediat cu tine, rĕspunse Bot de-leŭ îndărătnic.

„In sfîrşit am descoperit ca prin minune unde este ascunsă femeia trădătoare.

— Înţelegeţi pe Olga? strigă contele de aur.

„Ştiţi unde se află?

— Ştim! strigară mai multe voci de o dată.

— Ştim, repetă Bot de-leŭ, şi voim să ne rĕsbunăm.

„Se află în casa contelui Fernau!

„A fost scăpată din închisoare de cătrĕ un om influent.

Contele de aur se dete îndărăt speriat.

Cu o mişcare inconşcientă îşi potrivi masca pe faţă, îngrijit, vĕzênd cât de bine sunt informaţi complicii sĕi.

— De unde ştiţi voi acestea? întrebă dênsul

„Nainte de toate voesc să cunosc isvorul de unde vĕ luaţi informaţiunile.

— Isvorul? rĕspunse Bot-de-leŭ.

„Aşa I, nu avem dreptul să 'ţi ascundem nimic.

„Astăzi, când am intrat în odăile nóstre de lucru am găsit lipit de perete un rĕvaş.

„O înştiinţare şi o ameninţare.

„Erau scrise într'ânsul lucruri pe carĕ ţi le spun.

„Mai erau apoi şi altele.

— Mai erau şi altele? întrebă omu cu mască.

„De ce nu spuneţi toate?

„De ce vorbeşti aşa împiedecat Bot-de-leŭ?

Oamenii tăcură şi se uitară întrebători unul la altul.

— A! atâta vĕ este aşa dar credinţa şi supunerea? strigă contele de aur

„Aţi uitat înainte de toate că legile noastre spun:

„Nimenĭ nu are voie să ţină ceva secret.

„Eŭ mĕ desfac de voi, dacă nu 'm spuneţi îndată adevĕrul curat.

— E cu mult mai bine să'l ştiĭ, conte de aur, rĕspunse Bot-de-leŭ.

„Pe hârtia prinsă de perete mai erau următoarele:

„Voiţi să ştiţi cine e contele de aur?

„Voiţi să cunoaşteţi pe omul cu masca?

„Nu va trece nici o lună şi veţi afla cine este acest om.

„Vĕ jură Ciungul!

— Ciungul! strigă contele de aur mânios.

„Şi voi nu ştiţi cine a pus hârtia aste acolo?

„Voi nu ştiţi că băiatul Frant care a scăpat de moarte ca prin minune a jurat rĕsbunare contra mea?

„Nu m'a ameninţat cu moarte?

„O, asta o știți voi, tot atât de bine ca și mine.

„De aceea eŭ rîd de amenințarea lui

„Iar de la voi pretind să fiți în liniște și să vé supuneți.

— Dar trădătoarea? strigă un om tînér cu o figură slabă trăită.

„Ea trebue să'și ia resplata.

„Or vreĭ tu, conte de aur, să aștepți pânè ne denunță la poliție?

— Eŭ garantez pentru nevinovăția Olgăĭ, rĕspunse omul cu masca.

„Vĕ garantez că ea nu va vorbi nimic...,

— Numaĭ acela care nu poate, nu vorbește, strigă Bot de-leŭ.

„Noĭ o bănuim pe Olga. Pretindem moartea eĭ.

— O pretindem! strigară maĭ mulțĭ deodată.

„Să moară.

— Și cine o apără sé face bănuit ca și ea, strigă tînĕrul care vorbise maĭ naînte

Contele de aur vĕzu că ar fi primejdios de astă dată a contrazice pe oamenĭ agitațĭ.

Crezu maĭ bine să cedeze în aparență, și zise:

— Bine, dacă voĭ tovarășiĭ meĭ voițĭ cu orĭ-ce preț să moară, bine, să moară trădătoarea!

„Eŭ mĕ voiŭ însărcina cu esecuțiunea, în chipul prescris de regulamentul nostru social.

„Vĕ rog însĕ să 'mĭ lăsațĭ timp de o lună ca să pândesc ocasiunea cea maĭ bună ca s'o prind.

„Căcĭ gândiți-vĕ și voĭ, dispariținnea Olgăĭ din casa conteluĭ Fernau, ar face un sgomot foarte mare.

— Jurĭ tu că în termen de o lună să ne-o daĭ în mâinĭ?

Omul cu mască părea a se gândi

— Jură, conte de aur, jură! strigară falșificatoriĭ.

— Jură, conte de aur! zise încă o dată Bot-de-leŭ.

Și toțĭ se strînseră în jurul conteluĭ de aur.

Eĭ așteptaŭ de la șeful lor confirmarea făgăduielelor ce acesta făcuse când se constituise societatea.

In ferocia lor, acești bandițĭ uitaŭ că se aflaŭ în fața tatâluĭ aceleia a cărei moarte o voiaŭ cu orĭ-ce preț.

Bĕtrânul înaintă spre eĭ.

Figura luĭ, împresurată cu o barbă lungă și albă, era maĭ palidă ca orĭ când.

El uni mâinile ca la rugăciune și esclamă cu o voce stinsă:

— Milă! milă!

Marco se uită la falșificatoriĭ studiând figurele lor.

Insă din obrazele lor nu apărea cel maĭ mic semn de milă.

Atunci contele de aur zise cu o voce tunătoare:

— Jur!

Bertram însă se aruncă la picioarele lui și împreunându-și mâinile zise plângênd:

— Nu jura, nu jura, Conte de aur.

„Ah! n'o pierde, Conte de aur.

Dar omul cu masca ridică mâna în sus și zise cu vocea adâncă:

— Nenorocirea și bóla să mĕ ajungă...

„In temniţele cele mai adâncĭ să mĭ putrezească corpul...

„Câinĭĭ să mănânce din carnea mea, dacă credinţa e falșă și dacă eŭ nu-mĭ voiŭ ţinea jurámêntul, până trĕsc.

— Blestemat să fie cel ce își calcă jurámêntul, se auzi ca un murmur din șirul falșificatorilor.

Bertram își plecă capul pe genuchĭ plângând.

Bot de leŭ prinse mâna contelui de aur și o strânse cu căldură.

— De acum ne încredem iar necondiţionat în tine, Conte de aur.

„Vino jos în localul nostru de vezĭ ce am lucrat astăzĭ.

— Du-te, vĕ urmez numaĭ de cât, rĕspunse omul cu mască.

„Du te și tu, Bertram, lăsaţi mĕ singur.

Abia rĕmase singur în odae și căzu obosit.

— Cred că trebue să sfârșesc cu ăștia, murmură dênsul.

„Nu trebue să mai întru în casa asta.

Banĭ voiŭ avea în curênd destuĭ, îndată ce Rozamunda va fi a mea.

„Atunci voiŭ zice adio acestor mizerabilĭ și Contele de aur nu va maĭ esista.

Se sculă, eși afară pe galerie care era luminată foarte slab de o singură lampă mică.

Aci se opri deodată.

Ascultă fără mișcare.

O voce slabă înecată pătrunse până la urechile lui.

Era o voce de femeie.

Părea că cântă, dar în acelaș timp se auzea ca un plâns dureros, ca o vorbă, ca un vaet de copil.

Omul cu mesca nu cuteza a întoarce capul într'acolo de unde se auzia cântarea asta supraomenească.

Picioarele îĭ tremurau și nu se putea mișca din loc.

Atunci simţi că cine-va se apropie de dênsul.

O figură omenească.

Il cuprinse cu mânile de umerĭ.

Contele se dete înapoĭ; surprins de groază scoase un strigăt înfiorător și căzu aproape leșinat lângă perete.

O femeie nebună îl privea în faţă.

Avea o espresiune neexprimabilă de ură și groază în ochiĭ eĭ stinșĭ, fără lucire.

Marco se uită la ea tremurând.

Atunci ea își deschise buzele albe și subţirĭ și zise cu o voce care părea, că eși din adêncul mormêntului:

— Cartea —cartea— dă-mĭ cartea!...

— Hedviga! strigă contele Marco.

„Hedviga, ea!... D zeule, cât de mult s'a schimbat!

Fu cuprins de mila ei.

Se impresionă adânc vĕzând astfel pe victima sa.

Victima, pe care el o despoiase de tinereţe, frumuseţe, pe care o pierduse în noaptea îngrozitoare a nebuniei...

Acea pe care o jertfise crimei, mizeriei şi ruşinei!

— Hedviga! repetă şoviind.

„Nu, nu este ea.

„Corpul ei a murit odată cu sufletul.

„Nici tată-sĕu n'ar putea să o recunoască în starea aceasta nenorocită.

Nebuna părea a fi înţeles vorbele lui.

Două lacrămi mari eşiră din ochii ei, şi-i lunecară pe obraji în jos.

Apoi mişcând încet buzele fără culóre zise:

— Hedviga?—nu Hedviga e moartă, mormêntul ei este acoperit—cu—zăpadă.

„Roagă te pentru ea—roagă-te.

— Dă mi cartea—cartea—te rog dă mi cartea!!!

Ea spuse vorbele din urmă cu o voce mişcată, stăruitoare.

Contele se uită desperat împrejur.

Era singur.

Trebuia oare să lase neîntrebuinţat momentul în care ar fi putut să nimicească această fiinţă primejdioasă pentru dênsul?

Prin creerul sĕu treceau mii de gânduri de o dată.

— Numai mormêntul acoperă morţii, aşa ca să nu mai iasă la lumină, şopti contele.

„Nu voiu avea pace de dênsa până când va fi vie, până când nu voiu pune-o sub pământ

„Dar nu, nu o pot ucide acum.

„N'aş putea să mai privesc nici o dată în faţa Rosamundei.

Chiar şi asupra acestui om stricat, din care pierise de mult ori-ce simţire bună, iubirea avea o influenţă nobilă şi mântuitoare.

Iubirea unei femei curate îl scăpă pentru moment de a comite o crimă înspăimântătoare.

Îl făcu să lase din mână mânerul stiletului sĕu, pe care îl apucase deja ca să'l înfigă în peptul nefericitei Hedviga.

Numai aceasta îl împedeca de la acest omor grozav.

Contele părea acum a fi luat altă hotărâre.

— Trebue să o duc de aici îşi zise incet.

„Trebue să o ascund unde-va, unde să fie bine păzită, să nu mai pótă fugi.

Se întoarse către nebuna care stetea într'acestea nemişcată privind nepăsătóre înaintea ei.

Contele îi şopti la ureche:

— Hedviga, vrei cartea?

Nenorocita se cutremură.

Buzele 'i tremurară, pe când zise aceste vorbe:

— Cartea—tată, tată—cartea ta— o aduc îndată, îndată.

— Atunci vin-o după mine, zise contele de aur.

Şi plecă înainte.

Nenorocita mergea fără conştiinţă în urma lui.

El mergea grăbit, ea după dênsul.

Contele Marco nu eşi pe pórta cea mare.

Părăsi casa pe o uşă dosnică.

Afară de Bertram, numai el avea cheia acestei uşi.

Când eşiră afară, aerul rece făcu pe Hedviga să tremure din tot corpul ei.

Era învelită abia într'o manta cenuşie fórte subţire.

Dinţii nebunei clănţăneau de frig, pe când buzele-i murmurau aceste vorbe sinistre :

— *Mormêntul* e rece, rece ca ghiaţa.

Contele se cutremură.

Trebui să se gândească cât de aprópe era nenorocita de *mormêntul despre* care vorbea.

Era acum cu dênsa pe ţêrmurii riului.

Acel riŭ peste care trecuse ea o dată fugind de *persecutorii* ei.

Apa strălucea par'că ar fi fost mii de stele de asupra ei.

Erau stropi de *ghiaţă*.

Ghiaţa nu avusese destulă putere să cuprindă sub ea valurile care alunecau încet cu un sgomot lin şi uşor.

— Vino H-dviga, zise Marco bolnavel, vino dincolo.

„Acolo e cartea.

„Uite colo unde sunt pomii ăia.

— Dincolo—şopti dênsa maşinalicește —dincolo, dincolo.

Marco desprinse iute o luntre.

Ridică pe Hedviga în ea.

O aşeză în luntre iar el prinse lopata, făcu o mişcare puternică şi se depărtă iute de la ţêrm.

Trecu fără sgomot peste valurile apei.

Imprejur tăcere adâncă.

Luna se *ridica majestoasă* din dreptul unui nor cenuşiŭ.

Razele ei blânde se revêrsau feeric pe suprafaţa apei.

Figurile din luntre se ridicară de o dată ca străbătute de un curent electric.

Lumina nopţei le umplea de un *fior magic*.

Bărbatul puternic, spătos, cu lopata în mână, lângă dênsul femeea tênără, frumoasă, cu faţa ca varul, cu ochii stinşi fixaţi mereŭ pe lopată, era un tablou mişcător.

Un tablou care putea servi ca *model* unui *pictor*.

Contele Marco se simţi coprins de o emoţiune cu totul neobicinuită la dênsul.

De o dată îi veni în minte o poesie mistică a marelui poet Heine.

Se înfioră.

Nebuna, poate coprinsă şi ea de aceleaş emoţiuni, poate pătrunsă de puterea magnetică a gândirei contelui, începu să cânte cu glas tremurător aceiaşi poesie.

Contele privia spre mal.

Ar fi dorit să ajungă cât mai iute dincolo.

Cântecul nebunei îl tăia ca un cuțit în suflet și în creerî. .

Trebui însă să asculte.

Dênsa începu să cânte din nou.

— Mê va înebuni și pe mine până în cele din urmă, își zise Marco.

Își îndoi puterea și mâna luntrea repede, ca să ajungă mai de grabă la țêrm.

Nebuna însê se sculă în picioare.

Își întinse mânile spre cerul luminat de lună și începu să cânte și mai tare și mai pasionat ca înainte.

— Șezi jos, porunci Marco fetei.

Luntrea începea a se clătina.

Voia să o prindă de brațe și să o silească a se pune jos.

Dar în acel minut privi în fața ei și ae sperie de moarte.

Din ochiî ei eșiaŭ scânteî de ură și rêzbunare.

Nebuna fu cuprinsă de o furie grozavă.

O criză grozavă care adese-orî 'l coprinde pe acești bolnavî nenorociți, și care le dă pentru moment o putere fizică supra-naturală.

— Cartea! sbieră nebuna.

Și înainte ca Marco s'o fi putut împiedeca, îl cuprinse cu mânile de gât.

„Cartea... ucigașul tatâlui meŭ.. vină cu mine în mormênt...

O luptă înfricoșată începu acum în luntre.

Lui Marco îi trebui toată puterea ca să desfacă mânele nenorocitei de gâtul seŭ.

Abia se putu desface din brațele ei.

— Ucigaș! ucigaș! sbieră fata și glasul ei ascuțit străbătea liniștea nopței.

„Ucigașule, adă cartea!

Pe Marco îl cuprinse o desperare sêlbatică.

Strigătele ei puteaŭ să aducă în tot minutul ómenî la fața locului.

Era în primejdie să fie descoperit.

Trebuia cu orî-ce preț să înece țipetele nebunei.

Încercă să-i astupe gura cu mâna.

Dar ea se desfăcu din mânile lui.

Înfipse dinții în mâna cu care o ținea de gură.

Un strigât de durere isbucni de pe buzele lui Marco.

Dar în momentul următor uită totul din prejurul lui.

Cuprinse cu brațul puternic mijlocul tinerei fete și turbat, ieșit din fire, zise

— Așa? amuțește dar pe vecî!...

„Tu ai vrut să fie așa!

„Eŭ vreaŭ să am pace de tine!

Un minut pluti de-asupra apei un corp alb cenușiŭ, apoi se auzi un țipet și pe urmă nimic.

Valurile se izbiră de-asupra unui corp care se perdu în apă.

Asudat, cu pêrul și barba în desordine, ajunse Marco dincolo de mal.

Izbi luntrea arunc ând'o departe pe apă.

Se repezi ca o fiară spre pădure și se perdu în curând în desișul ei.

. . . . . .

. . . . . .

Nu departe de locul unde se comisese omorul acesta îngrozitor, unde contele Marco găsise de bine a îngropa pentru tot-d'auna pe victima sa era lipită de țĕrm o căsuță mică țĕrĕnească.

Cu toate că era noapte târziŭ, ușa caseĭ se deschise și doĭ oameni, aproape moșnegi eșiră afară.

— Iți merge și ție ca și mie moș Martine, zise unul dintre eĭ, un bărbat nalt, cu barba albă, lungă

„Nicĭ tu nu găsești odihnă, nicĭ somn.

„Și tu te gândești la Olga nóstră.

— Da, mĕ gândesc la ea, rĕspunse cela l'alt.

„Mi-aș smulge pĕrul de necaz că nu am putut găsi încă nicĭ o urmă despre dênsa.

„Unde a dispărut ea ?

„Par'că ar fi înghițit'o pământul.

„Și pe lângă tot nenorocul trebue să tacĭ.

„Să ne păzim a face zvon.

„Ea, orĭ unde ar fi, se află în primejdie.

Bĕtrînul mișcă din cap afirmativ.

— Era nevoie, zise el, să părăsim casa noastră din oraș, și să ne ascundem grabnic aicĭ în singurătatea asta.

„Căcĭ altfel puteam fi dațĭ iar și eŭ și Hilmar în puterea nemerniculuĭ Robin.

„Ne-ar fi dus înderât la dênsul.

„Ne-ar fi tratat ca pe niște nebuni fugiți din internatul luĭ.

— Da, e grozav, rĕspunse moș Martin, frecându-și mânile recĭ ca ghiața.

„E grozav de rĕŭ că e atâta nedreptate în lume.

„Oamenii cei mai mizerabili ajung cei mai tarĭ.

„Dar pentru aceea nu trebue să desperăm, zise pușnicul cu o voce puternică și melodioasă, pe când se apropiaŭ tot de țĕrm.

„Odată totuși vom nimeri calea cea bună.

„Nicĭ odată în viață să nu ți perzi nădejdea, orĭ câte greutățĭ aĭ întîmpina în munca ta.

„N'aĭ uitat de scrisoarea pe care ți am dat-o ?

— Da, am dat o.

„Era adresată unuĭ Domn mare.

„Prințul de Leuchtenberg...

„Crezĭ d-ta că el îți va ajuta ?

„Crezĭ că te va sprijini ?

— Astfel cu toată siguranța, rĕspunse pușnicul.

„Dênsul îmĭ va ajuta.

„Prințul este bun și generos.

„Numaĭ calomnia m'a lipsit de bunătatea și prietenia luĭ.

„Acum însă pot să I dovedesc că a fost numaĭ o intrigă între noĭ, că cineva a țesut o mreajă întreagă de calom-

Ei şi ticăloşii în jurul nostru ca să ne piarză pe amêndoi.

Moş Martin îl privi cam ursuz.

Acest om, pe care nici acum nu l cunoştea încă de pe nume, pe care îl găsise pe stradă în sdrenţe, avea ceva aşa de maiestos în purtarea lui.

— D-ta ai fost de sigur servitor la principele, întrebă moş Martin.

Un zimbet trecu pe buzele uscate ale pusnicului.

— Da, am fost servitorul principelui răspunse dênsul.

„Pot să spun cu mândrie că am fost un servitor demn şi credincios.

„Am împărţit grijile stăpânului meu şi am fost ori când gata să-mi vêrs sîngele pentru binele lui.

„Dar principele e schimbăcios, ca şi luna lui Aprii, zise el dureros şi cam îndârjit.

„Capriciile lui se schimbă ca arşiţa soarelui în furtună.

— Da da întări moş Martin.

„Prietenia Domnilor e ca vremea lui Aprii.

„Amorul femeilor, ca frunzele florilor.

„Aceste sunt două lucruri în carî nici odată nu te poţi încrede.

„Dar e vremea să intrăm iar în casă

„Poate Hilmar s'a deşteptat şi ne chiamă.

— Uiţi moş Martine că el nici odată nu ne chiamă pe noi.

„Tot deauna pe Olga o doreşte.

„Ah! e o adevărată fericire pentru dênsul că nu e conştiient nici acum de starea noastră!...

„Trăeşte încă tot în delirul seu, acel jumătate de somn care îl ţine în nesimţire.

Noroc şi nu prea, zise trist moş Martin.

„Ce va fi atunci dacă Hilmar va remânea în tot-d'auna în starea asta?...

„Trebuie să ne gândim că...

„Pst, pst, auzi ceva?

— Da, un ţipăt de groază, un ţipăt de moarte, răspunse pusnicul ascultând încordat.

„Póte vr'un pescar a căzut în apă.

— Să grăbim iute în ajutor, strigă bătrînul

„Este vr'o luntre aici aproape?

— La o sută de paşi de aici este o luntre..

„Dar poate să fie stricată...

— Nu face nimic Nu trebue să întêrziăm.

„E vorba să scăpăm viaţa unui om,— vino iute!

Bătrînii grăbiră la faţa locului.

Se auzi încă un ţipăt desperat.

Pusnicul apucă mâna lui moş Martin şi zise:

— Aceste nu sunt strigatele unui om care a căzut în apă.

Aceste sunt ţipete de femeie pe care altul o îneacă în apă!...

„Iute, iute, frate, să nu sosim prea târziu!

Într'un minut fură amândoi în luntre.

Moș Martin luă lopata și împinse luntrea până în mijlocul rîului.

Pușnicul se aplecă înainte pe marginea luntrei și se silea a observa cel mai mic obiect pe supra fața apei.

Deodată se sculă în picioare.

— Colo, strigă agitat și arătă cu mâna în direcțiunea apei, uite colo!

Din valurile apei se ridica din când în când o față albă, descompusă.

Două mâini slabe se băteau cu desperare, luptând cu apa și făcând mișcări involuntare de înot.

O ființă albă se arătă pe suprafața apei.

Bătrânii sosiră cu luntrea lângă ea.

— E o femeie, o femeie tînără, strigă pușnicul.

„Trăește încă, dar e timpul suprem să o mântuim.

Se aplecă afară din luntre

O apucă de haină, gata să o ridice în luntre.

Dar nu putu.

Nenorocita se cufundă din nou în apă.

— E pierdută, strigă bătrânul tremurând.

Moș Martin scoase repede o funie și o aruncă repede în apă.

Prinse cu ea corpul nenorocitei și îl trase pe d'asupra apei.

În chipul acesta scăpară pe înecată.

Peste câte va minute Hedviga era întinsă într'un pat cald, bun.

Fără conștiință încă, amorțită, abia răsuflând, era însă mântuită de moarte.

Moș Martin îi dete un ceiaiu cald.

O desbrăcă de hainele ude și îi frecă tot corpul cu cârpe calde, ca să readucă circularea sângelui în vinele amorțite.

Pe când cei doi bătrâni erau ocupați cu îngrijirea nenorocitei, nu bagară de seamă că sărmanul Hilmar se coborîse din patul său și se uita la dênșii.

Deodată nenorocitul scoase un țipăt de bucurie și se aruncă cu brațele deschise pe patul nefericitei fete.

— Olga! Olga! strigă rizând prin la crămi.

„Olga e iar aici... Olga.

Abia îl putură duce iar la patul lui.

Dar în zadar, nu era chip să l convingă că nenorocita din pat nu era Olga lui, femeia scumpă, iubita sufletului său.

LV

Execuția

Anita, îmblânzitoarea de lei, pe care călăul a primit o în casa sa după ce o scăpase din ghiarele leilor, era acum sănătoasă deplin.

Natura puternică și tinără a frumósei femei învinsese frigurile provenite din rănile sale.

Se vindecase cu mult mai iute de cum crezuse doctorul.

Intr'o zi frumoasă de iarnă, Anita eşi la plimbare însoţită de mântuitorul ei.

Krantz se duse cu ea în pădurea de la Spandau.

Privirea lui se opria din când în când asupra tinerei femei, cu o espresiune de dragoste şi gingăşie.

Boala nu micşorase *nimic din* frumuseţea ei, din contra era cu mult mai interesantă acum.

Puţin cam palidă, faţa ei delicată era cu mult mai fermecătoare.

Tînăra spaniolă cucerise cu desăvîrşire pe Krantz.

Dar nu 'i spusese încă nimic. Nu voia să-i tradeze sentimentele sale până nu era sigur dacă inima ei era liberă saŭ nu.

In frigurile ei, ea rostise adesea un nume!

— Manuel!

Câte o dată il chema cu dor, altă dată il certa ori se plângea de dênsul.

Krantz se întreba în zadar cine era omul care purta acest nume.

Nu avea curagiul a o întreba pe dênsa.

Se temea să nu-i răspundă:

— Este amantul, saŭ este bărbatul meŭ!...

Plimbându-se printre copacii acoperiţi cu zăpadă pe cărările pădurei, ea de o dată întrerupse tăcerea şi zise:

— D-ta m'ai mântuit pe mine, m'ai luat în casa d tale şi ai fost aşa de bun cu mine.

„Ştiŭ că mă iubeşti.

„Dar chiar de aceea e de datorinţa mea să plec din casa d tale.

„Trebue să 'ţi zic adio pentru totd'auna.

„Şi e mai bine acum de cât mai târziŭ.

„M'am hotărît să plec chiar mâne.

Calaul ţinea mâna ei mică strâns în mâna sa.

Privi în ochii ei negri carî avea asupra lui o putere magnetică.

— Să plec? strigă el mişcat.

„Nu, nu ţi-e permis să faci aceasta, Anito.

„Nu, căci încă nu eşti bine de tot.

„Trebue să te recreezi deplin, după frigurile ce ţi aŭ slăbit corpul.

„Dar nu, de ce să caut pretexte?...

„Vreaŭ să ţi spun mai bine lămurit, pe faţă!

„Te iubesc, Anito, te iubesc!

„De aceea te rog să nu te duci...

„Voiŭ muri dacă nu vei fi a mea.

Tînăra femeie se dete îndărăt speriată.

— Mă iubeşti aşa de mult? zise ea.

„Vezi, ăsta e blestemul care mă urmăreşte!

In tot locul tulbur pacea şi las rĕŭ în urma mea.

„D ta ai nevastă şi zici că mă iubeşti!...

„Fatalitate!...

— Da, Anito, nu voiŭ putea trăi fără d-ta!...

„Rămâi la mine și sunt gata să ți fac ori ce jertfă.

„Nu mă părăsi, te conjur.

„Ori calăul din Berlin nu e destul de demn ca să-i dai iubirea d-tale?

Ea îl cuprinse de gât și după ce se uită împrejur ca să se convingă că nimenĭ nu-l vede, lipi buzele eĭ voluptóse de gura lui.

Krantz o cuprinse în brațe și o strînse cu pasiune.

Simți atunci că această femee frumósă era soarta lui fatală...

Că ar fi fost mai bine poate dacă nicĭ odată n'o întâlnea...

O iubea, nebun, cum nu iubise nicĭ odată până acum

In brațele eĭ uită toată lumea, până și sluga sa

Deodată, Anita se desfăcu din brațele lui și se uită speriată în jur.

— Ne a văzut cine va, zise ea.

„Acolo între arborĭ stătea el.

„Privirea lui era spăimântătoare.

— Pe cine aĭ văzut, Anito? întrebă calăul.

Ea apăsă mâna pe piept silindu se să respire și să se liniștească.

— Pe nimenĭ, zise, poate m'am înșelat.

Dar fața eĭ albă o trăda că nu era așa.

Krantz trebui să găsească curând după aceasta esplicația acestui incident ciudat.

Chiar în ziua acea, seara, voi să iasă prin grădina sa în oraș.

Abia făcu însă câțĭ-va pașĭ și un om i se ivi în cale.

Fața acestuĭ om îĭ era cunoscută de unde-va.

Stătu un minut și se gândi.

Își aduse aminte.

Era un tînĕr comedian pe care 'l văzuse ca jocheŭ la reprezentația de la circ.

Acelaș om care'l stătuse în cale când mântuise pe Anita și îl măsurase cu o privire așa de dușmănoasă.

Își aduse aminte că acestuĭ om îĭ ziceă pe aĭș Manuel.

Acum înțelegea acest nume rostit de dênsa de atâtea orĭ prin frigurĭ...

Cu o privire întunecată, Manuel se puse înaintea calăuluĭ.

— Câte-va cuvinte, d-le, zise dênsu luându-și căciula

— Dacă aĭ să-mĭ spuĭ ceva, atunc însoțește-mĕ.

„Conversația o să fie scurtă. Eŭ nu știŭ ce aĭ a'mĭ spune.

— Ce am a'ți spune? zise călărețul de circ.

„Iată ce: Să te păzești a 'mĭ răpi iubirea femeeĭ fără de care nu pot să trăiesc

„Precum se vede, n'aĭ scăpat pe Anita din colivia leilor de cât să ți-o facĭ amantă.

— Cu ce drept îmĭ vorbești despre

așta, întrebă călăul. Mi se pare că nici eŭ nici Anita nu 'ți datorăm vr'o socoteală.

Din ochiĭ lui Manuel ieșiaŭ scânteĭ.

— Nu duce lucrurile prea departe, strigă dênsul.

„D ta nu știi ce sunt hotărît să fac dacă nu dai drumul Anitei.

„Mĕ jur că, dacă peste treĭ zile Anita nu va fi liberă, o să fac așa ca să nu mai ducĭ pe nimenĭ la butuc.

Călăul rîse cu batjocură; apoĭ uitându-se lung la tînĕr, îĭ zise:

— Veĭ fi avênd poftă să te măsorĭ cu călăul din Berlin?

„Foarte bine. Dar mai înainte te rog d'un lucru: să te întrebĭ dacă viața mai are vr'o atracție pentru d ta.

„În scurt de 'mĭ mai ieșĭ odată în cale aĭ să încercĭ puterea pumnului meŭ. Nópte bună.

— Noapte bună și la revedere, rĕspunse Manuel

„Păzește-te, călăule, și cadă asupră-țĭ rĕspunderea celor ce se vor mai petrece între noĭ.

Zicênd aceste vorbe, Manuel se întórse și apucă d'a dreptul pe câmpul acoperit de zăpadă, spre oraș.

— Dênsul o iubește, murmură Krantz uitându-se după dênsul, și înțeleg foarte bine că cine va poate să devie omorîtor pentru Anita.

Îșĭ continuă iute drumul și n'ajunsese încă în oraș când zărĭ înainte'ĭ o lumină mică apropiindu se.

După câțĭ-va pașĭ recunoscu pe factorul postal.

— D-ta eștĭ, d-le Krantz, zise acesta.

„Te întâlnesc tocmaĭ bine. Am pentru d-ta o scrisoare grabnică sosită de la Oldemburg și care cred că anunță ceva foarte neplăcut pentru o a treia persoană.

— A! crezĭ că sunt chiemat pentru vr'o execuție? întrebă Krantz cu un glas înăbușit în vreme ce rupea plicul.

In adevĕr, dênsul citi o invitare din partea procurorului general al marelui ducat, să se afle peste câte-va zile în Oldemburg spre a executa pe individu Hali Harm Iunker, care 'șĭ ucisese nevasta.

In scrisoare se maĭ adăogaŭ că de astă dată călăul avea să taie capul vinovatului cu guilotina iar nu cu toporul Hârtia tremura în mâna călăului care sĕ simția din noŭ cuprins de frigurile vechĭ Dênsul se întoarse pe loc și porni spre casă îndĕrăt

Anita îl întîmpină pe pragul ușeĭ însă el trecu pe lângă ea ca un vârte se urcă în camera sa unde căzu pe u scaun și se adânci în gânduri dureroase Așa dar el era nevoit să maĭ omoare u om, să maĭ stingă o viață! Și încă c ajutorul acelui instrument spăimântăto

care jucase un rol atât de trist în istoria Franciei.

Anzi!, guilotina!

Când poporul francez s'a ridicat sălbatec în contra regelui său, când cei mai buni şi mai nobili ai marei naţiuni aŭ fost ucişi de bestii cu figura omenească, care credeaŭ că nu pot să'şi dobândéscă libertatea de cât prin fluviĭ de sânge, când chiar capetele unei perechi regale aŭ căzut în coşurile fatale, atunci a făcut guilotina cele d'întâi servicii.

Iar omul care a dăruit lumei invenţiunea sa sinistră, doctorul francez Guillomin, a trebuit să cadă el însuşi victimă a maşinei sale.

Şi pe dênsul l'a ridicat mulţimea bestială pe podeala sângeroasă.

Dar totuşi numele i-a rămas până azi blestemat.

Şi acum Krantz trebuia să întindă şi el mâna şi să tragă cuiul de lemn ce ţine cuţitul strălucitor, după ce va fi aşezat gâtul condamnatului în gaura fatal. A! ceasurile grele „de fior, de viziuni, de chin al conştiinţei, reîncepeaŭ.

Îşi rezimă capul în mâni şi atunci îi trecu înaintea ochilor tabloul îngrozitor al fiinţelor al căror sânge îl vărsase.

Fie-care din acele figure galbene se repezia asupră-i cu pumnii strînşi blestemându-l.

D'o dată, uşa camerei începu să se deschidă încet şi Anita, într'un capot de noapte, sub care se desinaŭ formele minunate, intră înăuntru.

— Femeea ta doarme, şopti dênsa, şi éŭ am venit la tine să te întreb ce supĕrare ai.

„Adineoarea trecuşi pe lângă mine fără măcar să mĕ priveşti.

„Acum, la ora asta târzie, te găsesc îmbrăcat ca de drum şi de la uşă te-am auzit vorbind singur.

„Ce ai?

Se lăsă pe un taburet la picioarele lui, îşi rezimă capul de pieptul lui şi 'l privi cu ochi înfocaţi de dorinţă.

— Ce ai? întrebă dênsa încă o dată. Spune'mi tot, tot.

— Ce să am, Anita, răspunse dênsul; am o execuţie de îndeplinit şi totd'auna în aşa cazuri mĕ cuprinde o tristeţă pe care n'o pot s'o risipesc.

— Te-ai scârbit de meseria ta sângeroasă?

— Da, plâng pe nenorocitul care şi-a întrebuinţat rĕŭ mintea, silind pe semenii săi să'l ucidă spre a 'l face nevătămător. Îl plâng din suflet.

„Mâine trebue să plec la Oldemburg; acolo se face execuţia.

Tinĕra femee sări în sus ca electrizată.

— Merg şi éŭ cu tine, esclamă ea cu o hotărîre care nu permitea contrarietate.

„Voiŭ sta lângă tine când vei tăia capul vinovatului.

Amândoui sloboziră armele d'odată

— D-ta ? esclamă Krantz încremenit şi totodată speriat de ciudată hotărîre a fetei; d-ta vrei să fii lângă mine în timpul execuţiunei ?

„Dar aceasta este o nebunie, scumpă Anito.

— Nici de cum, răspunse fata cu seriositate.

„Voiŭ vedea curgênd sânge cald şi mĕ voiŭ bucura în inima mea.

Calăul se uită uimit şi speriat la Anita care cu buzele'i tremurătoare şi cu sînul svâcnind de patimă, stătea înainte'i, ca o arătare drăcéscă.

— Iţi place aşa de mult, Anita, întrebă dênsul în stîrşit, să vezi curgênd sânge de om? Asta nu 'i simţire femeească şi nu'i nobilă.

Ea se aruncă la peptul lui, îl înlănţui cu braţele ei pline şi 'l strînse cu o patimă nespusă.

— Ia-mĕ cu tine, se ruga dênsa, să vĕd curgênd şiroi sânge cald de om şi voiŭ fi a ta, cu totul a ta.

Dinţii ei mici şi ascuţiţi se îngropară în gâtul lui şi cu toate că muşcătura fu atât de puternică în cât dete sângele, Krantz nu simţia alt-ceva de cât o voluptate ameţitoare.

— Bine, vei merge cu mine, zise dênsul.

„Dar spune-mi, Anito, de unde vine dorinţa ta d'a vedea curgênd sânge omenesc?

„Eŭ n'aş fi crezut vr'o dată să fie o plăcere pentru tine a auzi ultimul suspin al unui murind, a vedea strîmbându-se un cap desprins de trunchiŭ.

Ea 'şi clătină graţiosul cap. I se păru lui Krantz, că ochii ei înoată în lacrimi şi luându-i mâna o simţi tremurând.

Anita 'l privi cu o nespusă tristeţă şi zise:

— Aĭ auzit de vampirii care beaŭ sângele din inimile oamenilor? Ei aŭ în lume forme omeneşti, sunt femei răpitoare saŭ bărbaţi fermecători.

„Îşi deschid braţele spre a strânge la peptul lor pe aceia pe care vor să 'i pearză şi pe când îşi lipesc buzele arzătoare de buzele lor, le sorb tot sângele din inimă, d'împreună cu sufletul. Aĭ auzit de ast fel de vampiri?

— Da, am auzit povestindu-se multe în privinţa asta, rĕ-puse călăul cu îndoială; dar nu sunt de cât poveşti pentru cei proşti.

— Nu's de loc poveşti, esclamă Anita. Crede-mĕ, călăule, există vampiri în formă omenească.

„Unul d'aceştia mi-a dat mie viaţă.

— Ce, tu eşti fiica unui vampir? Sĕrmană Anito, cine ţi-a băgat în cap drăcoveniile astea?

— Ah! m'aş bucura d'ar fi drăcovenii! Dar sunt curatul adevĕr!

Şi frumoasa fiinţă, cuprinsă d'o mare slăbiciune morală, lăsă să'i cază braţele ca şi când ar fi fost lovită d'o imensă nenorocire.

Călăul rĕmase zăpăcit de această declaraţie pe neaşteptate.

El se uită cu neîncredere la Anita care sta nemişcată cu ochii în pământ, Krantz se temea că fata, neştiind pe deplin tămăduită, cuprinsă de friguri, aiura.

De aceea privea pe Anita cu milă.

„Istoria vieţei mele îmi va întări afirmările.

„Dorinţa de sânge care mă stăpâneşte e o urmare a naşterei mele.

Frumoasa fiinţă era foarte emoţionată şi cu greu se putea stăpâni.

— O naştere blestemată! adăogă ea cu o voce spartă.

Apoi liniştindu-se puţin, urmă:

— Uite, acum o să'ţi spun tot.

„Lipeşte-te de mine, ia-mă în braţe şi ascultă istoria sărmanei Anita.

Calăul se simţia atras fără voie spre acea creatură enigmatică.

Aştepta cu ansietate povestirea vieţei acelei femei pe care o cunoscuse în circumstanţe atât de dramatice.

Se aşezară pe o sofa:

Dênsa începu astfel apucându-i mâinile:

— Cu un an înainte de a mă naşte a venit în Berlin o spaniolă tînără şi frumoasă.

„Prin cântecele ei din vioară a pus în mare mişcare lumea artistică.

„Se numia Teresa Bonti.

„Era în vêrstă numai de opt-sprezece ani.

„Era considerată drept un geniu şi sala unde dădea concerte nu încăpea nici jumătate din lumea care voia s'o asculte. După cât-va timp o porecliră în Berlin Zeiţa viorei.

„Apăruse ca un meteor pe cerul artistic al Germaniei, nimeni nu ştia de unde vine şi cine 'i descoperise talentul.

„Ea era nu numai un geniu ci şi o fată frumoasă care răspândea iubirea pe unde trecea.

„Închipueşte-ţi un tip admirabil de spaniolă, cu obrajii cam pârliţi, cu păr negru strălucitor care 'i cădea nebunatec pe frunte.

„Teresa Bonti era fiica unui sărman profesor spaniol.

„Tatăl său, violonist şi dênsul, îi puse de mică arcuşul în mână.

„Curênd văzu că silinţele 'i erau încoronate de cel mai mare succes şi fiind că avea alţi şase copii şi nevasta 'i era mereu bolnavă iar leafa 'i era de tot mică se hotărî să facă din Teresa o artistă care să 'l ajute în susţinerea familiei. Concertele în Spania nu fură băgate în seamă; atunci profesorul aducêndu-şi aminte de proverbul că nimeni nu 'i profet în ţara lui, porni cu fiică-sa la Berlin iată aşa se aflau dênşii aci.

„Nimeni nu şi-ar putea închipui bucuria bătrânului când fu în stare să pună în plic ânteia sumă de bani, relativ mare, spre a o trimete familiei.

„După cât va timp de glorie, Teresa făcu cunoştinţă cu un tînăr de care se amorezâ la nebunie; ea declară că în viaţa ei nu se va mărita de cât cu acel tînăr, baronul Colmar.

„In zădar i-a cântat şi descântat profesorul că o artistă trebue să n'aibă nici

o legătură dacă vrea să'şi urmeze calea renumelui.

„In zădar i-a arătat că Colmar era plin de datorii şi că în cercurile înalte din care făcea parte, nu era bine privit.

„Dênsa nu'şi schimbă hotărîrea Vampirul îi inveninase sufletul.

„Ea cugeta şi lucra numai sub actiunea otrăvei pe care dênsul i o dase o dată cu sărutările.

„Atunci Berlinul era bântuit grozav de holeră.

„Multe sute de oameni fură duşi afară pe târgi la cimitire.

„Nu era nici o familie care să nu fi avut a plânge moartea vre unui membru al ei.

„Intr'o zi, tatăl Teresei, după ce stătuse la masă cu fiica sa şi cu baronul Colmar, se simţi apucat de dureri grozave de stomach.

„Oamenii pe cari Teresa îi chiemă în grabă precum şi servitorii se retraseră speriaţi de la patul bolnavului, zicênd că e holeră.

„Insă doctorul care veni după un sfert de ceas şi care găsi pe bătrân trăgênd de moarte, declară că era la mijloc mai curênd o otrăvire de cât holeră.

„Dar în vremea aceea nu se prea ocupa lumea de un mort între atâţia alţii, cadavrul fu îngropat pe baza unui certificat de holeră.

„Teresa plânse pe tatăl său.

„Remăsese orfană.

„După două săptămâni era nevasta baronului.

„Acum începu pentru dênsa viaţa de necazuri şi de nenorociri.

„Baronul n'o luase pentru alt-ceva de cât ca prin talentul ei să'şi pună în ordine averea sdruncinată.

„Işi purtă femeea din oraş în oraş şi în fie-care seară trebuia să cânte din vioară, să cânte mereu, fără întrerupere, de şi avea în sîn un copil şi posiţiunea asta îi impunea odihnă.

„Cântă până i se umflară degetele şi căpătă durere de pept din cauza apăsărei vioarei.

„Cu toate astea nu se plânse nici o dată.

„Făcea tot ce 'I ordona bărbatul ce îşi alesese, fiind că în faţa lui n'avea putere de voinţă, îl asculta ca un copil.

„Ea 'l lăsă să 'i sugă sângele din inimă, sângele cald al arteî. Il jertfi geniul său.

„Intr'o zi dênsa născu, înainte de vreme într'un orăşel din Saxonia, o fetiţă căreia îi dete numele de Anita.

„Acesta era numele sărmanei ei mame. Acesta era vai! singurul semn de iubire către mama şi fraţii ei depărtaţi despre care nu mai auzise nimic

„Baronul o oprise d'a mai trimite vr'o scrisoare ţăranilor spanioli, zicênd că trebuia să 'i uite de voia să devie damă mare.

și nu mai fu sănătoasă de la naș[illegible] copilei.

„Se îmbolnăvia la cea mai mică împrejurare nefavorabilă.

„Puterile 'l slăbiseră cu o energie supra-umană, abia se mai putea duce pe la concerte ca să satur lăcomia de bani a baronului.

„In sfârșit căzu o dată bine la pat și într'un orășel din Olanda muri sărmana Zînă a vioarei, murmurând în ultima suflare o binecuvântare pentru copila sa.

Anita începu să plângă tare.

Calăul, emoționat, o întrebă cu compătimire:

— Zîna vioarei era mama ta?

— Da.

„După moartea ei, tatăl meu m'a dat în pension la Bruxel.

„Fui încredințată unui musicant surd, căruia tata i-a ordonat că îndată ce voiu avea vârsta cuvenită, să mă învețe să cânt din vioară.

„Spera că moștenisem talentul mamei și că o să poată să 'și urmeze afacerile bănești.

Krantz o întrerupse:

— Va să zică începutul vieței nu ți-a fost fericit?

Fata răspunse cu tristeță:

— De loc!

„Bătrânul muzicant voi să bage în mine talentul prin bătăi, prin foame

„Cu toate astea am crescut puternică cum mă vezi.

„Deja când eram de pai-spre-zece ani auziam șoptindu-se înderătul meu că ce fată frumoasă sunt.

„Când am împlinit cinci-spre-zece ani am fost surprinsă de știrea că tatăl meu sosise și că voia să mă ia...

Calăul o întrerupse iar:

— Să pare că n'aveai o mare simpatiă pentru tatăl tău.

— Foarte puțină.

„Sau mai bine îl uriam de și nu 'l văzusem nici odată.

„Aflasem de purtările lui către mama de la o fostă servitoare a noastră, măritată în Bruxel.

„Așa dar vezi că aveam dreptate.

Apoi Anita urmă:

— In primul moment când m'am aflat în fața tatălui meu, era cât pe aci să'i cer ertare de tot se simțisem și cugetasem despre dênsul.

„Inchipuește'ți un om frumos, elegant, tînăr încă.

„El era blând cu mine și mă privea cu nespusă iubire.

„— Te-ai făcut frumoasă, copila mea, îmi zise dênsul.

„Ești destul de frumoasă ca să intri acum în lumea mare.

„Pregătește-te de călătorie, Anito, mergem împreună la Paris.

„A doua zi ne aflam pe drum spre marele oraș.

„Tatăl meu mă încânta din ce în ce mai mult.

„Imi vorbia cu o amabilitate necunoscută încă mie.

„Imi descria în culori orbitoare viața din lumea mare.

„Imi spunea istoria bărbaților distinși cari pleca capul în țărînă înaintea unei femei frumoase spre a 'I câștiga favoarea.

Și întorcêndu-se către calău, Anita întrebă :

— Nu era acesta un tablou atrăgător pentru mine ?

— Da.

„Mai ales că n'aveai experiență fiind că fuseși închisă într'un pension.

„Dar, te rog, urmează înainte cu povestirea.

„Vezi cât sunt de nerăbdător să'ți cunosc istoria.

Anita urmă :

— Eu ascultam pe tatăl meu fermecată.

„Vorbele lui îmi înfățișau în minte o lume ca din basme.

„Lumea pe care mi-o desină el nici n'o visasem până atunci.

„Ajungênd la Paris am tras la unul din cele mai mari oteluri.

„Indată ce ne-am luat camerele în posesie, tatăl meu a și primit o vizită.

„Mai târziu m'am gândit că poate aceasta era un plan pregătit de mai nainte.

„Cu o mare politeță îmi prezintă pe vizitator.

„Imi spuse că se numește cavalerul d'Eglantine.

„El mă privi cu băgare de seamă întorcêndu-se de mai multe ori spre tatăl meu și făcêndu 'I semne de aprobare.

„Pe urmă lăudă ținuta mea și mă întrebă rînjind dacă vreau să am diamante și haine de mătase.

„D'odată, atrase pe tatăl meu într'un colț al camerei și începu atunci între dênșii o discuție însuflețită, ca și cum aveau de terminat o afacere obicinuită.

Tatăl meu spunea un preț ; cavalerul îl respingea ca prea urcat.

„După multă ciorovoială, s'au înțeles. Vêzui atunci pe cavaler scoțênd din buzunar și punênd pe masă mai multe bilete de câte o mie de franci.

„Iți închipuești tu, călăule, pentru ce se dădeau banii aceștia ?

„Se dădeau pentru mine, erau prețul vênzărei mele.

„Cavalerul d'Eglantine m'a luat cu dânsul.

„M'a dus într'o casă elegantă unde mi s'a dat o odae luxoasă.

„Toate mobilele erau acolo de mătase și catifea dar ferestrele aveau drugi de fier ca ferestrele temnițelor.

„Spre seară cavalerul veni să mă poftească la ceaiu.

„Mă conduse într'un salon mare, împodobit împărătește în care să mai afla

apoi vr'o 20 de fete tinere tot ca și mine.

„Fetele aveaŭ haine scumpe; numaĭ una nu mi-a plăcut căci prea se lăsase goală.

„Dênsele se aflaŭ în convorbire vie cu oameni tinerĭ și bătrânĭ.

„Glumele mi se părură însă prea sărate...

„S'a cântat la pian, din vioară și din gură.

„A fost în sfârșit veselie mare și tocmaĭ pe urmă am înțeles de unde venia acea veselie.

„Fetele dispărură din salon una câte una...

„La urmă am rămas eŭ singură cu un tênĕr al cărui exterior nu'mi era neplăcut și care în tot cursul serei stătuse serios, retras la o fereastră.

„Trebue să fi avut vr'o 25 de anĭ; era cel maĭ tînĕr dintre toți bărbații care petrecuseră acolo.

„Când ne aflarăm singurĭ, veni iute la mine și apucându-mĕ de mână mĕ examină un moment, apoĭ îmĭ zise în șoaptă:

„— Știĭ d-ta, d șoară, unde te găsești aicĭ?

„— Sunt în casa cavalerului d'Eglantine, răspunseĭ eŭ, un prieten al tatăluĭ meŭ...

„— Așa! răspunse el pe gândurĭ.

„Și ce crezĭ că sunt fetele pe carĭ le văzușĭ?

„Și se uită la mine ca să vază espresiunea feței mele.

„Dar eŭ care nu bănuiam nimic, răspunseĭ cu simplicitate:

„— Trebuie să fie fiicele cavalerului și amicele lor.

„El zîmbi.

„Pe urmă reluă:

„— Bine îmĭ închipuisem eŭ că nu știĭ unde te aflĭ d-ta.

„Eŭ cred de datoria mea să te informez....

„— Dumnezeule, d-ta mĕ sperĭĭ, strigaĭ eŭ.

„Dar el urmă:

„— Te aflĭ într'o casă cu nume rĕŭ... unde fetele nu pot sta mult timp virtuoase.

„Eŭ mĕ înspăimêntaĭ grozav și mĕ uitaĭ în jurul meŭ.

„Dar dênsul reluă îndată:

„— Însă dacă vreĭ, eŭ pot să te scot d'aci.

„Imĭ împreunaĭ mâinile și le întinseĭ spre el în semn de rugăciune și de mulțumire.

„Trebue să fi tremurat ca varga căcĭ dênsul îmĭ zise:

„— Să n'aĭ frică de nimic, cunosc drumul.

„Am și mijloacele necesare ca să te scap d'aci.

„Se duse de vorbi cu cavalerul care se afla în camera alăturată.

„Cavalerul veni numaĭ decât la mine

„El îmĭ zise :

„— Vreĭ să facĭ o mică preumblare cu contele Fernau ?

„Dênsul o să te aducă îndărăt în casa mea....

„M'am învoit cu grăbire şi bucurie pentru că ştiam că n'am să maĭ calc în casa aceea afurisită.

„Şi aşa a fost.

„Contele mĕ luă în trăsura sa şi mĕ duse la un mic otel.

„El îmĭ făgădui să vie a doua zi ca să ne sfătuim în privinţa viitorului meŭ.

„Însă a doua zi, când m'am deşteptat şi mi-am trecut în minte toate cele petrecute, mi-am închipuit că contele Fernau o să sosească spre a'şĭ cere resplătirea pentru binele ce'mĭ făcuse.

„Atunci săriĭ speriată din pat.

„Mĕ îmbrăcaĭ în grabă şi fugiĭ din otel.

„Am umblat prin imensul Paris, fără plan şi fără ţintă.

„Luniĭ îndelungate am trăit cu frica în spate că tatăl meŭ saŭ cavalerul să mĕ găsească

„Mi-era frică să nu cad iar în puterea lor.

„Dar D-zeŭ nu mĕ părăsi.

„O bucurie mare mi-o păstra providenţa.

„Într'o zi întêmplarea mĕ făcu să mĕ întâlnesc cu un director de circ ambulant.

„Deschiseĭ vorbă cu el.

„Dênsul îmĭ propuse să mĕ ia cu el şi să mĕ deprindă în vr'o producţiune publică.

„Am dispărut cu el din Paris şi de atunci am colindat lumea jumĕtate ca îmblânzitoare de leĭ zilnic expusă la moarte.

„Asta e istoria Anitei.

— Şi n'aĭ maĭ revĕzut pe tatăl tĕŭ? întrebă Călăul.

— Nici odată şi nicĭ n'aş maĭ vrea să'l revĕd.

„Cruzimea luĭ se vede c'am moştenit-o de am azĭ o dorinţă aşa mare d'a vedea sânge.

Ea se lipi maĭ mult de sînul călăului şi ziua se revĕrsa deja când dênsa eşi din camera luĭ.

Călăul se uită după dênsa gânditor, întrebându-se dacă femeia aceia n'o să devie vampirul vieţeĭ luĭ.

. . . . . .

. . . . . .

Călăul Krantz se află la Oldemburg în ziua hotărîtă şi se anunţă procurorului superior.

Era însoţit de treĭ ajutorĭ ce 'ĭ eraŭ necesarĭ la execuţie.

Doĭ din aceştia trăseseră la un han prost.

Al treilea îşĭ luă o cameră în acelaşĭ otel cu maistrul şi chiar lângă odaia luĭ.

Era un tênĕr care la figură semăna a fată.

In ochĭ avea multă gingăşie.

Dar mișcările 'i erau energice și glasul bărbătesc.

El însoți pe călău la toate pregătirile pentru execuție.

Înainte d'amiazi Krantz se duse pe piață de vizită podelile, de studiă și încercă guilotina.

Pe urmă, însoțit mereu de tînĕrul ajutor, merse la temnița în care se afla condamnatul.

— Vrei să 'l vezi cu adevĕrat? întrebă ajutorul.

— Nu pot să fac alt-fel, rĕspunse Krantz.

„Nu sunt obicinuit să umblu cu guilotina și am nevoie să 'mi fac o idee despre puterea corporală a condamnatului.

„Crede mĕ, Anito, și mie mi-e groază să mĕresc chinul nenorocitului prin presența mea, dar îți repet că nu pot face alt-fel...

Anita—căci ea era tînĕrul ajutor de călău—apucă mâna lui Krantz și 'i zise:

— Te căești oare că m'ai luat cu tine?...

„Nu ești mai liniștit, mai hotărit de cât altă dată, imediat înainte de execuție?...

— Ba da, rĕspunse Krantz, prezența ta exercită asupră mi un farmec ciudat. Imi miț mereu de treaba spăimântătoare pentru care mĕ aflu aci. Sunt fericit de iubirea ta.

Il strînse mâna pe furiș

Apoi urmă cu o privire posomorită

— Noaptea asta, Anito, d'inainte de execuție o să fie grea pentru mine.

— Și eŭ'ți jur, esclamă tînĕra femee, că amintirile sângeroase n'aŭ să te bântuie.

„Am să alung duhurile.

Ajungênd în curtea temniței, un funcționar îl îndreptă la director.

Acesta se grăbi să salute pe Krantz cu mare politeță.

Și dete ordin să fie condus îndată în celula condamnatului.

Acesta era un om tînĕr încă, înalt, lat în spete; părul lui blond îl cădea în plete încălcite pe ceafa groasă.

Privirea 'i era sfioasă, d'abia îndrăsnea să și-o ridice.

Mâinile 'i tremuraŭ.

— Știe că marele duce a întărit sentința de moarte? șopti călaul către director.

— Nu încă.

„Dar nu cred să aibă vr'o îndoială în privința asta.

„Crima lui e d'acelea care nu permit grație.

„Închipuește-ți că și-a ucis logodnica însărcinată de dênsul, fiind că se amorezase de altă fată.

— O! atunci merită moartea. Și cum a comis crima?

— Intr'un chip de tot bestial.

„Prin ad menire a atras pe nenorocita,—o fată de vr'o 20 de ani, frumó-

să, blândă,—în paraginile dintre Brema și Oldemburg.

„Într'un loc singuratec a sărit asupră 'i și i a legat mâinile și picioarele.

„A luat-o în spate ca pe un sac, a dus-o și a aruncat-o într'una din numeroasele gropi ce sunt pe acel câmp. Apoi a aruncat nisip asupră'i până a acoperit-o.

„Ca alte cuvinte, mizerabilul a îngropat-o de viuă.

„Plânsul și rugăciunile fetei seduse de dânsul cu câte-va luni înainte, cu făgăduiala că are s'o ia de nevastă, nu l'aŭ mișcat câtuși de puțin.

— Ce grozăvie !

„Și cum s'a descoperit crima? întrebă călăul.

— La câte-va săptămâni în urmă, trecând pe lângă groapă un cioban cu oile, a văzut un câne al său oprindu-se la o movilă de nisip pe care începu s'o scurme scâncind și urlând.

„Ciobanul bănui că trebuia să fie îngropat acolo ceva deosibit.

„Scoase nisipul și găsi cadavrul legat al fetei.

„Iar lângă dânsa găsi cadavrul copilului ei, născut înainte de vreme în momentele de spaimă.

Călăul privi pe criminal care părea tâmpit.

La întrebările directorului și ale lui Krantz, nu răspunse prin nici o silabă ; se uita numai zăpăcit de jur împrejur.

Directorul urmă :

— Așa stă de când i s'a anunțat condamnarea la moarte.

„Cred că s'a smintit și că o să mérgă la guilotină fără nici o împotrivire.

— Să nu te înșeli, d-le director, răspunse Krantz.

„M'aș prinde pe lucru mare că omul ăsta o să se apere în ultimul sĕŭ moment, cu puterea pe care o dă disperarea.

„Nepăsarea asta dobitocească o să 'l părăsească îndată ce va înțelege că merge la eșafod.

— Bine, o să vedem, zise funcționarul. Mai ai vr'o întrebare să 'i faci ?

— Nu, răspunse călăul.

Câteși trei părăsiră celula, lăsând pe mizerabilul ucigaș singur cu conștiința lui.

— Așa dar, mâne la cinci ore precis, zise directorul închisorei când Krantz își luă ziua bună, în curtea primăriei.

— Da, chiar adineaurĭ fuserăm acolo de am încercat guilotina.

„Însă îți mărturisesc, d le director că execuția cu toporul este mult mai simplă, mai ințe și mai umană.

— Cu adevĕrat ?

— De sigur, 'ți pot dovedi.

„Mai întâiŭ trebue mai mult timp pentru ca osîndițul să fie legat la guilotină pe când alt-fel ajutórele mele îl fixéză într'o clipă de butuc.

„Deosebit de asta, condamnatul vede de departe în aer cuțitul strălucitor al

guilotinel; timp de două minute cel puţin chinul lui este înfrozitor.

— Nu tot aşa vede şi toporul ?

— Nu.

„Toporul stă într'o cutie neagră pe o masă lângă butuc şi nu 'l scot de cât atunci când condamnatul se află deja cu gâtul pe butuc.

„Îl ţin atunci la spate până cred momentul potrivit de a da.

„Mai e apoi avantagiul că cu toporul taiu acolo unde trebue tăiat pe când cu guilotina tăetura poate fi mai sus saŭ mai jos, dacă condamnatul face o mişcare cât de mică.

„Nu, d-le director, guilotina nu e bună pentru veacul nostru de umanitate. Ea nu corespunde spiritului legei care cere sânge pentru sânge iar nu tortură.

Spre séră, Krantz se simţi foarte neliniştit.

Mâinile 'i ardeaŭ, fiorî reci îl străbăteaŭ corpul.

Eraŭ frigurile însoţite de îngrozitórele viziuni, care 'l coprindeaŭ înaintea oricărei execuţiuni.

Se afla cu Anita în camera sa şi se preumbla cu paşi grăbiţi în lung şi în larg, cu capul plecat.

— Ursita mea e oare să fiŭ mereŭ cel mai nenorocit dintre toţi oamenii, esclamă dînsul, mereŭ să am a spăla în sânge crimele cele mai infame!

„Ah! aş vrea să fiŭ un hamal, să 'mi câştig pânea cu munca cea mai grea, numai călăŭ să nu fiŭ, numai ca numele meŭ să nu fie pronunţat cu groază şi scârbă în tóta Germania.

„Încotro mĕ întorc, fug toţi de mine, nimenî nu vrea să 'mi atingă mâna pătată de sânge şi când voiŭ muri, nimenî nu va îndrăsni să 'mî sape numele pe mormînt..

„Ah! sunt blestemat!

Anita îl înlănţui cu braţele.

— Dar spune-mi, esclamă dĕnsa, n'ai găsit tu oare o femee care te iubeşte. Nu ţi-am arătat oare în destul că nu mĕ sperii de meseria ta?

„Nu m'am lipit eŭ d'atâtea orî cu dragoste de aceat braţ care se ridică pentru a da moarte?

— Da, e adevĕrat, zise călăul. Tu eştî o fată bună, Anito, şi 'ţi mulţumesc.

„Dar vezi că o să vie ceasul în care o să mĕ părăseştî.

„Atunci în zadar voiŭ întinde braţul după tine.

„Tu veî fi în braţele altuia şi în sărutările luî fierbinţi veî uita că aî iubit odată şi pe călăŭ.

— Ce fantesie spăimântătoare! strigă tînĕra femee împreunându şi mâinile. Iulius, păzeşte te să nu înebuneştî.

— Să înebunesc! zise Krantz ale cărui frigurî creşteaŭ mereŭ.

„O! nu mi-ar părea rĕŭ să vie nebunia şi să 'mi acopere crierul cu un nor gros.

„A! ce lucru de haz ar fi... călăul dus în casa de nebuni...

„Ia te uită colo în colț cum rîd deja și 'și bat joc de mine oamenî fără capete... carî aŭ trecut prin mâinile mele... Haide încetați odată!...

„Plecați dinaintea mea!... N'am înebunit încă...

„Sunt călăŭ încă...

„Tot învêrtesc toporul d'asupra capului meŭ.

„Plecați orî daŭ!...

Căzu pe un scaun sleit de puterî și după ce Anita îl făcu să bea un pahar cu apă rece, se mai liniști puțin.

— Aî nevoie de aer curat.. zise dênsa.

„Haî să ne preumblăm împreună. Am să te conduc într'un loc unde noaptea o să treacă ușoară.

Îi dete mantaua și pălăria și ieșirâ din otel.

Se duserâ la gară.

Luarâ bilete pentru Brema, la depărtare d'un ceas cu trenul, și se urcarâ în vagon.

— Ce o să facem la Brema? întrebă călăul.

— O să bem ceva în vestita pimniță de vinurî.

„Câte-va sticle de vin aŭ să 'ți risipească frigurile.

„Crede-mĕ, că asta e doctoria cea mai bună.

După vr'un ceas se aflaŭ în adevĕr în acea cârciumă imensă, cunoscută în tôtă Germania de Nord pentru vechimea vinurilor sale.

Anita ținea convorbirea pe tema plăcută lui Krantz.

Ea amintea de bătăliile în care dênsul luase parte, atât în acela în contra Austrieî cât și în acela în contra Franciei.

După câte-va pahare de vin, călăul recăpătă graiul.

El povesti cum dobândise crucea de fier care'l împodobia pieptul.

Incetul cu încetul Krantz se înveseli și povesti cu foc:

— Din cea mai deasă ploaie de glónțe am scos un general rănit de moarte pe care dușmanii voiaŭ să pună mâna spre a'i lua din buzunărî hârtiile, planurile și cartele strategice.

„Doi soldați se apropiară de mine, pericolul era grav.

„Revolverul meŭ era descărcat.

„Atunci scosei sabia și, punêndu mĕ înaintea corpului generalului întins pe jos, începui s'o învêrtesc teribil în jurul meŭ...

„O luptă grozavă se desfășură între noi....

„Din fericire nu mĕ părăsi nici un minut sângele rece.

„Afară de asta învĕțasem bine scrima la regiment.

„Cu toate că adversarii meî sĕ lup-

tău cu curaj, reușiĭ în sfârșit să ucid pe unul din ei.

„Celalt atunci își îndoi repeziciunea și se năpusti asupră'mĭ ca un leŭ.

„Îmbrăcămintea mea era sdrențuită și sângele curgea din câte-va răni pe carĭ le primiĭ în luptă.

„Adversarul părea sigur de victorie. Dar lupta tot mai urma fără că puterile să slăbească.

„Băgaĭ de seamă că respirația adversarului meŭ era din ce în ce mai grea și mișcările lui eraŭ mai încete.

„Forțele îl părăseaŭ.

„Mĕ folosiĭ de această împrejurare ca să mĕ scap de el ,fără să fiŭ silit a 'l omori.

„Mĕ prefăceaŭ că fug.

„El o luă după mine, dar fără să mĕ poată ajunge.

„Scopul meŭ era d'al slăbi așa încât să nu'mĭ poată face rĕŭ.

„Când, întorcênd capul, îl văzuĭ prăpădit de oboseală, mĕ repeziĭ deodată la dênsul și 'l loviĭ cu putere la brațul drept.

„Această lovitură pe neașteptate îl făcu să scape arma.

„Văzêndu-se astfel în puterea mea fu coprins de spaimă, temêndu-se că eŭ aș fi vrut să'l omor.

„Dar eŭ nicĭ nu mĕ mai gândiĭ la dênsul.

„Luaĭ corpul generalului în brațe și mĕ întorseĭ cu prețioasa sarcină spre câmpul nostru.

„Întorseĭ o dată capul ca să văz ce face adversarul meŭ.

„Îl văzuĭ întins pe pământ, scăldat în sânge.

„Leșinase.

„În sfîrșit ajunseĭ în apropierea câtorva soldați, carĭ de departe văzură toată scena.

„Dênșiĭ mĕ scăpară de sarcina mea. Era și vreme.

„Sângele pe care'l perdusem, oboseala și emoțiunea îmĭ consumase puterile, și căzuĭ jos lipsit de simțirĭ.

Aci călăul tăcu.

Anita ascultase toată aceasta povestire cu mare interes.

Krantz umplu încă o dată paharele.

Anita, apucând paharul sĕŭ, bĕu în sănătatea prietenului sĕŭ.

Călăul bĕu în sănătatea frumoaseĭ sale tovarășe.

Vremea trecea iute.

Absorbit cum era de amintirĭ, Krantz nu observa—ca și Anita—că ceasul era aproape 12, vreme la care pleca cel din urmă tren pentru Oldemburg.

D'o dată, dênsul sări în sus speriat.

— Pentru D zeŭ ! esclamă el; e vreme sa alergăm la gară.

— Mĕ tem că o să ajungem prea târziŭ, zise Anita.

Pe figura lui Krantz se arătară semnele celeĭ mai marĭ disperărĭ.

Nicĭ odată nu i se întêmplase să întârzie cu un minut de la o execuţie.

Era acum în joc renumele sĕŭ şi trebuia să se teamă să nu fie scos din funcţiune.

Plăti consumaţia cât putu mai iute şi se repezi afară.

Anita îl urmă.

Alergară.

Gara era aproape.

Viscolul însă îi bătea în faţă şi le îngreuia mersul.

In sfârşit ajunseră gâfâind.

Toate de geaba.

Blestematul acela de tren plecase de un minut.

Calăul bătu din picior de necaz.

Era foarte deconcertat.

Fără să spună nimic, eşi din gară ca un turbat,

Anita îl urmă.

Căutară o trăsură care să 'l ducă la Oldemburg.

Insă nicĭ un birjar nu voi să iasă din oraş pe vremea aceea.

Ei ziceaŭ că şi-ar rupe gâturile şi picioarele fără nicĭ o ispravă.

Atunci calăul uitându-se către tovarăşul sĕŭ, îi zise :

— Nu ne rĕmâne alt-ceva de făcut de cât să mergem pe jos.

Intorcêndu-se apoi către birjar, el întrebă ?

— Cât timp ne-ar trebui să ajungem la Oldemburg, mergênd iute ?

— Vr'o trei-patru ceasurĭ, rĕspunse acesta.

„Calea n'o s'o rătăciţi pentru că o sc ţineţi marginea pădurei

„Totuşi întreprinderea e îndrăsneaţă pe noaptea asta întunecósă.

— Indrăsneaţă? Cum aşa ? Ce-ar putea să ni se întêmple ?

Bĕtrânul birjar dete din cap.

— Mulţi aŭ plecat noaptea pe câmpia aceea, zise dênsul, şi nu s'aŭ mai întors..

„Sunt pe acolo o mulţime de individ pe care eŭ n'aş vrea să 'I întâlnesc noaptea.

— Dacă e numai asta, rĕspunse călăul dând din umerĭ, atunci n'avem nicĭ o grijă.

„Pornim liniştiţi la drum, bucuroşi că o să fim în Oldemburg înainte de cinci ceasurĭ.

Birjarul le mai dete câte-va informaţii în privinţa drumului şi uitându-se lung după dênşii murmură :

— Eŭ m'aş prinde pe lucru mare de n'ar da peste dracu în paragine.

Tĭnĕra femee avea destul curaj şi energie pentru ca să nu se dea îndărăt de la o călătorie pe jos, pe o noapte de iarnă.

Cu cât se depărtaŭ mai mult de oraş cu atât convorbirea între dênşii deveni mai însufleţită.

Nu era însă aşa lesne cum zisese birjarul, de a ţine drumul.

Uniformitatea stratului de zăpadă putea să înşele ochiul cel mai obicinuit cu acel drum.

Vêntul le isbia fulgii de zăpadă drept în faţă..

Gerul le amorţise membrele, îngreunându-le mersul.

Mai cu seamă Anita, după vr'un cés începu să se plângă de mâini şi de picioare care 'I amorţiseră în vreme ce o mare oboseală îl cuprindea capul

„Asta nu 'I bine, rĕspunse călăul; îndată ce vei adormi, mori de ger. Inşă puneţi capul pe peptul meŭ, eŭ am să staŭ în loc şi aşa aĭ să te odihneşti puţin.

Fu un tabloŭ ciudat.

Tînĕra femee, îmbrăcată bărbăteşte se lipi de corpul paternic al lui Krantz iar acesta o învĕlui în mantaua sa, înconjurând-o cu braţul în chip protector.

După un moment deja, Anita adormise în braţele lui.

El o strînse cu iubire la piept şi se încercă să 'I alunge amorţeala buzelor cu suflarea caldă a sărutărilor.

Zăpada cădea neîncetat asuprâ-le şi curând îi acoperiră cu un strat gros.

Şi de jur împrejur, în locul acela pe cât coprindeaŭ ochiĭ, se întindea cêmpia pustie, tăcută, fără o colibă fără un pic de fum care să arate o locuinţă omenească.

— Desteaptă-te, Anito, strigă călăul, deşteaptă-te dacă nu vreĭ să adormĭ de veci...

Anita rădică inte capul şi plecară înĭ nainte.

Krantz îşĭ lăsă privirea să rătăcească pe întinsa câmpie.

Ingrozitorul omor comis de individul pe care avea să 'l taie a doua zi îl venia mereŭ în minte.

— Câte crime s'or fi mai comis aci, zise dênsul, fără să fi fost descoperite. Privigherea ţeste oamenĭ e făcută aci numaĭ de ochiul lui D-zeŭ; mi se pare că legile pământeştĭ aŭ încetat d'a exista în această pustietate.

„Câţĭ călătorĭ nu 'şĭ vor fi dat sufletul aci, ucişĭ de necredincioşiĭ lor tovarăşĭ care mai pe urmă; cu banĭ răpiţĭ vor fi ajuns la bogăţie şi consideraţie pe când oasele victimelor putreziaŭ în aceste gropĭ !...

— Crezĭ tu, întrebă d'o dată Anita, să fi tăiat vr'o dată capul unuĭ nevinovat ?

Krantz rĕmase uimit de întrebarea asta neaşteptată apoĭ *oprindu-se* rădică mâna ca pentru jurământ.

— Precum ştiŭ, zise dênsul, că mĕ aflu acum sub cerul lui Dumnezeŭ, tot aşa sunt convins că n'am ridicat nicĭ o dată toporul asupra unuĭ condamnat care să nu fi meritat moartea.

— Condamnaţiĭ şi-aŭ mărturisit totd'auna crimile ?

— Aproape tot-d'auna.

„Când n'aŭ mărturisit-o în faţa judecătorilor, aŭ mărturisit-o în faţa mea şi a butucului.

„In faţa morţei nimenĭ nu minte.

— Dar nu crezĭ că mângâierea şi în demnările preotului să fi contribuit la aceasta?

— Da.

„Cunosc mai multe casurĭ în carĭ preotul catolic a *făcut pe condamnat* să 'şĭ declace vinovăţia de pe eşafod.

„Un cas de astea îl am mereŭ în minte.

„Pot să'l spun.

„Iată'l:

„O calfă de prăvălie, din Halle, fusese condamnat la moarte pentru că 'şĭ ucisese stăpânul.

„La instrucţie şi la desbaterĭ nu s'a stabilit bine vinovăţia luĭ.

„La asta se maĭ adăogă apoĭ afirmarea atatornică a acuzatuluĭ.

„Dênsul susţinea necontenit că e nevinovat.

„Nicĭ odată nu se contrazise.

„Totuşĭ juraţiĭ aŭ dat un verdict afirmativ fără circumstanţe atenuante.

„Şi acuzatul a fost condamnat la moarte.

„Impĕratul a refuzat graţiarea şi eŭ am fost chiemat la Halle pentru execuţie.

„In seara sosirel mele am visitat pe condamnat în celulă.

„L'am găsit liniştit, rece, gânditor. Cum m'a vĕzut, mi-a zis:

„— D-ta eştĭ calăul Krantz?

„— Da.

„— Bine, d-le, o să te urmez cu supunere la butuc.

„Insă pe patul d-tale de moarte când aĭ să'ţĭ daĭ sufletul, are să te chinuiască amintirea despre mine, n'are să te lase să adormĭ în pace, pentru că până atunciĭ nevinovăţia mea are să iasă la lumină.

„Iţĭ mărturisesc că atunciĭ îndoiala mi-a cuprins sufletul.

„Grija mi-a pătruns în *inimă*.

„Imĭ ziceam:

„Dar dacă omul acesta e nevinovat?"

„Dacă eŭ îl voiŭ omorî, ce viaţă o să maĭ am?

„Toţĭ condamnaţiĭ pe carel 'l executasem, ţipaseră, plânseseră, se svârcoliseră, când mĕ vĕzuseră.

„*Nicĭ unul nu'mĭ vorbise în chipul ăsta.*

„Mĕ gândeam deja să mĕ prefac bolnav a doua zi, pentru că execuţia să se amâne:

„ Eŭ mĕ gândeam:

„Daŭ astfel vreme omuluĭ să 'şĭ arate nevinovăţia, când iată preotul catolic, care mĕ privea că băgare de sémă de câte-va momente, se apropiă de mine îmĭ puse mâna pe umĕr şi 'mĭ zise:

— Citesc ce se petrece în sufletul d-tale.

„Te sfătuesc să te încrezi în mine. La noapte am să mĕ închid cu osânditul în celula lui şi mâine în revĕrsatul zilei am să 'ţi spun dacă justiţia s'a înşelat saŭ nu, condamnând pe omul acesta.

„A doua zi, dis de dimineaţă, mĕ dusei la temniţă.

„Rĕmaseĭ înlemnit de emoţiune vĕzând intrând pe condamnat şi pe popă. Mizerabilul îşi pierduse rĕceala şi nepăsarea. Nu mai era ţanţoş.

„Mergea gârbov, picioarele i se muiaserĕ.

„Ochiĭ i se afundaserĕ în orbite, faţa i se făcuse neagră ca pământul.

„Abia'l recunoşteam, atât de mult se schimbase.

„Îmbătrânise cu zece aniĭ în câte-va ceasuri.

„Nu mai era nimic în el din aerul maestos de mai nainte.

„Când ajunse în faţa mesei procurorului, îmbrăţişă plângĕnd pe preot care stătea lângă dĕnsul.

Apoĭ esclamă:

„— Da, sunt cu adevĕrat un mare păcătos şi merit moartea!... Ah! vreaŭ să 'mĭ ispăşesc crima aci pe pământ ca să dobândesc iertarea lui Dumnezeŭ în cer!...

„Atunci preotul îĭ rĕspunse:

„— Poţi să nădăjduieştĭ în iertarea lui Dzeŭ, fiul meŭ, pentru că tu n'aĭ să te mai presinţi cu o nouă minciună înaintea lui.

„După câte-va minute ticălosul era mort.

Krantz îşi terminase povestirea.

Amintirea asta tristă îl impresionase într'atâta că îşi uitase de starea Anitei. Tocmaĭ acum observă că dĕnsa se mişca cu mare anevoinţă, că puterile 'I eraŭ pre sfârşite şi că amorţirea de ger o cuprindea tot mai mult.

El înţelese toată gravitatea poziţiuneĭ în care se găsea.

Şi, vĕzând o aproape să cadă, el strigă speriat:

— Anita! mai dă 'ţi silinţă un sfert de ceas.

„Uite vĕd acolo pe câmpie o lumină. Trebuie să fie o locuinţă omenească.. O să găsim ceva cald de bĕut.

— Nu mai pot!... bolborosi tînĕra femee, sunt prăpădită....

„Mi se pune o pânză înaintea ochilor... Am....

Se prevăli să cază.

Krantz o prinse în braţe şi o duse pe sus până la locul de unde venea lumina.

Avu înainte 'I o colibă cu coperişul foarte mult înalţat de zăpadă.

Prin una din ferestre dădea afară o lumină tare.

Aceasta dovedea că locuitoriĭ nu dormiaŭ încă.

Calăul bătu la uşă.

Nu trecu mult şi uşa se deschise. Pe

prag apăru o femee căruntă, îndoită sub greutatea anilor.

Păru că nu se miră de loc de sosirea acelor străini ; se vede că era deprinsă să dea adăpost călătorilor ce treceaŭ prin paragine

— Poftiţi, intraţi, zise dênsa. Lux n'o să găsiţi aci, un foc bun-rĕŭ, pat şi o bucată de pâne sunt de folos pe vremea asta.

Krantz intră în colibă şi puse pe Anita în singurul pat ce se afla într'un colţ al colibei.

Pe urmă 'i turnă pe gât puţin lapte cald pe care ciudata gazdă i-l adusese îndată.

Cu nespusă bucurie vĕzu călăul că Anita 'şi vine în fire.

Bĕtrâna se ghemuise pe vatră şi 'şi ţinea mâinile osoase întinse spre foc, nedând o mare băgare de seamă streinilor.

— Mult mai e d'aci până la Oldemburg ? o întrebă călăul care se temea să nu fi rătăcit drumul.

Insă răspunsul bĕtrânei îl linişti.

— Trei *sferturi* de oră mai aveţi, zise dênsa, dacă duhurile paraginilor n'aŭ să vĕ facă vr'unu neajuns.

— Cât despre duhuri, esclamă Krantz, suntem gata să le venim de hac.

Bĕtrâna aruncă asupra'i o privire pătrunzătoare şi murmură câte-va vorbe neînţelese.

— Să fie târziŭ acum, bĕtrâno ? reluă Krantz după o bucată de vreme.

Dênsul voia să lege cu bĕtrâna o conversaţie căci tăcerea ce domnia în colibă îl făcea rĕŭ.

— Nu ştiŭ cât de târziŭ o fi, zise dênsa, şi nici n'am trebuinţă ca să ştiŭ...

„Pentru mine e *tot* una de o fi de vreme saŭ târziŭ, de-o fi *dimineaţă* saŭ mezul nopţei.

„Cine şi-a răfuit socoteala cu lumea şi e gata de plecare, nu mai întrĕbă câte cĕsuri sunt.

Ea căzu din noŭ pe gânduri şi călăul nu mai îndrăsni s'o întrebe ceva. Insă, din limbagiul ei şi din óre care urme rĕmase pe acea figură pustiită de ani se cunoştea că în vremuri avusese zile fericite şi că nu trăise mereŭ retrasă de societatea oamenilor.

— Mi-e frică de dênsa, şopti Anita în vreme ce se lipia cu iubire de Krantz. Ia vezi ce foc luceşte în ochii ei. Nebunia i-a intrat în creerĭ şi nu aşteaptă de cât o ocazie ca să sbucnească.

— Ei, băiete, esclamă bĕtrâna locuitoare a paraginilor întinzându-şi braţul slăbit spre Anita, ce te uiţi la mine aşa cu frică şi neîncredere ?

„Nu 'ţi place figura mea ?

„Cred şi eŭ să nu 'ţi placă.

„Nimeni nu mai poate fi tĕnĕr şi frumos când a trecut prin ce am trecut eŭ.

— Locueşti de multă vreme aci ? întrebă călăul.

„E pustiŭ al dracului p'aci şi trebue

o hotărîre infernală să te-aşezi aşa departe de locuinţele celor-l-alţi oameni.

Bătrâna se ridică şi 'şi dete în laturi de pe frunte pletele albe.

— Da, e pustiu aci, zise dênsa, dar cel puţin oamenii nu 'mi mai vêd dangana de ruşine care o port aci pe frunte asta.

— Dangana de ruşine! esclamă Krantz mirat.

„Ce, bătrâno, ai făcut vr'o faptă ruşinósă?...

— Eu nu, dar dacă carnea şi sângele meu a păcătuit în contra tuturor legilor naturei şi a omeniei; dacă o femee a născut un fiu care a comis cea mai mare crimă pe care póte s'o comită un om, atunci e mult mai bine să 'mi ascund ruşinea în paraginî de cât să mĕ arate toţi cu degetul.

— Cine este bătrâna asta? şopti Anita şi cine să fi fost fiul ei?

Rĕspunsul *i* se dete îndată căci bătrâna se apropiă de perete şi ridică o pânză ce acoperea un cadru.

Oaspeţii babei vĕzură atunci înlemniţi că în cadru era portretul împĕratului Wilhelm I.

Bătrâna arătă portretul cu degetul şi continuă cu glas uscat:

— Pe cel mai bun dintre toţi împĕraţii, pe tatăl poporului, a voit dênsul să-l ucidă, însă D-zeu nu i-a ajutat, a trimis un înger de i-a clătinat mâna şi glonţele n'a nimerit ţinta.

„Şi eu am născut pe mizerabil, eu i-am dat viaţă!...

„Blestemată să 'l fie amintirea.

Plecă capul şi 'şi aţinti în pământ privirea rătăcită.

Călăul se îngălbenise.

Atrase pe Anita lângă sine şi 'i şopti la ureche:

— Asta e mama lui Hoedels şi fiul ei a fost cel d'întâiu pe care l-am tăiat cu toporul.

— Atunci hai să mergem d'aci, să plecăm iute, fiind că o să te blesteme când va afla că tu eşti călăul unicului ei fiu..

Krantz se sculă, îşi luă mantaua şi scoase punga.

Puse pe masă o monedă de aur ca resplată pentru ospitalitate.

Bătrânei i se păru prea mare darul şi ca să mulţumească pe musafiri, se repezi la un colţ al colibei, luă de acolo un joc de cărţi şi zise lui Krantz.

— Ai d-ta curajul, d-le, să afli ce ascundĕ viitorul pentru d-ta?

„Eu pot să ţi-l citesc în cărţile astea. Oamenii şi femeile vin de departe ca să le dau în cărţi.

— Dar d ta însă ţi crezi că ceea ce arată cărţile se întêmplă mai târziu?

— Se întêmplă de sigur, tot d'a-una s'a întêmplat.

„Cărţile nu mint nici odată.

— Poftim ia-le şi amestecă-le dacă ai curaj.

— Lasă, să nu ți mai dea în cărți, zise Anita.

„Mai bine e să nu cunoști viitorul dacă vrei să fii fericit.

„Și apoi cărțile aduc tot-d'auna nenorocire.

Calăul voia însă să afle ce o să'i spună baba.

Era curios să pună la încercare acel oracol ciudat.

Luă cărțile, le amestecă și le înăpoe bătrânei zicând :

— Poftim, ia-le. Ori-ce o fi, vreau să aflu.

Baba întinse cărțile pe masă cu o nespusă iuțeală, formând patru grupe din care Krantz trebui să tragă opt cărți. In jurul acestor opt ea rândui pe celelalte și câte-va minute stătu adâncită în gânduri.

Din când în când arunca câte o privire sfioasă asupra aceluia căruia avea să'i descopere viitorul.

Și d'odată strigă :

— Sânge! sânge... cadavre și morminte!

„Tu ești calăul din Berlin căci pentru nimeni altul nu pot să cadă cărțile așa! ..

— Cu adevărat, eu sunt, răspunse calăul.

„Insă nu vreau să'mi spui cine sunt, ci numai viitorul.

— Ai să'l afli, răspunse baba în vreme ce prin ochi îi trecu o lucire de ură. Insă fă'ți curaj. O nenorocire neagră stă în drumul tău și cine s'a urcat iute, tot așa iute se scoboară.

Calăul îi răspunse :

— Nici n'am să tremur, nici să clipesc.

„Spune înainte. Vreau să aflu tot ce'i mai rău.

Și un surîs neîncrezător îi lunecă pe buze.

Dar bătrâna se prefăcu că nu 'l vede și urmă :

— Aci e dama de cupă, iar acesta, calăule—arătă cu degetul fantele de treflă—acesta ești tu.

Vocea babei era amorțită de o mare emoțiune.

Apoi urmă, uitându-se drept în fața calăului :

— Să te păzești, calăule, de femeea asta căreia te încrezi atât de mult. Ea îți pregătește ceasuri de durere și ai să blestemi momentul în care ai cunoscut-o. Cu toate astea, n'ai să te poți lepăda de dênsa, ai s'o ții lângă tine, și nenorocirea n'o poți înlătura.

„Ce'i scris, are să se întêmple.

„Acum uite-te aci.

Baba tăcu un moment, apoi reluă cu glas mai tare :

— Ce este aci ?... Un om ucis! .. Da, calăule, ai să ucizi un om, însă nu cu toporul justiției ci din simpla ta voință, din causa unei femei.

„Şi aĭ să suferĭ, calăule, toate chinurile acelora carĭ trec sub toporul tĕŭ ...

— Destul... strigă Krantz, am aflat destul.

— N'o crede, se rugă Anita punêndu-şĭ braţul pe umĕrul lui Krantz. Baba asta vorbeşte acum din urĭ că aĭ dus la butuc pe criminalul eĭ fiŭ.

„Nu ţi-am spus eŭ de maĭ nainte că cărţile aduc nenorocire ?

„Dar n'aĭ vrut să asculţĭ de sfatul meŭ şi aĭ fost pedepsit.

Bĕtrâna rîse tare şi sgomotul ce ieşi din gâtlejul eĭ rĕsună înfiorător prin colibă.

— Lasă-te numaĭ pe nădejdea că eŭ am minţit, zise dênsa.

„Viitorul o să ţĭ arate însă că am spus adevĕrul.

Şi fără să spună o vorbă, fără să se maĭ uite la visitatorĭĭ sĕĭ, ea se ghemuĭ iar pe vatră.

Recăzu în nemişcarea posomorîtă de maĭ nainte

Se părea că nu maĭ e în ea nicĭ o suflare, nicĭ un pic de viaţă.

Calăul nu vru să maĭ aştepte.

Vorbele sinistre ale bĕtrâneĭ, care îĭ prezicea un viitor atât de teribil, îĭ rĕsunaŭ la urechĭ ca ecoul destinului.

Fără voie îĭ era frică.

Dorea să se depărteze cât de iute de acea locuinţă funestă.

Dênsul apucă pe Anita de mână şi amêndoĭ se repeziră ca fulgerul afară din colibă.

Nicĭ nu închiseră uşa.

Baba se sculă ca s'o închidă şi scoţênd capul afară, esclamă cu o voce care părea că eşĕ din mormênt :

— Să'ţĭ isprăveştĭ viaţa cum şi-a isprăvit-o fiul meŭ.

Dar acest blestem se perdu în vênt.

Ceĭ doĭ drumeţĭ eraŭ deja departe. Eĭ alergaŭ ca şi cum groaza le-ar fi pus aripĭ la picioare.

Ceasornicul primărieĭ de Oldemburg anunţa ora 4 când calăul şi graţiosul sĕŭ tovarăş intrară în antica clădire.

Krantz se îmbrăcă în grabă pentru execuţie.

Îşi învioră trupul prin o bĕutură caldă ce'ĭ dete cu grăbire intendentul primărieĭ. Apoĭ, urmat de ceĭ treĭ ajutorĭ aĭ sĕĭ, între carĭ era şi Anita, eşi afară în curte, unde era aşezată guilotina.

Judecătorĭĭ şi părinţĭĭ oraşuluĭ se aflaŭ deja reuniţĭ în jurul uneĭ mese acoperite cu postav negru.

Clopotul păcătoşilor suna într'una.

Condamnatul apăru în capul scăreĭ.

Găliganul era maĭ mult tîrît de cât condus

Figura-ĭ era neagră-galbenă. Părul luĭ blond, leórcă de sudoare, ĭ se lipise de frunte.

Buzele'ĭ eraŭ depărtate una de alta, ca şi cum perduseră puterea de a se apropia.

Când ajunse în faţa mesei negre, se clătină şi era cât pe aci că cadă dacă călăul, care se afla îndărătul lui, nu l-ar fi susţinut cu mâna lui de fier.

Procurorul citi încă odată sentinţa şi spuse că marele duce domnitor a refuzat graţiarea.

După asta dete pe condamnat pe mâna lui Krantz, zicându'i :

— Fă-ţi datoria.

In momentul când călăul voia să 'l tragă spre guilotină, condamnatul, prin o sfâşiătură groaznică, se liberă din mâna lui şi o croi de fugă spre poartă. Insă aci dete peste o pădure de baionete. Călăul, care alerga după el, îl ajunse, îl apucă de ceafă şi 'l trase spre guilotină cu ajutorul oamenilor săi.

Insă nu era lucru lesnicios ca criminalul, care se apăra cu sălbăticia disperării, să fie pus cu gâtul orizontal sub cuţitul guilotinei.

Cu nespusă greutate fu aplecat în jos iar ajutorii călăului asudaseră căsnindu-se să 'l fixese capul de scândură.

Ticălosul mişca mereu capul, încercându-se a 'şi rădica ochii spre ferul lucitor de d'asupra.

D'o dată însă cuţitul căzu ca fulgerul, capul era despărţit de trup.

Un sânge negru ţîşni din corpul executatului şi stropi pe cel mai tânăr dintre ajutorii călăului ; el, departe de a se da înlături, părea că simte o plăcere pătimaşă să contempleze strâmbăturile ce făcea capul.

Krantz însă, se trase îndărăt şi într'un moment Anita văzu că ochii lui se rostogoliau în lacrimi.

— De ce plângi ? şopti dênsa, toate aŭ mers bine.

— Mă gândesc la proorocirea babei din paragine, răspunse Krantz.

„Cine ştie de n'o să pat şi eŭ aşa într'o zi !...

Porni cu Anita să se întoarcă la otel însă nu direct ci prin parcul castelului. Ziua începea să albească, arătând copacii înalţi acoperiţi de zăpadă, ca pe nişte spectri cu braţele înălţate.

Călăul nu zicea nimic ; păşia tare cu capul plecat şi din când îl trecea pe figură o expresie dureroasă.

După câte-va minute de mers, d'odată Anita se opri strigând :

— Indărăt ! E primejdie !

Krantz zări înainte 'i rădicându-se o umbră cu un cuţit în mână. O aruncătură de ochi pe acea figură plină de ura gelozieĭ, îl făcu să recunoască pe Manuel.

— In lături, mizerabile ucigaş ! strigă dênsul şi apucă braţul călăreţului de circ, i-l suci aşa de tare că'l făcu să scape cuţitul din mână.

Printr'o mişcare violentă, Manuel scăpă de strînsoare şi o luă la fugă printre copaci.

Călăul era să se repeadă după dênsul ca să 'l prindă şi să 'l pedepsească dar Anita i se puse înainte şi zise cu glas rugător :

— Lasă'l prietine, lasă'l să fugă !... Numai nebunia l-a putut împinge la această faptă.

„Te rog să fii tu mai nobil.

Krantz se uită la dênsa cu o mare mâhnire.

— Te rogi pentru dênsul? zise el. Bine, te ascult, îl las să fugă, însă mai bine aş fi voit ca cuţitul lui să mă fi nimerit de cât să te-aud rugându-te pentru acest om pe care 'l urăsc.

LVI

Frumosul Jak

In cârciuma „Inimei Sângeroase“ era năvală mare.

Echipagiul Condorului luase în stăpânire scaunele şi mesele, aruncând cu pumnii banii adunaţi în vremea călătoriei pe ocean.

Isac era grăbit nevoe mare.

D'abia putea să dovedéscă a turna în pahare renumita „Apă de Elba“.

Amabila sa nevastă asuda nu mai puţin la bucătărie.

Ea gătea biftecuri şi pârjoale foarte gustoase.

Când toţi muşterii aveaŭ fripturile d'inainte, atunci se spălă şi ea pe mâni şi veni şi dênsa la tejghea.

Ajută bărbatului sĕŭ la umplerea paharelor.

La o masă lângă uşă stătea un matroz bĕtrân.

El avea favoritele tăiate scurt, faţa'i arsă de soare şi avea un nas fenomenal, care prin lungimea şi turtirea lui semăna cu nasul câinilor numiţi buldogi.

Către muşteriul acesta îşi îndrepta Isac toată atenţiunea.

Cum avea un moment liber, cârciumarul făcea o săritură până la el şi 'l umplea paharul.

Bĕtrânul marinar îl sorbia cu o repeziciune uimitoare.

Isac, adresându-se către marinarul cu nasul gros îi zise :

— Bea, Bob, bea până'i crăpa.

Şi rîse sgomotos, aşa cum ştia numai el s'o facă.

Marinarul, golind iar paharul, zise cu rĕceală :

— Lasă-mĕ pe mine.

Isac reluă :

— Bea până când vei începe să iei apă ca un vapor şi atunci să fii nevoit să pui pompele.

„Bea voinicește; să nu mĕ dai de ruşine.

Şi umplu din noŭ paharul.

— N'ai nici o grijă, răspunse marinarul.

„Mĕ tem numaĭ că prea o să se lungească socoteala.

— Asta e o temere prostească, reluă evreul bătêndul pe umĕr.

„Sunt eŭ om să fac gălăgie pentru câţi-va silingĭ ce aĭ să 'mĭ maĭ rĕmâĭ dator ?...

„Haĭ să bem, lup bĕtrân de apă, să trăieştĭ la mulţĭ anĭ.

Paharele se ciocniră şi Bob sufĭă într'o clipă, în fundul paharului sĕŭ.

In momentul acesta se apropiă de Bob un alt marinar, înalt, subţire, curat îmbrăcat şi dând odată cu pumnul în masă de răsună cârciuma, zise :

— Pe toţĭ dracĭĭ ! să bem şi împreună camarade, ca să vedem cine o să întindă maĭ curênd pânza corăbieĭ, eŭ saŭ tu.

— Bea tu singur, mormăĭ Bob ; nu îmĭ trebue tovarăş la porţie.

„Abia făcuşĭ o călătorie pe mare şi vreaĭ să te iaĭ la întrecere cu mine, găscă slăbănoagă ce eştĭ !

— O ! o ! mĭ se pare că aĭ poftă să te iaĭ la ceartă cu mine.

Işĭ încrucişă mânile pe pept şi privi ţintă pe Bob într'un chip provocător.

Bĕtrânul se sculă cu greutate şi fără să zică o vorbă, îşĭ ridică braţele de la coate înainte, luând poziţiunea boxorilor.

Muşterĭĭ săriră de la mese, bucuroşĭ să asiste la o scenă hazlie.

— O să fie o încăerare frumoasă !... strigaŭ unĭĭ.

— Haide, Bob, nu te lăsa, dă 'ĭ una în nas... Arma la ochiŭ ! Foc !

Strigăte d'astea veniaŭ din toate părţile, încurajând pe adversarĭ, formaŭ o mare gălăgie.

Unĭĭ muşterĕĭ se urcară pe scaune ca să vadă maĭ bine, alţĭĭ se formară într'un cerc apropiat de luptătorĭ.

Isac crezu prudent să se retragă la tejghea unde'l striga Estera.

Protevnicii eraŭ acum aşa d'aproape în cât mişcând puţin braţele, ale căror cóte şi le ţineaŭ lipite de trup, şi-ar fi atins figurile.

D'odată însă tînĕrul marinar porni împrejurul mesĕĭ.

Bob porni după dênsul, cu pumnii strînşĭ.

Bĕtrânul marinar strigă :

— Stăĭ !

„Dacă n'aĭ mâncat de geaba pesmetul de pe vapor, stăĭ, să'ţĭ arăt cum am să'ţĭ strămut fălcile.

Celalt nu răspunse nimic

Nu perdea însă din vedere nicĭ una din mişcările urmăritorului.

După ce trecură de câte va orĭ în jurul mesĕĭ, Bob păru obosit de urmărire.

El isbi o dată cu pumnul în peptul adversarului dar acesta se feri aşa de bine în cât lovitura merse în goĭ.

Iar Bob, perzêndu şi echilibrul, căzu lovindu-se de masă.

In clipa aceea, adversarul se repezi la el.

Îi dete un pumn așa de sdravăn în număr că'l făcu să țipe de durere.

— Asta e lovitură americană pe d'îndărăt'l... esclamară privitorii. Numai cei slabi se bat așa.

Bob se ridică și se repezi din nou la atac. Cel-l-alt își urmă tactica împrejurul mesei pe care iarăși o ocoli de câte-va ori până în momentul în care văzu că figura lui Bob era cu totul descoperită. Atunci îl dete un alt pumn sdravăn în față, de sus în jos.

Sângele începu să 'i curgă pe gură iar Isac și Estera se repeziră să 'l spele cu apă caldă.

— Nu cu apă, bolborosi Bob; ștergêndu-și sângele cu mâneca, ci cu wisky, cu rachiŭ, cu apă de Elba.

Frumosul Jack, — așa se numia biruitorul — își câștigase prin fapta asta simpatiile tuturor celor presenți.

Fu înconjurat prietenește și toți bĕură în sănĕtatea lui.

— Grozav pumn ai, tinere, zise cârmaciul Congorului, unde ai învĕțat boxul, în Anglia saŭ în America?

„Pentru că eŭ observ după dătătură că nu te lupți pentru întĕia oară.

— L'am învĕțat în New York, răspunse Jack între două înghițituri dintr'o sticlă de wisky.

„Am plătit câți-va bani de aur pentru învĕțătură însă îmi pare bine acum, căci am înțeles treaba pe deplin.

— Adevĕrat, tinere, răspunse cârmaciul. Haide acum încoace, cu noi, să stăm la masa asta

„Inte, Isac, o sticlă de burgund adevĕrat...

Jack trebui să ia loc la masa echipagiul Condorului unde curând fu o mare veselie, causată mai mult de glumele și povestirile tĕnĕrului matroz de cât de burgundul lui Isac.

După cât-va timp apăru și Bob spălat și peptănat.

El merse liniștit și se puse la masa unde stătuse mai înainte, ca și cum nimic deosebit nu s'ar fi petrecut.

— Apă de Elba! strigă dênsul întorcêndu-se spre tejghea.

„La dracu, Isac, n'am vreme să te chiem mereŭ; adu aci sticla întreagă.

— Da, da, Bob, să bei cât vrei, răspunse cârciumarul sărind din loc cu sticla în mână.

„Știi bine, că 'ți dau tot ce cerĭ, fără să avem a ne certa pentru plată.

In momentul acesta frumosul Jack se sculă și se duse la tejghea să 'și ia o țigară.

El observă acum silința ce 'și dedea evreul ca să îmbete pe bĕtrânul marinar.

Pe când sta încă la tejghea, apăru pe scara ce ducea de la tejghea în locuința lui Isac, un băiat cu pĕrul roș, ca de vr'o 14 anĭ, îmbrăcat ca un servitor de casă, și apropiindu-se de Estera, îi șopti ceva la ureche,

Evreica făcu un semn lui Isac să se apropie de dênsa şi 'I spuse numai o vorbă.

Atunci Isac lăsă sticla şi urcă iute scara.

In locuinţa sa găsi pe casierul băncei Fregguson şi Comp., care cu paşi grăbiţi şi nesiguri se preumbla în lung şi în lat prin odaie.

Grenzer părea înfierbântat.

Sudoarea 'I curgea pe frunte şi cravata i se dedese la o parte, ceea ce la dênsul era un semn de mare agitaţie

Evreiul, văzând pe vizitatorul său aşa descompus, se speriă.

— S'a întêmplat vr'o nenorocire? întrebă el.

„S'a recunoscut aurul ca falş?

— Nu s'a recunoscut nimic, răspunse Grenzer.

„Insă se poate foarte lesne că până mâne să fie totul descoperit.

Cu greu casierul îşi putea stăpâni neliniştea.

— Până mâne? O! e prea curând! esclamă Isac.

„Vaporul Cimbria pleacă tocmai poimâne şi e nevoe că nici umbră de bănuială să nu existe până atunci.

Grenzer dete din umeri.

Apoi zise:

— Eu am procedat cu cea mai mare prevedere care mi-era cu putinţă. Insă se vede că dracul şi-a băgat coada în afacerile mele.

„De câte-va zile Fregguson se arată neîncrezător către mine.

„Ieri i-a venit o idee care n'a avut-o de zece ani.

„A ordonat să se facă o revizuire a casei.

Auzind aceasta, figura lui Isac se lungi peste măsură.

— O revizuire a casei!... esclamă el cu jumătate glas.

„Asta e rău.

„Sunt sigur că n'a găsit toate în regulă.

— Fără îndoială. De vreme ce vreau să fug din Hamburg, pe vaporul Cimbria, cu ajutorul d-tale, trebue să 'ţi închipuieşti că am motive puternice pentru asta.

— Deturnări, mâncătorii, nu 'I aşa? urmă Isac.

— Dacă vrei să le numeşti ast fel, nu mă împotrivesc.

„Mai am apoi un şir lung de falşificări în registre.

„Scumpul meu prieten, de opt ani acopér lipsa unui deposit prin deturnarea altuia.

„Uriaşul nesăţios, Burza, a mâncat tot ce era şi ce nu era al meu.

„Din an în an, din lună în lună, speram să câştig odată o sumă mare, insă nici odată n'am avut noroc.

„Toate erau în contra mea şi umblam cu groaza în spate să nu afle de lipsa unor hârtii de valoare.

„Atunci steaua mea cea bună mi te-a scos înainte, Isac.

„Cu aurul d-tale falș îmi arătași un drum de scăpare.

„Am înlocuit sumele delapidate prin fișicurile d'ale d-tale, și azi la revizuire, patronul a găsit bilanțul perfect, nu lipsia nici un pfenig.

— Și d. Freggnson nu s'a mirat găsind atâta aur în casă? întrebă Isac neîncrezător.

— De loc.

„Până aci toate bune. Insă iată cum și-a amestecat dracu coada.

„Când puneam fișicurile la loc, am scăpat jos câte-va monede de aur...

— Ce'i cu asta? monezile sună bine, zise Isac.

— Pentru o ureche de rând sună minunat.

„Insă nepotul lui Freggnson care este casier la banca imperială era de față.... El are urechi așa ca să deosibească cântecul unei ciocârlii de al unei privighetoare.

„— Aurul e falș!" strigă el.

„Și se plecă de ridică monezile de pe jos.

„Eu am rămas ca împetrit... Nu 'mi venia pe buze nici o vorbă de deamintire.

„Insuși Freggnson s'a făcut apărătorul aurului nostru.

„— Aurul acesta să fie falș!" esclamă el. „Haida de! ce stai să vorbești, tinere. Am mare considerație pentru pătrunderea ta, însă de data asta te înșeli.

„Fiind tot aurul acesta falș atunci un sfert din averea mea ar fi perdută."

— Poate că are dreptate, zise Isac în batjocură.

Dar casierul răspunse în grabă:

— Aș! Freggnson și C ia sunt destul de bogați ca să nu simtă pierderea a 300 de mii de mărci.

„Dar să'ți spun ce-a urmat după asta, Isac.

„D. Emil, nepotul, mă privi cu mare neîncredere și răspunse:

„— Dacă a patra parte din averea ta constă în aur d'acesta, atunci ești un om nenorocit.

„Credința mea e nestrămutată că aurul e falș.

„Cu voia d-tale, o să iaŭ monezile astea și mâne am să'ți aduc dovezi convingătoare că nu aŭ mai de loc valoare de aur.

— Și ce a răspuns Freggnson? întrebă Isac cuprins d'o mare grijă.

— A ris și a plecat, iar eŭ am venit acum aci.

— Și crezi că acest domn Emil o să 'și îndeplinească amenințarea dând aurul spre analisare?

— Cred cu siguranță.

„Mă mai tem apoi că o să afle de speculațiile mele de bursă și o să informeze pe unchiul sĕŭ.

„Vezi dar, scumpul meŭ Isac, că ne aflăm în faţa unei catastrofe şi că se póte ca eŭ să fiŭ arestat mâne dimineaţă în contuarul meŭ.

— Al să fii d-ta aşa de şiret, răspunse Isac, să nu aştepţi evenimentul acesta neplăcut.

„Stăi aci în casa mea, am să te ascund bine până va pleca Cimbria.

Grenzer stete la gânduri.

— Al hârtiile matelotului pe care trebue să'ĭ înlocuesc pe vapor? întrebă dênsul.

— Nu le am încă, răspunse Isac.... Dar peste câte va ceasuri vor fi în mânile mele.

„Matelotul acela care, cum ţi-am spus seamănă cu d-ta la figură, e acum jos în cârciumă şi bea grozav la apă de Elba.

„Se numeşte Bob şi a mâncat adineoarea câţi-va pumni în cap carĭ l'aŭ desmeticit puţin.

„E bine să cunoştĭ toate amănuntele.

„Am însă nădejdea că în curînd o să fie furtă şi o să sufle ca o foc̆ă sub masă.

— Şi atunci?

— Atunci îl aduc binişor în camera asta, îl scormonesc prin buzunare, îĭ iaŭ toate hârtiile ce va fi având, toate actele de legitimaţie şi ţi le dau d tale care ai să te transformi îndată în bĕtrânul Bob.

— Însă pe vapor fi-voiŭ oare recunoscut ca Bob?..

„Ce-aŭ să creadă camarazii vechĭ ai matrozului?

— Bob n'are de loc pe vapor camarazi vechi pentru că el a fost până de curênd pe nu alt vas care făcea serviciŭ între Germania şi China.

„Totuşi cred că e bine să vii acum jos în cârciumă, să 'ĭ observi mişcările, vorbirea şi chipul de purtare. Haĭ cu mine.

— Ce staĭ de vorbeştĭ...

„Poate sunt spioni poliţieneştĭ în cârciuma...

„Poate aurul a fost deja constatat de falş şi copoiĭ se află pe urmele mele.

— O! ho! prea iute o iaĭ.

„La dracu, nu 'ţĭ perde mintea până a nu vedea primejdia cu ochiĭ.

„Până acum aĭ condus comerciul nostru cu o dibăcie şi rĕceală pe care n'am găsit-o încă la altul cu practică lungă. De aceea te rog să nu începĭ a vedea acum fantome.

„Eŭ cunosc pe toţĭ agenţiĭ şi spioniĭ din Hamburg şi nicĭ unul nu şi-ar băga nasul în prăvălia mea fără ca eŭ să 'l simt...

„Acum nu e nicĭ unul în cârciumă la mine...

„Dar ca să fiĭ maĭ sigur, uite, alege-ţĭ d'aci din garderoba asta o travestire.

Zicênd vorbele astea, Isac scoase din buzunar o chee şi deschise un dulap secret.

Acest dulap era ascuns în zid.

Grenzer avu înainte'i un adevărat magazin de haine de mateloți, de uniforme, de livrele împodobite cu fir de aur și argint, de haine civile de la cele mai elegante până la cele mai murdare.

— Asta e o adevărată garderobă de haine de bal mascat, esclamă casierul nimit.

— Omul trebue să fie prevăzător, răspunse Isac rîzând.

„De câte ori n'am scăpat eŭ persóne mari din încurcătură cu un rînd de haine de astea !...

— Ce costum să 'mi aleg eŭ? întrebă casierul.

— Te sfătuesc să te îmbraci cu livreaua asta lungă, să 'ți pui cilindrul acesta pe cap și iată-te travestit.

După câte-va minute, casierul transformat în servitor, de casă bună, stătea înaintea lui Isac care 'i mai dete câte-va povețe asupra chipului cum trebuia să se poarte.

— Insă eŭ trebue să mai plec odată din casa d-tale, zise Grenzer; vreaŭ să mé întorc la contuar căci am de luat ceva d'acolo

— Al să te întorci la noapte, răspunse evreul, să 'ți iai tot ce al acolo, iar pe ziua de mâine al să stai pitit aci într'un loc.

Isac se scoborî în cârciumă însoțit de Grenzer care luă loc la o masă mică aproape de Bob.

Bătrânul matelot, stătea deja cu capul pe pept și sforăia ca un cal; dovadă că apa de Elba își făcuse efectul.

— In sfârșit al venit, câne de evreŭ, răcni cârmaciul Condorului.

„Ne trebue cărți de joc fiind că tênărul nostru prieten, Jack, are plăcere să ne scuture buzunarele și nevasta ta nu vrea să ne dea.

— Nu pot, zise Estera de după tejghea...

— Tu știi bine Isac, că poliția ne-a oprit să permitem joc de noroc în cârciuma noastră.

„Am putea să ne perdem concesiunea.

— Nevasta mea are dreptate, zise Isac dând din umerî.

„Poliția ne ține din scurt și îndată ce ne-o prinde cu o contravenție, ne închide prăvălia.

„Atunci suntem ruinați.

— Noi vrem însă să jucăm, strigă cârmaciul.

„Poliția nu 'i aci și când va veni, toate cărțile aboară sub masă și începem a ne povesti ceva.

— Nu pot să îndrăsnesc, se plânse Isac cu un ton rugător. Mi-aș pune în rizic tot viitorul.

— Dacă 'i așa, băieți, zise cârmaciul dând cu pumnul în masă, haide, toți în picioare să plecăm din magherniță asta.

Echipagiul Condorului se ridică ca un singur om și porni spre ușă.

Isac strigă iute :

— Stați ! stați ! că aduc cărți ! Dacă

vreți numai de cât să jucați, n'am ce să vĕ fac.

„Insă vĕ declar d'înainte că e numai un joc de societate.

— De sigur numai un joc de societate, zise rîzênd Jack cel frumos. N'ai grijă, Isac, poliția n'o să 'ți poată face nimic.

Isac privi pe tînĕrul marinar cu o vĕdită neîncredere.

Figura lui'i plăcuse de la început. Nu își amintea să 'l fi mai vĕzut vr'o dată, cu toate astea Jack se purta acolo așa de familiar ca și cum ar fi călătorit pe ocean de mai bine de 30 de ani și după fie-care călătorie ar fi cheltuit la „Inima tângeroasă".

Nu trecu mult și întreg echipajul se afla la masa de joc, unde tînĕrul Jack ținea bancul.

Monezile de aur și argint curgeau ca ploaia înaintea lui căci cărțile îi erau mereu favorabile.

Cârmaciul băgă d'odată mâna în buzunar și, scoțênd un pumn de argint, acoperi cu el o carte.

— Jack tot pe damă, strigă dênsul. Vreau să câștig ceva, ori să rĕmân de tot chel.

Jack începu să dea cărți, încet.

— Ai perdut ! zise dênsul d'e dată, pentru că dama căzuse de partea lui.

— Drace ! băiatul ăsta are noroc, strigă cârmaciul.

„Mi a curățat toți banii și e o fericire că Condorul pleacă curând, alt-fel aș fi nevoit să lungesc socoteala la tata Isac...

— Să nu fii de loc în încurcătură, rĕspunse evreul de după tejghea, și nici nu 'i nevoe să 'ți bați capul cu socotelile...

„Ai la brâu un ceasornic greu de aur și un lanț masiv.

„Ori-când îți dau pe nimicurile astea 120 de mărci, nu, vreau să zic 100 de mărci...

— Câne de evreu ! strigă cârmaciul rîzênd, nu mai departe de cât azi dimineață mi s'a dat pe ceasornic și pe lanț trei sute de mărci și acum tu vrei să 'mi retezi capul !...

„Dar nu 'i nimic.

„Iată ceasornicul și lanțul. Adu banii încoace !...

„Am să caut în soare ca să vĕd ce oră este...

Marinarul își desprinse lanțul de la brâu și aruncă ceasornicul evreului, care sub un zîmbet melancolic se încerca să 'și ascundă bucuria ce simția pentru o așa strălucită afacere.

— Lucrurile noui sunt noui și pentru cele vechi nu se plătesc așa mulți bani, zise el.

— Haide, haide, să nu mĕ zăpăcești cu vorbele d-tale, zise bĕtrânul marinar las'că te cunosc.

Evreul nu rĕspunse nimic.

Trase un sĕrtar și scoase dintr'ensu

câte va monede de aur şi, întinzêndu-le marinarului, zise :

— Vezi că 'ţi plătesc preţul în bani buni.

„Iată cinci coroane, târgul e făcut... domnii sunt martori.

Cârmaciul luă cu nepăsare cele cinci monede.

Le băgă în buzunar şi'şi întoarse din nou băgarea de seamă spre jucători.

Jocul deveni tot mai aprins cu cât Jak câştiga mereu.

Servitorul de casă bună privise lung şi cu nespusă patimă la bîrlici şi la fanţi din locul de lângă tejghea unde stătea fără a se mişca.

Intr'un moment se sculă.

Se apropiă de masa jucătorilor ca împins de o putere neînvinsă.

Isac, trecênd din întêmplare lângă el, îl şopti :

— Ce faci ?

„Nu cum-va vrei să te trădezi singur ?...

Şi cârciumarul se uită speriat la casier.

Dar acesta se întoarse încet, nevrênd să trădeze printr'o mişcare imprudentă deghizarea lui şi răspunse tot aşa de încet aşa ca să nu fie auzit de cei-l'alţi meşteriî ai cârciumei :

— Vreaŭ să joc.

Isac se uită la el uimit.

Atât de mare 'i era mirarea încât nu ştia ce să zică :

In sfârşit, desnodându 'şi limba, zise cu o voce pe care se silea s'o facă înceată :

— Am auzit eŭ bine ? d-ta vrei să joci ?

— D-, răspunse falşul servitor de casă bună.

— Dar asta este o nebunie.

— Nici de cum.

— O să te trădezi cu imprudenţa d-tale.

— N'avea grijă. Voi şti să mă moderez la timp.

— Dar gândeşte-te că n'ai vreme de perdut...

— Mai am încă timp d'o jumătate de ceas.

Silindu-se să zîmbească, casierul lui Fregguson şi C-ia urmă tot şoptind :

— De alt-fel, complecta nepăsare ce voiŭ arăta, va depărta de la mine ori-ce bănuială.

Isac se mulţumi să'i zică :

— Să fii cu băgare de seamă !

Cârciumarul se întoarse murmurând la tejghea.

Patima jocului exercita asupra casierului o atracţie magică.

Cum ştim, timpul îl lipsia cu desăvârşire.

In noaptea aceea chiar, avea de scos la capăt bun o ispravă primejdioasă, ispravă de care atârna libertatea sa imediată.

Avea să trécă prin primejdia de a i sĕ

recunoaşte mişcările stângace în haina de servitor care nu era făcută pentru un om de felul său.

Totuşi nu putu să 'şi înfrâneze pofta de joc.

In sfârşit se aşeză şi dênsul la masa de joc.

Era lângă Jak.

Casierul travestit, adresându-se tînărului, îi zise:

— Am voie? Aş vrea să 'mi încerc şi eu norocul.

Jak se întoarse.

Il privi o dată pătrunzător.

Apoi rêspunse cu o oare-care politeţă:

— De ce nu? poftim.

„Ori-cine are bani buni, adevăraţi, în buzunar, poate să joace.

Vorbind ast-fel, frumosul Jak se prefăcu nepăsător.

Insă observă pe furiş impresiunea ce vorbele sale făcură asupra falşului servitor.

Casierul travestit se înfioră.

Il trebui o mare forţă morală pentru ca să nu se scoale imediat şi să fugă d'acolo, dar aceasta ar fi dat naştere la bănuieli; de aceea se stăpâni.

Insă, ori-cât de nepăsător se arătă la rêspunsul lui Jak, acesta îl ghici turburarea.

Mai mult stăpân pe sine de cât fostul casier, dênsul îşi ascunse un zîmbet sarcastic care'l lunecă pe buze, ducêndu'şi o mână la gură.

Falşul servitor, tot mai turburat, se gândea:

— Ce, oare tînêrul acesta ştie că eu am în buzunar monedă falşă?

„Aş! de unde era cu putinţă!

Intorcêndu-se către Jak, căută să 'i citească gândul.

Dar nedescoperind nimic pe obrazul tînêrului, care să fi putut da loc la bănuială, el se linişti puţin şi 'şi zise:

— Espresia a fost cu totul întêmplătoare.

Intoarse iar atenţiunea la jucători.

Jocul îşi continuă cursul. Norocul stete tot de partea celui care ţinea bancul, înaintea căruia se formase un munte de bani de aur şi de argint.

Cârmaciul nu se puse din nou la joc; el stătea în picioare lângă tejghea şi se încerca să lege o conversaţie cu frumoasa Estera.

Evreica era o femee prea iubitoare de câştig pentru a lăsa să i se vadă desgustul de glumele brutale ale cârmaciului.

Pe când vorbia însă, se uita cu grijă la jucători şi pe fereastră în stradă ca să vadă de nu vine vr'un ogar.

— O! ho! esclamă de odată cârmaciul Condorului, iată vin şi turturelele Hamburgului.

Uşa se deschise şi intrară şase fete, însoţite de o bătrână.

Fetele erau învăluite în mantale lungi sub care se desinau formele lor grațióse și bogate.

Lepădându-și mantalele, rămaseră în rochii scurte până la genuchi sau în costume fantastice,—cu o parte a peptului și cu brațele goale.

Era o scenă într'adevăr teatrală.

Fetele acestea tinere și frumoase formau un tablou atrăgător.

O brunetă sveltă, cu ochii vrăjitori, era îmbrăcată ca țigancă.

O blondină gingașă, cu păr ca aurul, purta un costum de matroz.

Dar cea mai frumoasă din toate era cea mai tânără.

O copilă de 16 ani.

Cu ochi ca azurul și cu doi trandafiri în față, era îmbrăcată ca țărancele din Pădurea neagră.

Cârmaciul privea și admira cu lăcomie toate fetele, una câte una.

Cu cât le contempla cu atât mai mult le găsea frumoase.

De alt fel, copilele astea, cu forme pline și voluptoase atrăgeau băgarea de seamă a tuturor mușteriilor.

Se auziau chiar murmure de simpatie circulând printre bărbați.

Cine-va, apropiindu-se de fete, le arunca câte un compliment mai mult sau mai puțin poetic.

Bob, întinzând mâna sa groasă italianei, îi zise:

— Știi că scolărițele d-tale se fac din an în an mai frumoase?

Italiana, măgulită, răspunse cu un surîs de satisfacție:

— Si signore.

— Și cu frumusețea fetițelor crește și câștigul d-tale.

Bătrânul marinar nu ascunse un zîmbet maliție.

Insă bătrâna se prefăcu ca n'aude.

Cârmaciul urmă:

— De sigur că d-ta ai întâmpinat mari greutăți ca să înveți și să dresezi așa de bine aceste amabile și grațioase porumbițe.

— Bine zici, signore, răspunse italiana.

„Am întâmpinat greutăți foarte mari și am făcut jertfe considerabile spre a 'mi ajunge scopul.

„Din fericire scolărițele mele sunt inteligente....

— Și sacrificiile d-tale fără încoronate de cel mai splendid succes, o întrerupse marinarul.

— D ta mergi prea iute.

„Insă pot zice cu siguranță că concertele mele dobândesc din ce în ce mai mult favoarea publicului.

— Da, doamnă, reluă cârmaciul, poți să spui asta cu siguranță.

— De alt-fel, urmă bătrâna, e adevărat că nu se găsește o altă femeie care să știe să descopere ca mine talentele născênde

„O Doamne, cine ar fi crezut, când eram în leagăn, că o să ajung să dau concerte prin cârciumile Hamburgului, înaintea unui public neînțelegător de artă, căci trebue să știi domnule, că în vinele mele curge sânge prințiar.

„In Neapole mi se zicea prințesa Caletti.

„Insă vezi d-ta, intrigile rudelor mele care nu se învoiaŭ să 'mi pun glasul în serviciul artei m'aŭ adus aci unde mĕ aflu acum.

„După multe greutăți, am înființat aci o școlă de cântece.

„Ei, și cum zici că 'ți pare elevele mele ?...

— Foarte frumóse, rĕspunse cârmaciul zimbind, aŭ crescut și s'aŭ îngrășat de minune, dar nici d-ta n'ai dat îndărăt. Ha! ha! ia te uită la șiretele fete, ce iute s'aŭ împrietenit cu băeții mei.

— Tinerețea e sglobie, rĕspunse italiana zimbind cu cochetărie cârmaciului Condorului

Apoi întorcêndu-se spre Isac îl rugă să 'l umple un pahar mare cu apă de Elba pe care o sorbi dintr'o dată.

In vremea asta scolărițele ei se așezară între mateloți și nu se arătaŭ de de loc sgêrcite în confidențe și declarații de amor.

Ceva mai mult, ațâța pe matrozi să le ia în brațe și să le atragă pe genuchii lor.

Numai fata îmbrăcată ca țĕrancele din Pădurea Neagră stătea retrasă depar în'tr'un colț al cârciumei și privea sfi destrăbălările rușinoase ale colegelor

— Ce, tu tremuri, Marieta ? zise vreul care se uitase din întêmplare fată.

„Ți-e frig poate.

„Ia și bea ceva ca să te încălzeș

Tinĕra nu rĕspunse nimic.

Atunci d-na Caletti se uită posomo la ea, se repezi, o apucă de braț, sguduì și 'l zise cu aspríme :

— Iar stai ca un bĕț ?...

„Fii veselă, înțelegi ?...

„Fii guralivă.

— Da, orî cine trebue să fie vesel aș zise Isac rîzênd

„D-na Caletti trebue să fi fost de sigu foarte veselă în tinerețea ei.

— Inchipuește-ți că mi s'a trimis fat asta din Berlin, zise bĕtrâna către evre pentru ca să 'i daŭ instrucție și să deschid o carieră.

„Și când colea vĕd că e o prințesă jalei și a lacrimilor.

„Crede poate că e menită să cânte l opera din Viena.

— Nu vreaŭ să cânt, rĕspunse fat cu îndărătnicie.

„D. Bindermann care m'a angajat î Berlin pentru d-ta, nu mi-a vorbit des pre asta.

„Dênsul mi-a spus numai că o pro fesoară de canto din Hamburg vrea să aibă o fată ca companie.

— De companie! zise bătrâna în batjură.

„Dar ce companie mai vrei?

„Nu e aci o societate în care se póte muza o fată?

„Nu te conduc mereŭ în astfel de societăți?

„Ia privește la cele-l-alte cum își pe- ge de bine.

„Dar tu vrei să faci pe sfânta, ca și m nici un bărbat nu te-ar fi sărutat ină acum.

Fata își întoarse capul; roșeața viuă rușinei îi acoperise obrajii.

Lacrimile-i sbucniaŭ în ochi.

Cu un ton de nespusă durere ea zise bunicei:

— Ah! bunicule, dacă ai trăi, ce ai fi vĕzênd pe Elsa ta în acest loc!

— Ridică'ți capul sus, ordonă bătrâna, și fă'ți figura amabilă.

„Urcă-te pe masa asta și zi un cântec frumos.

„Eŭ am să te acompaniez cu chitara

— Nu, nu, nu pot să cânt, răspunse ea.

— Trebue să cânți! Te sfătuesc, aștă-mĕ, saŭ de unde nu, ai să mĕ faci scriŭ poliției așa lucruri despre trecutul tĕŭ în cât numai de cât ai să te vezi închisă la un loc cu târfele.

Fata se cutremură.

— Ce calomnie infamă!... zise ea cu glasul întrerupt de plâns.

Sĕrmana fată era foarte emoționată.

— Calomnie, e adevĕrat, șopti bătrâna, însă o să fie crezută.

„Du-te acum și cântă unul din cântecele tale nemțești care plac așa de mult domnilor matrozi.

Fata se urcă pe o masă susținută de bătrână.

Cârmaciul îi urmăria toate mișcările cu ochii lacomi.

D na Caletti se așezâ pe un scaun lângă masă și începu să scoată din chitară accentele unui preludiŭ.

Atunci fata, cu un glas limpede, argintin începu să cânte cântecul german ale cărui versuri se sfârșesc toate cu refrenul acesta:

Numai acolo unde iubirea domnește,
Acolo cerul mereŭ e albastru.

— Ei, Jak, dar ce ai, de aruncĭ așa cărțile și nu 'ți iei nici banii câștigați? strigă unul din jucători.

— Ia te uită cum privește la cântăreață, par'că n'a mai vĕzut fustă de când este el, zise altul în bătaie de joc.

La întâile accente ale fetei Jak se cutremurase în adevĕr.

Sărise de pe scaun, aruncând cărțile chiar când trebuia să le tragă.

Se uită la fată cât ținu cântecul, o vĕzu dându-se jos roșie ca un bujor și retrăgêndu-se în colțul eĭ.

Toți cei presenți cântaŭ în cor refrenul:

Numai acolo unde iubirea domnește,
Acolo cerul mereŭ e albastru.

Iar în vremea asta, Isac și frumoasa Ester, dădeaŭ în brâncĭ de multă trébă, grăbindu-se a gătí punciul comandat pentru întreaga companie.

In mijlocul gălăgiei asurzitoare se petrecură două fapte importante.

Dar muștériĭ nu le observară.

Bătrânul Bob, în somnul lui greŭ, căzu de pe scaun sub masă și stătu acolo nemișcat iar matrozul căruia i se zicea „frumosul Jak“ se apropiă de tênăra fată îmbrăcată ca țĕrancelă din Pădurea Neagră.

Dênsa, vĕzêndu-l apropiindu-se simți o mare frică dar își schimbă sentimentele prin aceste două vorbe:

— Elsa Balder!

Fata se cutremură și se frecă la ochĭ ca și cum voia să se convingă că nu visează; apoĭ murmură cu un glas nesigur:

— Nu, nu, 'l cu putință! Nu mĕ cunoștĭ!...

— Te cunosc foarte bine, răspunse matrozul care acum avea pe figură o altă expresie și în gură un alt glas de cât acelea ce avusese între mateloțĭ. Unde aĭ stat până acum, fată, de când stăpâna ta lady Nelson, descoperită ca ucigașă, a dispărut?

— Pentru D-zeŭ! dar de unde știĭ că am fost în casa acestei femeĭ? zise fata cuprinsă de tremur.

— Iți spusei că te cunosc și pot să adaog că aĭ fost căutată, Elsa, după ce justiția a concediat pe servitorii ucigașeĭ, aĭ fost căutată cu durere.

— M'a căutat poliția? O Doamne, dar eŭ nu știam nimic, nici nu bănuiam că lady era o ucigașă.

— Nu te-a căutat poliția, fată, răspunse Jack rîzênd, ci un alt-cine-va care te iubia și avea un interes cald ca să te regăsească.

— Cine-va care mĕ iubia? repetă fata ca și cum nu putea cuprinde înțelesul acestor vorbe.

„Să fie cine-va care mĕ iubește în lumea asta?...

„Nu pot să cred.

— Și cu toate astea, Elso, nu eștĭ așa streină în lume precum crezĭ dumneata...

„Dacă acela care are dreptul și datoria să te iubească, nu se face cunoscut ție, vina este numaĭ a împrejurărilor care nu permit asta.

Fata răspunse:

— Imĭ vorbeștĭ așa blând și dulce cum nimenĭ nu mi-a vorbit de la mórtea bunicului meŭ, și totuși mie-mĭ eștĭ cu totul strein, te vĕd azĭ pentru întâia oară...

„Mai adineoarea când eraĭ între matrozĭ, mi se părea că eștĭ comandantul acestor oamenĭ rĕĭ, un om mai rĕŭ ca dênșiĭ.

Frumosul Jack zîmbi.

Elsa continuă :

— Iar acum glasul d-tale sună cu totul alt-fel și mi se pare că hainele ce porți sunt numaĭ o travestire și că nu faci parte din societatea d'aci.

— Aĭ ghicit, Elso, hainele de pe mine sunt o travestire și sper că numaĭ tu aĭ observat asta.

„Iosă și tu eștĭ travestită... te găsesc iar într'o societate ciudată.

„Dacă n'aș fi convins de virtutea și onestitatea ta, aș avea motiv să te întreb : Ce-aĭ devenit, Elso ?

Răpitoarea fată își acoperi fața cu amêndouĕ mânile.

Vreĭ să zicĭ cum am ajuns în puterea acesteĭ femeĭ ?

„Prin o înșelăciune grozavă, d-le. Când poliția a pătruns în casa noastră și am aflat că lady era o ucigașă, am fugit cât maĭ curând gândindu-mĕ că toțĭ cei din casă o să fim arestațĭ ca părtașĭ la acea crimă.

„Voiam să mĕ depărtez cât de mult de Berlin.

— Ce trică prostească ! murmură matrozul.

„Cine fuge, atrage bănuiala asupră-i. Tu aĭ fi făcut mult maĭ bine, fată, să staĭ pe loc și să rĕspunzĭ la toate întrebările poliției.

— Acum îmĭ recunosc greșala, zise Elsa, însă atunci în desperarea mea, m'am apucat de cea d'ntâiŭ ramură de scăpare ce mi s'a presentat.

„M'am adresat comisionarului Bindermann ca să 'mĭ găsească un loc afară din Berlin.

„Dênsul *mi-a* spus că e un loc bun la o damă distinsă din Hamburg. Am primit cu bucurie. Ah ! ce desamăgire mĕ aștepta aci !...

„Am ajuns în casa aceste femeĭ care mĕ ține cu sila purtându mĕ cu fete desfrânate prin cârciumile cele maĭ proaste ca să cânt

Frumosul Jack devenise d'odată foarte serios.

— Te ține cu sila ? întrebă el cu ton apăsat.

„Cum se poate asta ?

— Mĕ amenință să mĕ denunțe poliției că am dus o viață scandaloasă și de signr Bindermann o să confirme denunțarea.

— Ah ! mizerabilii ! esclamă matrozul bătênd din picior. N'aŭ să scape de pedeapsă.

In momentul acela păru a'și lua sémă că vorbise prea tare. Se uită deodată împrejur ca să vadă de nu l'a observat cine-va. Asta nu era cu putință de vreme ce toțĭ muștereiĭ aveaŭ pânze pe ochĭ și vorbiaŭ toțĭ d'o dată așa că nu isbutiaŭ să se înțeleagă.

Jack, asigurat, adăogă în șoptă :

— Spune 'mĭ iute, Elso, unde locuești ?

— Aproape de aci, în strada Portului No. 4, răspunse frumoasa fată, căreia matrozul, prin vorbirea și întreaga lui ființă, îi inspirase încredere.

— Al să mai stai acolo câte-va zile, adăogă dênsul, să nu întreprinzi nimic până nu vei avea știri de la mine. De tot ce auzi și ce'i vedea azi aci să nu te miri de loc. Crede numai ceea ce 'ți spusei, că e cine-va în lume care te iubește mult, *foarte mult*.

Jack se întoarse la masa de joc.

Aci desfrâul era aproape de culme. Elevele d-nei Caletti încurajaŭ din ce în ce mai mult pe matrozi la dragoste republicană, împinse de o dorință necurată de câștig.

Estera plecase de mult de la tejghea și se retrăsese în camera ei.

Dênsa ceruse pentru asta învoirea lui Isac căruia 'i zise strîngêndu 'i mâna și oftând :

— Numai dacă ziua asta s'ar sfârși cu bine... Ah! Isac, ce bine am trăi să n'avem așa meserie, să nu mai vedem înainte-ne pe acești mizerabili! ..

— Lasă că o să vie și vremea asta, iubită nevastă, răspunse Isac. Ne plecăm acum în noroiŭ și țêrînă pentru ca pe urmă să ne sculăm mult mai mândri.

După plecarea Esterei, gâlăgia deveni cu mult mai spăimêntătoare.

Punciul tare, pe care Isac îl împărțise, turburase de tot capetele.

Când d-na Caletti, înfierbântată și dênsa, se urcă cu chitara pe o masă și începu să zică un cântec de danț, tavanul și ferestrele se cutremurară de esclamările de „bravo!“ ale bețivilor.

Numai de cât una din fete se urcă pe masa de joc și după dênsa sări un matelot din echipagiul Condorului. El o apucă în brațe și amêndoi începură să joace după cântecul bătrânei, legânându-se în chipurile cele mai scandaloase. Cei-l'alți matrozi și cele-l'alte fete formară perechi și începură să se învârtească in jurul mesei.

— Iute! mai iute! strigă femeia de pe masă. Să jucăm până se va sdrobi masa sub noi.. Așa e jocu' valurilor....

Casierul Grenzer, al firmei Fregguson și C-ia, îmbrăcat ca un servitor de casă bună, se retrase binișor din mulțimea gălăgioasă și se apropiă — neobservat, cum credea dênsul—de stăpânul „Inimei Sângeroase“.

— Acum e vreme să plec, zise ei în șoptă. Peste un ceas sunt înapoi și atunci n'o să mai es d'aci de cât în calitate de matroz experimentat care a străbătut oceanul de sute de orî

— Iar Grenzer, casierul vestitei bănci Fregguson, va fi pentru vecie dispărut și uitat, răspunse Isac tot în șoptă. Hai dar sus, să'ți lași halatul și cilindrul.

Convorbirea asta se ținuse foarte încet lângă tejghea.

Fiind că toți mușterii erau ocupați

cu dantul și cu țipetele, tovarășii se credeau neobservați și neascultați de nimeni.

Tocmai din pricina asta Grenzer se speriă grozav când văzu pe frumosul Jack întins lângă tejghea.

Dănsul stătea cu ochii închiși avênd o'o mână rezemat capul iar în cea-l'altă un pahar p'un sfert plin.

Resuflarea lui regulată și horcăitoare arăta un somn adênc.

— Pe toți dracii! murmură Grenzer, dar dacă ne-o fi auzit?

— Acesta să ne-audă! zise Isac ironic. Haida de! se vede că tot nu te-ai vindecat de sperietură. Nu vezi că este beat mort și doarme ca o veveriță? Să n'ai nici o grijă.

„Hai de te desbracă, te du și vino curênd...

„Eu am să 'ți deschid portița de din dos....

D'abia plecaseră când Jack își ridică încet capul și se uită împrejur cu băgare de seamă.

Văzênd că nu'l observa nimeni, se ridică d'o dată, trecu iute prin cârciumă și eși afară.

Nu putu să observe în cârciumă de cât pe cei doi care jucau pe masă, căzuți în nesimțire; pe d-na Caletti rostogolindu-se sub un scaun în vreme ce cârmaciul căuta să o mângâie cu o sticlă de rachiu.

Fata îmbrăcată țărănește stătea tot în colțul ei, cu mâinile la ochi ca să nu vadă.

Jack alergă pe malul apropiat al Elbei, pustiu la acea oră.

Se mai uită odată împrejur apoi se dezbrăcă iute de costumul de marinar și aruncă hainele în Elba.

Rămase atunci într'un costum de om sărac, prăpădit.

Ce mult s'ar fi mirat mateloții din cârciuma lui Isac, văzêndu'l acea transformare momentană.

Își scoase din buzunar o barbă și și-o așeză cu meșteșug pe bărbie.

Apoi 'și zise în sine:

— Așa fel n'o să mă mai recunoască nimeni.

„Acum să mă duc să m'ascund lângă portița de din dos și să 'l țin bine urma. Mi se pare că de data asta am secretul lor în palmă.

După vr'o cinci minute, portița dosnica a casei în care se afla „Inima Sângeroasă" se deschise pe dinăuntru și o formă neagră se strecură afară.

— Peste două ceasuri sunt îndărăt, șopti Grenzer către tovarășul său de crime.

— Să fii cu băgare de seamă, zise Isac, pentru ca planul nostru să nu se zădărnicească în ultimul moment.

„Odată înapoiat aci și îmbrăcat cu hainele lui Bob, nimic nu te va mai opri să călătorești liniștit în lumea nouă.

— La revedere! repetă casierul.

Porni înainte fără să bage de seamă că o umbră 'l urmărise plecându-se pe lângă ziduri.

Siguranța cu care lucra fostul casier și încrederea ce avea că nu póte fi recunoscut, trebuia să'l fie fatală.

Dar să nu precedem faptele.

Acuma vom duce pe cititorĭ într'un loc deja cunoscut unde vom regăsi câteva personagie ale acestei istorii pe carĭ de mult le uitasem.

LVII

Tesaurul lui Ionas Bruck

In cârciumă „La Epure Alb" era mare adunare pe la miezul nopței, ca de obiceiŭ.

Membriĭ adunăreĭ eraŭ tot aceia carĭ se tem de lumina zileĭ și 'și termină afacerile în întuneric ca paserile de pradă. Tom avea grozav de lucru ca să'și mulțumească muștériĭ.

Tâlharul berlinez nu se uită la cheltuială când e vorba să'și satisfacă plăcerile gureĭ și ale gâtlejuluĭ.

El își pune libertatea și chiar viața în joc pentru câțĭ-va talerĭ pe carĭ apoĭ se duce să'ĭ arunce cu ochiĭ închiși pentru un prânz bun, fără să se gândească la ziua următoare.

Economie nu face nicĭ odată. Orĭ-cât ar câștiga cu furtul, tot trențeros umblă, nespălat și sburlit.

In câte-va zile cheltuește pe plăcerĭ delicate o sumă mare de banĭ, răpită prin spargere și omor, pentru ca apoĭ să se bage într'o nouă primejdie spre a'și procura mijloace de viață cherfle.

Intr'o instrucție criminalistă făcută maĭ acum câțĭ va anĭ s'a constatat că într'o familie de tâlharĭ, compusă din tată, mamă, doĭ fiĭ și o fiică s'a cheltuit numaĭ într'un an suma de 32 de miĭ de franci și totuși această familie avea ca locuință o pimniță puturoasă, ca asternut niște sacĭ cu pae, ca haine niște trențe pe care nu le-ar fi luat nimeni din maidan.

Toți banii se duseseră pe mâncare și bĕutură.

In noaptea în care introducem pe cititor în cârciuma criminală, bĕtrânul Tom avea, se vede, vr'o nouă afacere bună în perspectivă, căcĭ după ce dete muștereilor tot ce le trebuia, se retrase la contuarul sĕŭ privat, făcênd un semn unuia din ceĭ de față.

Curênd un muștereŭ se deslipi din grupul celor-l-alțĭ și se duse după el în contuar.

Acesta era Carol francesul, un tâlhar vestit berlinez.

— Așa dar aĭ să 'mĭ spuĭ ceva important, Carol francesul? întrebă bĕtrânul trecêndu'și de maĭ multe orĭ mâna peste capul luĭ plesuv.